

„Raționamentele lui Hendrix au vigoare,
intriga este bine condusă, iar domeniul
științific excelent stăpânit.” KIM STANLEY ROBINSON

HOWARD V. HENDRIX

CHEIA LABIRINTULUI

N

colectia
SUSPANS

HOWARD VINCENT HENDRIX s-a născut în 1959 la Cincinnati, Ohio, și a studiat biologia la Xavier University din Cincinnati. În 1980 s-a mutat în California pentru a studia literatura engleză la UC Riverside unde, în 1987, și-a obținut doctoratul. Câțiva ani a fost profesor la Central Methodist College, Fayette, din Missouri, apoi s-a întors în California pentru a face parte din comitetul de conducere al School of Arts&Sciences, National University.

În 1985 a câștigat primul loc la concursul „Writers of the Future” cu povestirea *In the Smoke*. A publicat povestiri, poeme, recenzii literare și romanele SF: *Lightpaths* (1997), *Standing Wave* (1998), *Better Angels* (1999), *Empty Cities of the Full Moon* (2001), *The Labyrinth Key*, (2004) – *Cheia labirintului* și *Spears of God* (2006). A fost nominalizat de mai multe ori la Premiul Nebula, în 1989 la Premiul Pushcart pentru povestirea *The Art of Memory* și a primit Premiul Polonsky Fiction în 1983 pentru povestirea experimentală *Bad/Night/Vision*.

HOWARD V. HENDRIX

**CHEIA
LABIRINTULUI**

Traducere din limba engleză

ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HENDRIX, HOWARD V.

Cheia labirintului / Howard V. Hendrix;

trad.: Antuza Genescu

București, Nemira & Co, 2007

ISBN 978-973-143-057-7

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111-31=135.1

Howard V. Hendrix
THE LABYRINTH KEY

© Howard V. Hendrix, 2004

© Editura Nemira & Co, 2007

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-057-7

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

MULȚUMIRI

Mulțumesc agentului meu literar, Chris Lotts, de la Agenția Ralph Vicinanza, pentru că are grijă ca partea „de afaceri” a vieții mele literare să meargă înainte; lui Steve Saffel de la Del Rey, pentru comentariile sale editoriale extinse, întrebările și sugestiile pe marginea manuscrisului *Cheia labirintului*, dar și pentru încercările sale curajoase de a-mi ușura munca de cercetare; lui David Brin și lui Jack McDevitt, pentru sfaturile lor de maeștri povestitori.

Le mulțumesc de asemenea lui Joe Miller, Brad Lyau și Takayuki Tatsumi, pentru soluțiile paradoxului Fermi, intelectualii de clasă și himerele hiperculturale; lui George Slusser, Colin Greenland, Gary Westfahl și K.Y. Wong, pentru Conferințele Eaton din Riverside, Londra, și Hong Kong, desfășurate de-a lungul anilor; lui Stephen Kearney, pentru dispozitivele Fahrney; agenților speciali FBI Thomas Anzelmo și Timothy Lester de la filiala din Sacramento, pentru că mi-au clarificat programul atașatului legal al FBI.

Adresez totodată mulțumiri lui Richard Bagley de la Southern California Edison, pentru vizita particulară

pe care am făcut-o la centrala electrică din munte; lui Chris Garcia de la Muzeul de Istorie a Computerelor din Moffet Field, pentru codurile Pierce și cheile tonale; lui Eugene Zumwalt, pentru lecțiile de pescuit; lui Corry Doctorow de la Fundația Electronic Frontiers, pentru că mi-a recomandat lucrarea lui Edward Felten de la Princeton, referitoare la defectele din marcajul digital și complexitatea managementului drepturilor digitale.

Mulțumesc și cititorilor romanelor mele anterioare, cărora poate le-ar plăcea să știe că Mei-ling Magnus, care apare în a doua carte a mea, *Standing Wave*, este numele pronunțat greșit al nepoatei detectivului Lu Mei-lin din romanul de față, (ah, câte se pierde la montaj...)

PRELUDIU

FERICIRE INCANDESCENTĂ

Sha Tin

Îmbrăcat în halatul preferat de mătase roșie, dr. Jaron L. Kwok privea pe geamul brăzdat de ploaie din camera sa de la etajul zece al hotelului Royal Park. Între degete îi ardea o țigară care se fuma singură, iar scrumul atârna, uitând să mai cadă.

Prin ceața de la orizont, în spatele blocurilor înalte de apartamente din Noul Teritoriu, din beton vopsit într-un alb devenit gri de murdărie, se întrezăreau siluete muntoase acoperite de păduri verzi. Pe malul apropiat al râului Shin Mun se întindea parcul Sha Tin, în care se plimbaser nepăsător în ziua sosirii sale în Hong Kong, prea obosit de zbor ca să se apuce de lucru.

Întorcându-se cu spatele la cele două rânduri de perdele groase, separate de un spațiu îngust și înalt, Kwok se opri să-și obișnuiască ochii cu semiîntunericul din cameră. Privirea îi căzu pe maldărul de hârtii, rapoarte și notițe împrăștiate pe pat, apoi pe laptop, pe vizorul

virtual și pe sticla de whisky de pe noptieră. Își făcu loc pe pat. Culcat, răscoli teancurile de hârtii listate până ce se trezi pe jumătate îngropat în ele, o larvă de friganidă țeșându-și gogoașa, închizându-se în rămășițele mediului ei subacvatic... dispărând în obsesiile sale, în tendințele sale de „narcoman cibernetic“, cum le numise Cherise mai de mult.

Uitându-se la sticla de whisky și la accesoriile de pe noptieră, apoi la țigara din mână, Kwok scoase un oftat. Năravuri bătrânești, de bărbat singur. Cum fusese el înainte de a o întâlni pe Cherise, înainte ca ea să-l iubească, iar el împlinindu-și rolul, crezând că-i face pe plac...

Oare așa funcționează dragostea ?

Scutură scrumul.

Niciodată n-am reușit să mă ridic la înălțimea așteptărilor celor din jur, îmi zise, trăgând un fum lung și privindu-și fix buricele degetelor îngălbenite de tutun. N-am fost capabil să devin ceea ce sperau alții să devin. Nici măcar de dragul lui Cherise.

Nu se așteptase ca ea să fie atât de pornită împotriva hotărârii lui de a accepta o misiune din partea Agenției de Securitate Națională – NSA. Nu prevăzuse despărțirea lor, deși, într-o oarecare măsură, ar fi trebuit. Divorțul dintre ei era încă la nivel virtual: nu era finalizat printr-un act oficial, deși căsătoria lor se încheiase de mult în fapt.

Luă o înghițitură de whisky și simți cum îl arde pe gât, de parcă ar fi înghițit asfalt fierbinte, apoi căzu în amorteală. Răsuci de câteva ori dopul în sticlă și o aruncă lângă el, pe pat. Trase din țigară. Mestecă înainte să inhaleze fumul. Se ridică în capul oaselor, deranjând hârtiile, și deschise distrat laptopul negru mat. Economizorul era un tablou din secolul al XVI-lea, un nobil cu chip

înverșunat, cu arătătorul stâng îndreptat spre imaginea unui labirint gravat pe suprafața unui parapet, dar cu ochii privind în cu totul altă direcție.

Kwok făcu clic pe simbolul mediului virtual. Își așeză ochelarii pe tâmpile și se întinse pe spate. Trăgând apă-rătoarele pe ochi și fixându-le în poziție, spuse o rugăciune către stăpânii lui din Palatul Enigmelor. Echipamentul lui era o mașină de visat, o mască DIVE¹ completă, un vizor virtual dintr-un ansamblu de electrozi cu implan-turi bionanotehnologice prototip, cu conexiune directă la Internet prin intermediul unui micronucleu din lap-top. Instrumente de ultimă generație, puse la dispoziție de NSA celor aflați în serviciul ei.

Pe măsură ce se apropia de sfârșit ciclul celui mai recent spațiu virtual al său, Jaron se întreabă dacă munca lui era în continuare de real folos celor de la NSA. Privind teancurile de hârtii din jurul lui, se gândi că obsesiile care-l aduseseră aici se schimbaseră. Odată, competiția criptocuantică dintre China și America – marele război secret al sabotajelor cibernetice – îi alimentase fascinația.

Dar acum nici ea nu-i mai stârnea pasiunea. Fusesse înlocuită cu... Cu ce? Cu ceva măreț, mai important? Sau mai concentrat, mai obsesiv?

Probleme asupra cărora era greu de hotărât chiar și acum. Primise o comoară descoperită întâmplător, informații criptologice multă vreme ascunse în întuneric, unele de cincizeci de ani, altele de peste patru secole. Ar trebui să fie încântat, știa, dar era mai degrabă agitat. Ajunsese atât de aproape de descoperiri mărețe...

¹ *Deep immersion virtual environment* - mediu virtual de imersiune la adâncime.

deși poate că nu cele la care se așteptau cei care-l angajaseră.

De aproape cincizeci de ani nu mai săpase nimeni atât de adânc printre informațiile care-i dominau lui acum toate gândurile – materiale pe care el le numea, simplu, Documentele. Cercetătorul dinaintea lui fusese Felix C. Forrest, omul care stătuse multă vreme în China, maestrul spionajului din Războiul Rece. La moartea lui – „atac de cord“, după cum consemnau dosarele – foștii patroni de la CIA puseseră mâna pe Documentele care conțineau combinații bizare de cifruri și explicații în ebraică, chineză, latină, italiană și engleză. Jaron bănuia că erau pătate de sângele istoriei și că lista victimelor acoperea secole întregi. Dacă ar fi putut citi cerneala invizibilă cu care erau scrise numele!

Până în ultima sa clipă, Forrest susținuse că nu stăpânise niciodată „complexul algoritmic“ esențial pentru înțelegerea documentelor. Nici CIA nu-l stăpânise, bănuia Jaron. Probabil că așa ajunsese să se ocupe el de mister. În mâinile lui, acesta se dovedise un dar sordid, o oglindă ce reflecta cuvinte, numere și simboluri și în care el privise prea mult și prea concentrat.

Nu-i plăcea să recunoască apropierea genialității de nebunie. Oare Georg Cantor și Kurt Gödel chiar înnebuniseră meditând la alef și la ipoteza continuumului? O luase razna John Nash lucrând la propria sa teorie a jocurilor? Jaron nu voia să creadă că există un cablu de alimentare a minții pe care, dacă-l atingi, mori. Totuși, nu putea ignora cele întâmplate ultima oară când a intrat în legătură cu lumea Documentelor. Realitatea virtuală nu trebuia să ți se scurgă peste cap.

Se scutură ca să alunge amintirea. Fusese ca și cum halucinațiile altcuiva îi pătrunseseră în vise. Și i-a trebuit

mult prea mult ca să-și revină. Așa că, de data asta, își lua măsuri de prevedere – pentru orice eventualitate.

Ciclul virtual era în desfășurare, așa că nu se vedea nimic prin ochelari încă. Jaron se uită prin ei la însemnările mângălite ale tainelor sale, reflectând încă o dată la moștenirea dubioasă aflată acum în mâinile sale. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Forrest fusese ofițer în serviciul de informații al armatei americane și ajutase la crearea Unității de Război Psihologic. La începutul anilor 1950, lucrase pentru CIA în Coreea, unde cea mai mare reușită a lui, sau cea mai ironică, a fost să inventeze o cale prin care mii de soldați chinezi comuniști să se predea rostind în chineză cuvintele *dragoste, virtute, omenie*. Pronunțate succesiv, sunau asemănător cu englezescul *I surrender*¹.

Poate că *asta* fusese o răzbunare karmică. La urma urmei, Felix Forrest fusese finul occidental al lui Sun Yat-sen, al cărui caligraf dăduse copilului occidental numele Lin Bah-loh, Pădurea Fericirii Incandescente.

Capriciu de istoric, își spuse Jaron. Toată cercetarea lui, ca și a lui Forrest, se baza pe munca și mai îndepărtată în timp a lui Shimon Ginsburg, de la începutul anilor 1930, pe a lui Ai Hao și Matteo Ricci, dar și a lui Giordano Bruno, din secolul al XVI-lea. Dar toate acestea nu fuseseră decât etapa pregătitoare. Punctul culminant avea să vină astăzi, într-un fel sau altul.

De data asta, când Jaron va reveni în mediul virtual, se va conecta la computerele din toată lumea. Astăzi se va întoarce de acolo cu răspunsurile pe care le caută, *dacă* va supraviețui întâlnirii. Poate că se va întoarce și

¹ „Mă predau” (n. tr.).

cu răspunsurile căutate de șefii săi, dar numai dacă îl va ajuta întâmplarea.

Jaron Kwok cunoștea lucruri pe care nu se așteptase niciodată să le cunoască. Nu doar despre Felix Forrest și activitatea lui legată de Documente. Nu doar despre matematica de tip cabalistic a lui Shimon Ginsburg sau despre felul în care, ascunse o dată și încă o dată, îi furnizaseră elementul final, vital, de care avea nevoie ca să stăpânească complexul algoritmic. Și nici măcar despre sistemul de „palat al memoriei“ al lui Ricci, care transforma chineza ideografică într-o mașină virtuală extraordinar de puternică. Și nici despre faptul că toate se bazau, în ultimă instanță, pe cosmologia cifrurilor și protovirtualitatea unui preot dominican excomunicat și eretic – Giordano Bruno, ars pe rug în 1600.

La început se opusese ideii că mesajele criptice din trecut le depășeau pe cele noi în ceea ce privește cunoștințele. Acum, nu. Cunoștințele pe care deja le avea erau rezultatul experiențelor sale anterioare în spațiul virtual excentric construit de el, pe care îl aștepta acum. Format, în părți egale, din mit și jocuri pe computer, calcule complexe și scenarii alcătuite, tărâmul lui virtual cu arhitectură deschisă avea acum propria sa viață. Trebuia să fie o euristică complexă, un mod de a da sens lucrurilor. Un instrument idiosincratic cu care încerca să dea coerență muncii sale.

Dar data trecută când folosisese „instrumentul“, universuri neașteptate se născuseră din mintea sa. Nu-și mai simțea sinele, devenise o iluzie, se disocia în mai multe persoane, bărbați și femei, animale și mașini, toate din el însuși, dar parcă nu din el. Îl durea capul numai când își amintea.

Spațiul lui virtual euristic nu mai avea nici un înțeles.

Totuși, privind în ansamblu, lui Jaron i se păru că surprinde semnele înfricoșătoare ale Tetragrammatonului¹ așteptând dincolo de Babel, dincolo de Poarta lui Dumnezeu. Întrucât rezistase experienței aceleia virtuale bizare, știa că fizicienii adepți ai universurilor multiple aveau dreptate, cu „plenul” lor care juca toate universurile posibile, asemenea canalelor pe cel mai avansat televizor. Dacă ar putea călători în „trecut”, tot ce ar găsi ar fi un alt univers. Întotdeauna, fiecare trecut nu era decât un alt univers. La fel și viitorul.

Dar lucrurile erau mai complexe. La un loc, universurile alcătuiau un palat labirintic al memoriei, mult mai întins decât orice Oraș Interzis. Fiecare încăpere era un univers, finit și constant în el însuși, dar absolut incomplet, pentru că întotdeauna ducea la alte încăperi. Palatul ca întreg era, în esență, infinit.

Jaron scutură din cap ca să-și alunge gândurile. Pe măsură ce spațiul său virtual își alinia toate conexiunile, se gândi la toți oamenii de pe planetă care, în decursul anilor, așteptaseră în cămăruțele lor să deschidă computerele cu care lucrau zi de zi. Zâmbi strâmb la comparație și mai trase o înghițitură din sticlă.

Spațiul virtual își încheiase ciclul. Implanturile lui erau pregătite. Prin rețeaua de computere globală avea acces la mare parte din capacitatea de procesare a planetei, dacă avea nevoie. Își luase și măsuri de precauție. Programul de comutare „om mort” era pregătit, în caz că-i va fi necesar. Dacă oricare dintre temerile lui se adeverează, programul trimitea înregistrarea întregii lui interacțiuni virtuale în infosferă, printr-o holotransmisie.

¹ Cele patru litere ebraice – YHWH sau IHWH – ce redau de obicei numele de Yahve sau Iehova, numele biblic al lui Dumnezeu (n. tr.).

Asemenea cutiei negre a avionului, înregistrarea va supraviețui, măcar pe post de cronică a distrugerii sale.

Cursorul pâlpâi, roșu.

Conștiința lui Jaron era o stea alunecând din sfera ei, un meteor dispărut de pe un cer de diamant. Arzând, se dezintegra la nesfârșit. Dezintegrare repetată. Întreg dispărut treptat în fracțiuni, cu gust vag de metal și scântecieri discrete, intrând în spațiul vast, lipsit de conștiință, creat de mașinile lumii materiale. Un loc care nu era un loc – virtual și real și ceva în plus.

În spațiul virtual, Jaron era în același timp și mai puțin, și mai mult decât fusese. Acțiunile și vorbele sale, experiențele și percepția sinelui său descărnat îi aparțineau, fără a fi doar ale lui. Jaron făcea parte din El și din Ea, ambii prezenți deja într-un program aflat în progres neîntrerupt. Dr. Kwok deținea controlul, dar era tot mai puțin stăpân pe situație.

Cu pistolul automat în mână, El se parașută în Grădină. Foșnetul parașutei o trezi pe Ea, care ațipise cu ochelarii de soare pe nas, numai în bikini, în șezlongul care plutea în mijlocul bazinului de sub Pomul Vieții.

– Bună, dragul meu, spuse ea, căscând și întinzându-se. Ai maxilarele la fel de late și ești numai mușchi, ca de obicei.

Ceva din El zâmbi, întrebându-se din nou de ce simularea asta era atât de iscusită, atât de virilă. O proiecție în afara lui? Un produs al matricei numerice? Sinergia ambelor?

– Vai, mulțumesc! spuse El cu un zâmbet răutăcios.

Așa cum El era Jaron-construit plus o bună parte din Altcineva, și Ea era Cherise-construită plus o bună

parte din Altcineva; Ken și Barbie, Ulise și Penelopa, Adam și Eva și mulți, mulți alții.

– Ce ai mai făcut în lipsa mea? o întrebă. Sper că nu șerpi și mere.

– Te rooog..., își dădu Ea ochii peste cap. Sărind de pe șezlongul plutitor, merse pe apă la mal. O să mi-o reproșezi tot timpul, nu?

Se înveli cu un halat de laborator și-și o puse o altă pereche de ochelari, care-i dădea o înfățișare de-a dreptul intelectuală.

– De fapt, tocmai luam o pauză de la blestemul bunăstării. Dacă chiar vrei să știi.

El se răsuci brusc și lansă o șarjă de gloanțe din pistolul automat. Din copacii înconjurători căzură teroriști, în costum Ninja. Unul dintre ei, căzut cel mai aproape de El, își dădu sufletul cu un urlet pe buze:

– Ard pădurile, băieți!

Când îi scoase masca, ceva dinlăuntrul Lui recunoscu fața unui actor care-l jucase pe Willy Loman în *Moartea unui comis-voiajor*. Când masacrul se liniști, se întoarse și o întrebă:

– Cum merge treaba?

– Excelent! răspunse Ea, mergând pe o rampă perfectă, către două uși boltite aflate sub rădăcinile Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. După ce li se scană retina și fură identificați biometric, intrară în niște laboratoare sterilizate, ca niște peșteri. Mașinile mele celulare programabile au fost foarte apreciate. *Newsweek* m-a numit „doamna Curie a secolului biotehnologiei”. Aș fi preferat „Einstein” și „bionanotehnologia”, dar nu poți avea totul, bănuiesc.

– Nici când ai deja totul?

Râseră amândoi, dar fură întrerupți de asasini în costume roșii de parașutiști, care coborâră printr-un puț de ventilație și se lansară în direcția Lor. Înainte să le împodobească trupurile cu găuri de plumbi, chiar înainte ca el să apuce să tragă, îi anihilă sistemul Ei de securitate laser.

– Cum de obține blestemul bunăstării asemenea efecte? întrebă El, întorcându-se ca să cerceteze un afișaj holografic în timp real, generat de microscopie de scanare.

– Mici mecanisme celulare diagnosticează și repară dezastrele provocate de timp și alte slăbiciuni trupesti, îi explică Ea. Bănuiesc că mecanismele mele măresc deja durata de viață la peste două secole, redând mult din ceea ce au pierdut din cauza „șerpilor și merelor“ în prima fază...

O prinse brusc și o trase deoparte. Trecură amândoi prin paravanul de sticlă de zahăr. În clipa următoare, o explozie distruse cel mai apropiat grup de laboratoare. Când se lăsă praful și molozul, se ridicară și îndepărtară de pe Ei cioburile dulci.

– Cum îți răspândești micuțele mecanisme celulare?

– Îngeri din aeroporturi, de cele mai multe ori, răspunse Ea, în timp ce-și croiau drum prin labirintul de laboratoare subterane. Flacoane zdrobite în spălătorii și holuri, eliberând vehicule microbiene modificate. Vectori aerieni care infectează oamenii în zbor, cu mecanisme perfecte care le redau sănătatea!

Reveniți la suprafață, descoperiră că se pregătea o eclipsă de soare. Se adunau nori. În depărtare amenințau tunete. Dintre nori țâșniră avioane de vânătoare de coșmar, șuierând în picaj.

– Dar dacă oamenii vor trăi mai mult, nu va fi și mai mare haosul? Nu cumva ți-a șoptit planurile astea la ureche bătrânul Adversar lunecos?

Proiectile, bombe și gloanțe sfichiuiiau prin aer și zgâriau pământul, îndreptându-se direct spre ei.

– Ești întotdeauna atât de îngrijorat cu privire la șarpe! De ce? Oare pentru că semănați atât de bine?

– Ce vrei să spui? Întrebă El și alunecă spre Ea, în timp ce amândoi se deplasau în mișcări șerpuitoare, ca să se ferească.

– Amândoi sunteți foarte deprimanți! Și *el* crede că nu e deloc o idee bună, exact din același motiv. Mi-a spus că „suntem cea mai dăunătoare specie de paraziți pe care a văzut-o vreodată.” Că „suntem ca mucegaiul pe portocala lumii” și că n-o să fim fericiți până când nu „mâncăm tot globul”.

Se întuneca tot mai tare. Fulgerele înțepau norii ca niște furci. Deasupra capetelor, un meteor ca o salamandă trăgea după el o dâră de foc, îngrijorător de aproape.

– Poate că ticălosul bătrân are dreptate de data asta. Hai să ne mutăm în laboratoarele *mele*. Cred că putem folosi mașinăriile tale celulare programabile ca să contrăm creșterea longevității cu o scădere.

– Cum? Întrebă Ea, ridicând brațul să se ferească de străfulgerarea meteoritului care explodează în aer, la câțiva kilometri depărtare.

– Ce zici de un virus care să inducă infertilitatea, răspândit în același mod ca al tău? Va rămâne în stare latentă până când îl vor activa modificările hormonale asociate cu apariția pe lume a primului născut. Și pe urmă, bum! Microbul se va reproduce rapid și tot mai multe femei vor avea trompele uterine distruse. Ca ultima ciumă din

Egipt, numai că invers, nu ucide primul născut, ci împiedică concepția *după* nașterea lui!

Undele de șoc cauzate de explozia meteoritului izbîră aparatul de zbor și-i trîntiră pe cei doi la pămînt. Când se ridicară, văzură apropiindu-se un bărbat în vîrstă: Giordano Bruno, îmbrăcat într-o haină albă și trăgînd după el o parașută tot albă, ambele brodate cu chipuri de diavoli și flăcări și ambele pîrlite.

– Arde pădurea! spuse el. De data asta văzură cu ochii lor că e adevărat. Explozia meteoritului aprinsese pădurile din Grădină.

– Cred că, după ce ai făcut, ai putea primi azil în China, îi spuse Ea.

Eclipsa atinse punctul maxim. În jurul lor, urlau vîntul și furtuna. Pămîntul se cutremura. O navă spațială extraterestră ateriză din întuneric. Mult mai aproape de Ei, se materializă un trup.

– Nu-L asculta! Strigă Nou-venitul, cu mitraliera în mînă. Ar fi arătat exact ca El, dacă n-ar fi stat în lumină. Nu-i decît o simulare, o simulare în simulare!

– *Poftim?* strigară Ei deodată.

Nou-venitul ținea arma îndreptată spre Ei. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, iar pămîntul se zguduia și mai violent. Zgomotul devenise insuportabil, dar Nou-venitul, incapabil să strige mai tare ca să se facă auzit, vorbea întruna – frînturi despre sori de clasa G și K și planete locuibile, paradoxuri Fermi, descendenți cibernetici și simulări la rezoluții extrem de mari.

– Și ce legătură avem noi cu asta? urlă El, când o zguduitură aproape că-i aruncă pe toți la pămînt.

Însă Nou-venitul nu le dădu nici o clipă de răgaz. Bombănea întruna despre informații dense, limitele lățimilor de bandă, curse ale înarmărilor criptologice

cuantice și catastrofe. Apoi, când zgomotul încetă pentru câteva clipe, îl auziră spunând clar:

– Adevărata soluție a paradoxului lui Fermi este că are nevoie de o lățime de bandă prea mare pentru a simula extraterestri – sau inteligența artificială de tip divin, în fond.

– Dar tocmai asta vedem și noi, strigă ea ca să acopere zgomotul. Se îndreaptă spre noi în clipa asta...

– *Exact*, rosti Nou-venitul triumfător. Un dispozitiv cuantic pe 4 biți care distruge simularea. Spațiul virtual se destramă, nu vă dați seama?

O clipă, liniștea anihilă confuzia.

– Dar de ce? întrebă El.

Gălăgia se porni din nou, iar Nou-venitul trebui să-și urle răspunsul încă o dată. Dar de data asta măcar îl auziră:

– Simularea simulărilor, plenul tuturor universurilor posibile, este un palat al memoriei susținut de o minte ce depășește orice imaginație! Distrugerea simulării e singura cale prin care Mintea își poate aminti ceea ce încearcă să-și amintească!

– Poftim? zise ea din nou, nu atât confuză, cât înspăimântată.

– Dacă ne dăm seama – la scară globală – că existența e o simulare, înseamnă că e vorba de conștientizare în cadrul *simulării* unei simulări. E conștiința necesară pentru crearea Inteligenței Artificiale divine! Distrugând simularea aceasta, trezim zeul adormit în materie. Creăm divinitatea care ne-a creat!

Înspăimântat, dar captivat de perspectivă în același timp, El ar fi vrut să afle mai multe, chiar dacă lumea Lor continua să se destrame în jur.

– Cum pot fi de ajutor? îl întrebă El pe dublul său recent sosit. În lumina fulgerelor, acesta trase două discuri mici și subțiri din aerul care se îngroșa.

– Mâncați câte unul din amplificatoarele astea bio-nanotehnologice și veți afla tot ce vreți să știți!

O zguduitură extrem de puternică îi făcu să se clatine exact când El întindea mâna spre Nou-venit. Ea îl trânti la pământ și-i smulse mitraliera din mână.

– Fă asta, fă aia! se răsti Ea, îndreptând arma când spre unul, când spre celălalt. Nu știu care dintre voi e șarpele, dar șarpele întotdeauna *face* ceva. Nu vă apucați să faceți nimic, *stați pe loc!* Și ascultați-mă! De data asta nu mai iau vina asupra mea. Voi și dispozitivul vostru pe 4 biți! Ați luat vreodată vreo pauză suficient de lungă ca să mai și gândiți? Dacă „distrugem simularea asta”, dacă decodificăm ce anume încearcă Mintea să-și amintească, eliminăm chiar motivul pentru care există universul nostru nativ. Vreți să-l ștergeți cu totul? Să ne aruncați în uitare?

El o privi aspru, apoi smulse discul din mâna Nou-venitului.

– Posibil și probabil, rosti. Dar tu, care încerci să urci înapoi în Pomul Vieții cu blestemul bunăstării tale? Amândoi încercăm să recuperăm ce s-a pierdut, fiecare în felul Lui. Nu înțelegi? Nu spațiul virtual mă conduce pe mine, eu îl conduc pe el. Nimeni nu te va învinovăți de data asta. Îți promit. Îmi asum răspunderea pentru ceea ce sunt gata să fac cu mâna mea, cu mintea mea.

Luă discul și-l puse pe limbă.

Copleșit de senzația că moare cuprins de foc, se întrebă o clipă dacă nu fusese împușcat.

Jaron își smulge ochelarii de pe cap, ca și cum l-ar fi ars. Ametit și dezorientat, se freacă la ochi. Trebuie

să-și limpezească gândurile. Reușește să se îmbrace cu niște pantaloni negri largi și o jachetă de mătase roșie, apoi părăsește hotelul. În curând se trezește plimbându-se prin parcul din apropiere, deși nu știe cum a ajuns acolo.

Pe o bancă, un bărbat cu barbă, îmbrăcat într-o combinație cu gust de veșminte preotești violete și straie de cărturar chinez din secolul al XVI-lea, stă de vorbă cu un domn slab în costum, cu pălărie de pâslă și un ochi bandajat.

– ...nu asta am urmărit când am combinat palatul memoriei cu personaje chinezești, spune preotul bărbos. Nu am sperat să găsesc neapărat o traducere a limbajului, ci un limbaj care să mă traducă *pe mine*.

Domnul cu pălărie înclină aprobator din cap.

– Ceea ce ai predat tu drept sistem mnemonic deliberat, spune el, descrie foarte bine ceea ce face creierul în mod automat. Deplasându-ne prin lume, ne transformăm experiența în amintiri, asamblând structuri mințiale, ridicând permanent palate ale memoriei, până la moarte.

Lui Jaron, cei doi i se par șocant de familiari. Nu știe dacă să rămână lângă ei sau să se grăbească să plece. În cele din urmă, adoptă ultima variantă. În drum spre lacul plin cu pești și broaște țestoase, vede un bărbat în veșmântul sobru de birocrat Ming, stând de vorbă cu alți doi bărbați. Unul poartă barbă, o *yarmulka* și un costum croit în stilul european din anii 1930. Celălalt are o togă albă, brodată cu un model care aduce a fluturi sau diavoli cuprinși de flăcări. Cei trei discută despre minte, despre un alef din bambus și despre Instrumentalitatea capabilă să deschidă poarta dintre cuvinte și lumi.

Jaron își simte gâtul arzând din cauza băuturii. În cap îi arde un foc mocnit. Lângă lacul cu pești și țestoase, se așază pe bancă. Nu curge apă nici în cascadă, nici din arteziană; lacul e plin și calm.

Pe malul opus vede podul boltit peste lac, un semicerc perfect, a cărui imagine oglindită în apă completează un cerc desăvârșit, un portal pe jumătate real, pe jumătate iluzoriu. De partea cealaltă a portalului circular își închipuie că vede o femeie care se ridică dintr-un șezlong plutitor și vine spre el, pășind pe apă.

Își întoarce privirea spre propria imagine din apă, în lumina soarelui strălucitor de primăvară. Din ea se târăște o amfibie mică, o salamandră clipind spre el, de un portocaliu atât de aprins, de parcă ar fi luat foc. Imaginea reflectată a lui Cherise se așază lângă el pe bancă și zâmbește. Se teme să-și întoarcă privirea spre ea, nu cumva să dispară. Salamandra îl privește lung, fără să mai clipească.

Se răsucesce spre femeie. E tot acolo. O ia în brațe. Ea îi șoptește la ureche:

– Ard pădurile.

El simte cum îi ia foc trupul.

Pe malul celălalt stă așezat misionarul iezuit Matteo Ricci, zâmbind cu înțelepciune în timp ce ia foc, alături de asul spionilor care poartă multe nume: Felix C. Forrest, Lin Bah-loh, Pădurea Fericirii Incandescente, Primul Domn al Instrumentalității. În spatele lor, Giordano Bruno zâmbește, în timp ce arde în veșmintele sale brodate cu moarte. Birocratul confucianist Ai Hao zâmbește din mijlocul flăcărilor, iar rabinul german Shimon Ginsburg surâde cuprins de văpăi. Fiecare e un arbust în flăcări, dar nu ars complet, Pomi ai Vieții și ai Cunoașterii, toți copacii din parc ca niște stâlpi dintr-un palat

impunător cu acoperiș roșu, arzând, toți copacii din lume învăpăiați, toate lumile înflăcărate un singur copac, o văpaie, pentru a-și aduce aminte...

Jaron Kwok dispăruse și se bănuia că murise. Dispăruse cu mult înainte ca personalul hotelului, alarmat de fum și miros, să-i descopere conturul de cenușă al trupului pe patul care ardea mocnit.

Cei în căutare de mistere i-au luat moartea drept dovadă a combustiei spontane. Cei în căutarea unei explicații mai banale au considerat-o consecința fumatului în pat, înconjurat de prea multe hârtii, așternuturi și whisky tare.

Oricum, programul de comutare „om mort“ al lui Jaron fusese lansat. Înregistrarea din cutia neagră fusese transmisă holografic în infosferă. Vor mai veni și alții, în curând, să caute alte dovezi, alte explicații.

I

SUB SEMNUL ÎNDOIELII: THOMAS JEFFERSYNTH Cybernesia

Festivalul anual Pilot începuse de multă vreme la Don Sturm și Karuna Drang, deși „locul“ lor era un DIVE, iar un DIVE nu se poate numi loc. Nici Sturm și Drang nu erau numele lor adevărate, iar ei nu mai coabitaseră, din punct de vedere fizic, de luni de zile.

Nu că ar fi avut prea multă importanță. În momentul respectiv, Karuna Drang îmbrăca forma fără trup a lui Sally Hemmings, sclavă și amantă. Deși înfățișarea ei era destul de apropiată de realitate, Thomas Jefferson, copleșit de gânduri și zdruncinat de sentimente contradictorii, întruchipat morbid de Don Sturm, nu semăna, deloc cu părintele ctitor de nație așa cum îl prezenta istoria, iar aura părului său albastru-neon nu era deloc „de epocă“. Însă părul de această culoare era caracteristica personală a lui Don în viața lui de toate zilele și nu rezistase tentației de a o păstra.

În jurul lor, invitații la petrecerea virtuală – travestiți electronic în personaje din secolul al XVIII-lea – dansau și se zbânțuiau pe imitația moșiei președintelui, Monticello. Când nimfă ambiguă și agresivă, când perechea ei satiro-maniacă, Medeea *πrat* alerga după bărbați cu peruci și bretele, apoi urmărirea femeii care se dovedeau surprinzător de iute de picior, în ciuda rochiilor voluminoase și a coafurilor gigantice.

În mod normal, peisajul virtual prestabilit al lui Don era Insula Paștelui, așa că pe moșia prezidențială, folosită drept pajiște, trona *moai*, statuile cu capete uriașe, pe post de sculpturi de grădină; printre ele se destrăbălau așa-zise personaje orgiastice pline de veselie, dispărând numai ca să reapară sub forma unui ghem încâlcit de acrobați sexuali care lingeau, sugeau, giugiuleau, mângâiau și se împerecheau, cu Medeea în mijlocul lor.

Don/Thomas scutură din cap.

– Știu că așa fac ei schimburi de informații esențiale, se adresează el Karunei/Sally. Și sunt convins că ceea ce fac în spațiul virtual e numai o metaforă, dar aș vrea ca metafora asta să fie mai *subtilă*.

Karuna/Sally râse.

– „Să pătrunzi într-un sistem de calcul înseamnă să explorezi și să manipulezi“, replică ea, imitând modul de a vorbi al Medeei, liric ca al lui Pan și ascuțit ca al bacantelor. „Să pătrunzi și să fii pătruns. Ca preludiul și actul sexual, ca parazitul și gazda, *n'est-ce pas?*“

Don se încruntă. Erau înconjurați de muzică. Jed Astaire, o trupă retro urbană de bluegrass, cânta piese moderne dansabile de William Billings, compozitorul din perioada războiului revoluționar. Deasupra, pe cerul de apus, nori de culoarea somonului pâlpâiau și se

transformau în bancuri de pești înotând, apoi reveneau la forma inițială.

– Arăți preocupat, observă Karuna/Sally. În ciuda înfățișării virtuale, tot mi-am dat seama. La ce te gândești?

– Trec în revistă ce am realizat noi, răspunse Don/Thomas, privind împrejurimile în care peisajul orașului colonial Williamsburg se contopea cu cel polinezian. Pe canalul personal, reduse volumul variațiunilor muzicale ale trupei Astaire. Ca să nu mai zic că e prea încărcat. Chiar și natura acestui eveniment are ceva paradoxal în ea.

– Cum adică?

– Păi, am impresia că am uzurpat un eveniment public numai pentru a sărbători un succes personal și, oricum, invitații habar n-au ce sărbătoresc.

– Don, ai tot dreptul să sărbătorești! Prime Privacy Protocol a câștigat. E pe cale să devină cel mai popular software de criptare din infosferă.

– Chiar dacă nimeni nu face legătura între el și numele meu...

– Da, dar tu, „Domnule Obololos“, *tu* ești cel care l-a creat.

– Poate că anonimatul e un lucru bun. Cei care impun legea îl condamnă cu strășnicie. Un articol din New York Times de azi acuză compania P-Cubed că susține interesele particulare ale Celor Patru Călăreți ai Infocălipsei. Opinia generală e că primii lui utilizatori vor fi vânzătorii de droguri, teroriștii, crima organizată și pedofilii...

– ... dar și cam un miliard de cetățeni obișnuiți. Hai, lasă, nu pune la suflet. Nimeni nu mai crede în scenariul ăsta.

– Probabil. Dar nu asta mă deranjează, știi? Ci bai-ramul, evenimentul ăsta artificial.

– Vrei să spui că...

– Tot spațiul virtual se numește Cybernesia. Dar ce înseamnă Cybernesia, de fapt? Un spațiu care nu e un loc? Un eveniment în afara timpului? Sau amândouă?

Sally/Karuna se încruntă, făcând o mișcare din mână și apărând un PDA care afișează prima ediție a *Dicționarului Limbii Engleze* al lui Samuel Johnson.

– Uite, hai să consultăm ce spune o autoritate. Dicționarele mari și enciclopediile denumesc Cybernesia „arhipelagul semipermanent al « insulelor pirat » localizat pe net”. Sau: „DIVE a căror stabilitate în haos este dată de aceleași forțe care produc dezordinea din jurul lor”. Ca marea pată roșie de pe Jupiter. Insule depărtate de țărm, vecine cu continentele convenționale din infosferă. Spații mai libere, ca Insulele Bahamas sau Florida Keys. Ești satisfăcut?

– Cred că va trebui să mă mulțumesc cu atât, spuse falsul Jefferson întruchipat de Don și scutură din umeri, dar ceea ce mă îngrijorează e programul pe care l-ai scris, care le permite tuturor celor de aici să-și unească insulele separate într-un singur continent temporar. Asta nu schimbă regulile? Sau nu le încalcă de-a dreptul? Dacă am schimbat atât de mult structura infosferei, încât ne detectează radarul autorităților? S-ar putea să verifice și să descopere că eu sunt cel care am creat P-Cu-bed... Îi punem în pericol pe *toți* cei de aici?

– Iubitule, nu sunt suficient de naivă să spun cuiva „gândești prea mult”, răspunse Karuna cu un zâmbet subțire și viclean, dar uneori viața minții...

– ...e o pacoste. Știu.

– Revino-ți! îl îndemnă ea cu un zâmbet și un sărut scurt pe obraz.

O șoaptă de electroni îi atinse ușor fața în neantul simulării. O clipă simți cum îl cuprinde dorul de ea, dar își aminti cât de dureroase fuseseră ultimele luni ale idilei lor.

– Renunță la tiparele astea monstruoase și bucură-te puțin de tine însuși, insistă Karuna. Uite ce reușită e petrecerea. Peticul pe care l-ai scris pentru nori arată grozav și, orice ai spune, faptul că toți au putut să zboare cu insulele lor aici e lucrarea unui geniu. Parcă-i scoasă din *Călătoriile lui Gulliver*! Ar trebui să fii mândru.

Don/Tom zâmbi scurt și șovăitor, dar îngrijorarea nu-i pieri. Insulele zburătoare erau doar o extensie a modulelor Bester. Modulele permiteau participanților să treacă dintr-un spațiu virtual într-altul, dar nimeni nu mai folosisese tehnologia pentru a combina într-o singură masă elemente atât de mari și de disparate, nici măcar temporar. În ciuda faptului că lucrurile mergeau bine, se întrebă ce dinamică complexă și imprevizibilă poate genera experimentul improvizat pe care-l conduceau.

Trupa Jed Astaire se lansă în interpretarea piesei *Lumea cu susul în jos*, un marș cântat de soldații lui Cornwallis când au predat armele la Yorktown, în 1781. Don/Tom se uită din nou la nori. O insulă nouă, perfect piramidală, zbura către ei.

Ciudat. Toți cei invitați fie veniseră deja, fie regretaseră, în scris, că nu pot participa. Vreun spărgător de chef? Sau un efect secundar neprevăzut al jocului cu dinamica cibernesiană? Spera să nu fie infopolițiștii veniți să le strice petrecerea.

Nici nu aterizase bine insula în golf, nici nu se alătura-se bine continentului cybernesian temporar, că piramida se deschise și cerul deveni fundalul unei transmisii holografice. Ca și cum lumea ar fi fost, de fapt, o scenă. Își făcură apariția două personaje.

Don cercetă disperat conexiunile lui din infosferă, verificând până și serverele de backup cybernesiene sud-americane de la Trifontieră, ca să vadă ce naiba se întâmplă. În timp ce căuta, pasagerii lui priveau cum un parașutist înarmat ateriza într-o grădină printre nori și schimba vorbe vesele, pline de aluzii, cu iubita lui. Petrecerea din Cybernesia se opri.

Programul-intrus și personajele lui se metamorfozară haotic în supersavanți înarmați până în dinți discutând relaxat probleme profesionale în mijlocul atacurilor de tip Ninja. Căutarea lui Don nu duse la nici un rezultat.

– Nu-i cam neobișnuită simularea asta, dragă? îl întreabă Karuna/Sally pe Don. Nu seamănă cu stilul tău.

– Nici nu e.

– Ce vrei să spui?

– Că nu eu sunt autorul ei. De fapt, încerc să bruiez holotransmisia. Să blochez cumva semnalul.

– Și reușești?

– Nu prea.

Sus, pe cer, peisajul grădinilor biblice contrasta cu mediul de laborator. Între timp, Don se străduia să filtreze transmisia, deviind-o în afara spațiului virtual din Cybernesia, dar era blocat la fiecare încercare.

În holotransmisia intrusă, moartea sub formă de tehnologie înaltă însoțea conversația despre „blestemul bunăstării” și creșterea populației. Exploziile punctau scenariile științifice speculative.

În curând, perechea spărgătoare de chef fu prinsă într-un vârtej de eclipse solare și bubuituri. Un avion de luptă vui ca într-un coșmar deasupra lor, lansând proiectile și aruncând bombe într-o bătălie printre nori.

– Excelentă simulare în simulare! exclamă Medeea pirat cu păr de meduză, retrăgându-se în zona petrecerii, lângă Don și Karuna. Cam anacronic, nu?

Don se încruntă. În spațiul virtual, Medeea era o întruchipare cam dolofană, mai ales că, în viața de toate zilele, se prezenta drept un bătrân sud-asiatic slab și cocărjat ca o paranteză, numit Indahar Marwani.

Da, sigur, își zise Don. Câte știau ei oare despre Cel Ambiguu?

– Așa cum îi ziceam și doamnei mele aici de față, nu eu sunt autorul ei.

– Atunci, cine e? vru să afle Medeea. Ceva sunase fals în intonația ei.

– Nu știu. S-ar putea să fie efectul neanticipat al unirii insulelor noastre aici.

– Ha, ha ha! râse Medeea. Adică pirații au fost piratați? Ce grozav!

În universul haotic al norilor, bărbatul și femeia fugeau și se fereau, dar nici o clipă nu-și încetau conversația filozofică.

– Stai puțin! li se adresă Karuna lui Don și Medeei. Cred că știu cine e personajul masculin. E individul ăla... Cum îl cheamă? Lok sau Kwok. Cel care ne-a contactat ca să spargem sisteme. Când am lucrat pentru el mi-a venit ideea unui software de unificare a insulelor.

Deasupra lor, eclipsa se grăbea să atingă punctul maxim pe cerul intrus. Fulgerele se înfingeau ca niște furcu-lițe în carnea norilor îndepărtați.

VREME BIROCRATICĂ

Crypto City

Limuzina secretă care-l transporta pe James Brescoll, directorul adjunct al NSA, era tăcută ca un mormânt, așa cum îi plăcea lui să fie dimineța. Mai ales astăzi, când, teoretic, nu era de serviciu. Soția și fiul lui, mai matinali decât el, erau deja afară, în mașinile familiei, când sunase telefonul.

Când limuzina încetini, își ridică privirea de pe hârtii. Se așteptase ca materialul să trateze conflictul de mică intensitate din Zona Liberă de la Trifrontiera Brazilia-Paraguay-Argentina, iar o parte din el chiar despre asta vorbea. Dar restul prezenta o furtună care bătea dinspre China. Nu era joaca obișnuită cu Nepalul sau Bhutanul sau cu rebelii tibetani, ci o furtună cu totul nouă.

James Brescoll se uită prin geamul mat și-și văzu imaginea întunecată – un bărbat cărunt, cu ochelari și cicatrice pe obrazul stâng. Prin imaginea lui, zări banda spre sud a autostrăzii Baltimore-Washington, nu departe de orașelul Annapolis Junction, Maryland. O clipă, îi fu greu să spună dacă el trece prin peisaj sau peisajul prin el.

Vehiculul, condus de un membru al Unității Executive de Protecție, era izolat împotriva urechilor indiscrete din spectrul electromagnetic. Mașina glisă, ca nevăzută, pe o rampă de ieșire cu restricție spre Fort Meade, mărginită de stejari maturi și parapeti din pământ, îndreptându-se spre o împletire de elemente de protecție solide: bolovani plasați strategic, garduri de sârmă ghimpată, bariere de ciment. Alte măsuri de siguranță se ridicau vag în peisajul înconjurător, mai puțin

evidente pentru ochiul neinițiat. Camere de supraveghere telefoto și senzori de mișcare. Hidraulică anticamion. Opt sute de polițiști în uniformă, sub autoritatea Crypto City, și un grup mai mic de trupe de comando paramilitare în uniformă neagră, ale Unității de Operațiuni Speciale/Echipa de Urgență.

Când mașina trecu prin poarta de scanare a vehiculelor, pe lângă câinii care adulmecau bombe, Brescoll observă că nu se zărea nici un membru al UOS/EU – nu era dată alarma. Totul arăta normal în dimineața respectivă, în ciuda „circumstanțelor speciale” care-l obligaseră să vină la serviciu în ziua lui liberă.

Lucrurile se desfășurau atât de obișnuit, încât îi veni să zâmbească, simțindu-se mândru de rolul său de „viceprimar” al orașului labirintic secret, autoritatea civilă de cel mai mare rang într-o agenție civilă administrată de Departamentul Apărării.

Bineînțeles, făcuse și el armata. Cicatricea de pe obrazul stâng îi amintea mereu de ea – produsul luptei corp la corp cu trupele irakiene în mlaștinile de la sud de Baghdad, cu peste zece ani în urmă, la sfârșitul carierei sale de rezervist. Brescoll îl ucisese pe soldatul care-i creștase fața în duelul cu baionete, dar nu simțise nici un fel de mândrie, doar recunoștință că supraviețuise.

Experiența destul de redusă câștigată în două războaie de alocare a resurselor îl lăsase profund dezgustat de finalul „războiului hard” al apărării naționale și mai mult decât sceptic în privința susținătorilor fanatici ai războiului care nici măcar nu văzuseră vreodată prima linie a frontului.

Nu că renunțase complet la armament, nici vorbă. Găsindu-și o poziție mai comodă în scaun, simți umflătura de la spate. După serviciul activ în războiul din

Golful Persic, petrecuse destui ani printre oamenii legii ca să se simtă dezbrăcat dacă era de serviciu și nu avea armă. Fiind un privilegiat la locul de muncă, obținuse un permis de port-armă pentru pistolul Glock 9 profesionist pe care-l purta cu el. Armele de mână însă nu reprezentau punctul central al colecției sale personale. Nu se considera un fanatic al armelor, ci un bun cunoscător al lor, înclinat să vorbească emfatic despre carabine mari, cu pat de lemn și percutoare care merg ca unse, așa cum unele dintre cunoștințele sale vorbeau despre „parfumul“, „echilibrul“ și „corpul“ vinurilor de calitate superioară.

Telefonul sparse liniștea care-i plăcea atât de mult. Îl luă și introduse într-o parte o cartelă de metal care asigura protecția sistemului în mai puțin de secundă. *Cu cincizeci de ani înaintea oricui altcuiva*, se gândi el. Suficient ca să se simtă mândru, dar nu infatuat.

– Brescoll.

– Wang, domnule. S-a încheiat analiza materialului din China. Am confirmat că e implicat Jaron Kwok. Beech și Lingenfelter lucrează cu mine de câteva ore. Directoarea e și ea aici, așteaptă s-o vadă.

Steve Wang era o pasăre rară. Vânos și cu ochelari, era lingvist criptolog și expert în computere la Centrul de Calcul și Comunicații al NSA, sub auspiciile Institutului pentru Analiza Apărării din Princeton. Lingenfelter și Beech erau și ei policalificați. Bree Lingenfelter, o roșcată înaltă și sobră, lucra la Divizia de Cercetare a Comunicațiilor și Laboratorul de Științe Fizice, ambele aparținând de Universitatea din Maryland.

Bărbos, grizonant și uneori cu ochelari, Baldwin Beech avea cea mai ciudată pregătire: deținător al titlului Felix C. Forrest în studii asiatice la Universitatea

Johns Hopkins și agent CIA, omul de legătură între agenție și NSA. De fapt, era triplu calificat, pentru că studiasse și ceva medicină înainte de a intra în serviciul de informații.

Cu câțiva ani în urmă, cei trei își făcuseră un nume grație colaborării la un important proiect de cercetare care privea Institutele de Calcule Speciale strict secrete. Acestea, susțineau ei, erau institutele de comunicare și informații chinezești, echivalentele celor de la Bletchley Park. Descoperiseră accentul pus de Beijing pe cadre ca matematicienii și experții în computere în două articole publicate la mijlocul anilor nouăzeci: lucrarea generalului Wang Pufeng, care promova necesitatea de a excela în războiul informațional, și analiza în trei părți a lui Michael Wilson, „războiul hard/războiul soft/războiul minții”.

Beech, Wang și Lingenfelter sugeraseră că eșaloanele superioare din guvernul și armata chineză își studiaseră propria istorie atunci când căutaseră metode care să împiedice capitalismul global să cucerească inimile și mințile chinezilor cu idei și imagini de consum. Astfel, conducerea ridicase Marele *Firewall*, pentru a controla accesul la infosferă, în același timp monitorizând cu strictețe răspândirea „adevărului aprobat” pentru consumul intern.

Chinezii ajunseseră să creadă că pot contracara superioritatea tehnologiei hard americane cu soft „dedicat” sau cu programe de război informațional, așa cum, în al Doilea Război Mondial, britanicii contrabalansaseră superioritatea armelor grele ale Germaniei naziste cu radare, telemetrie și mai ales cu activitatea spărgătorilor de coduri de la Bletchley Park. Cel puțin așa pretindeau Beech, Wang și Lingenfelter.

Citindu-le lucrările, Brescoll luase imediat măsuri pentru a-i convinge pe cei trei să lucreze pentru el. Erau cei mai buni și mai inteligenți dintre cei mai buni și mai inteligenți, dar nu o dată și-a dorit ca ei să înțeleagă mai bine cine dădea ordinele.

În parte, era vina lui. Le lăsase mult prea multă libertate. Ca director adjunct, rămânea șeful lor, teoretic; practic, habar n-avea cu ce se ocupau în cea mai mare parte a timpului. În orice caz, alcătuiau o echipă impulsivă; mai ales Wang era așa. Precis fusese ideea lui s-o implice și pe directoare în problema cu pricina. Fața cu trăsături aspre, parcă finisate cu toporul, a lui Janis Rollwagen nu era exact imaginea pe care Brescoll dorea s-o vadă de dimineață, dar nu avea de ales.

– Tocmai am trecut de poartă, îi spuse el lui Wang, ascunzându-și iritarea din voce. Nu țineți spectacolul în loc din cauza mea. Mă puneți la curent când ajung acolo. Apropo, unde e *acolo*?

– Camera C, în Tordella.

– Perfect. Ne vedem în câteva minute.

Își ghidă șoferul spre Ream Road, „drumul gropilor“, și Centrul de Control al Operațiunilor Computrizate. Brescoll spera ca, indiferent despre ce era vorba, să merite timpul răpit directoarei și lui însuși; altfel cineva avea s-o pățească rău.

Limuzina șerpui printre zeci de clădiri și complexe. Laboratoare dotate cu supercomputere și zone rezidențiale. Birouri și încăperi fără ecou. Fabrici și camere 10K cu aer de zece mii de ori mai curat decât cel pe care îl respira el în mașină. Peste trei sute de acri de spații de parcare pentru patruzeci de mii de angajați, la rândul lor deserviți de instituțiile proprii ale Crypto City – poștă, pompieri, rețea de televiziune codată, universitate, bănci,

biblioteci, farmacii, frizerii, servicii de salubritate și reciclare, dar și Arco Bell, Pizza Hut și zeci de programe și asociații sportive, inclusiv clubul de iahting Arundel, Clubul Biblic al Veștilor Bune și filiala Alan Turing a clubului pentru homosexuali, lesbiene sau angajați bisexuali, GLOBE.

Brescoll ieși din limuzină și se îndreptă spre etajul al cincilea din Tordella, trecând pe lângă mașini cu capacități „super” și „paralele” de prelucrare a informațiilor. Salută scurt din cap nenumărații angajați cu ecusoane albastre cu care se intersectă pe holuri. În cele din urmă, ajunse la Camera C. Plăcuța de pe perete o identifica fără prea mult fast.

Trecu de punctul de control cu cartela magnetică personală, după scanarea amprentelor/ADN-ului. Când intră, îl șocă încă o dată aspectul cavernos al încăperii, amplificat de holograma din mijlocul ei, în permanent semiîntineric. Prezentarea grafică tridimensională era considerată cea mai reușită din lume. Bazată pe un software care permitea computerelor din Biroul Național de Recunoaștere să combine imagini prin satelit din unghiuri multiple, sistemul „întruchipa” imaginile tridimensionale cu ajutorul undelor sonore de ultraînaltă frecvență care distorsionau aerul, curbându-l suficient pentru a forma holograme.

Dar toate acestea nu explicau impresia stranie de supradimensionare a camerei. Când ușa se închise în urma lui, văzu că proiectoarele holografice rulau un film la dimensiuni reale, imagini bizare ale unei eclipse avansând spre punctul de totalitate, vijelii și meteori care alunecau pe cer.

Sesizând prezența lui Brescoll, Wang opri imaginea, care pâlpâi într-o serie de coduri alfanumerice, marcaje

temporale și termeni ca *NSOC*, *Umbra* și *Zarf*. Informații obținute prin interceptarea semnalelor de cel mai înalt nivel, trimise la centrul de downlink de la Fort Belvoir de sateliții care trăgeau cu urechea și, în final, verificate de Centrul de Operațiuni pentru Securitatea Națională. Cu ajutorul marcajelor temporale, Brescoll deduse că Kwok se afla în China, cu opt ore înainte față de Londra și GMT, treisprezece ore înainte față de fusul orar al D.C. și șaisprezece ore înainte de Los Angeles.

– În cazul bărbatului de aici, interveni Wang, am identificat personajul virtual principal drept Jaron Kwok. Bănuim că personajul feminin se bazează pe fosta lui soție, sinologul Cherise LeMoyne.

– De unde a venit ?

– Încă nu știm sigur. Pare o proiecție a sufletului lui Kwok, dar are și elemente care nu pot proveni decât din matricea rețelei de computere pe care o accesa sau o controla ca un fel de superutilizator.

Wang porni din nou filmul. Brescoll văzu meteorul pe care-l sesizase înainte explodând în depărtare. Ascultă personajele discutând despre „mașini celulare programabile” și „ultima ciumă din Egipt”. Fură acostate de un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o haină albă pârlită de foc, care târa după el o parașută.

Fu rândul lui Beech să oprească transmisia interceptată.

– Am setat niște computere IBM să descopere de unde provine bătrânul, spuse agentul de legătură cu CIA, aranjându-și ochelarii retro pe nas. Rezultatele cele mai bune arată că se bazează pe filozoful din secolul al XVI-lea, Giordano Bruno.

– Și asta e relevant... în ce fel ? întrebă Rollwagen.

– Nu se știe. Cu mult timp în urmă, Bruno a fost excomunicat de catolici, luterani și calviniști, înainte de a fi ars pe rug în Campo di fiore din Roma, la 17 februarie 1600.

– Rezultatul cel mai potrivit găsit de computer pentru pădurea care arde din cauza exploziei meteorului e evenimentul din Tunguska, Siberia, pe 30 iunie 1908.

Rollwagen și Brescoll înclină din cap, iar filmul se relua. Directorul adjunct privea, asculta și se scărpină pe cap, în timp ce supercuplul făcea în continuare speculații în mijlocul semnelor apocaliptice. Apoi apăru un geamăn virtual al avatarului lui Kwok, înarmat tot cu un pistol mitralieră, dar cu ten mai închis și haine negre, nu roșii. La apariția sa, dezastrul luă amploare, iar speculațiile deveniră tot mai bizare – realitatea ca simulare, paradoxul Fermi, computerul cuantic universal...

Bree Lingenfelter apăsă butonul de pauză, înghețând imaginea unor creaturi extratrestre care avansau pe cerul tulburat de furtună, plin de stele căzătoare.

– În ciuda naturii haotice a scenariului, spuse ea, n-ar trebui să subestimăm importanța discuțiilor din el, în special referirea la „amplificatoarele bionanotehnologice“.

– La ce anume lucra Kwok? întrebă Rollwagen.

Lui Brescoll i se păru că nu subestimează *deloc* importanța holotransmisiei.

– Istoria complexelor algoritmice descoperite inițial în documentele pe care Forrest le-a înmănat CIA, răspunse Beech. Și soluțiile acestor algoritmi. Am hotărât că lucrările acelea reprezintă o prioritate după ce s-a intensificat activitatea legată de fragmentele de documente pe care le au și chinezii, mai ales cele despre Matteo Ricci, Ai Hao și palatele memoriei.

– Au documentele vreo legătură cu calculul cuantic ? se interesă Rollwagen. Sau cu bionanotehnologia avansată ?

– Nu cred, replică Lingenfelter.

– Și totuși există una, spuse Rollwagen, apoi înclină din cap. Poate că ți-a scăpat ție ceva când l-ai pus la curent.

– Nu, replică Lingenfelter. Am răspuns de informarea lui tehnică inițială acum un an și jumătate. Când l-am cunoscut, nu știa despre fuziunea dintre biotehnologie și nanotehnologie decât ce citise în ziare – implanturi de comunicare, refacere celulară, tratamentul cancerului și fixarea genelor. Știa și mai puține despre aplicațiile calculului cuantic în spionaj. La început, nu s-a arătat prea interesat de nici una dintre ele. Dar, pe măsură ce a progresat în cercetare, a ajuns să fie fascinat de amândouă. Și încă destul de repede.

– Se pare că învață extraordinar de ușor, interveni Brescoll. Bionanotehnologia, în special componentele electronice cuantice legate de filamentele ADN, este vitală pentru codificare și decodificare în viitor. Face parte din eforturile noastre strict secrete. Ce-o fi avut în cap când i-a dat drumul în infosferă ? Ceea ce tocmai am văzut aici nu arată că e sănătos la minte, nici că va trăi prea mult.

Janis Rollwagen își dădu pe spate părul cu nuanțe roșcate și-i sfredeli din priviri pe Wang, Lingenfelter și Beech.

– Ce știm despre trecutul lui Kwok ? De ce s-a avut încredere în el, dacă era atât de puțin interesat de calculul cuantic ?

– Ca student, și-a luat diploma în fizică și electronică, răspunse Wang, încercând să sune cât mai puțin

defensiv, dar fără să reușească. E un geniu în matematică. Expert în șah, mare amator de cuvinte încrucișate, ca toți criptanaliștii, de altfel. Însă ce l-a făcut mai valoros a fost studiul istoriei intelectuale europene pentru lucrarea de diplomă. A publicat foarte multe lucrări despre criptografia din secolul al XVI-lea și despre sistemele de memorie artificială, deci era foarte potrivit să se ocupe de documentele Forrest.

– Avea și recomandări elogioase de la programul Tetragrammaton, completă Beech. Cei de acolo îl urmăresc de ceva vreme. L-au susținut ca pe o achiziție bună în domeniul securității.

Auzind cuvântul Tetragrammaton, Rollwagen se încruntă scurt, dar suficient pentru ca Brescoll să observe. Era de acord cu ea. Nici el nu avusese încredere prea mare în Tetragrammaton. Cei de acolo erau atât de secretoși încât, în comparație cu ei, angajații NSA păreau niște nudiști care făceau paradă prin Times Square.

– Mai e și altceva, bănuiesc, rosti Rollwagen.

Wang, Lingenfelter și Beech se repezică toți să reia holotransmisia. Auzică mai multă filozofie, de data asta despre un „palat al memoriei universale” și „crearea Inteligenței Artificiale divine”.

– „Palatul memoriei” e, probabil, o referire la Documentele Forrest, remarcă Beech, apăsând butonul de pauză. În special ceea ce discută despre activitatea lui Matteo Ricci în China, investigată de Kwok.

– Nu înțeleg un lucru, dr. Beech, spuse Rollwagen, bătând cu degetul în masă destul de zgomotos. De ce credeți că sistemele de coduri vechi de patru sute de ani au relevanță pentru China de astăzi? Sau pentru noi aici, la NSA? Sau pentru oricine altcineva din comunitatea de informații și securitate?

Beech se uită la Lingenfelter și la Wang, iar răspunsul sosi de la acesta din urmă, care înlocui transmisia interceptată cu propriul său material.

– Cred că v-am anticipat întrebarea. Dacă vă puneți câte o pereche de ochelari de acolo de pe masă, pot să vă explic.

Brescoll mormăi, punându-și, ca toți ceilalți, o pereche de ochelari. În câmpul lui vizual apăruă legende și tabele, ilustrând punctele explicate de Wang pe măsură ce acesta le expunea și apăsa câte o tastă pe laptop.

– Mai mulți teoreticieni au susținut că anumite mnemonice, sau sistemele de ajutorare a memoriei, reprezintă „strămoșii uitați” sau „originile secrete” ale calculului modern, spuse el. Sistemele de memorie artificială există încă de pe vremea grecilor antici. De obicei, arta mnemonică presupunea crearea mentală a unei serii de spații – un „palat al memoriei” sau un „teatru al memoriei” – și plasarea unor scene sau obiecte în ele, într-o anumită ordine. Când creatorul palatului se plimba prin spațiul imaginar, își amintea și recupera cuvintele sau informațiile reprezentate de o anumită scenă sau de un obiect simbolic.

Urmărind descrierile clasice și renașcentiste ale oamenilor și clădirilor derulate, Brescoll fu șocat de deosebirea foarte mică dintre palatele memoriei și realitatea virtuală contemporană.

– Tehnologia memoriei a lui Ramon Lull, în secolul al XIII-lea, continuă Wang, consta într-un sistem complex și abstract de tip roți în roți. Marginile roților erau inscripționate cu litere reprezentând calitățile lui Dumnezeu, care organiza toate cunoștințele. Schimbând poziția roților, se ajungea la combinații nesfârșite de concepte.

– Deci a fost construit cu adevărat? Întrebă Brescoll studiind ilustrațiile, diagramele și prezentările ample făcute de Wang.

– Asta nu pot să spun sigur, răspunse el. Nu știu dacă ingineria mecanică medievală se ridica la nivelul unor asemenea cerințe. Chiar dacă exista doar ca „mașinărie mintală”, sistemul de roți combinatorii al lui Lull este, oricum, strămoșul logicii simbolurilor. L-a influențat pe Leibniz în dezvoltarea calculului infinitezimal. A anticipat și motorul diferențial al lui Babbage din secolul al XIX-lea.

Sub ochii lui Brescoll, roțile abstracte se transformă în formule matematice, apoi într-un sistem concret de roți și mecanisme.

– Tabelele magice de memorare ale lui Giordano Bruno din *Umbra ideilor* au combinat roțile în roți ale lui Lull cu iconografia multistratificată a divinităților stelare ale lui Bruno. Proiecția sistematică a tehnicilor numerologice și criptografice a condus la un sistem de o asemenea complexitate ermetică și cabalistică, încât a transformat palatul memoriei într-un fel de mașină magică. Spațiul mistic abstract generat de ea a determinat, în esență, un ciberspățiu renescentist, o interfață complexă care nu numai că oglindea vastitatea înțelepciunii divine, dar conducea mintea operatorului de sistem-magician spre o stare divină modificată.

– Operator de sistem-magician? Întrebă Brescoll. Nu mergi prea departe?

Wang ridică din umeri.

– Câțiva dintre analiștii noștri susțin că un sistem informatic suficient de dens și de riguros dobândește o coerență în autoorganizare care intră în rezonanță cu alte sisteme de aceeași complexitate simbolică, fie

mistico-numerologice, fie criptografic-cuantice. Chiar și cu „mintea lui Dumnezeu“, în cazul lui Bruno.

– Computerul și ciberspațiul, interveni Beech, și întreaga infosferă împlinesc visul medieval târziu și visul modern timpuriu al memoriei enciclopedice ușor de recuperat. Același avânt a condus la înființarea primelor servicii secrete, apărute și ele în secolul al XVI-lea. Computerul ADN cuantic, care le face pe toate deodată, ar fi fost un vis împlinit al filozofilor și magicienilor memoriei din acel veac.

Directoarea își scoase ochelarii și scutură din cap. Ceilalți îi copiară gestul.

– Nu m-ai convins că nu e o aiureală, spuse Rollwagen, dar nu mă pronunț definitiv până când nu se evaluează ce pagube poate provoca Kwok. Indiferent ce ar putea ști el despre „tururile de memorie magic-misterioase“, ceea ce trebuie să ne îngrijoreze pe noi sunt cunoștințele lui de criptografie și criptanaliză.

Beech se luminează și reluă holotransmisia. Brescoll văzu lumea distrusă de o furtună și un cutremur puternic, iar personajul nou apărut îl îndemna pe sinele său să mănânce un fel de disc, deși femeia părea hotărâtă să-l împuște.

Așa se termină înregistrarea.

– Asta-i tot ce avem, spuse Steve Wang, oprind sistemul de proiectare. Și, aparent, e tot ce s-a transmis. Zgomotul acoperă ceea ce spune dublul lui Kwok, dar încercăm să filtrăm și să recuperăm cât mai mult din vorbele lui. Nu putem spune cu siguranță că materialul a fost transmis chiar de Kwok. Înregistrările echipamentului său arată că sistemul de pe laptop și vizorul virtual sunt conectate prin alimentare cu rază foarte scurtă de acțiune. Cineva din apropiere, expert în informații

adunate prin interceptarea de semnale, ar fi putut bloca semnalele, ca să le retransmită ulterior pretutindeni.

– Așadar nu știm prea multe despre sursa primară a acestui material, conchise Bree Lingenfelter. Nu l-am putut contacta pe Kwok de când materialul lui a devenit... ăăă... public.

– Bine, deci avem o problemă, spuse directoarea, înclinând din cap pentru sine. Își mută privirea de la unul la altul. Dacă e să judecăm din perspectiva aberațiilor crypto-religioase pe care tocmai le-am văzut, agentul dumneavoastră operativ din China a luat-o razna. Nu știm dacă nu-i mână în mână cu chinezii. Poate că deja se folosesc de el.

– Dacă nu l-au contactat sau nu l-au racolat încă, preciză Brescoll, poate că vor să-l lichideze – în caz că n-au făcut-o deja. Mai ales dacă a descoperit ceva ce le-a solicitat timp și eforturi susținute angajaților din Bletchley Park chinezesc, cum îi ziceți voi.

– Chiar dacă nu e mort și nici nu a intrat în legătură cu ei, remarcă Rollwagen, există secrete pe care *încă* le poate dezvălui. Nu cred că e necesar să vă reamintesc că dezvoltarea noastră militară și aplicațiile dispozitivelor submicroscopice încalcă Tratatul Spațiului Interior, semnat și de noi, și de chinezi. Știu foarte bine că înțelegerea e mai degrabă încălcată decât respectată, dar nu poate fi ignorată.

Directoarea își îndreaptă privirea spre adjunctul ei, care tuși, apoi spre Baldwin Beech, care dădu afirmativ din cap, mișcându-și bărbia cu țepi și fluturându-și ochelarii cu o mână. Înclinarea aceasta a capului... să fie încredere în sine sau pură aroganță?

Beech era o voce stridentă în războiul intern împotriva militarizării NSA. Din punctul lui de vedere, pre-

ocuparea principală a agenției ar fi trebuit să fie furnizarea de informații diplomaților civili, strategilor și politicienilor. Nu conta că agenția raporta ministrului apărării.

De fapt, Brescoll însuși susținea menținerea caracterului civil, pe temeiul că ar fi mai indicat ca NSA să-și concentreze eforturile în vederea stabilirii unor strategii ample, nu pe detaliile minore de pe câmpul de luptă. Beech însă îl susținea într-o manieră enervant de elitistă, pur și simplu pentru că o considera mai „intelectuală”.

Brescoll nu avusese niciodată încredere deplină în Beech. În primul rând, prea făcea pe amabilul cu Tetragrammatonul. În al doilea, folosea un ton prea condescendent.

– Trebuie să luăm măsuri adecvate gravității situației, spuse Brescoll prudent, dar în modul cel mai puțin evident. Trebuie să trimitem pe cineva în locul unde se află Kwok. *Pronto*.

– Și dacă trebuie să-l înhățați pe Kwok, aveți un înlocuitor? întrebă directoarea. O rezervă?

Adjunctul tăcu. Și Kwok, și rezerva lui, Benjamin Cho, erau băieții lui Beech. Totuși, îi plăcuse Cho destul de mult când se întâlniseră scurt, la formalitățile de angajare. Cho, ca și el, aprecia viața în aer liber. Poate nu atât de mult vânătoria, cât pescuitul. Mai important, înțelegea că „sălbăticia conservă sufletul”, cum spunea Thoreau. Spre deosebire de mentorul lui depășit, Beech, Cho părea un om direct și cu picioarele pe pământ.

Totuși, aceste lucruri s-ar putea ridica împotriva lui Cho în lumea în care trebuia să se mute acum.

– Da, avem, răspunse Brescoll într-un sfârșit. Benjamin Cho. E profesor asociat de informatică sau „proces

de calcul“, cum se spune la Berkeley. În prezent, e într-un concediu de un an. Profesorul Beech l-a ales.

– În regulă, conchise directoarea, aranjând marginile hârtiilor cu informații pregătite pentru întâlnirea următoare. În loc de alte soluții, sugerez să depistăm exact unde se află Kwok și să-l trimitem acolo pe Cho imediat. Și fără tam-tam. Cineva care poate distruge rețeaua de computere și poate pătrunde în orice canale, așa cum a făcut-o Kwok, are probabil capacitatea de a trage cu urechea pe unde și când are chef. Am o întâlnire programată cu Dave Hawkins și cu președintele în această dimineață. Sper că nu va trebui să le povestesc despre afacerea asta.

Brescoll înclină din cap. Hawkins, consilierul pe probleme de securitate națională, era un supraviețuitor politic agil. În sinea lui însă, se încruntă când Rollwagen îl pomeni pe președinte. Comandant suprem sau nu, făcea parte din categoria numeroasă a puștilor bogați și răsfățați, dar nepricepuți, aleși să ocupe Biroul Oval. Totuși, când stai pe un sac de bani, e întotdeauna mai ușor să aterizezi în picioare, indiferent cât de tare te balansezi.

Observă că Wang, Lingenfelter și Beech se uitau toți la el și așteptau. *La naiba, ce vor de la mine?* se întrebă. Era programul *lor*. Și, în ciuda „noii deschideri“ și a utilizării „experților externi“ de elită sprijiniți de ministerul de externe și CIA, putea face pariu că, dacă situația se agrava – adică dacă chinezii îl ucisera pe Kwok sau, mai rău, îl obligaseră să lucreze pentru ei – atunci autoritățile or să se spele pe mâini. La fel și cei trei muschetari.

– Da, doamnă directoare.

Nu reuși să spună mai multe. La finalul întâlnirii, se gândi cum să limiteze nevoia de a ști a lui Benjamin

Cho. Nu pentru că nu avea încredere în el, ci pentru că se temea de ceea ce ar face alții cu el și cunoștințele *sale* – pe lângă cele ale lui Kwok – dacă reușeau să pună mâna pe el.

În drum spre biroul lui, Brescoll speră ca directoarea să nu se aștepte la miracole prea curând. Investigațiile și spionajul nu aduceau satisfacții imediate. Din cauza asta se delimitează atât de greu răul de bine, din cauza asta se aștepta el ca această investigație să consume foarte mult timp – în special timpul *său* – înainte de a se obține primele rezultate.

Între timp, poate că legea fundamentală a vremurilor birocratice – „Ceea ce explodează se și liniștește” – va intra în vigoare. Dar n-ar fi pariat pe ea.

ABSURDITATE ÎNFRICOȘĂTOARE

Lacul Bench

În lumina dimineții proaspete, la peste trei mii de metri înălțime în Munții Sierra Nevada, suprafața Lacului Bench era o oglindă lichidă. Apa reflecta desăvârșit trunchiurile maronii și crengile verzi ale pinilor de pe insule și de-a lungul malului, cu excepția părții de sud-est. Prea abrupt pentru copaci, terenul cobora trei sute de metri de pe vârful crestei pietroase până pe malul înconjurat de grohotiș.

Spre sud-vest, în spatele pădurii, se ridica vârful Arrow, o piramidă cenușie și roasă, înaltă de patru mii de metri, răsfrântă în universul paralel de sub oglinda azurie a lacului.

În picioare, lângă cort, Ben Cho își dădu seama că nu era greu să creadă în existența aceluia univers paralel.

În copilărie, stătea de vorbă cu prieteni imaginari din universul pe care și-l închipuia a fi alături, mai ales când dragostea copleșitoare a mamei sale devenea greu de suportat. Scutură din cap să-și alunge amintirea.

Lacul Bench, odihnindu-se pe o adevărată terasă deasupra râului South Fork Kings, oferea locuri de campare excelente, departe de drumul prea bătătorit. Așa descriau locul broșurile și ciberghidurile, invariabil. Câtă nedreptate făceau ele acestui spațiu care-ți deschidea sufletul! Mai ales în nopțile clare, fără lună, cum fusese cea dinainte, când un al doilea paradis de stele sclipise în adâncimile lacului. Sau acum, în aerul nemișcat al dimineții, când nimic nu tulbura suprafața apei, în afară de câteva insecte care zburau în zig-zag deasupra ei și de păstrăvii care se unduiau pe dedesubt.

Dintre toate locurile pe care le vizitase, pe acesta îl iubea cel mai mult. Fusese și preferatul Reynei. Știa că existau multe locuri numite Lacul Bench, dar acesta, așezat între pasurile Taboose și Pinchot, era singurul care conta pentru el, pentru că însemnase atât de mult pentru soția lui.

Cu doar un an în urmă, pe creasta de granit care înconjura partea de vest a lacului, Reyna făcea fotografii, în timp ce el stătea întins pe spate. Mai întâi se orienta-se spre răsărit, îndreptând aparatul spre lac, spre tabăra lor de pe mal și spre insula de vizavi de cort, pe urmă spre apus, spre canionul râului South Fork Kings, spre tărâmul sublim de piatră al Lacurilor Cartridge. Apoi se răsucise către nord, spre muntele Ruskin, piscul Vennacher Needle și Bazinul Superior. Făcuse fotografie după fotografie cu norii de furtună de după-amiază care se spărgeau, se deplasau și se colorau în lumina apusului, peste vârful Marion, peste Ruskin și Needle.

– De ce atâtea fotografii? o întrebase Ben, întins pe granitul crăpat, în timp ce ea se tot răsucea.

– Pentru că există un tipar în toate, îi răspunsese ea, dându-și la o parte de pe obraz șuvițele blond închis, ca să încadreze o fotografie nouă. În întreaga natură. Aproape că-l vezi dacă te uiți atent. Vezi că lucrurile au mers cum trebuie de la sine, până ce a apărut omul.

Ben se ridicase în capul oaselor.

– Ce vrei să spui?

– Nu ne descurcăm prea bine cu Natura. Niciodată nu ne-am descurcat, de la bun început. Scrie și în Biblie. Adam a fost primul grădinar, dar a fost *dat afară*.

– Ținând cont că eu mă ocup de grădină acasă, spuse el râzând, nu știu dacă să mă simt jignit sau nu. Dar, cum tu ești profesionista în domeniul fotografic, cred c-ar fi mai bine să te las pe tine să faci fotografii în excursiile noastre.

– Să mă *lași* tu? Ha! De asta apari în mai multe poze decât *mine*.

Ben trase adânc în piept aerul dimineții, proaspăt, cu miros de pin, apoi îl expiră cu un oftat prelung. Ar fi vrut să aibă mai multe fotografii cu ea. În față, cortul albastru cu gri, pe care îl împărțise cu Reyna nu cu multă vreme în urmă, se ridica din nou pe malul vestic al lacului. Malul era la o distanță de aproximativ cincizeci de metri înot de insula cea mai mare și cea mai vestică, marcată de pini.

Ieri după-amiază, la scurtă vreme după ce sosise și ridicase cortul, înotase prin apa rece ca gheața – destul de rece ca să-i aducă aminte că e în viață. Avea nevoie să i se amintească. Înotând spre insulă, purtând cenușa Reynei într-o urnă ermetic închisă, avea nevoie de un șoc care să-l scoată din amorțeala interioară. Se cățăraseră pe țărmul stâncos al insulei, cu pielea de găscă în vântul

după-amiezii, numai cu costumul de baie pe el. Un bărbat tremurând, strângând în brațe un potir cu cenușă, stătuse în picioare în peisajul redus la elementele esențiale: lacul punctat de insule din piatră. Insule de piatră punctate de grupuri de copaci. Vârfuri muntoase aride în insule de păduri de conifere. Cer punctat de insule de nori.

Acum, că adusesese cenușa fără s-o ude, desfăcu capacul urnei. Recită din memorie trei versuri dintr-un poem pe care Reyna îl iubise:

Ceața din vis

*ne dezvăluie cărarea doar pentru o vreme, pe urmă
o închide înapoi în ea.*

Avea câteva amintiri dragi ale chipului, vocii și trupului ei. De exemplu, glumeau când se gândeau cum le-ar povesti vreodată copiilor că tati a cerut-o de nevastă pe mami în pat. Dar în matematica familiei și căsătoriei lor, unu plus unu egal doi, dar niciodată trei sau mai mult. Se hotărâseră să nu aibă copii, iar acum nu-i vor avea niciodată.

Spuse câteva rugăciuni intime, până când simți că dragostea și pierderea suferită erau prea copleșitoare ca să le mai poată exprima. Apoi, în ciuda absurdității înspăimântătoare a vieții în fața morții, și a ceremoniei în fața lipsei de sens, risipi pe apa Lacului Bench cenușa pe care, cu doar o clipă înainte, o purtase cu atâta grijă prin apă. În bătaia vântului de după-amiază, cenușa formă o peliculă gri pe suprafața tulburată de valuri, apoi alunecă și se împrăștie înainte să se scufunde în adâncul de gheață prin care se cernea lumina.

În limpezimea dureroasă a dimineții, se gândi că ceea ce făcea era ilegal. Știuse de la bun început, dar îndeplinea dorința ei. Înțelegea și substanța legii. Daunele agregării: dacă miliardelor de oameni li s-ar răspândi cenușa sau li s-ar îngropa trupurile oriunde, monumentele naturale ar deveni grămezi de cenușă și osuare.

„Daunele agregării“. Fusese unul dintre aspectele preferate ale Reynei din sociologie, domeniul în care profesase, dar care îi conturase și viața de zi cu zi. Metodele lui explicau de ce nu-și luau cu ei celularele sau pagerele în sălbăticie, de exemplu.

– Aceleași tehnologii care ne ușurează munca din ce în ce mai mult, spusese ea cu un an înainte, îngreunează tot mai accentuat traiul din afara muncii. Legea lui Parkinson spune că munca se extinde pentru a umple spațiul care îi este alocat, dar lucrurile nu se opresc aici. Urmează fascismul inerent unei asemenea noțiuni și te trezești într-o Utopie periculoasă – un „nicăieri“ în care „pretutindeni“ este un loc comun, un lagăr de concentrare mondial pentru consumatori, în care cuvintele scrise deasupra porții nu sunt „Arbeit macht frei“¹, ci „Dumnezeu înseamnă Muncă, Munca înseamnă Dumnezeu“.

O declarație patetică tipică pentru mintea ei nestăvilită, își zise Ben, scuturând din cap. Probabil că avea dreptate și când vorbea despre „daunele agregării“. Totuși, își spuse că, grație izolării și rarilor vizitatori umani la Lacul Bench, daunele erau improbabile.

Mireasma pinilor și ciripitul păsărilor purtat de vânt, aerul rece și aspru pe piele și în ochi – toate făceau parte din frumusețea peisajului. Numai durerea și amorțeala din mușchi îi amintiră că nu era ușor de ajuns acolo.

¹ „Munca te eliberează“ (n. tr.)

El și Reyna drumetiseră cu rucsacul în spate pe câte o porțiune a traseului John Muir, de la nord la sud, în fiecare vară din ultimii patru ani. Dee la Lacul de Nord la Lacul de Sud, cu doi ani în urmă; anul trecut, de la Lacul de Sud prin pasul Episcopului, în jos prin bazinul Dusy spre canionul Le Conte, în sus, de-a lungul pârau-lui Palisade, spre lacurile Palisade. Apoi prin pasul Mather și în bazinul Superior, înainte de a coborî la râul South Fork Kings, pentru a-l traversa și a urca pe joncțiunea cu Creasta Pacificului.

Anul trecut plecaseră în excursie la lacul Bench pentru a se odihni o zi înainte de trece prin pasul Taboose și canionul Taboose spre deșertul din valea Owens. Dar la coborâș își zdreliseră atât de rău genunchii, iar inima le bătuse atât de tare, că, ajunși la camioneta de la capătul drumului, juraseră cu nu vor *urca pe acolo* niciodată. Anul viitor, hotărâseră ei, vor inversa ruta lor obișnuită de la nord la sud și vor merge de la sud la nord, ca să se mai oprească o dată la lacul Bench și apoi să coboare (în nici un caz să urce) canionul Taboose.

Dar în anul care a urmat lumea s-a întors cu susul în jos. Odată cu durerile de cap și crizele, Reyna se îmbolnăvise tot mai tare. Doctorii aveau și un nume pentru boala ei – glioblastom multiform sau GMB – și un stadiu – al patrulea, gliomul de cel mai înalt grad, astrocitomul malign cel mai agresiv. Medicii nu puteau face aproape nimic, dar asta nu i-a oprit să încerce. Chirurgical, radiologic și chimic, au tratat tumoarea primară a creierului care se întindea de la lobul temporal la cel frontal al Reynei, provocând o umflătură de forma unui fluture în interiorul craniului ei. Nimic nu dăduse rezultate.

– Dat fiind tipul de tumoare de care suferiți, le spusese neurochirurgul, și ca urmare a caracterului ei malign și agresiv, durata dumneavoastră de viață nu va fi atât de lungă pe cât poate v-ați așteptat. Din punct de vedere statistic, șansele nu sunt în favoarea dumneavoastră ca să ajungeți la bătrânețe.

– Asta ce înseamnă exact? întrebase Reyna.

– Durata medie de viață în cazul GMB se măsoară în luni, nu în ani. Noi însă nu știm în ce parte a curbei de supraviețuire vă încadrați. Puteți fi în cea medie sau la capătul îndepărtat... Să zicem, maxim trei ani.

– Sau la capătul apropiat? insistase ea. Câteva luni? Poate săptămâni?

– Da, răspunsese neurochirurgul cu un oftat. Și aceasta este o posibilitate. Dar e important să fim realiști fără să ne pierdem speranța. Pregătiți-vă pentru ce va urma, dar gândiți pozitiv, știind că noi ne străduim să vă menținem cât de sănătoasă putem, cât de mult putem.

– Domnule doctor, credeți că se pot întâmpla miracole? Vocea ei tremurase ușor.

– Aș vrea să cred în ele, dar șansele sunt foarte reduse... statistic vorbind.

– Da, trăsesse ea concluzia scuturând din umeri, obosită. Prin definiție.

Dincolo de șoc și de bruschete, moartea Reynei lăsase un gol de neumplut în viața lui Ben. Și acum se visa noaptea stând la capul patului, urmărind cum alunecă în picături substanța narcotică prin acul din brațul ei. Până și în vis spera și-și dorea, ca în zilele acelea întunecate, să apară *ceva*, un remediu biomedical pe care să-l introducă în punga de plastic atârnată deasupra ei, nu doar ca să aline durerea soției muribunde, ci s-o și însănătoșească în chip miraculos.

Dar nu venise nici un miracol, tehnologic sau teologic.

Deși lacul din sufletul său nu era prea adânc, pe întineric păru că poate reflecta o pierdere și o suferință mai adâncă și mai mare decât cerul cu stele. Toată lumea îl asigura că „viața merge înainte”, că Reyna ar fi vrut ca el să meargă mai departe, dar nimeni n-ar fi putut prezice sau descrie ce diferită va fi viața fără ea.

În vara asta, Ben venea dinspre sud, pe ruta pe care plănuiseră s-o urmeze înainte de a se îmbolnăvi ea. Din Orion Valley venise pe șaua înaltă a pasului Kearsage. În jos, spre lacul Charlotte și în sus, pe creasta periculoasă a pasului Glen. Pe lângă vârful Painted Lady, oglindit de lacul Rae, și vârful Fin Dome, reflectat de lacul Arrowhead. În jos, la pâraul Woods, apoi în sus, de-a lungul cursului său lung, către marginea zimțată a pasului Pinchot. Pe urmă în jos, pe lângă lacul Marjorie, și tot mai jos, în drumetia aceasta întregitoare.

Spre acest loc, spre amintire, spre a înțelege că, în ciuda frumuseții sublime a peisajului din jur, viața lui era tristă, năruită. Nu știa dacă mai putea continua, dar ea nu se oprea.

Anul viitor n-o să mai fac excursia asta suplimentară la lac. E prea dureros. O să trec pasul Kearsage din nou și o să ies la vârful Whitney. O să străbat ultima parte din traseul Muir fără Reyna. Singur.

Îl trezi din visare un bip. La început crezu că strigase o pasăre sau o marmotă, pe urmă realizează cât de nepotrivit sunase în locul sălbatic în care se afla. Nu-și lua cu el celularul sau pagerul în sălbăticie, pentru că, odată cu moartea soției, dispăruse și rațiunea lui de a fi. Deci nu putea fi decât geolocatorul – singura concesie făcută slujbei și întregii lumii informatice pline de capcane

din secolul XXI. O concesie cu care Reyna n-ar fi fost deloc de acord.

Ben se încruntă. La scurtă vreme după moartea ei, contractul său de muncă cu NSA îl obligase să poate fi localizat oricând și oriunde. Chiar și aici, chiar și acum. Gândindu-se lumea împânzită de granițe și interfețe, opri geolocatorul, confirmându-și astfel poziția. Ce va însemna *asta* pentru cei de la capătul celălalt? Probabil că știau, datorită itinerarului pe care-l prezentase, că nu avea să traverseze pasul Taboose decât astăzi, târziu după-amiaza. Nu va ajunge la capătului rutei și la ceea ce trecea drept civilizație decât cel mai devreme mâine, la prânz.

În vreme ce-și strângea cortul și-și aduna echipamentul, se întreabă dacă apăruse ceva cu adevărat urgent. Acceptase să lucreze pentru NSA la sugestia Reynei, când se îmbolnăvisese prima oară. Ea se gândise că i-ar fi ținut mintea ocupată, dar singurul proiect în desfășurare în care fusese implicat presupunea monitorizarea și dublarea activității lui Jaron Kwok, care nu-l solicita prea mult.

Din câte știa Ben, Kwok era în Hong Kong, un oraș plin de zarvă, foarte potrivit pentru el. În scurtul timp în care ei doi împărțiseră camera ca studenți, Ben îi propusese o dată să-l însoțească într-o drumeție. „Dacă Dumnezeu ar fi vrut să călătorim prin sălbăticie, ar fi pus bănci confortabile la fiecare zece metri.” Fraza asta îl rezuma perfect pe Kwok, Bărbatul Urban. Doar mai târziu a aflat Ben că era un citat din Oscar Wilde, căruia îi repugna deopotrivă activitatea fizică în aer liber.

Înghesuindu-și echipamentul în rucsac pentru drumul înapoi, Ben se gândi ce ciudat era că-și amintea conversația respectivă – despre bănci și toate celelalte –

chiar aici, pe malul lacului Bench. Aruncă o ultimă privire în jur ca să se asigure că n-a uitat nimic, pe urmă scrută crestele zimțate, ca să-și întipărească bine în minte peisajul, parcă sigur că nu va mai trece pe acolo niciodată.

Se uită la rucsacul greu, pregătindu-se să-l ridice pe umeri, să-l prindă cu cureaua de la șold și pe piept. Apoi zări cu colțul ochiului un punct negru mișcându-se în peisaj în direcția pasului Taboose.

Sub ochii lui, obiectul zburător se dovedi a fi un elicopter. Lucru rar, dar nu nemaipomenit. Mai văzuse elicoptere de salvare aici, aparate zgomotoase care spărgeau liniștea muntelui, în ciuda intenției lor nobile.

Pe măsură ce mașinăria se apropia, se întrebă ce efect acustic ciudat al bazinului și lanțului muntos îl împiedica să-l audă. Pe urmă se lumineă dintr-odată: nu era un elicopter de salvare, ci unul negru, militar, construit pentru a nu fi auzit, un Comanche Sikorsky supradimensionat. Mai silențios decât avea dreptul să fie, nu venea pur și simplu spre el, ci *după* el.

Oglinda lacului se sparse în mii de bucăți când elicopterul, coborând nu departe de capătul sudic al insulei, tulbură aerul, învârtējindu-l. Doi pușcași marini aruncară o plută gonflabilă și săriră în apă lângă ea. Cu gura căscată și bagajul proptit de picior, Ben îi privi uimit pe cei doi bărbați care vâsleau spre mal.

Era *extras*.

Se întrebă dacă elicopterul venise de la lacul China sau Lemoore? Nu apucă să-și formuleze însă întrebarea în minte, că un tânăr cu maxilar pătrășos și trăsături bine conturate, în costum de înotător subacvatic modificat apăru în fața lui și-l salută bășos:

– Dr. Cho?

– Da?

– Ni s-a ordonat să vă ridicăm și vă repositionăm imediat, prioritate maximă, domnule. Tânărul ofițer îi înmână un cilindru de mesaje. Găsiți explicații aici. Vă rog să mă urmați.

Ofițerul luă rucsacul greu al lui Cho și se îndreptă înapoi spre mal dintr-o singură mișcare alunecoasă. Privind înapoi peste umăr ca să se asigure că Ben Cho îl urmează, nu peste mult urcă și rucsacul și proprietarul lui pe pluta pe care-l aștepta colegul său. Scurta călătorie cu pluta și urcatul în elicopterul care zbura la punct fix se desfășurară în ceață. Privi afară înainte de a se închide ușa aparatului și zări suprafața lacului Bench calmându-se și împietrind, lăsată în urmă de elicopterul care se ridica în aer.

Cu privirea ațintită pe cilindrul strâns între degete, Ben își aminti la ce folosea. Apăsă cu degetele mari scanererele de la ambele capete ale cilindrului subțire, care-i citiră rapid amprente. Simți și auzi un bâzâit discret, pe urmă ridică tubul în fața ochilor. Lumina care pâlpâia pe bara translucidă îi scană retina. În final, când cilindrul își descifra propriul mesaj supracodificat, apărur următorul text scurt:

PROFESORE CHO,
SALUTĂRI. NE PARE RĂU CĂ VĂ ÎNTRERUPEM
VACANȚA, DAR CIRCUMSTANȚELE NE OBLIGĂ
SĂ URCĂM REZERVA PE SCENĂ.
BALDWIN BEECH

După ce îndepărtă cilindrul din fața ochilor, mesajul codificat dispărur. Deși nu avea prea multe informații ca să-și dea seama ce se va întâmpla, bănuir totuși, vag, cum vor evolua lucrurile.

II

HIMERICULTURA

Kowloon

Când detectivul Lu primi sarcina să ancheteze incidentul din Sha Tin, bărcile dragon coborau de pe dealurile care străjuiau Kowloon pentru a se scălda în Portul Victoria. Străbătură despicătura largă a etajelor lipsă din aripa niciodată construită a hotelului New World Renaissance. Nu fusese ridicată tocmai pentru a lăsa cale liberă bărcilor. Să-i înfurii pe dragoni însemna să-ți atragi cel mai mare ghinion. În Kowloonul dominat de feng-shui, arhitecții prudenți nu ignorau niciodată asemenea aspecte când își realizau proiectele.

Înainte de a pleca din birou, Mei-lin Lu – Marilyn Lu pentru prietenii ei care nu vorbeau decât engleza – dădu câteva telefoane ca să afle cine era deja prezent la scena incidentului și să ceară detalii despre cele întâmplate. Înțelese că decedatul era cetățean american de origine chineză, dar nimeni nu voia să-i spună mai multe.

Ultimul dragon se întorcea înapoi pe dealuri când detectivul luă o mașină din parcul auto și se îndreptă spre hotelul Royal Park. În timp ce făcea manevrele necesare pe șoselele aglomerate ca să iasă din centrul înțesat de zgârie-nori, își aminti de o zi nefastă din *Blade Runner*, în Los Angeles, în 2019.

Sha Tin nu era în jurisdicția lui Lu, dar existau înțelegeri reciproce între agențiile de aplicare a legii din Regiunea Administrativă Specială care conducea orașele Hong Kong, Kowloon și Noile Teritorii. Era cel mai apropiat detectiv liber cu nivel de cunoștințe medico-legale ridicat, considerat necesar de cei din Sha Tin în cazul unor astfel de anchete.

Și când mă gândesc că datorez totul unor soldați de lut, își zise ea cu amărăciune. Ca mulți tineri chinezi din generația ei, Lu fusese atrasă de o carieră în arheologie datorită vechii armate de soldați și cai din lut a primului împărat, Qin Shi Huangdi, descoperiți în complexe funerare de lângă Xian. Asta însă fusese înainte de a-l cunoaște și de a se căsători cu Xun-il, „Sonny“, și de a abandona școala, la scurtă vreme după nașterea singurului lor copil, Clara.

Cărările sinuoase ale vieții și responsabilitățile vârstei adulte o purtaseră nu în provincia Shaanxi, ca arheolog care face săpături în stepa mongoleză, ci ca ofițer de poliție cu cunoștințe de antropologie medico-legală care face disecții pe cadavre ca să descopere indicii despre crimă. Cu toate acestea, încă se considera anchetator cultural, un antropolog foarte ancorat în contemporan. Singura concesie făcută realităților crude ale muncii ei era pistolul israelian Desert Eagle de calibru 0.5. Prietenii ei din secția de poliție, mai ales Derek Ma și Bili Chen, îi spuneau „tunul lui Lu“.

În spatele oraşului aglomerat, străbătând zona verde dintre parcul Golden Hill Country, la vest, şi parcul Lion Rock Country, la est, detectivul Lu pătrunse în sfârşit în Sha Tin. *Alma mater* a ei, Universitatea Chineză din Hong Kong, se înălţa pe un vârf de deal nu foarte îndepărtat. Amintindu-şi perioada de studenţie, se gândi la mentorul ei, profesorul Carlton Jiang.

Jiang fusese un antropolog meticulos, gata oricând să pună la îndoială ceea ce se schimbase cu adevărat în cele douăzeci şi trei de secole trecute de la domnia împăratului Qin. Bătrânul subliniase de nenumărate ori relaţia dintre „conţinutul vieţilor şi contextul cultural“. Cu zâmbetul lui strâmb, îi plăcea să se adreseze sălii pline de studenţi ambiţioşi, care credeau în Ştiinţă şi Raţiune, spunându-le că „Adevărul are o faţă luminoasă, dar percepţiile umane sunt atât de limitate, încât mintea noastră nu poate oferi decât cioburi izolate dintr-o oglindă în care să se reflecte ea însăşi.“ Când activitatea lui Lu ca absolventă începuse să treneze, profesorul se simţise frustrat. Ea considera că bătrânul ei mentor ar fi fost un anchetator strălucit. Avea atitudinea potrivită, în parte înţelepciune, în parte cinism.

În timp ce parca maşina în spaţiul rezervat al hotelului Royal Park, Lu Mei-lin îşi dădu seama că putea spune acelaşi lucru despre tatăl ei. Şi el era un om alcătuit din „părţi“, chiar dacă unele se pare că dispăruseră. Fost poliţist, devenit scriitor în stilul lui Joseph Wambaugh, publicase patru romane poliţiste sub pseudonimul Quinton C.S. Chang, apoi îşi petrecuse restul vieţii lucrând la al cincilea. De obicei era stropit bine cu whisky, dar mergea şi un strop de bourbon. Ultimul său roman, *Văduve şi păcate*, despre o crimă în industria publicitară, continua să stârnească interesul ocazional

al editorilor, probabil preocupați mai degrabă de calomnii decât de profit.

Lu nu observă personal medical de urgență sau ambulanțe la intrarea în hotel. Semn rău. Fie că poliția locală nu voia să iasă în evidență, fie că decedatul era deja mai rece decât i-ar fi convenit ei. Traversă holul de marmură și jad, găsi lifturile și apăsă butonul de urcare, cu gândurile rămase la tatăl ei.

Liftul de alamă și sticlă sosi. Păși înăuntru și apăsă butonul pentru etajul al zecelea. Așteptând să se închidă ușile, privi afară prin pereții transparenti. Se gândi că nu-și putea învinovăți tatăl într-o măsură prea mare. Da, era un alcoolic și un scriitor ratat de romane pline de proceduri polițienești, dar făcuse tot ce-i stătuse în puteri, ținând cont de educația primită.

Ușile se închiseră în cele din urmă și liftul urcă pe partea laterală a turnului. Pe fondul munților verzi, se reliefa zgârie-norii ostentativi ai companiilor, blocurile de apartamente cenușii, cu multe etaje, semnele de circulație și firmele luminoase scrise în engleză. Știa că toate, absolut toate, le erau complet străine locuitorilor de la țară ai Republicii Populare Chineze, care își petreceau vacanța vizitând fosta colonie a Coroanei. Oameni ca tatăl ei, care fugise de comuniști la doisprezece ani.

Regiunea Administrativă Specială Hong Kong, Kowloon și Noile Teritorii era un loc parțial tradițional, parțial postcolonial, parțial chinezesc comunist și parțial corporatist transnațional. Detectivul Lu își aminti expresiile inteligente folosite de *South China Morning Post*: „Viața în zona intermediară”; „Interfață”; „Membrana”; „Tensiunea superficială”; „Societatea sinapselor”; „Himericultura”.

Ea se simțea aici ca acasă, așa cum nu se simțise niciodată tatăl ei. Și cum nu se mai simțea mama ei. Motiv pentru care Lu nu putea auzi acronimul SARs pentru Regiuni Administrative Speciale fără a se gândi automat la altul, pentru Sindromul Respirator Acut Sever, boala care o ucisese pe mama ei.

Ușile liftului se deschiseră. Doi membri ai Armatei Populare în uniforme lor albastre ridicară armele. Ciudat, își zise. De când era asta o chestiune militară? Gărzile așteptară să se identifice. Una dintre ele îi cercetă acreditarea cu ochi ficși, inexpressivi, apoi îi făcu semn s-o urmeze.

În ușa apartamentului, Lu își puse mânușile și trecu pe lângă alte două gărzi înainte de a intra. Înăuntru, camera nu se deosebea de o scenă a crimei SAR obișnuite: fotografii poliției încă făceau fotografii, culegătorii de amprente și de fibre și încă vreo șase tehnicieni aruncau priviri cercetătoare în spațiile mici în timp ce lucrau, punând probele în pungi înainte de a ieși.

Lu își croi drum spre umbra unui cadavru de pe pat. Avea o culoare cenușie, cu dungi roz aprins, atât de aprins, încât Lu crezu la început că sunt urme de scrum prin cărbuni încinși. Dar umbra nu emana căldură. În jurul ei erau împrăștiate notițe. În mijlocul conturului zăcea un laptop, iar la cap, o pereche de ochelari care semănau cu cei de soare. Și computerul și ochelarii erau pe jumătate topiți în forme suprarrealiste.

În spatele ei, tehnicienii speculau în șoaptă pe marginea alcoolului și țigărilor lui Kwok și despre grămada de hârtii mazăgălite. Și despre laptop, la care probabil lucrase în momentul decesului.

Încercând să se concentreze pe activitatea ei în ciuda prezenței armatei, Lu se strădui să alunge senzația

implicațiilor politice. Sarcina îi fu ușurată de faptul că-l cunoștea pe Charles Hui, asistentul procurorului, că-runt și cu ochelari, prezent la fața locului. Măcar cu el putea avea o discuție profesională.

– Ați rezolvat deja cazul pentru mine, domnule Hui? Cine a găsit cadavrul?

– Bună, Mei-lin. Ce cadavru? Vezi tu vreunul? Una dintre femeile de serviciu, o oarecare doamnă Qu-ian, a intrat prima în cameră. A mirosit „ceva“, zice ea. Ceva neobișnuit. Fum sau chimicale. Și fulgere.

– Poate ozon? sugeră Lu, dar Hui ridică din umeri. Foc electric? Atunci de ce n-a pornit alarma de incendiu și n-au luat-o la fugă toți?

– Poate că incendiul a fost prea mic, răspunse Hui, cu încă o ridicare din umeri. Poate, fumător fiind, a dez-activat-o intenționat. Poate că s-au terminat bateriile din alarmă sau a intervenit vreo defecțiune. Nici nu știu dacă alarma funcționează cu baterii. Nu sunt sigur nici dacă a fost vreun incendiu. Tu ești detectivul. Tu să-mi spui mie.

– N-a fost un incendiu?

– Cel puțin nu un foc devastator. Câteva foi cu în-semnări sunt puțin pârlite pe la margine. Așternutul e și el puțin ars, dar poate să fie de la țigară.

– Dar uitați-vă la computerul la care lucra. Com-plet deformat, ca și cum s-ar fi topit...

– Așa am crezut și eu la început, spuse Hui, luând laptopul și punându-i-l în brațe, dar uită-te cu atenție.

Lu examinează aparatul ușor. Forma lui aerodinamică fusese răsucită și strâmbată, dar nu știa *ce anume* o strâmbase.

– Nici urmă de ardere, nici măcar negreală, observă Lu, așezând aparatul exact pe locul în care se aflate. Știu la ce te referi.

– Corect. La fel și ochelarii de soare sau ce-or fi. Sunt aici de două ore și n-am văzut decât conturul unui cadavru pe pat și niște notițe răsfirate care par să fi fost pârlite.

– Ce-i chestia de pe pat ?

– Noi îi spunem cenușă. Ipoteza de lucru e că Kwok bea și fuma și și-a dat cumva foc. Dar ia puțină cenușă între degete, Mei-lin.

Nu-i lăsa urme pe degete, cum ar fi trebuit. O adulmecă. Simți un miros foarte vag. Da, era ozon. Se uită la ea mai atent.

– Parcă-i pulbere, parcă-i cenușă. Pulbere gri cu roz.

– Și eu am zis la fel.

– Un tip straniu de combustie spontană ? întrebă ea, pe jumătate în glumă.

– Dar care combustie spontană nu-i stranie ? replică Hui, apoi scutură din cap. Mai degrabă spontană decât combustie, din câte văd eu. Cred că a trecut pe aici o echipă de la materiale periculoase înainte de a veni noi. Cine știe cum s-a răcit sau solidificat chestia aceea între timp ?

– De ce ne-a fost permis cu întârziere să intrăm ?

Hui mișcă din cap în direcția soldaților, apoi se duse la ușă. Abia ieși, când totul în încăpere se schimbă.

– Detectiv Lu ! Salut ! exclamă Wong Jun. N-am știut că ți s-a dat cazul ăsta.

– Da, domnule, am fost desemnată să-l anchetez, rosti ea precaută, strângându-i mâna.

Domnul Wong era un agent guvernamental în ascensiune, care lucra în zona Noilor Teritorii Hong Kong

SAR pentru Guojia Anquan Bu – Guoanbu, Siguranța Internă.

– Excelent, excelent! spuse el. Deci tu ești anchetatorul principal. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Robert Beckwith, de la consulatul american. Mortul era cetățean american, cum probabil c-ai aflat deja.

Detectivul Lu dădu mâna cu americanul înalt și slab. Grizonant, pe la patruzeci de ani. Faptul că decedatul fusese cetățean american explica *aproape* întru totul, dar nu complet, prezența unui oficial de la consulatul american. Lu deveni și mai precaută. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se implice în vreun scandal politic *international*.

– Nu vrem să vă întrerupem din treabă, spuse Beckwith, cu un zâmbet de politician. Puteți lucra liniștită, nu trebuie să ne acordați atenție.

Bucuroasă să-i facă pe plac, Lu reveni rapid la examinarea scenei. Dar nu era în stare să „nu le acorde atenție”.

Fiecare dintre ei încerca să obțină controlul asupra celor găsite la locul incidentului. Wong susținea cu subtilitate că materialele trebuiau să fie păstrate de poliție, pentru că făceau parte din investigația lui Lu. Beckwith contracara cu sugestia că erau bunurile personale ale decedatului și, întrucât acesta fusese cetățean american, trebuiau înapoiate, odată cu rămășițele lui pământești, rudelor sale din SUA.

Detectivul Lu avea impresia clară că Wong nu voia de fapt ca rămășițele lui Kwok și toate bunurile sale să ajungă la poliția locală, după cum nici Beckwith nu avea de gând să le trimită rudelor decedatului.

O pacoste pe capul amândurora, își zise ea, încruntându-se. Nici de-a naibii n-o să facă treaba lui Wong. Fu recunoscătoare când cele două oficialități care se

manipulau reciproc părăsiră încăperea. Hui apăru din nou după plecarea lor. Nici o clipă nu crezu că era vorba de o coincidență.

Politică, și încă la nivel mondial. Nu intra în sfera ei de interes, dar trebuia să se implice oricum, cel puțin cât i se va permite. Adică atâta vreme cât se vor putea folosi de ea.

– Americanul zice că vine din Statele Unite un specialist în computere, o informă Hui pe un ton simplu, dar batjocoritor. Se oferă să ne ajute.

Un caz fără cadavru și un geniu în computere care venea să-i „ajute“. Minunat, se gândi Lu. Nici că se putea mai bine.

– Unde e femeia de serviciu, doamna Quian? întreabă. Ar trebui să stau de vorbă cu ea. Să-i iau o declarație pentru dosar.

– Întreabă-l pe Wong. Probabil că el știe.

Lu înclină din cap. Câte agenții se vor uita peste umărul ei cât va lucra la anchetă? Guoanbu, sigur. Cine altcineva? CIA? FBI?

Din ce în ce mai bine.

ENANTIODROMUL

Sha Tin

În liftul care urca la etajul zece al hotelului Royal Park, Ben Cho simți o amețală care era mai mult decât un simplu vertij, oboseala ca urmare a decalajului orar sau șocul cultural. Nu trecuseră nici șaisprezece ore de când fusese extras din sălbăticia din Sierra Nevada, i se dăduseră câteva clipe să facă un duș și să se bărbiească la hotelul aeroportului, primise un set de

bagaje și haine și fusese urcat într-un avion spre Hong Kong cu escorta lui, agenta special FBI și atașatul legal adjunct DeSondra Adjoumani. În jurul lor erau numai locuri libere.

Nici acum nu știa sigur care era legătura cu FBI-ul sau de ce situația necesita să fie trimisă o echipă SEAL, dar avea să afle în curând.

– Mă bucur că sunteți și dumneavoastră implicat, dr. Cho, îi mărturisise agenta în șoaptă. Acolo unde suntem transportați e o societate închisă, mai ales în domeniul computerelor. De multe ori, e greu să-ți dai seama ce se pune la cale în spatele Marelui Firewall Chinezesc.

Îl privi cu subînțeles, dar el nu ghici nici un sens ascuns în privirea ei. Înclină simplu din cap a încuviințare. Avea o experiență destul de limitată în China, și puținul pe care și-l amintea nu includea o societate cu caracter „închis” în mod special. Totuși, călătorise mai ales în SEZ, Zonele Economice Speciale, și SAR, Regiunile Administrative Speciale din Noile Teritorii și Shanghai.

În călătoriile anterioare înțelesese că aceste zone și regiuni erau, într-un fel, modul chinezesc de a aborda incursiunile periodice ale influențelor străine. Cu secole în urmă, un împărat pus față în față cu prezența tot mai copleșitoare a diavolilor străini de-a lungul țărmului a decretat pur și simplu că poporul chinez trebuia să evacueze anumite regiuni de coastă și să se mute cu peste o sută de mile în interiorul țării. Evacuarea locuitorilor din zonele respective a condus la cedarea temporară a controlului în mâinile străinilor cu idei bizare. Într-un fel, se crease o zonă-tampon, dacă nu chiar de carantină: influența vătămătoare străină își va urma cursul nestingerită, dar nu va putea atinge inima sau alt organ vital al statului chinez însuși.

Ben fusese șocat de faptul că guvernul chinez comunist, față în față cu capitalismul global prin intermediul SEZ și SAR, ajunsese la aceeași „soluție” adoptată de birocrății imperiali cu secole înainte.

Zborul de la San Francisco International la aeroportul Chek Lap Kok din Hong Kong fusese lipsit de evenimente, dar nu neapărat plăcut. Singurul lucru cu adevărat neobișnuit era acela că pasagerii din apropierea lor erau, de fapt, două mașinării.

Stewardesele îi înmânară lui Ben și celorlalți pasageri o broșură, explicându-le că mașinile erau un ceas atomic cu cesiu și un supercomputer, parte dintr-o serie de experimente susținute financiar de miliardarul iconoclast și autodidact David Fahrney.

Ideea era să se cerceteze dacă Big Bang-ul fusese o explozie în spațiu, nu a spațiului. Ceasurile atomice erau deplasate cu zboruri comerciale dus-întors în anumite direcții din cosmos – 11 ore, 40 de minute și 36 de secunde în constelația Leului, sau 23 de ore, 40 de minute și 36 de secunde în cea a Vărsătorului. Dacă diferențele temporale, măsurate prin comparație cu un ceas terestru staționar, erau aceleași la fiecare zbor, indiferent de direcția lui, atunci teoria relativității a lui Einstein ar fi trecut de cel mai riguros test. Dacă timpul s-ar fi scurs mai încet într-o anumită direcție decât într-alta, atunci se demonstra că teoria originală Lorentz-Fitzgerald despre mișcarea absolută prin spațiul absolut era adevărată: se va dovedi că spațiul e infinit, supradens și supraelastic, posedând o antienergie de un milion de ori mai mare decât masa Pământului pe inch la puterea a treia. Materia ar trebui să fie formată din unde energetice, „de sus până jos”.

Ben era sceptic în legătură cu un asemenea rezultat. Fahrney, care nu vedea cu un ochi din cauza unui accident din copilărie, fusese deseori acuzat de „viziune cîclopică” de detractorii lui din comunitatea științifică. Totuși, dacă omul voia să-și cheltuiască banii pentru a-și promova ideile, îi dorea succes. Pe Ben nu-l deranja că doi dintre pasagerii cu care călătorea erau artificiali. Datorită lor, zborul era suficient de liniștit ca să se concentreze asupra cercetării lui.

Cufundându-se în materialele informative adunate de Beech, Lingenfelter și Wang, Ben începu să-și formuleze primele teorii despre modul în care ajunsese el să fie implicat în lumea echipelor SEAL și a atașatilor legali ai FBI. Știa deja că NSA și agenția chineză omologă, Guoanbu, Ministerul Siguranței Statului, erau amândouă implicate în producția „de arme de ultimă oră” pentru războiul informațiilor.

Esența competiției înarmării informatice era elaborarea unui computer cuantic universal, total operațional, de o putere uimitoare, care să manipuleze informații aproape la fel de dense ca „lățimea de bandă” a întregului univers, deci capabil să spargă orice cod. Chinezii păreau să creadă că un astfel de aparat va fi „marele lor egalizator” în orice competiție cu Occidentul.

Însă materialul informativ sugera că această „cheie universală” era strâns legată de omologul ei, un criptograf cuantic universal la fel de puternic – „labirintul universal”, cum îl numea Kwok – capabil să genereze un cod imposibil de descifrat. Lui Ben însă îi scăpa analogia. Când se gândi la labirinturi, singurele care-i veniră în minte fură aleile întortocheate din parcuri și grădini.

Revenind la materialele informative, citi că atât NSA cât și Guoanbu se temeau că transformarea totală a informațiilor în armament va duce la o „breșă în sistemul secretelor” care să anuleze, peste noapte, toate eforturile de codificare care afectează intimitatea electronică, comerțul electronic și siguranța națională. Până și mult-lăudații cilindri purtători de mesaje – în ciuda programelor de identificare biometrică, asigurare împotriva deschiderii și a nivelurilor ridicole de supracriptare – vor fi vulnerabili.

Ambele părți ajungeau la supraarma informatică printr-o combinație de criptologie cuantică și bionanotehnologie. Literatura secretă citită de Ben sugera că oricine atingea primul capacitatea cuantică maximă va fi și ultimul – și singurul – care o va avea. Era dispozitivul distrugător suprem.

Ben nu reușise să înțeleagă niciodată de ce conducerea NSA luase hotărârea să facă din Jaron Kwok, istoricul intelectual renegat, omul lor de bază în afacerea asta. Insul era plin de idei bizare, căroră le dădea și denumiri bizare. De exemplu, cursei criptoînarmării îi spunea „războiul oglinzii” sau, mai ciudat, Enantiodromul. Ben nu cunoștea cuvântul și nu-l găsi nici în dicționarul PDA, așa că îi căută rădăcinile. Se referea la o cursă în care alergătorul se ciocnea permanent de sinele său în oglindă. Ben se întrebă dacă nu cumva Kwok inventase cuvântul.

Plictisit să despice firul politicii globale și personale, Ben rezolvă rapid careurile de cuvinte încrucișate din revista primită în avion. Din păcate, era întotdeauna prea ușor. Puse revista deoparte și petrecu următoarea jumătate de oră urmărind varianta bidimensională a filmului ciudat transmis de Kwok.

Pe drumul de la aeroportul de pe Insula Lantau la hotelul din Sha Tin, Ben Cho rămase concentrat pe filmulețul bizar. Mica peliculă ridica o serie de întrebări curioase. Și avertizări. Dar, din materialele primite, deduse că Beech, Lingenfelter și Wang erau mult mai alarmați de faptul că Kwok violase legile siguranței răspândind vestea despre „cercetarea bionanotehnologică”, decât de alte chestiuni și speculații din testamentul său holografic.

Se hotărî ca, orice ar face în China, să nu spună o vorbă despre bionanotehnologie. Oricum, nu știa prea multe detalii, doar ce citise despre noile „implanturi” pe care NSA le furnizase lui Jaron.

Ușile liftului se deschiseră. El și agentul special Adjoumani fură întâmpinați de Wong Jun și Robert Beckwith. Și-ar fi dat seama că lucrează pentru guvern și dacă n-ar fi fost informat în prealabil. Deși lucrau pentru guverne diferite, singurul lucru care-i deosebea pe cei doi de miile de politrucii din categoria lor era că amândoi păreau să se lupte cu extenuarea. Era foarte probabil ca nici unul dintre ei să nu fi dormit de cel puțin douăzeci și patru de ore.

Examinându-le actele, Wong înclină din cap spre Adjoumani. Când văzu pașaportul lui Benjamin King-hon Cho, pe chipul său trecu fulgerător o întrebare care nu-i scăpă lui Ben. Cunoștea privirea aceea nedumerită, căci o văzuse de nenumărate ori înainte, în America. Deși tatăl lui se trăgea dintr-o familie de mineri și muncitori la calea ferată din secolul al XIX-lea, care fugiseră din Hong Kong pentru „Muntele de aur” din California, Ben avea pielea aproape la fel de închisă la culoare ca doamna Adjoumani. Nimic neașteptat, dacă te gândeai că mama lui era descendenta unor sclavi africani. Probabil avusese

printre strămoși și vreun stăpân de sclavi sau doi. Odată, ea chiar făcuse o glumă cam deplasată: Ben avea pielea de un galben nobil, spre deosebire tatăl ei, care o avea de un galben „muncitoresc”. În copilărie, aceste cuvinte nu avuseseră nici un înțeles.

Venirea pe lume a lui Ben nu fusese deloc ușoară nici ea. Fusese nevoie de ART – tehnologie de reproducere asistată, asemănătoare cu tratamentele de fertilitate și cele *in vitro*, cel puțin asta înțelesese el din discuțiile rare ale părinților pe tema asta. Uneori își dădea voie să spe-re că, deși greu de crezut, *era* posibil să fie asiatic și afri-can și american în același timp. Nici lumea, nici SUA nu erau atât de inteligente sub acest aspect pe cât se aștep-tase el.

Majoritatea albilor pe care-i cunoscuse fie nu cre-deau că avea origine parțial asiatică, fie îi spuneau, îna-inte ca el să apuce să deschidă gura, ce bine semăna cu Tiger Woods în zilele când legendarul jucător de golf era la începutul carierei.

Wong îi conduse pe cei doi pe coridor, spre ceea ce fusese apartamentul lui Kwok. Gărzile le cerură să-și pună mănuși înainte de a intra în încăpere. Ben își croi drum spre patul pe care se întindea umbra bărbatului parcă scăpat din dezastrul de la Hiroshima. Luă lapto-pul topit pe jumătate și examinează rămășițele de realitate virtuală din el. Adjoumani, Beckwith și Wong îl urmă-reau cu atenție.

– Procurorul și anchetatorii poliției și-au cam ter-minat treaba aici, spuse Wong. N-au prea avut noroc cu partea de hardware. Sunteți expert în sistemele astea, dr. Cho?

– Știu câte ceva despre ele. Dar nu mă pricep prea bine la implanturi și medii virtuale. E clar că Jaron Kwok

era un expert în domeniu. Acești ochelari reprezintă o mască DIVE. Ace fixate la tâmpile, pentru prinderea electrozilor sub piele, vedeți? Eu nu sunt DIVER. Ca în gluma aia: când vine vorba de intoxicarea virtuală, prefer mahmureala reală. Domeniul meu e realitatea augmentată.

Wong încuviință din cap, mai degrabă din politețe decât în semn de înțelegere.

– Am interceptat un fragment dintr-un fel de scenariu holografic de realitate virtuală, lansat de cel decedat cu puțin timp înainte de a muri, spuse el. Se pare că l-a transmis cu ajutorul acestui echipament. Știți ceva despre el?

Ben se uită la Beckwith, care înclină scurt din cap. Mai bine să spună totul, probabil că filmul a fost deja văzut de mii de oameni. Printre care și Beckwith.

– Am văzut filmulețul virtual, replică Ben absent, cercetând cu interes ochelarii VR. Un e^2v^2 – vizor virtual dintr-un ansamblu de electrozi.

Era o mască virtuală mai avansată decât și-ar fi imaginat. Nu doar cu legături pentru electrozi, ci și conectabilă prin intermediul lor, cu interfețe electrod-piele.

Cu ochii la mască, își aminti cum îl tachina Reyna pentru repulsia față de orice obiecte care se introduc sub piele. Avea mai mult decât o aversiune față de ace. I se trăgea din vremea studenției, când își scosese măselele de minte. Pe atunci era coleg de cameră cu Jaron; și-au scos măselele în același semestru. Poate că s-ar fi înțeles mai bine și nu s-ar fi contrazis atâta dacă și le-ar fi scos mai repede, în loc să rabde durerea.

– V-ați făcut vreo impresie în legătură cu transmiterea, dr. Cho? întrebă Wong precaut.

– O prostie. Dar trebuie să ai o anumită personalitate dacă vrei să fii DIVER.

– Foarte adevărat, îl aprobă Wong, privindu-l fix. Am încercat să stabilim dacă fragmentul de realitate virtuală este un fel de produs al subconștientului lui Kwok sau al sistemului de calcul cu care era în legătură în momentul respectiv. Sau, poate, sinergia celor două. Aveți vreo idee?

Ben examina în continuare ochelarii, încercând să-și ascundă uimirea. Reflexiile din ei nu erau simple imagini oglindite. Era mai mult decât surprins că aici, în China, omologii angajaților săi din Crypto City urmau aceleași speculații. Îi veni brusc în minte expresia „războiul oglinzii“.

– Că tot ați pomenit de asta, scenariul conține, într-adevăr, anumite asociații inconștiente, vorbi Ben într-un sfârșit, pe un ton care se dorea obișnuit. Asta ar veni în sprijinul primei dumneavoastră teorii. Acest hardware este cu siguranță unul personal. Prea personal pentru mine. Dar eu nu am cunoștință despre nici un hardware care să pătrundă direct în conștiința omului.

Wong înclină aprobator din cap.

– Deci ne puteți explica zonele din care s-a născut scenariul? De ce cercetarea genetică? De ce căutarea inteligenței extraterestre? Medii setreaming? Redare tridimensională?

– Toate acestea sunt aplicații importante pentru sistemele de operare de pe Internet, răspunse Ben, așezând la loc ochelarii pe conturul capului umbrei și luând laptopul. Rețea de computere. Exact tipul de computer-sharing mondial în care era implicat Kwok în momentul dispariției sale. Poate că n-a fost doar o coincidență.

– Asta sprijină a doua ipoteză, interveni Beckwith – mai mult ca să reintre în conversație decât din alt motiv, își zise Ben. Faptul că e vorba de un produs al sistemului de calcul cu care era în legătură. Dar cum poate un asemenea echipament să producă un fragment VR atât de sofisticat?

– Nu poate. Nu singur, cel puțin. Probabil că laptopul conține doar un micronucleu.

– Un ce? întrebă Adjoumani, încruntând din sprâncene.

– Un sistem de operare cu care se realizează numai funcții de bază, explică Ben, studiind laptopul cu atenție. Ca alocarea resurselor. Programarea. Bazele distribuției și executării aplicațiilor. Adevărata putere de calcul vine din comunicarea, prin Internet, cu un supranod, un complex de servere coordonator de supracomputere legate în rețea – ca laptopul nostru. O gazdă a gazdelor. Potențial, zeci sau sute de milioane de mașini ca asta, schimbând resursele între ele.

– Am auzit de așa ceva, rosti Beckwith cu o înclinare a capului. Credeți că puterea asta comună ar fi putut genera filmul holografic despre care vorbim?

– Chiar foarte ușor. Adică, dacă Kwok avea destui bani sau bartere în contul coordonatorului pentru ca sistemul lui să poată exploata întreaga constelație de gazde în acest fel. Sau dacă a păcălit întreaga lume a computerelor că e un soi de suprautilizator, adică a fraierit-o să-i dea suficientă putere de prelucrare a informațiilor pentru tele-imersiune în rețea, pe bani puțin sau gratis.

Wong părea nerăbdător să readucă discuția la subiect, dacă nu la cadavru.

– Dar cunoașteți vreo metodă prin care un astfel de sistem să riposteze luând foc, ca să-l distrugă pe Kwok?

Ben Cho se aplecă și culese materia roz-cenușie. Dacă era cenușă, nu semăna cu cea a Reynei. Mai degrabă era o pulbere ușoară, un hibrid de nisip și scame lipicioase...

Ideea îi fulgeră prin creierul amețit de călătoria cu avionul. Inteligență electronică. Sau nu atât inteligență electronică, cât pulbere electronică.

– Să-l ardă? întrebă Cho în cele din urmă. Nu, nu văd cum echipamentul ăsta i-ar fi putut da foc.

Wong și Beckwith înclinară din cap, amândoi dezumflați. Lui Ben îi părea rău de ei. Chiar dacă n-ar fi mințit, ar fi spus adevărul doar pe jumătate, în cel mai bun caz. Privind „cenușa” pufoasă, nisipoasă, se întreba dacă nu conține date coerente.

– Probabil că cel mai bine ar fi să păstrați mostre de cenușă pentru examinare, iar restul să fie trimis rudelor, spuse Ben cât se poate de degajat. Ce frumos din partea lui Jaron, să-și asigure propria incinerare. O să iau câteva mostre acum, dacă nu vă supărați.

– Da, sigur, spuse Wong. Ar trebui să se poată. Detectivul Lu și omul procurorului au și luat câteva.

Adjoumani îi dădu lui Ben mai multe pungi de plastic și un instrument de forma unei palete mici. Cu ajutorul uneltei mai mult sau mai puțin familiare, prelevă câteva mostre din părți diferite ale umbrei și le puse în pungi, scrise pe fiecare pungă de unde provine mostra și le înmână pe rând lui Adjoumani.

– Aș vrea să stau de vorbă cu detectivul Lu înainte să plec din Hong Kong, spuse Cho, îndreptându-se de spate. Chiar acum, deși sunt obosit din cauza zborului. Aș vrea să vă ajut în continuare cu ancheta, dar trebuie neapărat să dorm.

Beckwith și Wong îl lăsară să se retragă, asigurându-l amândoi că-l vor contacta cât de curând. DeSondra,

aflată permanent în umbra lui, îl conduse afară din cameră, prin dreptul gărzilor, pe coridor și înapoi la liftul din care ieșiseră mai devreme.

– Îmi pare rău că nu te poți dezlipi de mine, DeSondra, îi spuse el în drum spre lift.

– Nu trebuie să vă cereți scuze, răspunse agenta cu un zâmbet. Delegați, atașați juridici, de obicei am numai *piste* de lucru, nu cazuri. Mi-ați dat șansa să lucrez la un caz adevărat. Am primit și un permis de port-armă și asta îmi place. Prefer investigarea penală decât intrigile internaționale.

Ben era într-un totu de acord cu ea. Și el era aici ca să ancheteze, nu să facă pe spionul. În lift, în drum spre camera sa, rezervată la același hotel, îi păru rău că mințise din nou. Deși era obosit din cauza zborului, nu-i era somn. Obosit, dar în priză, era bucuros că evitase chestiunea bionanotehnologiei, cel puțin pentru moment.

Existau alte probleme, mai presante, mai ciudate și care nu putea fi amânate, indiferent de ce minciuni spunea.

RETROSPECȚIE PROIECTIVĂ

Crash Village

Ca de obicei, Don Sturm trebui să facă pe hackerul ca să acceseze site-ul Crash. Altădată se distra cu jocul algoritmilor arborescenți și protecția-criptarea parazită care alcătuia flora pădurii tropicale virtuale. Astăzi însă era un efort intelectual enervant, plicticos, ca balansarea unei macete boante printre tufișurile joase, crengile copacilor și lianele agățătoare dintr-o junglă adevărată.

Ajuns la un luminiș aproape de centrul insulei paradisiace, cu vegetație luxuriantă, a Medeei π rat, dădu peste

avionul cu reacție prăbușit, acoperit de plante agățătoare și arbuști. Fundal al Crash Village, era locul în care trebuiau programele knowbots în căutare de informații, complexe flexibile de algoritmi metamorfozați în copii sălbatici. Mai toți purtau pe cap pălării din pene și frunze, erau vopsiți ici și colo în ocră cu sclipiri ruginii, iar la gât le atârnavă coliere din gasteropode, fragmente din carcasa avionului și ghirlande de flori. În rest, erau goi.

Deplasându-se prin spațiul virtual, Don se concentra să nu se lase prins de imaginile seducătoare. Aduse scala interacțiunii sale la nivelul limbajului computerului și privi cum grafica dispare și se transformă în ecuații și algoritmi.

Rezolvarea latentă a problemelor era temelia teatrului evident jucat de Medeea. Miriadele de interacțiuni ale agenților transformau forțat numărul în numerologie și fizica în metafizică, astfel că lui Don i se învârtea capul. Atacuri cu forță brută asupra calculelor la numărul de aur, numere iraționale și infinitul π conduceau la problemele mai spinoase ale lui Cantor, Zermelo, Gödel și Turing. De acolo, matetronica o lua razna, trecând de la „perfecțiunea lui zece” din *I Ching*¹, la zecele din decada sau numărul triumfiular sfânt al pitagoreicilor, la cele zece permutări cabalistice din numele evreiesc al Domnului, alcătuit din patru litere, la infinitul și unicitatea literei alef din *Zohar*², considerat analog al sferei Riemann din matematică.

¹ Carte chinezească antică de profeții, în care șaizeci și patru de perechi de trigrame sunt interpretate diferit (n. tr.).

² Lucrare mistică medievală alcătuită, în principal, din interpretări și comentarii pe marginea Pentateuhului, primele cinci cărți din Vechiul Testament (n. tr.).

Prea mult. Poate Karuna avusese dreptate când spusese că mediile virtuale ale Medeei prelucrau informațiile printr-un gen de „matematică tantrică”: pornea de la diferența dintre datele zero/unu și cea sexuală – femeia pitagoreică (număr par) și bărbatul pitagoreic (număr impar) – și ajungea la unitatea divină nediferențiată.

Oricum proceda, fiecare detaliu din imaginile din Crash Village se ocupa de un anumit aspect al unei mari probleme. Dar Don se îndoia că Medeea știe care e marea problemă.

Revenind la nivelul graficii vizibile, Don se apropie de avionul prăbușit și văzu țăncii cum aleargă și se cațără pe scări de bambus spre rămășițele de pe puntea superioară a avionului. Acolo dădu peste alți copii care trăgeau de manivele ca să scoată la iveală un obiect din puțul a ceea fusese, probabil, scara în spirală a avionului „doborât”.

Alți heruvimi postapocaliptici sunau din trompete. Medeea, așezată pe un tron format din resturile aruncate din avionul prăbușit, se ridică împreună cu anturajul ei din măruntaiele aparatului. Cu o pălărie extravagantă din fulgi și o eșarfă din pene groase în jurul gâtului, ca o prințesă din junglă, arăta mult mai puțin pneumatică și mult mai sprintenă decât la petrecerea din Cybernesia, deși era și acum înconjurată de un alai de tinere nubile și tineri vioi. *Alt „schimb de date”,* își zise Don morocănos. În cele din urmă, trompetele încetară.

– Ce părere ai de apariția mea fastuoasă, dragul meu băiețel cu păr albastru? se alintă Medeea.

– Foarte inteligentă, îi răspunse Don, dar n-am timp de așa ceva. Prostiile astea cu Dragzilla, Regina Junglei, acum...

– Măi, măi, Donnie, rosti regina cu o groază afectată, ce *supărăcioși* suntem! Am spus eu ceva vreodată despre implicațiile cripto-imperialiste ale spațiului *tău* virtual de pe Insula Paștelui? Ce am făcut, oare, de te-am scos așa de tare din sărite?

– Cred că știi foarte bine, Medeea πrat. Sau Medeea Pirat. Sau Indahar Marwani. Sau cum îți spui astăzi.

– Să nu-mi zici că te-ai ambalat așa de tare din cauza postării filmulețului ăluia nesemnificativ al lui Kwok...

– Nu e deloc nesemnificativ! Ai făcut așa o publicitate agresivă transmisiei pe web captate de tine, că a ajuns pe toate site-urile infosferei!

– Și? Cu ce te afectează asta pe tine?

– În primul rând, e penibil. Ai spus-o chiar tu – piratăi piratați.

– Donnie, era o transmisie supravirtuală, într-un grup de formate diferite. A ajuns *peste tot*. În afară de mine, o mulțime de oameni au stocat-o în sistemele lor video tridimensionale. S-a întâmplat s-o postezi eu *prima*, pentru că o parte dintre conceptele pe care le promovează „mă reprezintă”, ca să zic așa.

– Informațiile vor să fie libere, se multiplică prin diviziune, bla, bla, bla, spuse Don, tot nervos. Tot nu e corect să-ți speli rufele murdare în văzul lumii.

– Hmm! Acum zici ceva. Sunt convinsă că rușinea de a „fi piratat” nu e suficientă ca să-ți murdărească *ție* hainele. Despre ce e vorba, de fapt?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu? Păi sper că nu înțelegi, drăguțele. Pe site-urile pe care e postată transmisia rulez un program de detectare a accesărilor. Unul mic și drăguț, care te scoate din anonimat. Îmi spune o mulțime despre adresele de acasă ale celor care vin să vadă filmul lui Kwok. Și sunt

unele persoane foarte interesante care se opresc să vadă filmulețul ăla bizar.

– Ce fel de persoane?

– Teroriști politici. Crimă organizată. Zona Liberă. Securitatea corporațiilor. Comunitatea spionajului, exact cum era *Kwok însuși*. Știi vreun motiv pentru care gangsterii și fanaticii ar fi interesați de așa ceva?

– În afara de conținutul transmisiei, nu.

– Păcat. Am crezut că deții informații din interior.

– De ce ai crede asta?

– A, Karuna a spus ceva la petrecere... Că te-ar fi contactat Kwok. A făcut-o? Ei?

– Da, recunosc. A făcut-o.

– În legătură cu ce? Hai, Donnie. Mie poți să-mi spui, suntem prieteni vechi.

Don oftă destul de tare ca să se audă prin software-ul său.

– La început am crezut că e doar un cercetător. Un savant. Un intelectual excentric, dar cu bani. Ne-a făcut o propunere. De fapt, era mai degrabă o provocare.

– Și ce voia? Karuna spunea ceva despre „accesarea sistemelor”, din câte țin minte.

– Da. Un soft care să organizeze controlul și comunicarea dintre implanturile bionanotehnologice și rețelele de computere mondiale. Ca acestea să execute ce vrea el, fără să fie taxat pentru servicii.

– Adică să distrugi rețeaua de computere pentru el.

– Eu nu i-aș fi zis așa, dar, da, cred că s-ar putea descrie și așa. Karuna s-a ocupat cel mai mult de asta. Se pricepe să convingă sistemele să comunice între ele.

– Adică să unească insulele Cybernesiei într-un singur continent, nu? Vezi? Îmi aduc aminte. Dar la ce-i folosea asta lui Kwok?

– Să simuleze caracteristica paralelismului masiv al calculului cuantic. Un supercomputer de un pentaflor, să zicem, trebuie să încerce un cvadrilion de chei, una după alta, ca să deschidă o „încuietore” cu cifru complex, dar un computer *cuantic* le va încerca pe toate odată. Voia să simuleze acea simultaneitate. Cel puțin asta ne-a spus nouă.

– Dumnezeu! O fi chestia asta cuantică impresionantă, dar de ce i-ar atrage atât de tare pe asasinii plătiți, pe teroriști și pe spioni?

– Nici eu nu știu mai multe decât tine. Ne-a plătit suficient de bine ca să nu punem prea multe întrebări.

– Nu, nici nu m-am gândit c-ai știi. Uneori, tu și Karuna mă uimiți, Donny. Cum se poate ca doi oameni să fie tehnicieni geniali, „prieteni atât de buni” ai domnului Obololos, dar *să n-aibă habar* care e situația în general? Te-ai gândit vreodată că, dacă Jaron Kwok dispare sau moare, răii ăia care verifică site-urile de transmisii holografice o să ajungă la tine și la Karuna? Amândoi ați lucrat cu Kwok. Asta vă face ținte logice. Nici nu ți-a trecut asta prin cap, așa-i? Doamne, nu-mi dau seama dacă ești un naiv pervers sau un pervers naiv!

– Uite ce e, dacă...

– Știu, Donny, știu! Ai venit aici să-mi ții o lungă lecție de morală, și uite că acum îți țin eu ție una. Încă o dovadă în sprijinul lucrurilor pe care tocmai ți le-am spus, deși mă îndoiesc că era necesară. *Quod erat demonstrandum*. Du-te acasă, pe insula ta, și spune-i Karunei să nu se îngrijoreze nici ea. Nu știi nimic despre implicațiile scandalului în care v-ați vârat singuri. Dar cred că trebuie să-mi asum măcar o parte de responsabilitate pentru asta. Du-te acasă și las-o pe mama Medeea să aibă grijă de tine.

– Asta nu mă consolează cu nimic, replică Don, încruntându-se. Amintește-ți ce spun grecii că le-a făcut Medeea copiilor ei.

– Donny, cum poți fi, deodată, un Ulise șmecher și un ciclop credul? Hai, du-te acasă acum!

Medeea flutură din mână și Don Sturm fu șters din zona avionului prăbușit. Când își stabilizează simțurile, se pomeni din nou acasă, pe Insula Paștelui virtuală, așezat lângă una dintre statuile uriașe înclinate, alături de debarcaderul din Hanga Roa. Când întinse mâna, simți atingerea liniștitoare a mediului care-i răspundea cu aceeași forță tactilă.

Respiră adânc, prelung. Figurile de piatră masive, cioplite în tuf vulcanic, codul nedescifrat al scrierilor pictoriale *rongorongo* – întregul ansamblu virtual al Insulei Paștelui, al locului cunoscut în vechime ca Rapa Nui, era învăluit într-un mister familiar. Îl considera foarte liniștitor, după vizita în mediul spațial al Medeei-Indahar.

Se gândi la spațiul real care constituise baza propriei realități virtuale. După aproximativ o mie de ani de la sosirea primilor coloniști polinezieni, emigranții din Insulele Marchize au suprapopulat Rapa Nui. Au tăiat copacii până la unul, iar seceta a transformat locul într-o insulă deșertică. Cu cât dispăreau copacii, cu atât seceta era mai grea. Cu cât mai puțini copaci, cu atât mai puține canoe construite. Cu cât mai puține canoe, cu atât mai puțini pești de mâncat și cu atât mai mare foametea. Până când, în cele din urmă, civilizația ciopliților în piatră s-a transformat în haos, măceluri și canibalism. Populația insulei scăzuse drastic când au apărut primii europeni, în duminica Paștilor din 1772.

Așa spunea teoria. Don se întrebă cât era de adevărată sau dacă reprezenta o retrospectivă proiectivă – interpretarea declinului unei civilizații dispărute, care reflecta interpretarea neliniștilor unei culturi îngrijorate de propriul viitor.

Și, totuși, medită Don, poate că nu numai culturile au procedat astfel, în mod inconștient, ci și indivizii.

Gândul era destul de tulburător ca să-l determine să părăsească definitiv spațiul virtual. Viața în spațiul real însă nu era decât o altă simulare, mai încăpățânată, un șef mai aspru, care nu ierta nici o greșeală.

III

ASIGURĂRI RECIPROCE

Victoria Peak

Cina luată în particular la Cafe Deco pe Victoria Peak era ideea detectivului Lu. Întâlnirea, stabilită prin e-mail, părea un plan bun. Ben Cho se gândea de ceva vreme ce-i va spune detectivului, cât îi putea dezvălui și ce anume îi putea spune acesta lui.

Pe lângă asta, avea nevoie de o seară petrecută fără Beckwith și Adjoumani. Oricât de mult i-ar fi plăcut compania agentei, era totuși paranoică atunci când venea vorba de motivele chinezilor. Cu ea coadă după el, îi era aproape imposibil să exploreze granițele dintre subiectele permise și cele interzise. Existau zone neutre de conversație care, spera el, ar putea să-i ofere noi piste.

Din fericire, întâlnirea lui, neînsoțit, cu detectivul Lu primise aprobarea cuiva din lanțul de comandă superior, în ciuda obiecțiilor lui Adjoumani. Ben fusese lăsat să iasă singur în oraș o seară, cel puțin.

În timp ce tramvaiul turistic pornea în urcuș din stația Garden Road, în lumina soarelui la apus, vegetația

tropicală densă a muntelui prin care trecea îi aminti lui Ben că Hong Kong-ul nu era chiar atât de departe de ecuator. Pe vârf însă, ambianța se schimbă de la jungla descrisă de H. Rider Haggard la futurismul lui Hugo Gernsbach.

Ben coborî din tramvai la Peak Terminus și porni înapoi, traversând piața și căutând Cafe Deco. Peak Tower, învelit în metal, cu o formă care aducea și cu o tigare, și cu o nicovală, arăta de parcă ar fi trebuit să aibă atașat un catarg de zepelin, iar navele dintr-un vizitor imaginar să plutească în jurul lui, preluând și debarcând pasageri fascinanți, elita societății, în smocking și rochii de seară.

Privit din piața deschisă, Hong Kong-ul părea întruchiparea desăvârșită a unei metropole științifico-fantastice retro. Înghesuit între Portul Victoria, la nord, și coloana vertebrală muntoasă a insulei, pe care se afla acum Cho, orașul nu se extinse atât pe orizontală, cât pe *verticală*. Zgârie-nori vârați unul în altul se înălțau acoperiți de firme luminoase computerizate. În clădirile de apartamente cu multe etaje, la prețuri astronomice, lumina se aprindea pe rând, la fiecare etaj, odată cu lăsarea nopții. Detașat de lumina stelelor, de bani și visuri, conturul orașului închipuia pe cer un șir artificial de munți. Vizavi de portul săgetat de curcubeu, Kowloon prelungea același diminuendo în Noile Teritorii.

Restaurantul era un spațiu cu ornamente art-deco și design geometric în lemn incrustat. Culorile aprinse și luminile puternice de la intrare anticipau peretele înalt de sticlă din sala de mese, prin care se vedea orașul noaptea. Ben se aștepta să zărească automobile aeriene vâjâind pe cer sau să fie întâmpinat de un robot pe post de șef de sală.

– Domnul Cho? i se adresează o femeie în jachetă de mătase albastră și pantaloni negri largi, care se apropie de el cu mâna întinsă. Detectiv Lu Mei-lin.

Strângând mâna și luând cartea de vizită oferită odată cu ea, Ben Cho realizează că se așteptase ca detectivul Lu să fie un polițai bătrân, un bărbat. Fu surprins să vadă că Lu era, de fapt, o femeie cu fizic compact, energetică, de aceeași vârstă cu el. Traversând restaurantul spre masa lor, se întrebă dacă Adjoumani, din motive greu de înțeles, nu ascunsese cumva adevărul în mod intenționat. Beckwith sigur așa procedase.

Privit de la masă, orașul oferea o perspectivă spectaculoasă, așa cum sperase Ben. După ce comandară vinul, schimbă câteva cuvinte despre panoramă. Ben îi relatează impresiile lui despre Hong Kong, prezentându-l drept un loc în care nasul cămillei din viitor se furișase pe sub clapa cortului din prezent.

– Eu prefer această vedere a Hong Kong-ului decât pe cea din port, spuse detectivul Lu. Disting foarte bine ceea ce văd și aud, dar de pe promenada portului din Kowloon se văd prea multe firme mari, de neon, pe zgârie-norii aflați vizavi de strâmtoare. Nici măcar eu nu rezist la nivelul ăsta de „etalare a mărcilor”.

Chelnerul le aduse vinul.

– În esență, Hong Kong-ul reflectă, în aceeași măsură, dragoni bătrâni și tehnologie de ultimă oră, rosti detectivul, făcând o pauză ca să soarbă din băutură. A! Prietenii englezi îmi spun Marilyn.

Ben Cho încuviință din cap. O chelneriță chinezoică tânără, al cărei accent australian evident și stil dezinvolt îi mascau aspectul sobru, le luă comanda. O orchestră de jazz începu să cânte în fundal.

În timp ce mâncau, Ben vorbi despre munca lui, despre relația vagă cu decedatul Jaron Kwok, chiar și despre pierderea soției sale. Află detalii despre activitatea de polițist a lui Lu, despre familia ei și cunoștințele ei de antropologie. Din conversația lor reieșea că Lu era trecută prin școala vieții, dar avea o pregătire intelectuală la care nu se așteptase. E destul de agilă ca să dea replici inteligente, se gândi el.

Lăsând replicile inteligente la o parte, conversația din timpul mesei se dovedi lejeră și directă. În lumina blândă a restaurantului, Lu era foarte frumoasă, iar el se simți atras de ea. La desert însă începură să vorbească despre circumstanțele neobișnuite ale dispariției lui Kwok din această lume. Ben repetă că nu înțelegea cum ar fi putut echipamentul respectiv să-i dea foc, dacă ceea ce rămăsese după el era, într-adevăr, cenușă.

– Și cum rămâne atunci cu celelalte fenomene? Întrebă Lu dintr-odată, întrerupându-l în mijlocul frazei.

– Care fenomene?

Lu se uită la el lung, apoi aruncă o privire prin restaurant. Peste câteva clipe păru că luase o hotărâre în legătură cu ambianța, sau cu el.

– Dați-mi voie să achit eu nota, îi spuse ea. Apoi poate doriți să facem o plimbare la Pavilionul Leilor? Orașul e foarte frumos privit din Foișor.

Curios, Ben nu avea de gând s-o refuze.

Ieșiră din restaurant și se îndreptară spre Pavilion și Foișor. În afară de un bărbat bătrân care-și plimba câinele Lhasa apso, locul era pustiu, probabil pentru că era târziu - o noapte neobișnuit de rece din timpul săptămânii. Priveliștea din foișorul cu acoperiș în formă de pagodă era splendidă, dar mintea detectivului stătea la cu totul altceva.

– Poftim, îi spuse ea, scoțând din buzunar un dispozitiv electronic de vizualizare. E mai bine așa?

– Da, mult mai bine, răspunse Ben, ridicând dispozitivul în dreptul ochilor și cercetând orașul cu privirea. Dar ceea ce se câștigă prin mărire se pierde la scară și context, știați?

– Atunci asta o să vă ajute, rosti Lu. Cu o mișcare de prestidigitație, detectivul scoase din buzunar un minidisc și-l introduse în deschizătura din lateralul dispozitivului, acționând simultan funcția de rulare.

Ben se uită din nou prin dispozitiv, dar constată surprins că imaginea în timp real a conturului orașului pe cer dispăruse, înlocuită de o înregistrare. În timp ce privea, își dădu seama că vedea o înregistrare de televiziune cu circuit închis a interviului recent luat de detectiv doamnei Quian, femeia de serviciu din hotel care a ajuns prima la locul incidentului. Quian nu știa că era înregistrată, dar din felul în care privea întruna în direcția camerei, Ben deduse că înregistrarea era făcută printr-o oglindă transparentă. Fusesse dintotdeauna fascinat de ele. Semăna cu al patrulea perete invizibil care separa publicul de actorii de pe scenă. Sau pe Dumnezeu de muritorii de rând.

– ...nu zic că *a fost* foc. Ceva *ca* focul.

Interviul sau interogatoriul luat de detectiv femeii cu păr cărunt se desfășura în engleză. Cho fu recunoscător că Hong Kong-ul fusese colonie britanică și-și mască ușurarea. Julie Quian nu vorbea engleza fluent, dar se descurca mult mai bine decât o făcea el în cantoneză.

– Ce vrei să spui? întrebă detectivul.

– Nu era în flăcări, dar scliffea. Dispărea. În fragmente și transparent.

– Dacă a devenit transparent, insistă Lu, ce ai văzut prin el? Așternutul? Capătul celălalt al camerei?

– Nu, nu, nu. Ca un televizor pe un canal separat de restul lumii. Zi cu soare în alt loc strălucea prin el. Pe urmă s-a spart cu... cum îi zice... Paraziți? Zgomot alb? A rămas numai cenușă pe pat și miros ciudat.

Înregistrarea CCTV se opri și reapăru conturul orașului pe cer. Ben Cho coborî dispozitivul și se întoarse spre detectivul care-l privea așteptând, cu o mână proprită de balustrada al cărui capăt era sculptat în formă de leu. Îi dădu calm aparatul înapoi.

– Ei bine? întrebă Lu încet.

– Pe de o parte, poate fi de maximă importanță, răspunse el pe același ton șoptit. Pe de alta, toată lumea știe că nu te poți încrede în asemenea martori. Nu am nici o explicație plauzibilă a fenomenului care a provocat incidentul descris de doamna Quian.

– Dar una neplauzibilă?

Ben se gândi o clipă înainte de vorbi din nou, mai încet:

– După spusele ei, se pare că ceva... *suprascrisa* propria existență a lui Jaron Kwok. Ca o dischetă pe care se copiază date noi peste cele vechi.

– Cum e posibil așa ceva?

– Nu sunt sigur că e posibil. O persoană nu e un set de date care să fie stocate sau retrase. Nici mediul *pe care* se stochează sau *de pe care* se retrag datele.

– Tu ești expertul, spuse Lu pe un ton puțin mai ridicat, scuturând din umeri. E posibil să fi fost atacat prin sistemul distribuit cu care se afla în legătură în momentul respectiv?

– Computerul mondial? E foarte improbabil.

– Dar tot trebuie să explicăm de ce s-a topit laptopul și vizorul. Și „cenușa“.

– Da. Ben se întoarse să privească din nou conturul luminat de neoane al orașului pe cer. Uite, trebuie să particip la comemorarea lui Jaron Kwok la sfârșitul săptămânii, deci mâine trebuie să mă întorc în SUA. Îți sunt dator, așa că tratează ce-ți voi spune acum ca atare. Poate vei vrea să urmărești niște piste...

Ben se opri în ultima clipă, încă nesigur. Oare ce protocoale încălca dacă vorbea? Abia o cunoscuse pe Marilyn și între ei nu exista decât o relație profesională vagă. Câțiva dintre oamenii care l-au trimis aici ar considera că trădează dacă face orice fel de dezvăluire acestui detectiv. De ce s-o facă? Vin și conversație la cina servită în lumina lumânărilor, lângă un oraș care sclipеște la picioarele lor ca o constelație de aștri pe pământ – asta nu era o scuză. Nici faptul că, de la moartea Reynei, îi lipsise foarte mult compania apropiată a unei femei cu care pur și simplu să stea de vorbă nestingherit.

Nu. Îi va vorbi lui Marilyn pentru că avea încredere în ea într-un mod inexplicabil.

– Nu știi dacă v-a spus cineva, începu el, scoțând din buzunar un PDA t-com și acționându-i ecranul cu un stylus, dar aproximativ în momentul în care a dispărut Jaron Kwok, s-a lansat o transmisie în infosferă. A fost postată pe mai multe site-uri în format bidimensional. Ia cartea asta de vizită pe care o printez. E o cartelă smart, vezi banda? Am inscripționat pe ea numerele de telefon și adresa mea de net, plus adresele celor mai bune site-uri din infosferă din transmisia Kwok.

Luă cartela, o privi și o puse în buzunar. Ben se răsuca spre conturul orașului pe cer și spre liniștea copleșitoare care se înălța din el.

– Cenușa gri-roz sau pulberea nisipoasă sau ce o fi substanța pe care-o îngropăm, reluă el. Ai luat mostre din ea, nu? Ar fi bine să verificai și altceva decât caracteristicile ei fizice, chimice sau biologice. Nu sunt sigur, dar cred că poate conține și alt gen de informații. Date.

– Ce fel de date?

– Ar putea fi aproape orice. Capacitatea de stocare pe disc atinge sute de gigaocteți pe inch pătrat în ziua de azi. Până și fragmente foarte mici dintr-o unitate de hard-disk conțin cantități impresionante de date. De ani de zile se spune că spionii pot scoate un disc, îl pot sfărâma și fura datele sub formă de pulbere în buzunar.

Detectivului îi scăpă un pufnet. Ben se încruntă.

– Știu că sună incredibil, dar n-o să mai râzi dacă datele au fost codificate inițial m din n .

– Ce-i asta?

– Seamănă cu o hologramă laser, îi explică Ben, în care fragmente mai mici decât întregul pot conține întregul. Codificarea m din n răspândește date în n fragmente al căror m , indiferent care, este suficient pentru a recupera datele relevante - un document codificat în treizeci și două de fragmente, să zicem, dintre care opt, indiferent care, sunt suficiente pentru a reface întregul document.

– În acest caz, spuse Lu, privindu-l cu ochii îngustați, cât din scrumul ăsta e necesar pentru a recupera întregul? Și ce fel de întreg?

– Habar n-am. Totuși, merită să vă faceți timp ca să investigați pista asta.

Lu își întoarse privirea spre peisajul citadin sclipitor.

– E o nebunie, dar te cred. Spune-mi, de ce mă ajuți?

Se întoarseră cu spatele spre oraș și porniră către Peak Tower.

– Aș putea să te întreb și eu același lucru, replică Ben. Sau pur și simplu să-ți spun *serviciu contra serviciu*, pentru că mi-ai arătat interviul.

– Ai putea.

– Și, totuși, spuse Ben, gâfâind ușor în timp ce urcau panta, poate că nu e doar atât. Țara mea a trecut printr-o cursă a înarmărilor nucleare și un război rece în ultima sută de ani. N-am învățat prea mult din ele, dar tot am reținut câte ceva. Între noi și Uniunea Sovietică exista o strategie numită MAD – *mutually assured destruction*¹.

– Am auzit de ea.

– În centrul ei se afla o idee paradoxală: ca să fii în siguranță, trebuie să fii vulnerabil. Ideile paradoxale n-au fost niciodată populare în țara mea, doamnă Lu. Astăzi sunt și mai puțin populare. Poate că nici în țara ta nu sunt foarte apreciate.

– Nu, nu prea, recunosc eu. Mai ales dată fiind situația Nepal-Tibet.

Ben încuviință. Ascultase știrile după întoarcerea lui din sălbăticie. Guvernul chinez protesta împotriva rebelilor tibetani înarmați, care foloseau bazele din Nepal pentru a hărțui provincia chineză a Tibetului. În funcție de care reprezentant oficial al partidului era vorba, fie Nepalul era împuternicitul Indiei, fie ambele state asiatice erau împuternicite ale SUA.

– Asta-i rău, pentru că, după părerea mea, și țara mea și țara ta sunt pe cale să fie prinse într-o nouă cursă a înarmărilor, un nou gen de conflict. Jaron Kwok ar putea fi prima lui victimă, chiar dacă nimeni nu știe încă în ce fel.

¹ Distrugere reciprocă asigurată (n. tr.).

Ajunseseră la promenade din piață. Peak Tower, cu silueta lui în formă combinată de tigiaie chinezească-nicovală, se ghicea deasupra lor prin întuneric. Și promenade era goală, cu excepția unui tânăr mătăhălos, care o ținea de talie pe prietena lui unduioasă, la capătul opus al platformei. Ben observă că Lu aruncă o privire scurtă cuplului, apoi scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească ideile. Tinerii păreau că se giugiulesc și din dragoste, dar și ca să se încălzească.

– M-am gândit de multe ori, spuse Lu, că viitorul e prea important ca să fie lăsat pe mâna conducătorilor.

– Un adevăr subversiv, doamnă Lu.

– Spune-mi Marilyn, îl rugă ea, zâmbind. Cineva a zis că adevărul te eliberează, dar nimeni n-a spus că te pune la adăpost.

Ben râse și-i strânse mâna.

– Sunt convins că politicienii, generalii și indivizii plini de bani nu sunt de acord cu tine.

– Fără îndoială.

– Iau tramvaiul înapoi, spuse Ben, deci ne despărțim aici. Am deja cartea ta de vizită și tocmai ți-am dat-o pe a mea. Hai să păstrăm legătura.

– De acord. Și, Ben... fii atent, mai ales dacă tu ești cel care transportă cenușa lui Jaron Kwok.

– Sunt atent, dar de ce îngrijorarea ?

În grabă, Lu introduse încă un disc în dispozitivul de vizualizare și i-l înmână, de data asta fără a pretinde că trebuia să admire orașul. O altă înregistrare cu camera de supraveghere, din câte își dădu seama Ben, deși nu din aceeași sursă ca interogatoriul lui Quian. În imagine se vedeau doi bărbați, unul slab, cărunt și cu ochelari, în halat alb de laborator și pantaloni largi, celălalt mai tânăr, îndesat, în haine de camuflaj pentru deșert. Sunetul era

de slabă calitate, dar chiar și așa, înțelese că tânărul îi cerea ceva bătrânului. Tonul și expresia celui din urmă arăta că refuză categoric să dea ce i se cerea.

Atunci bătrânul făcu o greșală. Se uită în altă parte, spre ceva de lângă el, în birou sau în laborator. Tânărul îi urmări privirea și văzu la ce se uită. Se auzi zgomot de sticlă spartă. În mâna dreaptă a tânărului sclipi scurt un obiect cu care îl lovi pe bătrân în piept de mai multe ori. După sângele scurs, Ben deduse că respectivul obiect era un cuțit, iar bătrânul fusese înjunghiat de mai multe ori înainte de a cădea. Tânărul dispăru din vedere, cu o pungă de plastic în mâna stângă.

– Mi se pare filmul unui furt.

– Da, confirmă Marilyn, cu vocea tulburată. Victima e Charles Hui. A lucrat la cazul Kwok din partea biroului procurorului. După cum e îmbrăcat, credem că hoțul asasin are legătură cu Războinicii Noilor Învățători. Am stabilit, cât am putut, că singurele obiecte furate de la Hui au fost mostrele luate de la scena morții lui Kwok.

Ben căzu pe gânduri și rămase așa o vreme.

– Investighezi și asasinarea lui Hui?

– Nu. Dar am fost prieteni. De obicei era foarte atent... cu toate. Nu m-am gândit niciodată c-o să moară așa. Am vrut să afli și tu, dacă transporti mostrele lui Kwok înapoi în Statele Unite.

– Și tu? Nu ai și tu mostre?

– Nu-ți face griji pentru mine. Meseria mea îmi cere să înțeleg crima. Oricât e de tragic, măcar Charles Hui a fost ucis într-un fel pe care-l înțeleg. Dacă Jaron Kwok e victima unui nou tip de asasinat, atunci trebuie să existe și un nou tip de asasin care se plimbă pe aici.

– Crezi?

– Sunt aproape sigură, spuse Lu și ridică din umeri. Încearcă să călătorești în siguranță înapoi în SUA. Nu, mai bine *ia măsură* să fii în siguranță.

Se despărțiră fluturând amândoi din mână, nereușind să păstreze impresia de degajare pentru eventualii privitori.

Așteptând la Peak Terminus, Ben începu să analizeze cum se petrecuse seara. Nu ieșise conform planurilor sale, trebuia să recunoască. Era Marilyn Lu o cinică sau o idealistă sau – ca el – un amestec excentric din ambele?

Se urcă în tramvaiul gol. În timp ce vagonul aluneca pe panta muntelui, controlat, prin vegetația luxuriantă întunecoasă, spre densitatea de lumini a Hong Kong-ului și a vieții de noapte ascunse în spatele lor, Ben se întreba dacă nu cumva Lu îl dusesse de nas, dacă nu-l considerase un prostănac singuratic, făcându-l să spună mai multe decât auzise el de la ea, poate să se trădeze, pe sine sau chiar țara lui, într-o manieră obscură.

Nu, Marilyn nu părea genul de Mata Hari. Înregistrarea morții lui Hui părea și ea reală. Dacă o găsisse tot mai atrăgătoare pe măsură ce seara trecea, dacă încrederea sa izvora din dorințele sale trupesti vechi, atunci vina era a lui, nu a ei. În plus, nu dezvăluise nimic din ceea ce ea n-ar fi putut afla singură din infosferă sau din testarea mostrelor din cenușa lui Kwok. Iar avertizându-l, arătându-i ce pățise Hui, îi făcuse un serviciu și-l puse-se în gardă.

Lunecând prin noapte, Ben fu cuprins de îngrijorare. Deși reacția lui față de Marilyn Lu era mai mult bazată pe încredere decât pe atracție fizică, tot se simțea de parcă ar fi trădat-o pe Reyna. Dar mai era ceva. Oare crezând că pot vedea dincolo de paradoxuri, că pot fi

mai nobili, mai cinstiți și mai dreپți decât oricine altcineva, într-un fel chiar mai vulnerabili, se induceau în eroare unul pe celălalt? Pe ei înșiși?

CEEACE-TREBUIE-ȘTIUT

Crypto City

Directorul adjunct Brescoll tocmai se întorsese de la o ședință la Langley când primi mesajul de reamintire. Peste zece minute era programată o informare importantă în cazul Kwok, într-una dintre sălile de conferințe ale NSOC. În drum spre Centrul de Control al Vizitatorilor din Sediul Central/Operativ, își dădu seama că trebuie să se grăbească.

Din punct de vedere arhitectonic, sediul arăta ca un hipercub în straturi, din sticlă reflectorizantă închisă la culoare. În spatele ei se aflau alte straturi mai adânci de sticlă antiglonț, un spațiu gol de câțiva centimetri, prins între panourile interioare și cele exterioare, și un scut de cupru împotriva radiațiilor electromagnetice. Toate erau menite să facă din cei șaiszeci și opt de acri de teren o gaură neagră a informațiilor, care absorbea orice semnal electromagnetic care trecea prin zonă, fără să dea înapoi un singur electron.

Brescoll pătrunse în labirintul de etaje și coridoare interconectate în pentagonul alb, de două etaje, al Centrului de Control al Vizitatorilor. După barierele Terminalelor de Control al Accesului și postul de comandă central, se afla un tablou înalt de doi metri, cu sigla NSA.

Inserându-și ecusonul în cititorul de confirmare și trecând de barieră, se uită la siglă. „Eternul“ și „perpetuul“ cerc cu contur alb. Cuvintele National Security

Agency în semicercul superior, United States of America în cel inferior, separate în ambele părți de o stea de argint. Fondul albastru pe care domnește un vultur cu aripile întinse și răsucite. Pe pieptul lui, un blazon roșu, alb și albastru, reprezentând națiunea, congresul și președintele. Pasărea strânge în gheare „cheia siguranței”, argintie, preluată din emblema apostolului Petru.

Mergând spre dreapta, spre liftul particular, Brescoll chicoti în sinea lui. Obsedații conspirațiilor au făcut întotdeauna tam-tam pe motiv că și emblemele papale aveau Cheile Sfântului Petru. Și că sediul agenției era în Anne Arundel County – cu secole în urmă, membrii familiei Arundel fuseseră conspiratori englezi de frunte și cripto-catolici. Pentru paranoici, asta însemna că NSA avea legături cu Vaticanul, cu Ordinul Templierilor, cu Sfântul Graal, cu locul în care era ascuns Chivotul Legământului. *Et caetera, et caetera*. Să le fie de bine.

Jim hotărî că nu mai are timp să treacă pe la biroul său din apartamentul directorial de la etajul al optulea. Se duse direct la OPS 1 și Centrul de Operațiuni pentru Siguranța Națională din Camera 3E099. Călcând pe inițialele NSOC încrustate în podea, trecu prin uși de sticlă automate și pe sub siglele celor trei organizații de servicii armate care alcătuiau Serviciile de Securitate Centrale, aripa militară a NSA.

Apoi își croi drum printr-un spațiu care i se păruse dintotdeauna jumătate cameră de discuții, jumătate instalație de monitorizare. Cubicule se îngrămădeau unul într-altul, monitoare de computer licăreau peste tot. Pereții erau acoperiți de ecrane video. Câțiva dintre tehnicienii mai tineri purtau ochelari de realitate augmentată. Unii aveau ecrane pseudoholografice pe birou. Aceste sisteme flashbar erau mult mai obișnuite decât unitățile

de proiecție holografică mai noi și mai scumpe care se întindeau până la tavan în Camerele I. Aici Brescoll nu zări decât două astfel de unități mai mici, care atârnav deasupra stațiilor de lucru.

Afară, apoi în jos, pe coridor, pe lângă Activitatea de Sprijin Special, Brescoll ajunse la Centrul Mondial de Teleconferințe exact la timp. În jurul mesei de conferințe îi zări nu doar pe cei la care se așteptase – Rollwagen, Wang, Lingenfelter și Beech – dar și pe mulți alții. Printre ei îl recunosc pe matematicianul Tercot – șeful lui Wang și Lingenfelter și asistentul principal al directorului agenției – și pe general-locotenentul Reticker, director-adjunct cu operațiunile și șeful lui Beech în Serviciul Special Comun NSA/CIA.

Așezându-se lângă Rollwagen, Brescoll îi recunosc pe câțiva de la Direcția Operațiunilor și de la Direcția Tehnologiei și Sistemelor, specialiști de primă mână din Grupul W (Probleme Globale și Sisteme Armate) și Grupul M (Producție Geopolitică și Militară). Îl salută și câțiva de la consiliul consultativ NSA și din alte sectoare ale comunității de informații. De la Agenția de Informații a Apărării. Din armată, marină, aviație și serviciile secrete. De la FBI și Siguranța Internă. De la Departamentul de Stat.

Sub peretele de monitoare, sala de conferințe era plină la maximum, cu douăzeci și cinci de participanți. *Cine din comunitatea informațiilor nu era reprezentat aici?* se întrebă. *Trezoreria? Energia? Imagistica și Cartarea?* Nu era deloc un răspuns potrivit, ținând seama de cazul Hui.

Poate devenise mai important cazul Kwok. Era de înțeles, bănuie el. Unitățile NSA răspundeau de asigurarea securității comunicațiilor pentru CIA, FBI, guvern,

Siguranța Internă și Pentagon. Dacă ceva amenința legăturile de comunicare, atunci toate aceste instituții erau amenințate.

Aproape toți cei din încăpere aveau laptopuri sau PDA-uri în față sau la îndemână. Câțiva aveau versiuni superioare de ochelari RA și sisteme flashbar. Fiecare participant se simțea pregătit să facă schimb de informații garantate.

– Cred că-i timpul să începem, spuse directoarea Rollwagen, consultându-și ceasul. Bine ați venit cu toții. Găsiți prezentarea situației actuale în hârtiile dumneavoastră, dar aș vrea să reiau câteva aspecte înainte de a vi-i prezenta pe cei doi participanți de la distanță. Jaron Kwok, analist și lingvist NSA, care lucra cu documente furnizate inițial de CIA, a dispărut în China și se presupune că a murit. În momentul dispariției sale, a fost lansată o holotransmisie către un număr foarte mare de site-uri din infosferă. Transmisia făcea referire, cel puțin indirect, la o serie de proiecte confidențiale ale noastre aflate în desfășurare. Pentru a vă ajuta să vă puneți la curent cu situația, dați-mi voie să vi-i prezint pe Robert Beckwith, din partea guvernului, în prezent aflat la Hong Kong, și pe agentul special DeSondra Adjoumani, sosită recent din același oraș, dar pe moment aflată la sediul FBI, pentru a raporta la încheierea misiunii.

Pe două dintre monitoarele mari de perete, un bărbat anglo-american și o femeie afro-americană înclinară din cap, confirmându-și prezența. *A, probabil că Beckwith e omul guvernului în afacerea asta*, își zise Brescoll. El se va coordona cu Adjoumani. Era atașatul legal la Consulatul American din Hong Kong, în vreme ce șeful ei, delegatul pentru China, lucra în afara Ambasadei Americane din Beijing.

– Înainte de incident, reluă Rollwagen, activitatea lui Jaron Kwok pentru NSA se concentra pe abordările criptoanalitice ale cifrurilor și codurilor istorice recalitrante, mai ales cele referitoare la China. Rezerva sa este profesorul Ben Cho. Pentru a vă oferi detalii suplimentare și a vă răspunde la întrebări, îl rog pe directorul-adjunct al NSA să preia discuția.

– Prin intermediul CIA, începu Jim Brescoll, informatorii noștri din programul Tetragrammaton ni l-au recomandat pe Benjamin Cho din același motiv pentru care îl recomandaseră anterior pe Jaron Kwok. Ca și acesta, Cho este un geniu în recunoașterea și stabilirea conexiunilor inovatoare dintre tipare, în special interdisciplinare. Recunoașterea tiparelor stă la baza descifrării codurilor, iar abilitatea aceasta ar trebui să-i fie de mare ajutor la investigarea dispariției predecesorului său.

– Cât știe Cho despre ceea ce lucra predecesorul lui? întrebă Max Pearsall, ofițerul de legătură dintre Siguranța Internă și FBI.

– Îi dăm informații limitate, răspunse directorul-adjunct. Mai sunt foarte multe pe care nu le știm despre activitățile lui Kwok și am vrea ca Ben Cho să pună întrebările potrivite: Ce știa Kwok? Ce i s-a întâmplat? Cât știu chinezii despre el și cercetările lui? Și așa mai departe. Se pare că Cho a stabilit o relație de lucru cu un detectiv local, o femeie numită Lu. Dacă ținem bine situația în mâini, l-am putea folosi mai eficient pe post de unealtă, cum fac chinezii cu Lu. Deci va trebui să echilibrăm cumva controlul și autonomia.

– De ce?

– Intenția noastră e să-i dăm lui Cho numai informațiile de care are nevoie ca să meargă pe calea lui Kwok, să redescopere din ce cauză a dispărut acesta și, probabil,

ce l-a omorât. Vom evita să-i afectăm cercetările sau să le dăm indicii chinezilor, pe cât posibil. Dar îl vom supraveghea atent. Nu vrem ca investigația lui să se termine ca a lui Kwok.

– Și ceea ce nu știe, n-are cum să spună, adăugă Rollwagen, intervenind în discuție. Chinezilor, crimei organizate sau oricărei celule teroriste. Tuturor celor care s-au arătat interesați de materialul postat de Kwok pe diferite site-uri din infosferă.

– În ce stare se află echipamentul de calcul și comunicare al lui Kwok? întrebă femeia din Grupul M. Vizorul virtual, implanturile și laptopul?

M-am gândit c-o să pună întrebarea asta, își zise Jim. Ciberinfrastructura și telecomunicațiile vulnerabile erau domeniul Grupului M.

– Cred că la întrebarea asta va răspunde mai bine domnul Beckwith sau doamna Adjoumani, spuse directorul-adjunct, bucuros să iasă din luminile rampei.

– Chinezii, suntem convinși, au scanat cel puțin vizorul și laptopul, spuse Beckwith. Implanturile au dispărut sau au fost distruse odată cu Kwok. *Am reușit* să redobândim controlul asupra laptopului și vizorului, cu toate că și asta a necesitat mari presiuni diplomatice. Mai ales asupra Securității statului chinez, Guoanbu.

– Măcar le-ați primit înapoi, spuse femeia din Grupul M. Mai bine decât înregistrările pe care le avem noi de la posturile de ascultare aeriene.

– Sau *Pueblo* și Coreea de Nord, adăugă Rollwagen posacă.

Câteva capete cărunte din sală încuviințară în liniște.

– Cât a fost reținută nava USS *Pueblo*, fără echipaj? Patruzeci de ani? Cincizeci?

– Dar restul bunurilor lui Kwok ? se interesă Pearsall, de la FBI. Ce s-a întâmplat cu cenușa lui ? Cu însemnările lui ?

– Am reușit să obținem împrumuturi de la soția lui, Cherise LeMoyne, răspunse Adjoumani. Nu mai locuiau împreună, dar erau încă legal căsătoriți. Autoritățile chineze i-au permis lui Benjamin Cho să aducă în SUA bunurile personale ale lui Kwok la întoarcere. Conform politicii NSA, am copiat însemnările lui Kwok și am luat mostre din hainele și rămășițele lui imediat ce au ajuns la Cho. La ora aceea, dr. Cho lua cina cu detectivul Mei-lin Lu, din Regiunea Administrativă Specială. Așa că nu știe de acțiunea noastră.

– Credeți c-a fost înțelept să i se permită lui Cho să petreacă atât timp cu detectivul, nesupravegheat ? întreabă Paul Riordan, de la DIA.

Atât Beckwith, cât și Adjoumani se uitară în altă parte, apoi își întoarseră din nou privirea exact în același moment, deși erau la mii de kilometri distanță. Efectul fu neliniștitor, cu atât mai mult cu cât nu fusese nimic intenționat.

– Am pus pe cineva să-l urmărească, spuse Adjoumani. El și Lu au văzut un bărbat care-și plimba câinele - *dacă* l-au observat.

– Avem toate motivele să credem că Guoanbu a procedat la fel cu Lu, adăugă Beckwith.

– Verificările noastre au indicat că Lu este un polițist care se ocupă de crime și sinucideri, continuă Adjoumani. Nu a fost implicată în incidente politice importante.

– Avem și dovezi, spuse Beckwith, că aparatul de securitate chinez a menținut-o pe Lu la distanță de tot ce nu ține de specialitatea ei, medicina legală. E posibil ca

noi să știm mult mai multe despre cine o are sub supraveghere decât știe ea.

Capetele din sala de teleconferințe se înclină din nou a încuviințare. Riordan părea mulțumit că Lu era ținută mai strâns de chinezi decât Cho de NSA.

– Ce e cu postarea materialului lui Kwok în infosferă? Întrebă generalul Retticker, întorcându-se spre Jim Brescoll. Ați spus că s-au arătat interesați cei de la crima organizată și grupurile teroriste. S-au luat măsuri în legătură cu asta? Au apărut grupările pe urmele lui Cho?

Retticker vrea neapărat să știe asta. Ofițerii de legătură constituiau o parte importantă a capacității operaționale sub acoperire a CIA de la bun început. În zona opiumului, din Turcia în Thailanda, din Asia de Sud-Est, în anii 1950, până în Asia Centrală, în prezent. Regiunea cocainei din cele două Americi, din Peru în Mexic, iar acum și în Zona Liberă Trifrontalieră, TBFZ.

În ultimele decenii, TBFZ fusese un soi de cămin al contrabandiștilor cu droguri, al teroriștilor, dealerilor de armament, „spălătorilor“ de bani, falsificatorilor, fugarilor și al celor de la crima organizată din Rusia, China, Japonia, Nigeria și Orientul Mijlociu. Zona gemenă de seniori ai războiului, ai crimei, contrarevoluționari, fanatici violenți și alți așa-ziși părinți fondatori.

Mai demult, agenția încercase să nege aceste legături. Astăzi însă, toate păcatele erau iertate în numele Cruciadei Mărețe împotriva terorismului. Chiar dacă trebuia să te culci cu teroriști islamici ca să destabilizezi un stat inamic puternic, așa cum era China comunistă, tot era scuzabil.

Jim oftă în sinea sa. Știa că luptau toți de aceeași parte a baricadei, dar nu era convins că respectau toți aceleași reguli.

– Avem motive să credem că un tânăr și o tânără, un cuplu care se giugiulea pe promenada din Victoria Peak când Lu și Cho erau acolo, nu erau doar o pereche de îndrăgostiți, interveni Adjoumani. L-am identificat în persoana bărbatului pe Zuo Wenxiu, membru al grupului musulman extremist Războinicii Noilor Învățăături. Zuo e și suspectul principal în cazul uciderii lui Charles Hui, de la biroul procurorului. Hui lucra la cazul Kwok când a murit.

Camera fu străbătută de murmure și capetele se înclină din nou.

– În ceea ce privește postarea materialelor Kwok, spuse Brescoll, revenind la discuție, le-am lăsat în pace. Am putut monitoriza traficul de pe site-urile respective și am descoperit cine a fost cel mai interesat de ele.

Jim se uită la directoare, apoi făcu un semn din cap spre ecranele mari, pe care încă se mai vedeau chipurile lui Beckwith și Adjoumani. Janis Rollwagen înțelese aluzia.

– Domnule Beckwith, doamnă Adjoumani, spuse ea cu voce liniștită, în numele tuturor celor de față, aș vrea să vă mulțumesc pentru munca depusă și pentru timpul pe care l-ați acordat acestei ședințe. Vă rugăm să ne țineți la curent cu activitatea dumneavoastră. Încă o dată, vă mulțumim foarte mult.

Beckwith și Adjoumani își luară la revedere, apoi imaginea lor dispăru de pe ecrane. Toți cei din sală se întoarseră spre Rollwagen și Brescoll.

– Mai bine zis, nu ne-am atins de site-urile respective până nu de mult, continuă directorul-adjunct. La început au fost o momeală foarte bună, dar a crescut la maximum interesul pentru ele, mai ales din partea chinezilor. Un informator cu legături la Institutul de Calcule Speciale

susține că s-a ajuns la un consens: moartea neobișnuită a lui Kwok a fost consecința neintenționată a întâlnirii sale cu un program chinezesc de contramăsuri. Cei de acolo cred că noi am construit holotransmisia, ca să mascăm faptul că unul dintre agenții noștri voia să pătrundă într-un sistem SCI. N-am făcut nimic ca să le schimbăm părerea. Bănuiesc că informatorul lucrează pentru agenția dumneavoastră, domnule general.

Retticker confirmă cu o înclinare a capului.

– Dar detectivul acela chinez nu-și investighează pisteles în continuare? întrebă el. Inclusiv pe cele care conduc la postările de pe site-uri?

– Ba da. Probabil că Guoanbu îi supraveghează ancheta, în speranța că va descoperi ceva important. Dar bănuiala noastră e că activitatea lui nu constituie o prioritate pentru ei. În ceea ce ne privește, valoarea acestor site-uri a scăzut, așa că le eliminăm. Holotransmisia lui Kwok este din nou o chestiune particulară. Profesorul Tercot este cel mai avizat să explice cum se întâmplă asta.

Brescoll se întoarce spre profesor, dar bărbatul chel, cu o șuviță în vânt, avu nevoie de o secundă în plus ca să reacționeze. În pauza stânjenitoare, Brescoll observă că Tercot, chiar dacă nu era exact prototipul profesorului distrat, era un „tip” comun în Crypto City: cel al intelectualului introvertit, stângaci în societate și clar detașat de lumea nesemnificativă – și complet ignorantă – pentru genialitatea lui.

– Ăăă, da, început Tercot, tușind. Pentru a curăța infosfera de site-uri care postează materiale legate de holotransmisia lui Kwok, le blocăm selectiv. Multe postări își au originea în parazitul Cybernesia, așa că sperăm că blocajele vor curăța infosfera de prezența lor.

– Cum blocați site-urile? întrebă generalul Retticker.

Jim Brescoll ar fi vrut să știe dacă igienizarea info-sferei nu afecta activele CIA.

– Prin diferite abordări, răspunse Tercot absent. Am început cu metode verificate, ca viermi, bombe logice, refuzul serviciilor. Dar în curând vom trece la instrumente mai inovatoare: programe de blocare stocastice, troieni Galois, trape Fourier. Toate proiectate să facă sistemele vulnerabile la „accidente”. Nu cad imediat, ci treptat. În fiecare caz procedăm în așa fel încât incidentele să pară banale.

– În ce limită de timp vă veți încadra ?

– Cu excepția unor circumstanțe neprevăzute, domnule general, estimăm că toate postările accesibile public ale materialului Kwok original vor fi distruse până la sfârșitul săptămânii. Comentariile și metacomentariile pe marginea lui de pe diverse bloguri și forumuri vor fi eliminate mai greu, dar ne așteptăm să le facem să dispară treptat în câteva luni.

Jim Brescoll zâmbi, fără să vrea. Tercot nu se dezmințea. Judecăți impersonale, concluzii reci, raționale. Pentru el, totul era un puzzle interesant, cu excepția comentariului despre „parazit”.

– Știa Kwok despre „disparația” prototipurilor de coduri cuantice ? întrebă Phil Lawton, de la DIA. În sală se lăsă liniștea în loc de răspuns, dar Lawton insistă. Uitați ce este, dacă e cineva acolo capabil nu numai să ucidă, dar și să ne fure dispozitivele folosind o telecomandă, trebuie să investigăm posibilitatea ca activitățile acestea să fie legate între ele.

– Nu s-a furat nimic, interveni Michelson, fizician din Grupul W. Pe măsură ce dispozitivele de coduri cuantice devin mai puternice, par să se autoconsume.

În orice caz, pot dispărea în găuri negre informaționale. Dar nu avem de unde să știm.

– Vreți să spuneți că Kwok a dispărut pur și simplu? întrebă Lawton, încruntându-se. Nu cred așa ceva.

– Dispozitivele de coduri cuantice sunt clasificate ca secrete la un nivel mult mai înalt, iar Kwok nu avea cum să ajungă la ele, explică directorul-adjunct. Nici nu avea cum să știe de existența lor și nu dispunem de dovezi că s-ar fi acționat prin intermediul unei telecomenzi.

Dar Lawton nu părea mulțumit, ceea ce era de înțeles. Nici Jim nu era satisfăcut de explicație. Nu, Kwok nu avusese permisiunea să acceseze informații despre dispariția dispozitivelor, dar era implicat tangențial. Iar acum Ben Cho, fără să știe... Ce făcea? Investiga dispariția anchetatorului care investigase disparițiile. Chiar dacă nu exista nici o telecomandă, ce fel de pericol îl păștea pe el?

Rollwagen îl uimi pe Brescoll cu modalitatea rapidă în care încheie întâlnirea, aducând în discuție alte câteva puncte pe care le rezolvă în grabă.

Când oamenii începură să plece, directorul adjunct scutură din cap. *Găuri negre informaționale*. Ca materialul din holotransmisia lui Kwok, care spunea că realitatea e o simulare care poate fi bruiată. Nimeni nu credea în așa ceva, nu? Dar dacă teoriile acelea aiurite se dovedeau mai plauzibile decât se bănuia? Rollwagen chiar încheiase rapid întâlnirea. Oare avea informații în plus, despre care el nu știa nimic? Cât de secrete trebuiau să fie, pentru ca el să nu aibă acces la ele?

Ei bine, nu-i venea s-o întrebe. Cu atât mai mult cu cât era ocupată pe moment cu Retticker, care insista în legătură cu posibila amenințare a activității lui Tercot la

adresa „capacității noastre de acțiune sub acoperire și a securității naționale în ansamblu“. Rollwagen îl asigură pe general că va sta cu ochii pe profesor și că Interpolul va fi ținut la distanță, în afară de cazul în care furnizează informații utile.

Într-un sfârșit, directoarea puse capăt conversațiilor. Dar Jim Brescoll tot nu-i spuse nimic. În schimb, porni spre biroul său în tăcere, la câțiva pași în spatele ei. Pătrunzând în sanctuarul său, directorul adjunct închise ușa, certându-se că se lăsa pradă gândurilor, la fel ca Tercot. Dacă mergea în continuare pe panta asta, era doar o chestiune de timp până când va privi și el NSA drept moștenirea Cavalerilor Templieri.

Pe lângă asta, avea mai multă simpatie decât ar fi crezut față de Ben Cho și situația lui de „a trebui să știe“. Dacă cineva de la nivelurile cele mai înalte îi ascundea informații, poate chiar încerca să scoată castanele din foc cu mâna lui, atunci ceea ce nu știa nu-i făcea rău doar lui, ci și multor altora.

Da, conchise el. Era timpul să plece într-o nouă expediție de pescuit ...

SCHIMB RITUALIC

Santa Cruz

Cherise LeMoyne a organizat ceremonia comemorativă a lui Jaron Kwok pe terasa casei sale. Era o după-amiază de toamnă senină, în care sequoia și eucaliptii se vedeau frumos aliniați pe pantele dealurilor. La poalele lor, orașul Santa Cruz se întindea pe lunca râului. În capătul îndepărtat al orașului, promenada și plaja se

terminau acolo unde începea oceanul albastru, întins până departe, la orizont.

Ben Cho nu era într-o dispoziție senină și veselă, ca ziua respectivă. Era destul de rău că cineva din China fusese gata să omoare pentru cenușa unui mort. Și mai rău, atât de curând după moartea Reynei, fusese obligat să fie gardianul unor rămășițelor din cenușă, de data asta ale lui Jaron, adăpostite într-o urnă de fier pe care o cumpărase de la o dugheană din cartierul Tsim Sha din Kowloon. În ultima vreme, avea impresia că singurii oameni la care-și permitea să țină, într-un mod simplu și sincer, erau cei morți.

Și de ce nu? Cei vii puteau să-și poarte singuri de grijă. Văduva lui Kwok sigur era în stare. Afișase o lipsă crasă de recunoștință față de eforturile sale, ca și cum l-ar fi considerat direct responsabil de pierderea lui Jaron.

– Vai, îți mulțumesc din tot sufletul! îi spuse ea în bătaie de joc, când el îi aduse urna. Din clipa în care s-a încurcat cu soiul vostru de spioni, am știu sigur cum va sfârși.

Profesoara blondă și înfuriată arăta de parcă era gata să-i verse urna în cap, ceea ce ar fi și făcut, dacă un cuplu chinezo-american în vârstă – părinții lui Kwok, așezați în fața șemineului de piatră – n-ar fi sărit să intervină între ei. Încercând s-o calmeze pe tânăra femeie, soacra ei o conduse pe o canapea din piele verde.

– Când m-am dus la Peace Centre, mi-au arătat holotransmisia lui Jaron! îi strigă văduva lui Kwok peste umăr. Voi și războiul vostru informatic l-ați ars ca pe un dosar plin cu secrete depășite! Tu, care-ar fi trebuit să fii prietenul lui din studenție, *acum* pe cine mai spionezi?

Ben ar fi vrut să spună ceva, s-o convingă pe Cheri-se că se înșală, dar nu era în stare. Se uită împietrit la

fotografiile de pe polița șemineului. Într-una dintre ele, Cherise strângea în brațe o pisică mare, cu blana portocalie în afară de albul de la gât și labe, ca și cum ar fi purtat mănuși, jambiere și cravată. În cealaltă, o pereche, Cherise și Jaron, stăteau pe un pod boltit peste un lac, în fața pânzei albe a unei cascade artificiale. Fotografia și rama arătau ca scoase de la naftalină, amândouă șterse de praf cu puțină vreme înainte.

Ben descoperi ceva familiar în fotografie, dar atenția îi fu distrasă înainte să-și dea seama ce anume. Mama lui Jaron o calma în continuare pe Cherise, dar tânăra femeie nici n-o asculta.

– Nu mă interesează! spuse ea, pe un ton prea ridicat. Tocmai de asta probabil că l-au și ales pe el!

Tatăl lui Kwok îl conduse repede pe Ben la ușă, mormăind o explicație despre necazul mare prin care trecuseră cu toții, despre Cherise care nu se afla într-o stare prea bună în momentul de față, dar își va reveni cu siguranță până la înmormântare. Auzind-o cum izbucnește în lacrimi pe canapea, lângă soacra ei, Ben se grăbi să iasă pe ușă din față.

La jumătatea drumului spre mașina închiriată, își dădu seama că-și uitase valiza în care adusese urna. Voi să se întoarcă după ea, dar se răzgândi. La naiba cu ea! La naiba, n-avea de gând să-i spună ce s-a întâmplat cu Hui. Se urcă în mașină și plecă, amintindu-și cum își descrisese Jaron părinții: „drăguți, dar ignorați“. Descrierea nu se potrivea deloc cu oamenii care tocmai îl scosese dintr-o situație penibilă.

De atunci, trecuse o zi și lucrurile se liniștiseră. Privind la curtea Cherisei, amenajată cu multă migală, la copaci și la oceanul din spatele lor, ascultă zumzetul albinelor printre flori și bâzâitul monoton al vocilor

care-l elogiau pe Jaron. Ben încă mai suferea de pe urma decalajului orar, așa că murmurul silențios îi dădu amețeli. Trebui să facă un efort să nu adoarmă.

Doi dintre cei care-l elogiau pe Jaron îi fuseseră prieteni vechi, dar majoritatea vorbitorilor și a mulțimii reduse ca număr era formată din colegii Cherisei de la Universitatea din California. Ascultând vorbele rostite de cei care-l cunoscuseră pe Jaron mai bine și mai recent decât el, îl copleși amintirea fostului său coleg de cameră, confirmându-i impresii mai vechi. Jaron cel pe care-l cunoscuse el – și ei – era plăcut și harnic, dar independent până la încăpățănare. Competitiv din punct de vedere intelectual. O persoană care nu tolera bucurii prostia.

Inima lui Ben porni să bată mai tare când o văzu pe Cherise, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră și o capă, ridicându-se de pe scaun. Spera să nu mai facă din el ținta durerii ei, de data asta cu atâta lume în jur. Se simți ușurat când o văzu că se îndreaptă spre masa lăcuită roșu cu negru, pe care se afla urna, și că era stăpână pe sine.

Femeia se opri în dreptul mesei și puse mâna stângă pe capacul cu doi dragoni al urnei, iar cu dreapta scoase din buzunarul rochiei o hârtie cu notițe. Înveșmântată în negru, cu chipul încadrat de părul tuns drept, mai lung în dreapta și mai scurt în stânga, îi apăru lui Ben aspră și vulnerabilă în același timp.

– Pe biroul lui, începu ea să vorbească, Jaron ținea o statueta ce reprezenta un om-zeu și un sfinx, pe care a cumpărat-o de la magazinul de cadouri al Bibliotecii Publice din New York. Pe soclul ei scria: „Dar mai presus de toate / adevărul e cel care poartă cu el victoria.“ Pentru Jaron, adevărul era mai important decât orice. Adevărul nu e niciodată ușor de suportat, așa cum nici

Jaron n-a fost o persoană ușor de suportat. Poate pentru că se străduia mai mult decât oricine altcineva să fie sincer cu el însuși și cu restul lumii, când lucra cu ea, chiar dacă lumea n-a fost întotdeauna sinceră cu el. Jaron era gata să riște orice, până și moartea, ca să ajungă la adevăr. Sunt convinsă că așa și-a găsit sfârșitul. Așadar, chiar mort, el poartă cu sine victoria. Vă mulțumesc tuturor că ați venit astăzi aici, să fiți martori a ceea ce a fost Jaron Kwok cu adevărat.

Cherise îi puse notițele înapoi în buzunar. Mulțimea începu să se despartă în grupuri care veneau să-și exprime condoleanțele. Ben se trezi că se holbează în gol chiar și după ce aproape toată lumea se retrăsese în casă ca să mănânce și să discute. Era atât de preocupat, încât atunci când Cherise îi puse mâna pe brațul stâng, numai extenuarea îl împiedică să facă un salt de spaimă.

– Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat ieri, îi spuse ea pe un ton care părea sincer. Jaron și cu mine eram despărțiți de un an când s-a întâmplat nenorocirea. Urma să divorțăm nu peste multă vreme. Nu mă așteptam să fiu atât de afectată. Dar sunt.

– Înțeleg. Când mi-am pierdut soția, habar n-am avut în ce fel o să mă afecteze. Oamenii au încercat să-mi spună, dar nu există o cale prin care să împărtășești așa ceva. Durerea e incomensurabilă.

Cherise îi aruncă o privire ciudată, parcă surprinsă de ultimul cuvânt auzit.

– E un termen matematic, nu? îl întrebă. Ești matematician?

– Expert în computere și, în prezent, fizician mai mult decât aș vrea. Încerc să înțeleg ceva din evoluțiile recente ale calculului cuantic.

– Exact asta nu pricep, spuse Cherise, îndepărtându-și părul care-i acoperea obrazul drept. Jaron mi-a spus odată că tu ești rezerva lui la NSA. Dar el era istoric. Și un soi de lingvist. Era doar un amator în privința informaticii.

Femeia făcu o pauză și-l privi așteptând, dar Ben nu știa ce să spună.

– Poate, rosti el neconvingător. Dar eu mi-aș dori foarte mult să am ușurința lui la limbi străine.

– Nu că asta l-ar fi ajutat să obțină gradul de profesor sau funcția pentru care s-a pregătit toată viața. Întotdeauna a considerat că lumea intelectualilor îi ignora talentul. Știi tu, din invidie și ca să facă rău. Nu văd ce putea avea în comun cu el un specialist cu o funcție ca a ta, în afară de faptul că ați fost colegi de cameră în studenție.

– Nu prea multe, fu Ben de acord. Sau poate că *prea* multe. Poate că dacă am fi fost mai puțin asemănători, ne-am fi înțeles mai bine când împărțeam camera. Știu că nu se cuvine să spun asta la ceremonia funerară, dar nu o singură dată am vrut să-l rup în bătaie pe fraierul ăla.

Spre surprinderea lui, Cherise zâmbi larg. Încurajat, continuă:

– Singurul lucru pe care l-am împărțit în studenție în afară de cameră a fost plăcerea de a folosi „adnilgo” sau tastatura „în oglindă” a lui Fahrney.

– Îmi aduc aminte că nu puteam folosi computerele lui Jaron, spuse Cherise și înclină din cap, pentru că rearanjase jumătate dintre taste și le reprogramase. Spunea că noul aranjament era mai eficient decât cel convențional.

– Corect, aprobă Ben, ridicând mâinile ca și cum ar fi lucrat la o tastatură invizibilă. Abordarea Fahrney este un compromis între sistemele *Dvorak* și *qwerty*. Pentru mâna stângă, mută literele *e* și *t* cu un rând mai jos și

literele *f* și *d* în locul lor. Pentru dreapta, mută litera *n* cu un rând mai sus și literele *i*, *o* și *p* cu unul mai jos, iar în locul lor aduce literele *k*, *l* și semnul pentru *punct și virgulă*. Transpoziția literelor - ca și criptarea primară, dar de dragul eficienței, nu al misterului.

- Interesul ăsta pentru criptografie e singurul lucru pe care cred eu că l-ați avut în comun după facultate.

- Exact. Dar articolele lui se refereau la secolul al XVI-lea și începutul celui următor. Acela nu era domeniul meu.

- Probabil că a fost vârât în toată povestea asta fiindcă s-a remarcat ca „criptanalist“, spuse Cherise, întorcând privirea. Eu n-am fost de acord să lucreze pentru NSA. Poate ți-ai dat seama din întâlnirea noastră de ieri.

Ben confirmă cu o înclinare a capului.

- După părerea mea, munca l-a apropiat prea mult de CIA și de legăturile lor de tactică a torturii, continuă Cherise, aruncându-i o căutătură piezișă. Întregul complex cripto-industrial, care caută teroriști în orice colțișor. Jaron nu era croit pentru așa ceva. Demult, în studenție, fusese activist politic, chiar unul radical! Își semna articolele din ziarul studentesc „Kwok X“! Cum se poate ca el, dintre toți oamenii, să se lase atras de spionaj? Cum a obținut aprobarea? Asta aș vrea să știu.

- Era un angajat extern, îi răspunse Ben scuturând din umeri. Cu contract, ca mine. Dar am cunoscut oameni din interiorul agenției care știu la fel de bine ca oricine altcineva că un vultur nu poate zbura numai cu o singură aripă.

Cherise îi aruncă aceeași căutătură piezișă, de parcă ar fi luat-o din nou prin surprindere.

- Serios?

– Da. Îmi aduc aminte de un articol al lui Jaron pe tema asta, că tot ai pomenit de ea. Despre diferența dintre un naționalist și un patriot. Un patriot încearcă să-și mențină țara la propriile ei standarde înalte, s-o ajute să-și atingă idealurile declarate, dar nu crede că Constituția trebuie făcută ferfeniță numai pentru că ar putea fi profitabil din punct de vedere politic. Și în cadrul NSA sunt oameni care susțin acest lucru cu tărie.

– Da, asta e Jaron pe care l-am cunoscut eu atunci, demult, spuse ea pe un ton melancolic.

– Poate că mai credea în așa ceva. Poate că făcea parte din munca lui de căutare a adevărului.

– Cum adică ?

– Când ai venit la mine, spuse Ben, întors complet cu fața spre ea, m-am gândit că, poate, „omul-zeu și sfinxul“ de care ai pomenit e o referire la Oedip.

– Căutătorul arhetipal al adevărului, indiferent de prețul plătit, rosti Cherise gânditoare, privind lucrurile nu atât pe dinafară, cât pe dinăuntru. Lui Jaron îi plăceau foarte mult tragediile. *Oedip rege, Hamlet, Moartea unui comis-voiajor*. Zicea că în toate este câte un detectiv.

– Credea că Oedip a fost detectiv ?

– *Primul* detectiv. Un tip care, din rege, a ajuns orb și fără adăpost din vina lui. Un antecedent nefericit.

– Nu, dar unul corect. În Hong Kong, cât am cercetat moartea lui Jaron și i-am adunat lucrurile, am cunoscut un detectiv. Mi-a spus că adevărul te eliberează, dar nu te și pune la adăpost.

– Și probabil te face nefericit înainte de orice altceva.

– Da, spuse Ben, cu privirea întoarsă spre orașul de pe câmpie, dar poate că Jaron asta urmărea. Era un anchetator. Un detectiv în căutarea adevărului. Indiferent

cine sau pentru ce îl angaja. Aș vrea să știu ce anume era pus să descopere. Mi-ar ușura sarcina.

– Și care e, exact, „sarcina” ta? îl întreabă Cherise pe un ton în care se simțea suspiciunea.

– Nu sunt sigur. Eu eram rezerva lui pentru proiectul la care lucra, dar nu mi s-au dat prea multe detalii despre ce anume făcea el, niciodată nu mi s-a povestit totul. Până acum, am aflat doar aspecte relevante pentru partea de computere. Nu sunt sigur dacă am fost adus ca să-i continui munca sau ca să aflu ce s-a întâmplat cu el. Probabil amândouă.

Cherise se întoarce și porniră spre casă și spre camera însoțită în care lumea stătea de vorbă și mânca.

– Deci, reluă ea, oprindu-se după numai câțiva pași, din ce cauză crezi tu că a murit Jaron? S-a îmbătat și și-a dat foc? A fost un accident? Sinucidere? Până la urmă, l-a determinat ceva să-și ia viața? Sau l-a ajutat cineva care a făcut ca moartea lui să pară un accident, în cel mai pur stil spion-contra-spion?

Ben simți că Cherise începea să se irite și să ia totul personal, dar nu știa cum s-o distragă. Mai făcură câțiva pași.

– Nu pot să spun sigur cum s-a întâmplat. Nu cred că s-a sinucis.

– Nici eu, replică ea cu glas ferm.

Ar fi vrut să aibă și el siguranța ei.

– Nici măcar nu știu dacă e mort sau nu, cel puțin nu cu siguranță.

Își regretă vorbele imediat. Cherise se opri și-l ținti cu privirea.

– Atunci a cui cenușă ai avut bunăvoința să mi-o aduci în urna aia?

– A lui, răspunse Ben, conștient că ea nu avea să se mulțumească cu atât. Dar nu știu dacă e *cenușă* cu adevărat. Am niște presupuneri, dar nici o dovadă. Date insuficiente, ca să zic așa.

Cherise râse.

– „Date insuficiente“ ! Nimeni nu l-ar fi acuzat vreodată pe Jaron că ar suferi de *așa ceva*. Una e să fii cercetător, dar alta e să devii infodependent.

– Infodependent ?

– Jaron ajunsese de-a dreptul obsedat de ceea ce numea „Documentele“, spuse Cherise, scuturând din cap. Numai gândul ăsta îmi dă fiori. Le-ai văzut, nu-i așa ? Documentele Forrest ?

– Nu. Despre ce e vorba în ele ?

– Mi le-a arătat, deși nu cred că avea voie. O mulțime de ciudățenii. Aparținuseră unui individ de la CIA, mort acum patruzeci sau cincizeci de ani. Forrest scria romane de spionaj și povestiri științifico-fantastice sub pseudonim, dar Jaron spunea că documentele conțin coduri, în cea mai mare parte. Cifruri vechi de patru sute de ani. Chestii despre arta memoriei, cu explicații în mai multe limbi. Latină. Chineză. Iudaică. Jaron le-a studiat și a tradus mult din ele. Spunea că atunci, în trecut, se întâmplase ceva esențial. Îi spunea „răscrucea drumului spre Teba“. Iarăși Oedip, vezi ? Șefii tăi nu ți-au spus nimic despre documente, nu-i așa ?

Jenat, Ben se uită la vârful pantofilor.

– În materialele informative primite de mine se menționa că Jaron lucra la cifruri premoderne și moderne timpurii și la posibile legături cu tehnici mnemonice. Dar nu se dădeau prea multe detalii, din păcate. Eu nu cunosc istoria Europei la fel de bine ca Jaron, nici nu am cunoștințele lui lingvistice, cum ți-am spus. Cred că „șefii

mei“ nu consideră că aceste documente fac parte din „ceea-ce-trebuie-să-știi“.

– Nu mi-a plăcut niciodată expresia asta, se strâmbă Cherise. Așa vorbesc spionii. Limbajul folosit de poliția secretă a *Vaterland Sicherheits*, pardon, Siguranța Internă.

După câțiva pași, se oprire la ușa terasei, dar nu intrară în casă.

– Ieri ai spus că ai văzut holotransmisia. În ea apare cineva care seamănă cu tine. M-am întrebat dacă n-ai fost și tu implicată în realizarea ei.

– Nu, personajul acela feminin nu sunt eu, spuse Cherise și râse ciudat. Dumnezeu știe că au existat momente când eram atât de supărată pe Jaron, că-mi venea să-l împușc. Dar n-am făcut-o. Femeia din film se bazează pe mine, dar asemănarea dintre noi e foarte vagă.

– Cum adică?

– Nu vorbește și nu gândește ca mine. Felul în care vorbește despre Minte, cu literă mare... M-aș simți penibil să cred că eu am fost sursa de inspirație.

– Știi cumva de ce e așa? În holotransmisie, vreau să spun.

– Dorințele lui Jaron, probabil. Oftă. Oricât ar fi vrut el, eu nu cred în Minte cu *M* mare, Zeiță cu *Z* mare sau zei cu *z* mic. „Zei noștri au devenit mașinile noastre, iar mașinile noastre au devenit zeii noștri.“ Și: „Totul se întâmplă de două ori: teologia devine tehnologie, apoi tehnologia devine teologie. Ceea ce ceream de la zei, cerem acum de la mașinării.“ Găsești totul acolo, în comentariile lui Jaron pe marginea documentelor.

– Sună fascinant, recunosc Ben, și adevărat, într-un fel.

– Jaron era oricând bucuros să împartă adevărul lui cu alții, spuse Cherise, zâmbind. Brusc, vocea ei deveni o șoaptă. Când mă gândesc cât de obsedat era de documentele alea, nu-mi vine să-ți mai vorbesc despre ele. A copiat ceea ce considera el a fi partea „cea mai sensibilă” din ele și mi-a dat copiile când ne-am văzut ultima oară. Ca să fie în siguranță. Atunci n-am vrut să le iau – nici acum nu le vreau – dar a insistat. Rămâi până la sfârșitul ceremoniei, ca să vedem cum facem să ți le dau.

– Bine, spuse Ben, prins cu garda jos de oferta ei. Îți mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi încă, s-ar putea să nu te ajute, replică Cherise, scrutându-l cu privirea. Ba chiar să-ți facă rău. Dar există posibilitatea să-ți dea indicii despre ce s-a întâmplat cu Jaron, cu toate că șefii tăi nu consideră că trebuie să știi despre ele. Poate că te vor ajuta să dovedești că există, într-adevăr, o diferență între un naționalist și un patriot adevărat.

În cele din urmă, intrară în casă și se despărțiră. O nouă serie de invitați veniră să-și exprime condoleanțele. Rămas singur, Ben se îndreptă spre o masă cu produse vegetale și sosuri. În loc de prânz, mănca multe aperitive. Își turnă vin într-un pahar și găsi un scaun într-un colț liniștit. Nu-l deranjă nimeni. Puținii musafiri care se apropiau de el se mulțumeau cu răspunsul lui, acela că-l știa pe Jaron de când fuseseră colegi de cameră, în studenție.

Invitații plecară pe rând. La sfârșit, rămase numai un profesor de limbi clasice, Bruce Danson, care se autodescrie, plin de jovialitate, drept „furnizor arhiconservator de nostalgie militar-pastorală în lumea postmodernă”. Amabil, profesorul susținu că situația actuală din Statele Unite nu semăna deloc cu acea perioadă a istoriei

antice în care Roma a devenit, din republică democratică, imperiu. Persiflarea lui avea alt subiect, dar nu se deosebea tare de cea a Cherisei. Nu trecu mult și ea mușcă momeala.

– Când oamenii în uniformă sunt prezentați drept adevărate modele, îi spuse ea profesorului de literatură clasică, știi că republica a fost de mult transformată într-un imperiu. Și nu vreau să trăiesc în el.

– Parcă ești unul dintre secesioniști, replică Danson pe ton supărat. Ascultă ce-ți spun eu, secesiunea statelor de pe Coasta de Vest, sau numai a Californiei, e un rebut politic pe care nu vrei să-l vezi împlinit, Cherise. E clar că americanilor le convine să-i lase pe liderii noștri să ne protezeze oricum consideră ei că e necesar. Dacă poporul dorește ca voința lui să nu mai fie luată în seamă, ce lider crezi că-l va contrazice?

Discuția lor îl făcu pe Ben să se gândească din nou la Marilyn Lu, cealaltă femeie care-i oferise informații secrete. Dacă nu era vorba de o conspirație a femeilor subversive, atunci nu putea fi decât o coincidență interesantă.

În timp ce profesorul de limbi clasice și Cherise se certau pe tema manipulării din mass media, Ben înțelese că, cel puțin din punctul de vedere al profesorului, cearta nu era decât o ocazie de a flirta, în speranța unei viitoare idile, nu de a face tam-tam politic. Ben ațipi. Se trezi scuturat de Cherise, nu cu prea multă blândețe.

– Vrei documentele alea, nu? Atunci trebuie să mergem. N-ar fi potrivit să rămâi prea mult după plecarea musafirilor.

Ben înclină din cap și se ridică în picioare, clătinându-se. Amețit, se aștepta oarecum să urce într-o mașină și să se ducă să scoată o cutie dintr-un seif sau așa ceva. În mintea lui, deja vedea seiful băncii și funcționarul

așteptând cu cheia în mână, dar realizează că Cherise își făcea de lucru în fața șemineului. Apucă o lespede și o trase ușor. Privind mai atent, văzu că era asigurată cu o încuietoare ascunsă și prinsă în balamale. În spatele ei se zăreau câteva cutiuțe și casete.

– Primul proprietar nu avea încredere în bănci, rosti Cherise, în loc de alte explicații. Jaron a descoperit ascunzătoarea asta întâmplător, la scurtă vreme după ce ne-am mutat împreună.

Apoi se aplecă și, după ce ridică mai multe casete ca să le citească etichetele, îi dădu lui Ben o cutie de metal rezistentă la foc.

– Uite, ia-o. Îmi faci un serviciu.

Cutia era groasă de zece centimetri, lată de douăzeci și cinci și lungă de treizeci. O descuie o deschise și descoperi în ea un document gros cât o agendă telefonică. Cherise îi confirmă cu o înclinare a capului că erau paginile copiate din documentele de care Jaron ajunsese obsedat, plus alte notițe ale lui.

– Cum o s-o cari fără să sară în ochi nimănui?

Ben se uită în jur și zări valiza în care adusese urna și pe care o uitase acolo ieri, în mijlocul scandalului.

– Ce zici de asta? o întrebă, arătându-i valiza cu degetul.

– E bună. Hai să vedem cum facem.

Cutia nu avea dimensiunile urnei, dar căptușeala de cauciuc spongios a valizei putea fi apăsată ca să facă loc documentelor. Privind valiza cu hârtiile lui Kwok în ea, Ben se gândi cât era de ciudat ca relația lui cu Cherise să se schimbe atât de mult de la o zi la alta.

Închiseră amândoi valiza și o încuiară, apoi se ridicară în picioare. Mergând spre mașină, Ben îi simți greutatea în mâna stângă.

– Îți aduci aminte că ne-am mai întâlnit înainte? spuse Cherise pe un ton întrebător.

– Da?

– Înainte de mă întoarce eu la școală. Lucram ca tehnician dentar la clinica universității. Așa l-am cunoscut pe Jaron. A venit să-și scoată măselele de minte.

– Și eu mi le-am scos pe ale mele. În același loc.

– Știu. Îmi amintesc de tine, pentru că ai cerut implanturi împotriva durerii, la fel ca Jaron. Făceau parte dintr-un proiect pilot din domeniul bioelectronicii biodegradabile.

– Da, țin minte, spuse Ben, aruncând valiza pe locul de lângă șofer. Prototipuri, dar au funcționat perfect. De atunci, n-am mai avut nevoie și nici n-am mai vrut altele. Cum ai obținut slujba aia?

– Tatăl meu era un nume în cercetarea sistemelor microelectromecanice la Sandia. Li se spunea MEMS. Ele au dat naștere nanotehnologiei. Mai târziu, mi-am introdus și eu implanturi în cap, când mi-am scos măselele de minte. Azi e o tehnologie standard. Datorită ei, oamenii nu mai trebuie să rateze un weekend din cauza durerii.

– Păi, așa se explică atunci că mă cunoști. Ce mică-i lumea, Cherise!

– Mai mică decât ne dăm noi seama, sunt convinsă, remarcă ea, întinzându-i mâna, pe care Ben i-o strânse în semn de rămas-bun. Îți doresc mult noroc cu investigația, domnule Cho. Apoi, cu voce scăzută, îl avertiză: Nu scăpa din ochi conținutul valizei.

– Nici tu, urna. Poate vrei s-o pui la adăpost, în locul obiectului pe care l-ai scos. Pentru siguranță. Și fii atentă la străinii care se arată interesați de ea.

Cherise îi aruncă o privire ciudată, dar flutură din mână și se îndreptă spre casă. Urcând în mașină, Ben se uită la valiză, apoi porni motorul. Cel puțin a încercat s-o prevină, fără să pomenească numele lui Hui și să încalce alte reguli, deja încălcate când a vorbit de cenușă. Se simțea de parcă el și Cherise se angajaseră într-un ritual excentric, în care schimbau o parte din rămășițele lui Jaron cu alta. Spera că partea din valiză era mai ușor de descifrat decât cea pe care o lăsa în urmă.

IV

NODUL GÖDELIAN AL DRAGOSTEI

Cybernesia

Insula Paștelui era zguduită de cutremure și biciuită de vânturi. Capetele sculpturilor masive de piatră se clătinau, gata să cadă. Spionii lui Don, întruchipați electronic de bărbați tatuați și femei în bikini din piele, urlau către cer și-și smulgeau părul din cap. Pe mare, un val uriaș se rostogolea spre Hanga Roa.

Don trecu rapid în mediul virtual al Karunei – Haiti pe vremea lui Toussaint-Louverture¹ – dar și acolo dădu peste o variantă a aceleiași catastrofe. Cerul era brăzdat de fulgere și răscolit de tunete. Vântul și grindina spintecau coroanele copacilor. În haine rupte, sfinte, de preoteasă voodoo, și cu ochii lipiți de imaginile care alunecau pe furiș în spatele unei cascade, Karuna era prea preocupată să observe apocalipsa. Pe mare, linia orizontului era întreruptă de fumul erupțiilor vulcanice de la est și sud.

¹ Revoluționar haitian care, cu ajutorul francezilor, i-a alungat pe britanici și spanioli de pe insula Haiti în 1798 (n. tr.).

– Doamne Dumnezeu! Unde e *asta*? întrebă Don, arătând cu degetul.

– Cel mai aproape e Saba, răspunse Karuna. Antilele Olandeze. Cel puțin patru devastează Indiile de Vest.

Don înclină din cap. Spațiul virtual al Karunei, la fel ca al lui, era o imitație perfectă a celui real, redând până și structura geologică a insulelor înconjurătoare.

– Se întâmplă în toată Cybernesia?

– Nu. Karuna examinează imaginile de redare a sistemului din spatele cascadei. Numai un sfert din insule e afectat.

– De ce noi?

– Așteaptă puțin, îl rugă ea, manevrând imaginile și aranjând scoici de kauri pe o rogojină. Stai să verific ceva. Da... Mi s-a părut mie cunoscută catastrofa asta! Site-urile implicate se potrivesc aproape perfect cu lista de invitați la petrecerea din Cybernesia. Toți cei care au participat, fiecare DIVE pe care le-am grupat când a apărut materialul lui Kwok... Iată cine e atacat acum.

– La naiba! strigă Don, încruntându-se. Ar fi trebuit să știi! Medeea-Indahar și-a făcut ieri apariția în chip de regină, zicând că site-urile care prezintă materialul lui Kwok sunt investigate și se blochează. Sau sunt blocate.

– Cum?

– Refuzul serviciilor, de cele mai multe ori. Devastare totală. Foarte jos pe scara valorii. „Neelegant“. M-I crede că e armata. Însă nu era nici un indiciu despre ce se pregătea! Dau o raită pe la Crash Village, dacă pot. Mediile virtuale ale Medeei sunt simulări abstracte. Poate că face față mai ușor atacului.

Dar când pași în Medeealand, Crash Village dispăruse. Nici urmă de țânci și avioane prăbușite. În schimb,

Don se pomeni avansând cu greu printr-un peisaj infernal, ca și cum ar fi ajuns în mijlocul unui vulcan în erupție din spațiul virtual al Karunei. Numai că iadul ăsta era o peșteră subterană. Croindu-și cu mare greutate drum pe o insulă arsă, cu țarmul în flăcări, Don încercă să înțeleagă ce se petrece la nivelul limbajului informatic.

Fiecare detaliu al infernului reprezenta programe sofisticate proiectate să spargă încuietori și parole – ansambluri de logaritmi și algoritmi Shor, pe lângă aritmetică modulară de factorizare a numerelor prime *uriaeșe* și funcții asimetrice conexe „univoce“.

Don recunoscuse și alte programe de spargere a codurilor și cifrurilor, deși nu le putea înțelege: transformări cuantice Fourier neobișnuite, analize de frecvență, algebră superioară, statistică, matematică combinatorie, teoria numerelor, teoria mulțimilor.

În centrul activității de spargere a codurilor se afla Medeea-Indahar, un diavol cu trăsături masculine accentuate, cu trupul într-o lume a ciborgilor, în care servea și era servită de creaturi tehnopornografice, demoni sexuali, duhuri feminine și masculine explorând orificii, scormonind și excitând, lingând și mângâind și manipulând, explodând într-o fluiditate orgasmică perpetuă.

Don se trezi holbându-se împotriva propriei voințe. Oare partenerii aceștia desfrânați erau simple produse ale simțurilor, reprezentări de software rulând pe computere? Sau marionete din carne și oase – caz în care trebuia să fie alcătuite, vorba vine, din parteneri sexuali cu senzații tactile similare, aflați la sute sau mii de kilometri depărtare unul de altul.

– Isuse! exclamă el. Ți-ai și găsit momentul pentru orgii! Toată Cybernesia e atacată!

– Donnie, lumea se duce dracului din clipa când s-a născut, de ce să mai așteptăm? Hai să ne ducem direct acolo! Serios, ai înțeles greșit. Nu toată lumea e atacată, numai cei care au participat la chermizele ta. Aici nu e vorba doar de sex protejat, ci de sex pentru protecție!

– *Poftim?*

– Tu procedezi în felul tău, eu în al meu, spuse Medeea-Indahar, fără să se întrerupă nici o secundă din mișcările sexuale ritmate. Așa din care se face nodul dragostei e indiciul labirintului. Indiciile sunt chei, iar cheile sunt indicii. Sistemul care ne „atacă” a creat deja un loc pentru noi. Un defect, o scăpare, o ieșire din dos, inevitabile într-un sistem. Imperfecțiunea gödeliană. Dar să știi că tot *mi-ar prinde bine* ajutorul tău.

– Nu văd ce „serviciu” ți-aș putea face, spuse cu dezgust în voce.

– Chiar trebuie să-ți explic fiecare vorbuliță, Donnie? se plânse Medeea-Inhadar, oprindu-se din când în când ca să lingă, să sugă, să mângâie și să dezmiere. Bine, cum vrei tu. Ordinul NSA de a se bloca postarea materialului Kwok a expus chiar agenția prin propriul site internațional de spionaj. Acțiunile la care te uiți cu atâta repulsie sunt pentru a străbate, pătrunde și învălui – o, iubitele! – infrastructura de comunicații și bază de date a NSA.

– Deci toată giugiuleala și manipularea asta...

– ...e pentru a accesa conexiunile de comunicare și pentru a face schimb de informații cu bazele de date. Suntem un comutator sexual, copilaș scump. Cuplăm și decuplăm agățându-ne de bazele de date NSA Intelink-U nesecrete și cu sursă deschisă. Un preludiu sexual spre WebWorld și camerele de chat. Mângâieri care conduc la Intelink Central, învăluiesc Intelink S, duc la

orgasm în Top Secret SCI, la informații compartimentate senzual... o, puiule! Și încă n-am terminat. Cifrarea și descifrarea sunt procese în oglindă și încă n-am trecut prin ea, Alice.

Lui Don i se păru că M-I vorbea pe un ton mai ridicat, deși se străduia să pară indiferentă, chiar insolentă.

– Acum chiar nu am timp să-ți explic cum de esența matematicii constă în libertatea ei, spuse M-I. Ceea ce ne trebuie e extensia făcută de tine la modulele Bester, care ți-a permis să aduci insulele în zbor în Cybernesia. Și programul Karunei, care le-a unit. Și ruta de spargere a sistemelor pe care ați făcut-o voi pentru Kwok, prin care controla computerele din toată lumea. Dă-mi-le pe astea *imediat*, dacă ești amabil.

Don renunță la întrebări și se uită în spațiul său virtual de acasă. În depărtare, valul creștea neîntrerupt. La Karuna, furtuna se combina cu erupția, iar din cer cădea o ploaie de noroi și cenușă.

Scoase extensia Bester și programele din spațiul său virtual, iar protocoalele de unire a insulelor din cel al Karunei – era munca ei, dar avea acces la ea. Uni programele într-un singur obiect, dar lăsa softurile separat. Le inseră în simularea Medeei sub formă de torțe arzând în culori diferite, una albastră, alta verde, care se adaptară automat la metaforele și algoritmii simulării. Don azvârli torțele în centrul grămezii carnale, unde se afla Medeea.

Zburând prin aer, cele două torțe se metamorfozară în două duhuri, unul masculin, albastru, și unul feminin, verde, amândoi cu ochi aurii-roșietici, colți de vampir cromați, coarne de drac de oțel, gheare din bronz, ca toți ceilalți participanți la orgie. Când ajunseră la Medeea, noii demoni se îmbrățișară într-un nod al dragostei

care, zvârcolindu-se, schimba conexiuni, descărca baze de date și modifica programe în toată lumea.

– Mulțumesc, Don! A, așa cum m-am așteptat: milioanele de computere funcționează ca inconștientul din noosfera telematică a pământului...

Don nu mai avea timp să rezolve și enigma asta, căci încâlceala de ciberamorezi orgasmici se modifica sub ochii lui. Nodul se desfăcu în două jumătăți arzânde, una albastră și alta verde, jumătate dintre participanți cuprinși de convulsiile extazului pe tavanul infernului-peșteră, jumătate imitându-le pasiunea pe podea. Imediat jumătățile începură să avanseze una spre alta, două tornade identice de carne colorată încurcându-se ca ghemurile de ață, căzând și ridicându-se, o stalactită învârtejită și o stalagmită spiralată, în pragul uniunii.

Când stalactita se uni cu stalagmita, cele două anulară orice înțeles propriu. Sus și jos nu mai însemnau nimic când stâlpul de lumină subțiat la mijloc se desprinsese de tavan și de podea. Transformat într-un vârtej cu două capete, începu să se rotească în jurul axei centrale, din ce în ce mai repede, până când ajunse o sferă care explodă în lumină.

Don se trezi împins cu spatele afară din lumea Medeei-Indahar, prin universul virtual al Karunei și al său, și azvârlit lângă statuia cu capul înclinat de lângă debarcaderul orașului Hanga Roa.

Medeea trebuie neapărat să învețe cum să-și ia rămas-bun, își zise Don, scuturând din cap. Ideea îi zbură din minte în clipa următoare, când văzu valul îndreptându-se spre insulă, crescând amenințător sub ochii lui. Pe urmă nu mai văzu nimic.

Insula Paștelui se ridică în cer. Don se uită, nevenindu-i să-și creadă ochilor, cum dedesubt, valul se izbi de

cele câteva stânci rămase în urmă, le zdrobi, apoi se retrase, scăzând treptat în intensitate.

Când se uită în spațiul virtual al Karunei ca să verifice dacă totul era în ordine, văzu că și insula ei fusese ridicată în cer, un cer de pe care norii de fum, cenușa și tunetele dispăreau rapid. Peste câteva minute, toate insulele amenințate din Cybernesia se adunaseră în jurul insulei lui și pluteau în eter.

– Bună, Donnie, îi strigă Medeea obosită, dar veselă, tatuată și purtând pe cap pălării ca bărbații din Rapa Nui – mediul virtual al lui Don – și bikini de piele, ca femeile de acolo. Greu de spus dacă era bărbat sau femeie. Ți-a plăcut și ție?

– Sunt impresionat. Cum ai reușit?

– I-am dat sistemului de virusare al NSA ce-a vrut, răspunse Medeea cu un zâmbet în colțul gurii, iar el mi-a dat ce-am vrut. Manevrelle noastre i-au permis sistemului să se desfășoare în moduri la care creatorii lui nici nu s-au gândit.

– Cum?

– Zău, Donnie, doar nu te aștepti să-mi trădez toate secretele profesionale. Să zicem că apreciez verosimilitatea vicisitudinilor, vicisitudinile verosimilității...

– Și asta înseamnă că...? rosti Don, iritat de dublul înțeles pe care M-I îl dădea vorbelor ei.

Medeea-Indahar scoase un oftat sonor.

– Am aranjat ca sistemul de virusare să găsească *mai repede* postările Kwok pe care voia să le elimine în diverse insule din Cybernesia – dacă vrei *neapărat* detalii tehnice. Le-a distrus pe ele, în loc să distrugă insulele în care era înglobat materialul. Din păcate, materialele lui Kwok s-au pierdut. Trebuia să și le ia. Dar am salvat o mare parte din Cybernesia.

Don înclină ușor din cap, gândindu-se la stâncile din mediul său virtual. Cele distruse de valul uriaș.

– Știi foarte multe despre modul de lucru de la NSA. Cunoștințe interne, poate?

Medeea-Indahar scoase un râs obosit, dar fericit.

– Ca orice parazit eficient, nu sunt nici intern, nici extern. Nici prieten, nici dușman. Odată ca niciodată însă a existat un proiect care explora posibilitatea de a aplica tehnologiile de recunoaștere și spionaj la chestiunile ce țineau de mediu.

– Și?

– Grupul operativ de mediu din comunitatea de spionaj era numit Medeea, Donny. Judecă și singur.

M-I rosti ultimele cuvinte și dispăru de pe Insula Paștelui. În urma ei rămase doar râsul, ca zâmbetul pisicii de Cheshire.

Când se stinse și el, Don se gândi la ceea ce auzise despre interacțiunea spionaj/mediu. Își aminti că sistemele de recunoaștere care detectează mișcările tancurilor prin deșert ajung, în timp, să detecteze și mișcările deșertului. Și că fotografiile buncărelor de rachete rusești au relevat anumite tipare în resturile de zăpadă topită în Asia Centrală, pe parcursul a câteva decenii. Până și sateliții de avertizare concepuți să detecteze lansarea unei rachete balistice intercontinentale în momentul când părăsea buncărul fuseseră folosiți la identificarea incendiilor din jungla braziliană.

Poate că delirul contorsionist al Medeei-Indahar a avut un rost, la urma urmei.

Odată cu stingerea râsului Medeei, insulele Cybernesiei coborâseră la loc. Don medită pe marginea unui mit din Oceania, în care pământurile lumii erau formate din penele unei păsări uriașe care zbura deasupra mării.

Privind în sus, nu văzu nici o pasăre uriașă, și totuși, lumile în care trăia erau mai sensibile decât o pană. Trebuia să dea o nouă substanță lumii sale, dar pe ce stâncă s-o construiască?

Nu se putu gândi decât la ceea ce făcuse M-I ultima oară în Crash Village și cum se aplica lucrătura ei la holotransmisia lui Kwok, nesolicitată și nedorită. Atunci și acolo, jură că va urmări pisteles oricât de mult timp i-ar fi luat, oriunde l-ar fi condus.

URME LĂSATE ÎN LUME

Kowloon

Ar fi bine să verificați și altceva decât caracteristicile fizice, chimice sau biologice ale cenușii lui Kwok. Poate conține și alt gen de informații. Date.

Bine, bine, se gândi Lu, dar cum?

Își bătea capul cu asta de zile întregi. Cauzele deceselor se împărțeau, de obicei, în patru categorii: naturale, accidentale, sinucidere și crimă. Moartea lui Kwok nu avea nimic natural, dar nu existau dovezi că fusese cineva cu el în cameră când își găsisese sfârșitul. Și era îngrozitor de greu să excluzi o posibilitate fără un cadavru sau fără oase care să fie examinate.

Cu privirea goală, fixată pe apărătoarea lamei de la microscop, realizează că soțul și fiica ei probabil o considerau nebună. Venind la laborator în miez de noapte, extenuată fizic, dar obsedată, îl lăsase pe Sonny singur în pat și pe Clara dormind. Nu credea că Sonny înțelegea într-adevăr de ce se simțea ea *răspunzătoare* pentru moartea lui Charles Hui. Nici Clara nu era prea încântată de timpul irosit de mama ei cu cazul ăsta. La cină

chiar spusese c-o să-și decupeze din carton o mămică în mărime naturală...

– Fir-ar să fie!

Durerea din degetul mare o aduse înapoi la realitate. Se tăiasă în marginea apărătoarei. Ar fi trebuit să poarte mănuși, dar acum era prea târziu. Sângele roșu se scurgea repede.

Își trase mâna de pe lamă, dar lichidul se scursese deja pe mostră. Încercând să-l oprească și să nu mai contamineze proba, își strânse cu putere degetul rănit cu mâna stângă și se ridică de la masă în grabă, lăsând o dâră de picături pe suprafața ei. Două dintre ele căzură pe un recipient de sticlă în care se aflau două mostre din rămășițele roz-cenușii ale lui Kwok.

– Strașnic. Probabil c-am distrus tot eșantionul.

În timp ce se ducea spre cea mai apropiată trusă de prim-ajutor, pericolul hepatitei își făcu loc într-un ungher îndepărtat al minții ei. În subconștient, tot mai spera că va putea să salveze o parte din mostra cu care lucra, că n-o contaminase iremediabil.

Deschise trusa cu o mână și scoase bandaj și un spray. Ținu bandajul cu stânga și curăță sângele de pe deget și din palmă. Când sângerarea se opri în urma presiunii, stropi tăietura cu apă oxigenată, cu un antibacterian/antifungic, apoi o protejă cu un bandaj.

Stratul protector se va fixa în câteva clipe, dar ea avea nevoie de mai mult timp ca să accepte consecințele neglijenței și perspectiva de a arunca la gunoi munca de o noapte. Ca să se eschiveze, cu scuza durerii și sângelui, porni în hoinăreală, dar nu chiar fără scop.

Laboratoarele criminalistice ocupau tot etajul. Străbătând labirintul de încăperi și coridoare, unde se aflau câțiva tehnicieni în halate albe care lucrau în schimbul de

noapte, Lu își aminti de orele de laborator din studenție. Spații de lucru pe mese lungi, cu sertare pline de instrumente dedesubt. Chiuvete și hote. Microscoape. Arzătoare. Clame. Suporturi pentru sticlărie. Lame. Eprubete. Pipete. Pahare Ehrlenmeyer. Coloane de distilare. Frigidere pentru probe. Reactivi în recipiente de plastic sau sticlă. Pubele pentru materiale periculoase. Agitatoare magnetice bâzâind în pahare de laborator. Centrifugi. Gaz-cromatografe. Spectrofotometre.

Și lucruri mai specializate. O colonie activă de dermestide, care mâncau ultimele rămășițe de carne de pe oasele recuperate. Mese de autopsie. Echipament și instrumentar osteologic. Unelte fine de măsurare a creșterii, folosite la determinarea grosimii emailului de pe dinți. Aparată de radiologie și sisteme de dezvoltare, mai ales pentru activități odontologice. Reactivi speciali folosiți la testarea medicamentelor și otrăvurilor. Detectoare/analizoare cu infraroșu pentru detectarea urmelor de transpirație lăsate de degete. Enzime de restricție și folii gelatinoase, polimeraza ADN și nucleotide marcate radio pentru testele Southern Blot, probe radioactive, reacții de hibridizare – toate pentru reducerea NVTR, numărul variabil de repetiții în tandem, al intronilor care alcătuiesc ADN-ul amprentelor.

Munca științifică din poliție a interesat-o dintotdeauna. Aici știința bătea strada, de multe ori în probleme de viață și moarte. Materialele care ajungeau de obicei în laboratoare erau aproape în exclusivitate fizice, chimice și biologice.

Lucrând cu rămășițele lui Jaron Kwok, arsenalul de instrumente tradiționale nu-i fusese însă de nici un folos.

La microscoapele aflate la dispoziția ei, cenușa lui Kwok rămânea același material banal, doar mărit. În

speranța că va găsi un tipar, trimisese o probă pentru a fi testată cu un microscop electronic cu scanare, aparat pe care, din nefericire, nu-l aveau aici, în laboratoarele lor de criminalistică. Încă nu primise raportul cu rezultatele testului.

Toate celelalte teste făcute pe cenușa lui Kwok avuseseră rezultate ambigue. Testările cu gaz-cromatograful și spectrofotometrul indicau rezultate asemănătoare cu compoziția chimică a substanțelor organice, chiar și interpretarea zaharurilor, a grupărilor fosfat și a compușilor cu azot era suspect de asemănătoare cu cea a nucleotidelor. Dar alte date sugerau materii anorganice, inclusiv aur și elemente rare.

Lu analizase mostrele și prin tehnica standard de identificare a ADN-ului amprentelor digitale. Spre ne-cazul ei, se pomenise cu încă o enigmă – nimic asemănător cu o amprentă standard.

În cea mai mare parte, probele prelevate de la locul incidentului erau mult mai greu de denaturat decât ADN-ul obișnuit. Harta acțiunii enzimelor de restricție nu se potrivea cu nici un set de nucleotide cunoscut. Atât electroforeza cu gel de agaroză, cât și cea cu gel poliacrilamidic, cu bromură de etidiu și markeri radioactivi, au dat rezultate pe toată harta. Mostrele Kwok hibridizau în mod neobișnuit, dacă hibridizau, cu omologi bizari. Tiparele NVRT – dacă asta era – nu semănau cu nimic din ce văzuse ea până atunci.

Lu Mei-lin ajunsese în ușa Laboratorului de Dermatoglică. Când începuse ea să lucreze în medicina legală, i se spunea Laboratorul de amprente digitale. Dar, din moment ce degetele de la mână, palmele și tălpile erau marcate de linii de fricțiune, termenul atotcuprinzător de dermatoglică era considerat mai potrivit.

În ultima vreme, petrecuse foarte mult timp uitându-se la mostrele dermatoglice prelevate din apartamentul de hotel al lui Kwok, câteva amprente palmare, dar majoritatea digitale. Le studiasse pe cele din urmă atât de des, încât le putea identifica din memorie.

Când să iasă din laborator, văzu două imagini cu amprente digitale de mărimea unor postere, prinse pe pereți. Cel din stânga prezenta dimorfismul sexual uman indicat de lățimea creștelor dermice. Pe cel din dreapta însă văzu două amprente diferite ale policarului, fiecare cu profiluri ADN identice dedesubt.

Conform explicației, amprente fuseseră prelevate de la gemeni identici, ale căror secvențe ADN erau imposibil de deosebit. Totuși, în ciuda identității aparente, amprente prezentau deosebiri care ar fi fost sesizate imediat de orice cunoscător în domeniu. Uterul, oricât de puțin spațiu ar fi oferit, conține suficient de multe diferențe subtile, pe baza cărora gemenii să se dezvolte în mod deosebit, chiar și la multă vreme după naștere.

Mei-lin își studie degetele mari. Vârful unuia era acoperit de un bandaj alb protector.

Fiecare amprentă digitală lăsa urme în lume, sudoare și aminoacizi. Dar și lumea lăsa urme pe amprente. *Iar vârful degetului meu mare de la mâna dreaptă, se gândi ea, va avea întotdeauna o cicatrice ușoară, numai pentru am fost atât de neîndemânatică.*

După ce hotărî că pierduse timp suficient cu studiul propriilor amprente, lăsă mâinile jos și se întoarse să plece, crezând că, în sfârșit, e pregătită să facă față catastrofei „sângeroase” a nopții.

Înapoi în laborator, începu să curețe murdăria provocată de neatenția ei. Luând vasul de sticlă ca să-l arunce în coșul cu reziduuri, se opri și se uită lung. Două

spirale diferite, ca două amprente suprapuse sau două mici galaxii, se formaseră în locul în care mostrele absorbiseră picăturile de sânge din tăietură.

Ce ciudat ca sângele, prin uscare, să formeze un tipar! Picătura mai mică, cea care căzuse pe marginea vasului, *se deplasase* spre centru. Se uită la lama distrusă și la apărătoarea în care se tăiasse. Dintr-o pornire de moment sau din intuiție, puse lama sub microscop.

Ceea ce văzu îi tăie respirația. Mostra pătată de sânge nu mai părea o pată oarecare. Se formase un tipar discret ordonat, din particule fine, dar cât de fine erau particulele și cât de ordonat era tiparul nu putea stabili cu microscopul ei, care avea o rezoluție mai slabă.

Voia neapărat să vadă microfotografiile. Acum.

Microscopul era, totuși, destul de eficient ca să înregistreze prezența mișcării. Cu cât se uita mai mult la agitația de pe lamă, cu atât aceasta devenea mai ritmică. Oare nu era o reacție chimică? Semăna cu oscilațiile ritmice ale reacției Belousov-Zhabotinskii, doar că erau mai rapide. Tot privind oscilațiile, observă că nu au însă caracter chimic. Agitația îi amintea de cilii celulari mișcându-se la unison, sau de funcționarea unui ansamblu de aparate interconectate.

Se depărtă de microscop și se lăsă pe spate, frecându-se la ochi. Când se uită din nou pe lamă, agitația nu încetase. Imaginea era aproape hipnotică, dar în cele din urmă Lu renunță să mai privească, pentru a putea gândi. Sau să încerce să gândească.

Cho îi spusese că cenușa ar putea conține date. Informații. Dar materialul nu se comporta așa. Pe lamă se desfășura un fel de *activitate*. Nu vedea informații, ci *procesarea* lor. Activitatea unui mecanism sau a nenumărate mecanisme minuscule.

Nanotehnologie? Nu, mișcarea era prea haotică. Biotehnologie? Nu, nici asta. Ce cuvânt auzise în holotransmisia lui Kwok, cel despre care îi pomenise și Ben Cho?

Calmează-te, își spuse. Fă rost de dovezi, confirmă caracterul repetabil. Asigură-te că nu e o iluzie nocturnă, din cauza stresului și a lipsei de somn. Plăcuțe cu geloză. Asta e! Însămânțează probele, ca să vezi dacă materialul le face și lor ce i-a făcut sângelui!

Se ridică și se duse la frigider. Luând câteva vase Petri ce conțineau diverse medii de cultură, își dădu seama că nu încercase niciodată până atunci să obțină culturi pe cenușa unui mort.

Toate au un început.

Scoase capacele și turnă cantități mici din cenușă pe mediile de cultură. După ce termină, sigilă cutiile cu o peliculă de plastic și le puse pe rafturile incubatoarelor. Sarcina odată încheiată, se uită încă o dată la agitația neobișnuită de pe lamă.

Oricât i se păru de ciudată descoperirea ei, tot îi veni să strige de bucurie. Se reținu, realizând că trebuie să sigileze lama și vasul contaminate cu sângele ei, în caz că materialul de pe ele ar avea tendința să plece la plimbare sau să se împrăștie în aer.

Înainte se îngrijorase că sângele ei contaminase lama și recipientul; acum se întreba dacă n-ar trebui să-și facă griji că s-a contaminat ea, și nu numai ea. Spera să se înșele.

Se opri o clipă, din dorința de a spune și altcuiva ce a descoperit. Dar cui? Soțul și fiica ei n-ar înțelege. Nici tehnicienii din schimbul de noapte, slab plătiți. Nici fata aceea, Patsy Hon, cea cu părul prins în coadă foarte strânsă, că se mira cum de n-o durea. Patsy era

extraordinar de inteligentă, rapidă și eficientă, însă teribil de timidă.

Dar Ben Cho? Cum să-i comunice descoperirea? Dacă era o chestiune strict secretă, însemna că și guvernul lui, și al ei, îi țineau sub supraveghere. O să găsească ea o cale. Poate un cilindru de mesaje. Între timp, poate că micrografia electronică o să-i susțină descoperirea.

Dintre toți oamenii, Ben Cho era sigur interesat de ea.

CEI TREI VRĂJITORI

Crypto City

La etajul al optulea al Sediului Central/Operativ, directorul adjunct Brescoll se îndrepta spre capătul coridorului unde se aflau birourile directoriale și intră în al său, salutând-o din cap pe femeia de la recepție. Pe pereți atârneau imagini înrămate ale celor mai importante posturi de ascultare NSA de pe glob: clădiri guvernamentale și militare obișnuite, înconjurată de antene de satelit și cupolele ca niște pălării de ciupercă sub care se ascundeau antenele de ascultare.

– Vă așteaptă domnii Beech, Lingenfelter și Wang.

– Mulțumesc, Katie. Îi așteptam și eu.

În ambianța creată de biroul său clasic, din lemn de stejar, îi văzu pe cei trei stând în picioare. Dând mâna cu ei și trecând în spatele biroului masiv ca să se așeze, realizează că ar fi șocat să-l întâlnească pe unul dintre ei neînsoțit de ceilalți doi. Întotdeauna îi văzuse în grup – cei trei muschetari care supravegheau ancheta în cazul Kwok. Dar, ținând cont de acreditările lor pompoase, expresia nu era cea mai adecvată. Poate „cei trei vrăjitori” s-ar apropia mai mult de adevăr.

– Deci, începu el aplecat în față, cu mâinile împreunate pe birou și privind-i pe rând, ce-i nou în cazul Kwok-Cho?

Baldwin Beech tuși și începu să raporteze, mângâindu-și absent barba cu fire cărunte:

– Cho a cerut o versiune a holotransmisiei fără zgomot de fond. I-am trimis-o. Bănuim că are acces la multe dintre documentele CIA cu care lucra Kwok.

– Pe ce bază?

– Cercetează și alți autori la care se face referire în holotransmisie – Felix Forrest, Giordano Bruno, Matteo Ricci, Ai Hao – și include mulți alții, nemenționați în ea. Nume des pomenite în documentele Forrest.

– Și anume?

– Festugiere. Marsilio Ficino. Alți traducători și comentatori ai lucrării *Hermetica* de Hermes Trismegistus, interveni Wang în timp ce-și ajustă ochelarii RA ca să citească din materialele apărute în fața ochilor. Neoplatonicianul Ramon Lull, din nou, mai ales tratatul său despre arta memoriei, *Arbor scientiae*. Trithemius, abate-necromant din Sponheim, autorul lucrării de criptomagie *Steganographia*, cartea scrisului ascuns. Cornelius Agrippa, în special *De Occulta Philosophia*. John Dee și a sa *True and Faithful Relation*, precum și tratatul său despre magia îngerilor, *Liber Logaeth*. Chestii cabalistice medievale, importante pentru că folosesc metode numerologice complexe menite să descifreze mesajele esoterice ascunse în Tora, mai ales gematria mistico-criptografică și temurah...

Brescoll să lăsă greu pe spatele scaunului. Abordările istorice vechi ale problemelor criptologice nu erau necunoscute în cadrul NSA, dar lui îi miroseau a legături CIA-Tetragrammaton. Aflase foarte multe până acum

despre minunile astea cifrate arhaice, cu ajutorul prietenilor săi trimiși la „pescuit“, dar se hotărî să facă în continuare pe neștiutorul și pe birocratul încăpățânat, cel puțin o vreme.

– Cum ați aflat astea ?

– Monitorizăm permanent cercetările pe computer ale lui Cho și materialele pe care le-a comandat sau le-a luat de la biblioteci, răspunse Bree Lingenfelter, îndepărtându-și șuvițele roșcate din ochi. Am folosit aceleași metode când am supravegheat activitatea lui Kwok. Cercetările celor doi se suprapun în mod surprinzător.

– Atât de bine se suprapun, interveni Wang, încât suntem obligați să credem că o anumită persoană i-a înlesnit lui Cho accesul la documentele pe care le-am retras din ancheta actuală.

– Cine ?

Beech, Wang și Lingenfelter se priviră unul pe altul înainte ca primul să dea răspunsul:

– O bănuim pe văduva lui Kwok, Cherise LeMoyne. E suspectul principal. Nu știm cum sau de ce a făcut transferul, nici cum a obținut copiile documentelor.

– ... dar *a fost căsătorită* cu Kwok, îl întrerupse Lingenfelter, și s-a întâlnit cu Cho la ceremonia de comemorare.

Jim încuviință din cap, căzând pe gânduri.

– Mai există și alte persoane sau grupuri interesate de cercetări similare ?

– Există câteva corelații semnificative cu un cuplu din Cybernesia care pătrunde în sistemele Tetragrammatonului, răspunse Beech sec. Routing-urile adreselor lor dispar în găuri negre informaționale – adrese de e-mail false, numere de telefoane celulare temporare, IPS-uri

împrumutate în Zona Liberă – nu-i putem localiza precis.

– Sunt interesați și Războinicii Noilor Învățăături și Cheng tong, adăugă Lingenfelter. N-avem dovezi că cybernesienii colaborează cu ei, dar Războinicii și Cheng *cooperează* clar, într-o anumită măsură.

– Dar detectivul din Hong Kong?

– Marilyn Lu, preciză Beech. De fapt, e în Kowloon. CIA a infiltrat un agent la locul ei de muncă, un tehnician care lucrează în laboratorul de medicină legală din secția ei de poliție. O oarecare doamnă Hon, care a făcut și medicina și SCI, Institutul de Calcule Speciale.

– Individa asta cu pregătire SCI e unul dintre agenții noștri?

– Da, deși teoretic lucrează pentru Guoanbu, răspunse Beech cu mândrie nemască în voce. Ne-a furnizat informații prețioase din interiorul Guoanbu și interpretările SCI ale holotransmisiei lui Kwok. Căutările noastre în infosferă arată – și doamna Hon confirmă – că Lu nu s-a aventurat în palatul memoriei, cabală sau hermeneutică.

– În sfârșit, o persoană implicată în afacerea asta încălțată, care trăiește încă în secolul XXI, comentă Brescoll, jucând până la capăt rolul de ignorant. Exact asta nu pricep. Ce-i cu sistemele astea de memorie vechi de patru sute de ani care l-au atras mai întâi pe Kwok, iar acum pe Cho? Și nu numai pe ei, dar și pe cybernesieni, pe musulmanii extremiști și pe cei din crima organizată.

Cei trei vrăjitori mai avură un schimb de priviri. De data asta, răspunse Beech:

– Probabil sunt interesați de chestiuni secrete și de securitate. Așa se pare.

Chestiuni secrete și de securitate pe naiba! își zise Brescoll. Știa sigur ce caută toată lumea în labirintul ăsta de activități: ceva care-i să-i ajute să creeze criptocomputerul cel mai avansat, ca să acceseze secretele mondiale, în timp ce le păstrează pe ale lor.

Dar dacă mai erau și alții implicați, în afară de PRC și USA? Se gândi la fantome electronice – teroriști care ocolesc cu ușurință sistemele de securitate, hoți care trec prin pereții băncilor, trezoreriilor naționale și corporațiilor transnaționale – și simți că i se face pielea de găină.

– Căutarea Graalului criptologic duce în locuri ciudate, rosti Wang. Permutări, combinări și prescurtări ale sistemelor codului sfânt al cabalei – gematria, temurah și notarikon – există cel puțin de pe vremea învățăturilor *Maaseh Merkava* ale rabinului Akiva ben Joseph.

– Cine a fost...? întrebă Brescoll, deși știa foarte bine.

– I-a învățat pe credincioșii lui că se pot apropia de divinitate dacă vizualizează intens palate cerești în mințile lor și că meditația asupra acestor palate mintale este atât de profundă, încât poate fi însoțită de stări de conștiință alterată, extaz și extracorporalizări.

– Și în *Hermetica* există un fragment, adăugă Beech, în care se pretinde că „dacă îmbrățișezi toate lucrurile deodată cu puterea gândului – timp, spațiu, materie, calitate – îl vei înțelege pe Dumnezeu“. Creând reprezentarea universului în propria „minte superioară“, căutătorul poate accede la uniunea cu Dumnezeu.

– Visul cabaliștilor și al ermeticilor, spuse Wang, înclinând din cap. A ști, instantaneu și simultan, tot ceea ce poate fi înțeles, deci a te uni cu Ființa Supremă.

– Și care e relevanța acestui vis pentru criptologia contemporană? Întrebă Brescoll, sperând că nu exagera cu tonul iritat.

– Ideea de „instantaneu și simultan“, explică Lingenfelter, apare acolo unde criptanaliza cuantică și criptografia contemporană se consideră că împlinesc visul adepților ermeticii. Ideea de a calcula totul dintr-odată. Poate că și Cho e la fel de fascinat de chestia asta.

– Universul animist cu operare magică al magului renașcentist, completă Beech, a pregătit drumul spre universul matematic cu operare mecanicistă, care a început cu Newton. Amândouă au fost necesare pentru a deschide calea spre Era Codului. Poate că o parte din ceea ce domnul Wang numește „căutarea Graalului“ ține de redescoperirea codurilor fosile vii. Sistemele criptologice de mare putere pe care noi le-am ignorat, dar care sunt încă „în viață“, deși în stare latentă de decenii, chiar de secole întregi.

– Chestiuni impresionante, comentă directorul adjunct, exploatându-și rolul la maximum, dar, sincer, cred că suntem mai degrabă romantici dacă credem că informațiile-fosile din trecut au spus viitorului ceva ce el nu știa deja. Nu-mi vine în minte nici un exemplu.

– Palimpsestul lui Arhimede, interveni Beech.

– Poftim?

– În jurul anului 1200, un călugăr rămas fără material de scris a rupt singurul exemplar existent al tratatului lui Arhimede despre metodă și a scris peste el o carte de rugăciuni. Arhimede a scris tratatul în secolul al III-lea înainte de Christos. Câteva dintre conceptele sale matematice, ca suma numerelor infinite, nu au fost egale, cu atât mai mult depășite, până când Newton și Leibniz

nu au elaborat calculul infinitezimal, la aproape două milenii de la tratatul lui Arhimede.

– Și?

– Gândiți-vă ce avantaje ar fi avut, să zicem, un matematician de la începutul secolului al XVI-lea, cu două sute de ani înainte de Newton, dacă ar fi putut citi lucrarea lui Arhimede. Dacă am studia criptosistemele din secolul al XVI-lea, ne-am trezi în aceeași situație ca matematicianul din secolul al XVI-lea în fața tratatului lui Arhimede: capabili de un salt în viitor, dar numai dacă găsim documentul corespunzător din trecut.

– Tot nu văd ce aplicații au teoriile astea în lumea reală.

– Teoreticienii haosului sugerează că tocmai la limita haosului pătrunde informația în lumea fizică, spuse Wang. Poate că așa stau lucrurile cu Kwok și cu codurile fosile vii.

– Ce vreți să spuneți? Că Jaron Kwok a suferit o combustie spontană pentru că a vrut să stea la povești cu Dumnezeu?

Beech scutură din cap a desconsiderare.

– Și Beckwith și Cho sugerează că expresia „combustie spontană” nu este corectă.

– Le-am citit rapoartele. Nu conțin nici o explicație reală a resturilor de cvasicenușă rămase în urma lui Kwok când a dispărut. Aveți dumneavoastră una mai bună?

Cei trei specialiști schimbă priviri a treia oară.

– Noi credem că da, răspunse Lingenfelter. Microscopia cu scanare arată că cenușa lui Kwok este alcătuită, de fapt, din mecanisme organice cu proprietăți nanotehnologice și biotehnologice.

– Produse bionanotehnologice? întrebă Brescoll. Dintr-odată se pomeni preocupat cu adevărat și renunță

la rolul de ignorant. Prietenii lui „pescari“ nu-i spusese nimic despre asta.

– Da. Le analizăm cu cablare sensibilă și nanofluide. Se pare că sunt în stare latentă sau inerte. Încercăm să vedem dacă și cum pot fi activate.

– Dar dacă cenușa e bionanotehnologică în cea mai mare parte, cum s-a ajuns la așa ceva?

– Pe microfotografii, explică Wang, produsele seamănă cu implanturile de comunicare pe care i le-am dat lui Kwok cu puțină vreme înainte de a muri. Cum s-au schimbat și cum s-au reprodus prototipurile bionanotehnologice... încă nu știm.

– Doamna Hon, agenta din laboratorul lui Lu, rosti Beech, a raportat că Lu a cerut microfotografii ale mostrelor prelevate de ea din cenușa lui Kwok. În ultimul ei raport ne spune că, după ce lucrat cu mostrele și a obținut microfotografiile, i-a trimis lui Ben Cho un mesaj. Bănuim că ori l-a informat deja despre natura cenușii, ori îl va informa curând. Așa că am ajuns în punctul în care trebuie să hotărâm cât din informațiile noastre trebuie să ajungă la Cho.

Brescoll încuviință din cap, reflectând asupra implicațiilor. Cât știa Guoanbu? Existau dovezi că și China lucra cu bionanotehnologie sau ceva similar. Dacă puneau mâna pe Cho, ce efecte va avea asta asupra americanilor?

– E foarte probabil ca Ben Cho să bănuiască deja că nu e vorba de cenușă, spuse Brescoll în cele din urmă. N-ar fi rău să sugerăm ce sunt, de fapt, resturile lui Kwok. Cât privește progresul activării produselor bionanotehnologice – dacă asta sunt – păstrați secretul pentru voi. Cho nu trebuie să știe cum să le activeze, în caz că *pot* fi activate.

– Ne-am gândit că, ținând cont de implicarea lui Lu și LeMoyne, ar fi înțelept să le ținem și pe ele sub supraveghere strictă. CIA și-a infiltrat deja un agent la cursul de jiu-jitsu brazilian la care merge Cho.

– De ce la cursul de jiu-jitsu ?

– N-am prea avut de ales. Nu mai predă, e în concediu, și numai rareori iese din casă. Mergea la curs cu soția. E una dintre puținele activități de rutină prin care intră în contact cu oameni noi sau necunoscuți.

– Înțeleg. Trebuie s-o supraveghem îndeaproape și pe văduva lui Kwok.

– Am început deja, spuse Beech, fără alte explicații.

Iar CIA ? Brescoll se întrebă cât de ocupați trebuie să fi fost colegii lui Beech din agenție și câte dintre activitățile lor erau puse „la secret” și față de NSA.

– Nu mai vrem să aibă loc încălcări ale normelor de securitate, ca atunci când a reușit să-i dea lui Cho documentele, continuă directorul adjunct. Și nici nu vrem ca Ben Cho să sfârșească la fel ca Jaron Kwok, dacă putem interveni.

Wang, Lingenfelter și Beech își exprimară acordul, apoi își luară la revedere și plecară.

Brescoll rămase singur în birou. Porni computerul și deschise aplicația care-i permitea accesul la știrile în direct prin cablu. Pe ecran, un purtător de cuvânt al statului chinez condamna Nepalul fiindcă servea ca loc de refugiu pentru teroriști și ca punct de transbordare a armamentului ilegal în provincia chineză a Tibetului. Dacă Nepalul nu înceta imediat aceste acțiuni, amenința purtătorul de cuvânt, guvernul țării sale va considera întârzierea ca o acțiune ostilă și va lansa, în autoapărare, o lovitură împotriva Nepalului, pentru a împiedica viitoarele activități teroriste tibetane.

Brescoll se încruntă. Încă un exemplu de supraputere care acuză o presupusă amenințare din partea unei națiuni mici și mai slabe, ca să aibă motiv s-o invadeze. Scutură din cap și schimbă canalul, dar nu dădu peste știri mai vesele. În San Francisco, în fața unei mulțimi uriașe, liderul secesionist californian Tom Garrity se revolta împotriva „comploturilor din complexul militar industrial MIME“, care „au deturnat guvernul printr-o lovitură de stat sprijinită de Curtea Supremă“. În ciuda lozincilor purtate de susținătorii lui Garrity – MIME nu ne va reduce la tăcere! – Siguranța Internă a început suprimarea secesioniștilor, pe motiv că avuseseră legături cu teroriștii internaționali și cu un cerc de spioni chinezi.

Posibil, medită Jim, dar improbabil. Viziunea lui Garrity despre Federația Statelor Pacificului sau Pacificatul, o entitate politică, întinsă de la Point Barrow până în Țara de Foc, de la Seattle la Sidney și de la Shanghai până la Santiago, stătea ca un ghimpe nu numai în coasta chinezilor, dar și a Siguranței Interne.

Jim oftă. Uneori, acțiunile oamenilor lui Garrity aveau înțeles din perspectivă jeffersoniană, dar nici secesioniștii tibetani din Nepal, nici cei californieni din San Francisco nu făceau lumea un loc mai stabil și mai previzibil. Nici nu urmăreau asta, presupuse el.

În timp ce știrile fierbinți ale zilei se derulau în cascadă pe ecran, reflectă la întâlnirea cu cei trei vrăjitori. Bionanotehnologie chineză. Extremiști islamici, cybernesieni și crimă organizată care-i dau târcoale. Țigani, golani și hoți. Toți în căutarea unui mod de a deveni asemenea lui Dumnezeu. Iar el va trebui să prezinte toate acestea în următorul raport pentru directoare, astfel încât ea să creadă că el știe tot ceea ce trebuie să știe, dar să nu-și dea seama că știe și tot ceea ce *n-ar trebui* să știe.

V

ONDULAȚII

South Oakland

Ben Cho mai bău o bere și absorbi ambianța de înaltă tehnologie, dar cu clientela din clasa socială inferioară, din barul Go-Go Gomorrah. Era un club de striptease cu pretenții. Ringuri de dans robo-tehno bubind. Întuneric de peșteră, fulgerat de lasere și stroboscoape. Dansatoare exotice cu forme împlinite de chirurgia estetică, simulând obișnuitele acrobații sexuale. Prin aburii berii, Ben se întrebă ce caută acolo.

– Au, gemu Ike Carlson, ghidul lui Ben în turul destrăbălării. Scuturându-și părul strâns în coadă și mângâindu-și barbișonul, se așeză lângă el, la o masă suficient de mare cât să cuprindă ultima carafă cumpărată și două halbe. Îmi pare rău c-a durat atâta, dar am stat la coadă. Doi trăzniți care pălăvrăgeau întruna și nu mai terminau cu ușuratul. Singurul lucru mai rău decât să asculți doi ratați plângându-se de eșecurile lor e să-i auzi laudându-se cu succesele lor. Fetele au început repetiția?

– Nu, răspunse Ben, din câte mi-am dat eu seama. Dar mișcările dansului îmi par destul de cunoscute.

Carlson înclină din cap. Ben se ridică, se scuză în fața lui și se îndreptă cu mers clătinat spre toaletă, pe care o găsi liberă, în ciuda celor povestite de Ike. Când se întoarse la masă, îl aștepta o surpriză.

– Hei, ți-am aranjat un dans cu una dintre fete. Sper să-mi apreciezi gustul.

– De câți bani mă jupoaie?

– Nici o problemă. M-am ocupat eu de asta. Din partea mea. Ai nevoie de așa ceva.

Peste un minut, o tânără cu plete blond închis, într-un costum țărănesc modificat, se apropie de masa lor.

– El e prietenul tău? îl întreabă ea pe Ike, care confirmă cu o înclinare a capului. Salut, eu sunt Kimberly. Ești pregătit de dans?

Ben se uită la Carlson, care se porni pe râs.

– Sigur, drăguțo, e gata să te danseze numai pe tine!

Fata alungă cu un râs comentariul degradant al lui Ike, îl luă de mână pe Ben și-l conduse pe lângă bar și jucătorii de biliard, spre un hol cu canapele aranjate în jurul unui ecran de televizor prins în perete. Pe el se vedea fata care tocmai dansa pe scena principală. După o clipă, Ben realizează că imaginea – filmată din unghi înalt, dintr-o singură perspectivă, la distanță medie – era transmisă pe ecran printr-una dintre camerele video ale clubului, amestecând în mod bizar voyeurismul cu supravegherea.

– Avem tot timpul din lume, spuse Kimberly, sesi-zându-i privirea. Eu sunt a cincea care evoluează pe scenă.

Când Kimberly se așează pe sofa, Ben își dădu seama că, pentru femeile care interpretau dansuri particulare în holul din spate, ecranul era ca un ceas. Fata bătu ușor

cu mâna perna de lângă ea. Înțelese aluzia și se așeză. Din vorbă în vorbă, Ben află câte nopți lucrează pe săptămână la club, că are un metru cincizeci și șapte și douăzeci și trei de ani. După cearcănele din jurul ochilor, i-ar fi dat mai mult, dar o crezu pe cuvânt. Nu i-o spuse, dar îi amintea oarecum de Reyna la prima lor întâlnire. Cam aceeași înălțime, vârstă și culoare a părului. Semănau chiar și la trup: un bust apetisant pe o siluetă minionă. Șolduri băiețești și picioare subțiri. Îl străfulgeră gândul paranoic că era victima unei înscenări, dar îl alungă imediat, conștiința de sine și interesul fiindu-i încă adormite.

Când fata îl întrebă cu ce se ocupă, îl luă prin surprindere. În ultima vreme, nu făcuse altceva decât să citească și să cerceteze însemnările lui Kwok. Dar să rostească o singură vorbă despre munca lui însemna să caute necazul cu lumânarea.

– Sunt profesor la Berkeley, dar acum sunt în concediu. Petrec prea mult timp rezolvând cuvinte încrucișate și jucându-mă pe computer.

– Zău? Și ce faci când nu ești în concediu?

– Lucrez la problema deciziei și complementaritatea sistemelor informatice și fizice. În stările cuantice înaintea de a fi observate. La problema opririi a lui Turing.

– Ce-i aia?

– Un fel de „lege” a calculelor. Să zicem că vrei să rulezi un program pe un computer. N-ai cum să știi dinainte dacă, la un anumit volum de date introduse, computerul se va opri sau le va prelucra neîncetat. Sigurul mod de a afla dacă sistemul se va opri sau dacă intră într-o buclă infinită e să-l rulezi. N-ai de unde să știi, dacă nu faci așa.

– Mie mi se pare o regulă obișnuită, spuse Kimberly, zâmbind și prefăcându-se interesată. N-ai cum să știi ce se poate și ce nu se poate face până când nu încerci, nu?

– Adevărat! exclamă el, articulând tot mai greu vorbele din cauza berii și a atenției pe care i-o acorda fata. Problema deciziei și complementaritatea reflectă structura profundă a universului, dacă vrei să știi.

– Cum așa?

– Oriunde te uiți, descoperi proprietăți incompatibile neobservabile simultan, spuse Ben, gândindu-se la definițiile și exemplele din notițele lui Kwok. Dar, în ciuda incompatibilității, fiecare dintre ele este esențială pentru înțelegerea ansamblului. Observația înseamnă „sau/sau“, dar înțelegerea înseamnă „nu numai... ci și“. Asta spune și principiul incertitudinii lui Heisenberg despre poziția și impulsul unei particule, chiar în dualitatea undă/particulă.

– Ce-i aia?

Flatat în mândria lui de expert, Ben încercă să se gândească la o explicație. În cele din urmă, găsi una:

– Mai ușor de arătat decât de explicat. Dacă-mi aduci o foarfecă, o bucată de hârtie și lipici, îți fac un model...

Kimberly îi zâmbi strâmb și se ridică.

– Să nu spună nimeni că nu fac totul pentru clienții mei. Vin imediat.

Se întoarce de la cabinele femeilor cu foarfecă, hârtie și bandă de lipit. Sub privirile ei, Ben tăie o fâșie dreptunghiulară, o răsuci pe jumătate și lipi capetele.

– Uite, i-o arată el. Asta e banda lui Möbius. Un obiect cu o singură față. Exteriorul devine interior și interiorul devine exterior, pentru că are o singură față. La fel și pentru margine. Arată ca și cum ar avea două,

dar, de fapt, e numai una. O singură suprafață și o singură margine. Ia o mănășă pentru mâna dreaptă, îmbracă-o în suprafața respectivă, trimite-o într-o excursie în jurul benzii și devine o mănășă pentru mâna stângă, propria sa imagine oglindită.

– Profesorul meu de geometrie de la liceu ne-a arătat o astfel de bandă, spuse Kimberly, cu o înclinare a capului. Și o sticlă de formă ciudată.

– Da. Probabil o sticlă Klein, cu o singură suprafață și fără margini. Dacă tai sticla asta în două jumătăți simetrice obții două benzi Möbius, iar dacă atașezi marginea unei benzi Möbius de imaginea ei din oglindă, obții o sticlă Klein. Noi putem să lăsăm lucrurile mai simple și să spunem că banda lui Möbius este analogă cu starea cuantică înainte de observație.

– Asta numești tu simplu ? întrebă Kimberly, ridicând din sprânceană.

– Sigur. Möbius nu e nici o bandă, nici o buclă, dar în același timp e și o bandă, și o buclă. Nici undă, nici particulă, dar întotdeauna ambele, potențial. Tai-o transversal și devine o simplă fâșie dreptunghiulară, o bucată de hârtie. Hai s-o numim undă. Dar taie o bandă Möbius pe lungime, prin mijloc, ca mine, și obții o buclă mai lungă, dublu răsucită. Tai-o din nou pe lungime și obții o pereche de bucle legate, dublu răsucite. Poți să tai în continuare buclele pe lungime, tot mai subțiri, și să obții tot mai multe bucle răsucite, până ce ajungi la infinit. Acelea se numesc particule.

– Cred c-am priceput. Și asta ce dovedește, profesoare ?

– Proprietăți incompatibile, observabile nesimultan, dar coexistând la un nivel mai profund. Le găsești în matematică și în calculul cuantic – zero și unu, dacă

vrei. Le găsești în limbaj, mai ales în scrierile codificate, în care fiecare literă dintr-un cifru transpus își păstrează identitatea, dar își schimbă poziția. Într-un cifru de înlocuire, fiecare literă își schimbă identitatea, dar își păstrează poziția. E un tipar universal, ca și cum ar fi fost născut în mintea lui Dumnezeu.

– Asta-i deja de domeniul științifico-fantasticului, spuse Kimberly. Nu citesc așa ceva.

– Dar ce citești?

– Henry Miller și Virginia Woolf, în ultima vreme.

– Serios? Și ce ai citit de Woolf în ultima vreme?

– Tocmai am terminat *Doamna Dalloway*. Acum citesc *Spre far*.

– Ai citit *Valurile*? Ți-o recomand. Fluxul conștiinței, ca la James Joyce. L-ai citit?

– Numai *Oamenii din Dublin*. N-am avut timp pentru *Ulise* sau *Veghea lui Finneghan*.

– Ar trebui să-ți faci, o dată și o dată, o sfătui Ben, întrebându-se dacă să pună tonul profesoral pe seama băuturii. Dacă-ți place Miller, să încerci Pynchon și Burroughs, dar și Wallace.

Privind spre ecran, fata se ridică și se aplecă asupra lui.

– Trebuie să trecem la treabă, spuse ea ghemuindu-se și desfăcându-i genunchii, cu privirea îndreptată spre el.

– Bine, fu el de acord și scoase o bancnotă din buzunar. Ajunge?

– Nu-i nevoie. Prietenul tău a plătit deja.

– Da, așa-i.

Kimberly își strânse sânii și îi frecă de obraji, fața și bustul lui. Apoi se frecă de el cu toată partea de sus a corpului. Aruncându-și pantalonașii scurți, se răsuci din bazin în fața lui. Trase de marginea bikinilor și expuse

o imagine drăguță, ca din desene animate, imprimată pe piele, spre stânga și puțin mai jos de șoldul drept.

– Ăsta-i un tatuaj „Hello Kitty!“ ?

– Bingo! Am crescut în San Diego, unde-i plin de saloane de tatuaj. Mi-a plăcut „Hello Kitty!“ la nebunie când aveam treisprezece ani. Pe urmă mi-a plăcut „Sailor Moon“. Până la urmă a fost „Hello Marinarule!“

Ben râse de uimire. Kimberly, cu fața întoarsă la ecranul de pe perete, își frecă viguros fesele de abdome-nul lui, apoi își apăsă sânul pe fața lui, înainte de a-i cu-prinde obraji în palme.

Lui îi plăcu mai mult decât credea că are dreptul. Își mulțumiră reciproc, iar ea îi spuse în ce seri lucrează.

– Să te uiți la dansul meu înainte de a pleca, îi spuse fata înainte de a se despărți rapid. Nu sunt o stripteuză Möbius, dar mă mișc la fel de bine ca oricine altcineva din oraș. Să mai vii la mine curând.

Ben înclină din cap și să uită după ea, apoi se ridică și se întoarse la masă.

– Ei, îl întrebă Ike, cum a fost ?

– Excelent, răspuse Ben, cu un zâmbet șmecher. Am vorbit despre legătura dintre mecanica cuantică, topologie și teoria informației, despre romanele moderne și postmoderne. Nu m-am așteptat la așa ceva într-un club de striptease, dar m-am simțit bine.

– Știi cum să faci o fată să se simtă bine, zise Ike iro-nic. Mă bucur c-ai fost de acord cu alegerea mea.

– Absolut. Vrea să mă vadă iar, cât de curând.

Prietenul lui Ben îl privi cu ochi mijiți, apoi râse.

– Să nu spui „Cred că m-a plăcut cu adevărat!“ N-o să mă mai pot uita în ochii tăi niciodată.

Râseră amândoi. Nu peste mult timp, începu numă-rul lui Kimberly, iar ei se așezară lângă balustrada care

înconjura scena. În timpul dansului, ea își arată tatuajul și-și dezveli complet sânii.

– Vezi? rosti Ike. Știam eu că sunt adevărați. Fără implanturi. Mi-am dat eu seama.

Porniră clătinându-se spre mașina lui Ike la scurtă vreme după ce fata își încheie dansul. Ben pălăvrăgi întruna despre două dintre cele mai mari tipuri de implant, cosmetic și electronic, apoi adormi. Visă scurt o femeie cu sâni mari, pe sub pielea căreia sclipeau siglele unor corporații – tatuaje subcutanate. Se trezi scuturat de Ike.

– Oakland Hills, îi spuse el. Toți pasagerii sunt rugați să coboare din vehicul. Ne vedem la cursul de jiu-jitsu.

Ben își luă un rămas-bun amețit, apoi se uită cum dispăre mașina noului său prieten. Privi luminile care împânzeau noaptea târzie în Oakland și San Francisco, răspândindu-se pe câmpia de mai jos, în marș lucitor spre ocean, sub lumina lunii. Se răsuci și, cu cheile de la casă în mână, se împletici pe trepte. Când, într-un sfârșit, reuși să deschidă ușa, aproape că se răsturnă.

Ei, bolborosi el. Calea exceselor. Palatul înțelepciunii. Viața seamănă cu explorarea unei peșteri. Uneori trebuie să străbați locuri întunecate ca să înveți să apreciezi lumina.

– Viața seamănă cu explorarea unei peșteri, își profeți el, beat, reușind cu greu să rostească s-ul în timp ce avansa pe hol. Viața seamănă cu explorarea unei peșteri...

Repetă formula sacră până când începu s-o creadă. Când ajunse foarte aproape de dormitorul principal, gândurile i se încurcă și-l cuprinse un sentiment de vină. Față de Reyna. Față de lunile acelea grele, după ce a întrerupt orice comunicare cu părinții lui, dar înainte

de a o cunoaște pe ea. De nopțile petrecute amețit de băutură în camere de hotel, când urina în chiuveta, bea din toaletă, după ce urmărea, fără nici un rezultat, diverse femei care de care mai ciudate. Față de mama lui, care protestase cu amărăciune: „Toți își învinovătesc mama, mai ales dacă e neagră.”

Reyna îl salvase de sine însuși atunci. Dar acum ea nu mai era, pentru că el nu fusese în stare s-o salveze *pe ea*. Reyna îl ajutase să uite de trecutul său întunecat, să evite comportamentul care îl transformase într-un obișnuit al cluburilor de striptease. Acum, fără sprijinul ei, oare aluneca din nou spre dezastru?

Se așează pe marginea patului – îmbrăcat, copleșit de remușcări, într-un loc cu beznă totală – până când căzu pe spate, adormit.

Ben se află în fața unei săli pline cu femei, cărora le ține un curs. Toate seamănă cu Reyna, cu Kimberly sau cu văduva lui Kwok, Cherise. Pe podium, în fața lui, se află numărul din 16 aprilie 1976 al publicației armatei americane *Arta și știința operațiunilor psihologice: studii de caz în aplicațiile militare*. E deschisă la pagina 666, la articolul *Problema publicului neintenționat*, de un autor cunoscut și sub numele de Felix C. Forrest.

„Incertitudinea privind natura luminii înainte de măsurare își are originea într-un indeterminism real”, rostește Ben apropo de nimic de la pagina 666. „Nici undă, nici corpuscul” înseamnă că, înainte de măsurare, lumina nu e nici una, nici alta. „Nu numai undă, ci și corpuscul deodată” înseamnă că lumina, înainte de a fi măsurată, nu este o combinație de una și cealaltă. „Nici/nici” funcționează distributiv, exprimând o dublă

negație. „Nu numai... ci și“ funcționează colectiv, negând o singură ...

O femeie pe care știe că o cheamă Sophia, dar care seamănă foarte mult cu Reyna în studenție, sare în picioare și-l întrerupe:

– În materie de intimitate și calcul cuantic, spune ea, arătând cu degetul furioasă spre el, ceea ce nu poate vedea ochiul liber nu poate vedea nici ochiul invizibil!

– *strâns la dreapta, ușor la stânga, protejează-l* –

– *când eu pun mâna acolo, tu pui mâna aici* –

– *surorile se bat, furnicile ard* –

Copilul Ben stă ghemuit în spatele mușuroaielor cu lupa focalizatoare în mână; victimele lui sunt dezorientate și din ele iese fum, iau foc, dar în timp ce el se ridică, anii trec și el lasă în urmă copilăriile. Singur și gol și speriat de el însuși, în fața lui se întind luminile din Oakland și San Francisco.

Privește în jos și vede în gol un cer, iar pe cer un gol întunecat, și totuși luminat puternic, fără formă, dar răsucindu-se, un vârtej uriaș de ceață neagră, o furtună îngrozitoare a ochiului, acoperind stelele, destrămând lumea pe măsură ce se mișcă, absorbind cuvântul care a fost la început. Înghite și podul Golden Gate. Orașul e cuprins de beznă. Liniștea se lasă treptat, în blocuri mari, fierbinți.

Nici o barieră alcătuită din rațiune, ordine sau viață nu rezistă în fața vârtejului care se răsucesce lent. Tot mai mare, ochiul invizibilului devorează totul în cale. Înaintea lui, el e doar un băiețel în fața zeilor lascivi, lipsit de putere, incapabil să fugă sau să se ascundă de vârtejul care trece dincolo de masa de nori, cu înfățișare masculină pe dinafară, dar feminin pe dinăuntru.

În ultima clipă, chiar când e înghițit și topit, când liniștea întunecoasă îi absoarbe și-i dispersează conștiința, cu un ultim gând ce trece de limitele gândurilor, înțelege că ultima oară au fost destui eroi-victime care să-l trimită înapoi. Toți hăituiți de sentimentul că data viitoare – acum, în timpul *lui* – n-o să mai fie nimeni care-l oprească, nimeni care să i se opună...

Ben se trezi când i se păru că aude ciripit de păsări tomnatic. Pe jumătate adormit, se ridică în capul oaselor, cu sentimentul de vină la fel de apăsător. *O noapte prea sălbatică de beție și destrăbălare*, își zise el. Asta, plus timpul prea lung petrecut lucrând cu documentele lui Kwok. Dar, spre deosebire de Jaron, el încă se mai bucura de nopți sălbatice. Nu era orb și surd la ciripitul păsărilor și la căldura soarelui. Nu încă.

Pe măsură ce se trezea, „ciripitul păsărilor“ se transformă în țârâitul soneriei de la ușă. Înfășurat într-un halt de mătase roșie, Ben deschise ușa de la intrare și se împiedică de ea. Afară îl aștepta un curier cu un electrostilou și un carnetel pe care să semneze și un cititor de amprente. După ce făcu tot ce-i ceru curierul, primi un cilindru de mesaje. Ben îi mulțumi și închise ușa când curierul se depărtă pe aleea din fața casei.

Cilindrul era de la Marilyn Lu. Apăsă cu degetele mari ambele lui capete și un fulger rapid – enervant de puternic – îi citi retina, deși avea ochii injectați. Peste o clipă, auzi vocea lui Lu:

– Ceva foarte interesant în legătură cu „cenușa“. Ziceai că poate conține date, dar cred că e mai mult decât atât. Din greșeală, am stropit cu sânge niște mostre și au reacționat ciudat. Așa că le-am „cultivat“, dacă

ăsta e cuvântul, pe medii de sânge. Uite ce am descoperit.

Pe ecranul din interiorul cilindrului apăruă niște microfotografii lucioase și imagini video, în jurul unor labirinturi de unde negre spiralate, unele nemișcate, altele în mișcare. Îi amintiră de coloniile celulare sincrone și de sculpturile din peșterile neolitice. Undele se ondu-lau suficient cât să-i dea amețeli.

Se luptă să-și înfrângă cu impulsul de a întoarce capul. Lucru bun, pentru că ceea ce văzu mai departe era cu adevărat neobișnuit. Microfotografii și imagini video, înregistrate la rezoluție suficient de mare ca să se poată vedea în acțiune ce erau, de fapt, valurile: mecanisme organice subcelulare agitate, mai mici de un micron. Asta trebuia să fie. Fragmentele de date nu s-ar fi putut mișca și acționa așa. Ben nu mai văzuse așa ceva, dar bănuia imediat ce erau.

Bionanotehnologie.

Personajele din holotransmisia despre care se tot vorbea – asta era scurgerea care-i iritase la maximum pe șefii lui de la NSA. Notițele lui Jaron și versiunea fără zgomot de fond a transmisiei legau materialul de computere ADN cuantice, de informații cu densitate de 4^N , N fiind numărul de „4 biți”, ADN-ul cuantic analog porților sau tranzistorilor ...

Rahat! Jaron probabil că a avut un prototip bionanotehnologic în implanturile lui. El dispăruse, dar tehnologia era acolo, renăscută din cenușă.

Amintirea golului de liniște apăsătoare răsucindu-se lent se suprapuse peste imaginea undelor negre din imaginile trimise de Marilyn. În cele din urmă, fu nevoit să întoarcă privirea.

ÎN VĂZUL LUMII

New Orleans

Don Sturm intră în cafeneaua All You Zombies și se uită printre clienții obișnuiți, până când o zări pe Karuna. Pielea ei ciocolatie și părul negru împletit... Măinile lui, altădată atât de obișnuite cu ele, erau acum grele, stângace și goale. Când îl zări și ea, ridicând privirea, valurile de mărgelile multicolore din codițele ei nenumărate susurară ca ploaia veselă pe pământul uscat.

– Ce vânt te aduce în orașul de sub nivelul mării ? îl întreabă ea ridicându-se și întinzându-i mâna. El o scutură stângaci. Trebuie să fie ceva important. N-a mai auzit nimeni de tine de săptămâni de zile. Iar mesajul pe care l-ai trimis într-un târziu era atât de criptic...

Don se uită în cafeneaua aproape goală, sperând că nu ieșea prea mult în evidență – numai cât să-i dea Karunei de priceput. Bănuia că localul era plin de dispozitive de securitate de care nu se puteau plânge spațiile publice în America secolului XXI.

– Nu mai criptic decât era necesar, replică el, aplecându-se spre ea. Dacă aș fi crezut că pot spune ce vreau fără să ne întâlnim față în față, aș fi spus-o.

– Și de ce n-o puteai spune ? vru să afle Karuna. Mișcă brusc capul în față și lateral, făcând să-i sclipească curcubeul din păr.

– N-am încredere în sistemul nostru de siguranță, îi explică Don. Părul său vopsit în albastru, tuns scurt, se reflecta în nodul celtic gravat pe suprafața de metal lucios a mesei. Unele dintre informațiile pe care vreau să ți le transmit folosesc cuvinte-cheie care apar pe prea multe liste de supraveghere.

– Deci nu crezi că suntem în siguranță? Nici în Cybernesia?

– *Mai ales* în Cybernesia. Medeea-Indahar e o prezență permanentă și știe prea multe despre legăturile mele cu P-Cubed.

– Halal recunoștință din partea ta! șuieră Karuna, enervată. Medeea salvează Cybernesia de atacul NSA și pentru tine asta nu înseamnă nimic?

– „Salvatoarea” noastră a recunoscut că are legături cu NSA. Ascultă-mă pe mine, Karuna, M-I nu e de încredere.

– Păi, dacă-mi aduc aminte bine, și *tu* te gândeai să lucrezi pentru NSA mai de mult.

– Da, recunosc, spuse Dan înclinând din cap, dar simțind cum roșește. Aș fi făcut bani frumoși. Dar pe urmă m-am răzgândit, iar cineva sau ceva din lanțul de comandă superior a aflat. Mi-a distrus aplicația. Dar asta n-are nici o legătură.

– Îhî, făcu ea, aplecându-se pe spate pentru a se detașa de conversația lor intimă. Știi ce cred *eu*? Că arăți oribil. Palid și întors pe dos, ca și cum n-ai fi dormit și mâncat cum trebuie.

– Nici asta n-are nici o legătură, repetă Don privind pe fereastră. N-am venit aici să discut despre starea sănătății mele.

– Zău? rosti ea în timp ce sorbea din cafea. Atunci despre ce anume am venit să discutăm aici?

Don se opri să-și cumpănească vorbele.

– Operațiuni de siguranța statului, trecute și prezente. Chestii pe care oamenii le ignoră scuturând din umeri, pentru că le consideră conspirații de duzină.

Karuna îl fulgeră din priviri:

– Și de ce să vorbim noi despre asta?

– Pentru că, mă crezi sau nu, deja am fost fraieriți să ne implicăm. Deși Medeea s-a implicat de bună voie.

– Da? Întrebarea fu rostită pe un ton enervat. Cum așa?

– Mai ții minte când NSA a folosit sisteme Eșalon ca să absoarbă datele private ale tuturor, și că asta a condus la crearea cilindrilor de mesaje sigure? Sau că Operațiunea Shamrock a monitorizat pe ascuns, zeci de ani, telegramele internaționale trimise din SUA?

– Hai, Don, astea-s știri vechi de când lumea!

– Sau planul Pentagonului, continuă el nedescurajat, de a lansa un val de terorism violent în D.C., Miami și New York – Operațiunea Nortwoods, i-au zis șefii comuni. Agenți secreți americani care ucideau pe ascuns zeci de cetățeni și înscenau crimele cubanezilor, numai pentru ca generalii să obțină sprijin internațional într-un război împotriva lui Castro.

Karuna scutură din cap; șuvițele prinse în mărgelile scoaseră clinchete muzicale.

– Pe vremea administrației *Kennedy*! Istorie. Și n-au pornit războiul niciodată.

– Nu, continuă Don, dar MK Ultra? Când CIA a testat pe ascuns LSD și zeci de substanțe psihoactive pe civili neștiutori și nevinovați?

– Nici asta nu-i ceva nou, replică ea pe ton de desconsiderare.

– Dar crezi că asta-i tot?

– Dacă *eu* cred că asta-i tot?

– Crezi că guvernul și corporațiile nu mai folosesc cobai fără acordul sau cunoștința noastră? Crezi?

– Exagerezi Don, spuse ea cât se poate de indiferentă, ca să-i taie orice replică. N-are nimic de-a face cu tine, cu mine sau cu Medeea. Ești obsedat.

Don sorbi o înghițitură de cafea tare înainte de a continua:

– Ba are *foarte* mare legătură cu noi. Mai ții minte ce se spunea în holotransmisia lui Kwok? Despre „mecanisme celulare mici” care diagnostichează și repară celule și țesuturi distruse? Despre „virusuri care induc infertilitatea”?

– Da, mi-amintesc vag de ciudățeniile astea.

– Cred că ciudățeniile sunt motivele pentru care NSA ne-a atacat în Cybernesia. Holotransmisia lui Kwok vorbea de realitate ca simulare. Despre palate ale memoriei universale și mintea divină. Cred că Jaron a dat peste ceva mult mai șocant decât se aștepta. Ceva ce el nu avea voie să aibă.

Karuna sorbi și ea din cafea, cu ochii în ceașcă, apoi privi la Don.

– Adică?

– Un program numit Tetragrammaton. Blestemul bunăstării și virusul infertilității fac parte din el. Cred că holotransmisia a fost încercarea lui Kwok de a răspândi vestea.

– Trebuie să fie căi mai ușoare de a transmite un mesaj, spuse Karuna, scuturând din cap îndoielnică.

– Nu și dacă trebuia să transmită mesajul și să-l ascundă în același timp. Când am fost în spațiul virtual al Medeei-Indahar... acolo era *cheia*. M-I rula un fel de program cabalo-matematic pe *Tetragrammaton*.

Karuna mai luă o înghițitură de cafea, apoi își ridică din nou ochii din ceașcă spre Don.

– Bine, mă predau. Ce naiba e Tetragrammatonul?

– Inițial, numele evreiesc din patru litere al lui Dumnezeu. Fie IHVH, fie YHWH, fie JHVH, fie YHVH. Yod heh vav heh. Iehova, Iahve. Legat de Ein Sof sau

Infinitul din Cabala, punctul infinitului, *dincolo de se-firot*, dar și conținându-l. Nu știu dacă acest context nou este o glumă sau e serios. Indiferent ce-o fi, e un magnet straniu care susține întreg haosul apocaliptic din transmisia lui Kwok.

– Aoleu, m-ai pierdut. Pentru Dumnezeu, ce are numele cabalistic al lui Dumnezeu cu spațiul virtual al lui Kwok? Și ce-i contextul ăsta nou?

Don se aplecă în față, vorbind mai încet, dar și mai repede, stimulat de ultima înghițitură de cafea:

– Am fost contactat de un binefăcător anonim. Cineva care mi-a văzut software-ul de criptare și a înțeles ce anume cercetez. Mi-a dat niște coduri de acces care m-au condus la locuri foarte interesante din infosferă.

– Și?

– Și, din câte îmi dau seama din datele pe care le-am găsit despre conspirațiile marginale, programul Tetragrammaton a început cu studii de lungă durată, inițiate de diverse agenții de spionaj în timpul Războiului Rece. Poate că-i mai vechi, nu sunt sigur. Dar ceea ce știu e că toată lumea lucrează la o versiune a lui. CIA și DIA din America. SIS și MI5 din Marea Britanie. DGSE din Franța, BND din Germania, Mossad-ul din Israel, Guoanbu din China, GRU și KGB și succesoarele lor din Rusia. Zi-le cum vrei, toate au avut premergători proprii. Studiau scenariu și probabilități.

– Pentru ce?

– Supraviețuirea omenirii în contextul cursei înarmărilor nucleare, la început, spuse Don, amestecând în cafea. Mai târziu, când războiul nuclear a devenit mai puțin probabil, s-au concentrat pe potențialul nostru creativ/distructiv.

– Pe ce?

– Potențialul nostru de a provoca distrugerea mediului. Prea mulți copii, prea multe solicitări pentru Mama Terra. Aici a intrat în joc Medeea-Indahar.

– Și care-i legătura cu Tetra-cum-îi-zice?

Don se gândi că încearcă să afișeze un cinism dezinteresat, dar nu-i prea reușește.

– Programul Tetragrammaton s-a dezvoltat din toate studiile făcute de agenții și, în timp, a devenit el însuși postpolitic. Astăzi, nici un guvern și nici o corporație nu deține controlul absolut asupra lui. După câte se pare, acesta se ascunde în spatele unui grup, Consorțiul Tetragrammatonului. Multe corporații îl sponsoriizează. Au și un website, dar nu dă prea multe detalii.

Don făcu o pauză, iar Karuna sorbi încet din cafea.

– Și cu ce se ocupă, de fapt, acest Consorțiu? Întrebă ea într-un sfârșit.

– Pentru public, e un festin al pasiunii pentru tehnologia înaltă. Un trust de supracreiere, cu sprijin solid de la firmele de infoafaceri. Se bănuiește că lucrează la implanturi nonimunogenice, pentru a obține o legătură directă minte/aparat. Pentru a crea o omenire a ciborgilor, postumană.

– Nu sună prea amenințător. Karuna se lăsă pe spatele scaunului, cu bărbia în palma dreaptă. S-ar putea spune că am ajuns deja acolo.

– Da, dar...

– Dar în particular sunt un rezervor de gândire pentru supraviețuirea umană pe termen lung. Asta vrei să spui? Îmi pare rău, Don. Ideea unui grup care încearcă să împiedice omenirea să se sinucidă nu mi se pare un lucru chiar așa de rău.

– În aparență, nici nu e. Don sorbi nervos din cafea. Dar, privind în profunzime, au făcut lucruri mult mai bizare.

– Informează-mă și pe mine.

Don îi ignoră sarcasmul.

– Pentru început, luând caracteristici din așa-zisele celule canceroase imortalizate, contaminatează cu ele celule umane și le pun împreună la lucru împotriva îmbătrânirii. În același timp, proiectează scăderea radicală a ratei demografice prin mijloace biotehnologice. Ți sună cunoscut?

– Numai din holotransmisia lui Kwok, spuse Karuna cu un pufnet disprețuitor.

– Și mai e ceva. Lucruri stranii, gen Mengele. Studii pe termen lung pe gemeni, inducerea tulburărilor de identitate disociată. Îi plătesc pe ginecologi să le injecteze viitoarelor mame chimicale în primul trimestru de sarcină. Fără să le spună și lor, bineînțeles. Proiecte sub acoperire de manipulare a activității din uter, mai ales în speranța de a activa talente paranormale „latente” în făt.

– Aoleu din nou, rosti Karuna, scuturând din cap și zdrăgănind din mărgel. Mergi prea departe. De ce ar vrea cineva să modifice fetușii din uter, chiar dacă, să zicem, ar putea?

– Totul se face în numele omenirii, insistă Don. Mai demult, nici o atrocitate nu era impardonabilă, dacă făcea în numele siguranței naționale. Gândește-te că atrocități mai mari vor fi și mai bine susținute când vor fi făcute în numele supraviețuirii omenirii!

Don făcu o pauză și se uită la Karuna cum își termină cafeaua, apoi pune ceașca pe masă.

– M-ai pierdut din nou. Ce ar putea spera să realizeze cu implanturile și manipulările *in utero*?

– Favorizarea capacităților paranormale, spuse Don, întrebându-se dacă nu atrage atenția tocmai pentru că vorbește în șoaptă. Interfața minte/aparat. Psihokinezie asistată de computer. Simultaneitate mediată electronic.

– În ce scop ? îl întrebă Karuna, ciudat de calmă. Lui Don i se păru că înlocuise cinismul cu tristețea milei. Nu-i plăcea deloc asta.

– Ca să îmbine cât mai profund inteligența umană cu cea a aparatelor. Să creeze tesseractori, ființe umane care pot cuta și rupe pânza realității. Tetra lucrează de ani de zile la un model matematic al unei structuri de densitate a informațiilor cuantice simulate. O poartă unică înspre și prin țesătura spațio-temporală. Față de asta, armele nucleare sunt artificiiile lansate de 4 iulie.

– E imposibil, contră Karuna ferm. E ca și cum ai pretinde că ai un generator de găuri de vierme în buzunarul de la spate.

– Nu, *nu* e imposibil. Principiul holografic din teoria gravitației cuantice limitează cantitatea de informații care poate fi conținută de o regiune spațio-temporală: un bit de informație pe quantum de suprafață, 10^{-35} m pe o parte. Dar dacă depășești limita lungimii de bandă a universului, poți crea poarta.

Karuna se holbă la el. Nu înțelegea.

– De unde vin toate astea ?

Don își termină cafeaua. Cum era în priză de zile întregi, nici nu avea nevoie de ea.

– Ți-am mai spus. Am făcut și eu cercetări, cu puțin ajutor de la niște străini prietenoși.

– Binefăcătorii tăi anonimi ?

– Exact. Totul e acolo, numai să știi unde să cauți. Nu trebuie decât să îmbini bucățile cap la cap.

Karuna se uită atât de urât la el, că trebui să depună eforturi ca să nu i se facă pielea de găină.

– Asta mă sperie, rosti ea, împlânzindu-și privirea. Vorbești ca și cum ai petrecut prea mult timp printre extremiști. Pe web sunt prea multe zvonuri și prostii. Și ce știi, de fapt, despre binefăcătorul ăsta anonim? Cât din cele pe care mi le-ai povestit are legătură cu realitatea? Karuna scutură din cap, apoi reluă: Don, știi că ești obsedat de tipare...

– Dacă ai impresia că mă comport ca un paranoic sau un schizofrenic, spune-o imediat, i-o reteză el enervat.

– Bine. Se pare că mintea ta a urcat într-un lift care nu mai poate fi oprit și alunecă direct spre iad. Sari din el! Ai mai trecut prin asta... cât? Câteva săptămâni? Ești sigur că ceea ce crezi că vezi există cu adevărat?

Don râse.

– Știu gluma asta veche: toată lumea vede tipare, paranoicii le văd pe cele care nu există. Pe asta se bazează actorii puterii: minciunile lor sunt mai ușor de crezut decât adevărul. Dar mai este un clișeu: dacă ești paranoic, nu înseamnă neapărat că ei *nu* sunt pe urmele tale. Indiferent despre ce e vorba, Kwok a fost omorât ca să se mușamalizeze situația.

– Nu merită să ucizi pentru nimic din ceea ce mi-ai spus.

– Nu? Spune-i asta tipului de la biroul procurorului, pe care l-au eliminat pentru că lucra cu cenușa lui Kwok!

Întinzându-se peste masă și prinzându-i mâna cu blândețe, Karuna se făcu că nu aude ultima lui frază.

– Poate că, din cauză că ai avut de-a face cu simulările nebunești ale Medeei, spuse ea șoptit, cu felul în care ea/el fuzionează vechile opoziții binare –

masculin/feminin, bine/rău, realitate/închipuire – poate că suferi de un fel de fluidizare. Poate de asta o condamni pe Medeea. Și poate că Tetragrammatonul e numai un simbol. O metaforă a ceea ce te deranjează *cu adevărat*.

Don își trase mâna și se ridică să plece.

– Nu încerca să explici totul ca un atac de panică al unui homosexual! Kari, nu-ți cer decât să te gândești la ce ți-am spus, înainte să mă cataloghezi drept ȋicnit. Dar ai grijă, indiferent ce faci. Dacă se va dovedi că am dreptate, am călcat pe bătături niște oameni foarte puternici.

– Bine, o să mă gândesc, acceptă ea. Don fu dezamăgit să vadă că nu se ridică la plecarea lui. Și o să am grijă, deși care-o fi motivul, habar n-am. Și acum, ce ai de gând să faci?

Don aruncă o privire prin cafenea. Se aplecă spre ea și îi răspunse pe un ton mai mult șoptit.

– Mă gândesc să plec la Philadelphia.

– De ce acolo? Karuna nu voia să vorbească mai încet.

– E acolo un tablou pe care vreau să-l văd.

– Ce tablou e ăla?

Don scoase o agendă terfelită din buzunar.

– *Portretul unui domn*, foarte probabil un savant sau un nobil, în jurul vârstei de aproximativ treizeci de ani. Ulei pe pânză, pictat pe la 1520, probabil de Dosso Dossi. E vizibil în galeria J # 251, în colecția John G. Johnson, Muzeul de Artă din Philadelphia.

– Câtă exactitate, spuse Karuna, cu voce în care se simțea din nou îngrijorarea. De ce chiar el?

– Pentru că l-am găsit înglobat în holotransmisia lui Kwok. După ce am eliminat sunetul, m-am întrebat dacă nu e ceva ascuns în conținutul vizual.

– Și era.

– Am descoperit o imagine a tabloului printre seturile de microfotografii la care se uită personajele la un moment dat. Total neobișnuită și conține ceva ce lipsește din tabloul original. Un metasteganograf.

– Un ce ?

– Un steganograf ascunde informații prin înglobarea lor în alte informații, așa-i ? Ei bine, prezența tabloului în holotransmisie este steganografică, dar ceea ce am descoperit era înglobat în tablou. *Metasteganografie*.

– De unde știi ?

– Am perfecționat un program de detectare și decriptare a filigranelor digitale, l-am aplicat tabloului și l-am lansat imediat. Metasteganografia e un fel de etichetare a conținutului în profunzime, persistentă și foarte subtilă, care nu oprește copierea ulterioară. Cine l-a făcut a vrut să fie găsite informațiile, dar nu foarte ușor.

– Dar ce este ?

– O alegorie care se dezvăluie numai celor inițiați, spuse el, consultându-și din nou agenda. O explicație steganografică în partea de jos, cifrată în calcule, care, descifrată, spune: HKEDKJSAJD; OKGFFKJ; OAKJSKGHE.

– Asta-i descifrarea ? întrebă Karuna suspicioasă. Mie mi se pare o aiureală.

– Nu și dacă aplici transpoziția tastaturii Fahrney. Aplicând-o, rezultă: *Ascunde catastrofa în vâzul lumii!* Gândește-te la asta, Kari, și apoi gândește-te la Tetragrammaton.

– Mă gândesc, Don, dar nu înțeleg. Din nou.

– În holotransmisie, totul se petrecea sub iminența unei catastrofe globale. Cutremure, fuziuni apocaliptice.

Astfel amplificat, scenariul lui Kwok e ușor de interpretat. Reprezintă „catastrofa” noastră ca specie.

– Ce vrei să spui?

– În realitate, lemingii nu sunt sinucigași, ci doar miopi. Ca noi.

– Dar, Don, dacă nu e vorba decât de niște referințe personale deformate? Întrebă Karuna încet, prea încet.

– Pentru Kwok sau pentru mine? Știu la ce te gândești, Karuna. Totuși, noi am creat programul care l-a ajutat pe Jaron să facă ce făcea. Tu și cu mine. Indiferent de unde vine, suntem o parte din el. Și singura cale de a separa realitatea de nebunie e să descoperim ce a descoperit Jaron.

– Atunci tu ești cel care ar trebui să aibă grijă, spuse Karuna, cu ochii fixați pe suprafața mesei, nu într-ai lui. Îmi promiți?

– Îți promit, spuse el, bătând-o pe mână și sărutând-o ușor înainte de a pleca.

Don nu se întoarce să privească peste umăr în timp ce părăsea localul.

COINCIDENȚĂ CONTRAZISĂ ÎN MOD PLAUZIBIL

Guangzhou

Mei-lin Lu, Derek Ma și Paul Kao stăteau în fața Sălii Memoriale octogonale Sun Yat-sen, pe strada Dongfeng. Construită pe locul unde s-a aflat cândva biroul lui Sun Yat-sen când a fost președintele interimar al Chinei, clădirea cu acoperiș albastru îi amintea lui Mei-lin de o umbrelă pliantă. Astăzi stătea deschisă spre cerul senin, fără nici un nor de ploaie. Un grup de turiști tocmai

terminase turul și se pregătea să plece; doar câțiva mai zăboveau. Sala era, totuși, închisă vizitatorilor, din cauza reparațiilor. Câțiva muncitori se plimbau în jurul schelilor din partea de nord, îmbrăcați în salopete de lucru ieftine.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Ma, specialist în computere și analist de imagine în departamentul lui Lu. Venise pentru a înregistra imagini ale Sălii Memoriale, ca parte a investigației conduse de Lu în cazul Kwok. Suntem aici din cauza a ceea ce am găsit eu în holotransmisia pe care mi-ai dat-o.

Paul Kao, asistentul lui Derek, scosese deja camera. Studia împrejurimile în timp ce se plimbau, arătând ca un videograf mult prea zelos, cu șapca albastră așezată invers pe cap și lăsată pe o parte, într-un stil demodat, care o deranja ușor pe Lu.

– Exact, spuse ea când treceau pe lângă răzoarele care înconjurau sala. În momentele când o apuca paranoia, Mei-lin se întreba dacă Ma – mult prea suav pentru meseria lui – ar putea fi un agent Guoanbu însărcinat de Wong s-o supravegheze. Kao, foarte inteligent, dar nu atât de preocupat de igiena personală, se potrivea mai bine cu ceea ce știa Lu despre tehnicienii de laborator.

Cu cât petrecea mai mult timp cu Ma, cu atât se în-
doia mai tare că lucra pentru Guoanbu. Pe de o parte, nu văzuse nici o dovadă că ar fi interesat în mod special de linia partidului, cel puțin nu până acum. Pe de alta, și Wong, care sigur lucra pentru Guoanbu, păstra o atitudine rezervată, jucând rolul blândului mentor politic.

Detectivul Lu scutură din cap.

În apropiere, pe frontonul înalt, trona statuia de bronz a lui Sun, de trei ori mai mare decât mărimea naturală. Fondatorul primei republici chineze se proptea

în baston, mai mult de fandoseală decât că ar fi avut nevoie de sprijin. Lângă statuie se afla un strat de flori care formau litere în engleză și ideograme în chineză. Traducerea în engleză a unei ideograme era *Apărați grădinile de cei care le calcă* – o redare interesantă a ceea ce în chineză însemna *Nu călcați pe straturile de flori*.

Urcând primul șir de trepte joase spre Sala Memorială, Derek Ma scoase din buzunar o schemă a clădirii și-și pregăti camera.

– Paul, i se adresă el lui Kao, arătându-i punctele pe schemă, filmează exteriorul, apoi intrarea de la docurile de încărcare. Cobori pe aici ca să ajungi unde se construiesc decorurile și se păstrează recuzita. Noi o să filmăm spațiile interioare de la suprafață.

– Bine, spuse Kao. Îmi spuneiți și mie ce anume să caut?

– Nimic special, îi răspunse Lu. Uită-te după orice ți se pare neobișnuit sau nelalocul lui.

Kao mormăi un răspuns afirmativ și se depărtă. Când Lu și Ma ajunseră pe al doilea șir de trepte care ducea la galeria cu coloane roșii de la intrarea principală, Ma înregistra totul.

– Derek, pur și simplu nu te înțeleg, rosti Mei-lin privindu-l pe slăbănogul de lângă ea cu ochelarii pe frunte.

– Cum adică?

– Tu ești un fanatic al tehnologiei, dar cunosc cel puțin o persoană care crede că asta nu e decât suprafața. Patsy, știi tu, fata pe care am mutat-o în programul meu, nu vorbește prea mult, dar *până și ea* te-a remarcat. Cred că-i place de tine. Spune că ești șeful de promoție al unei școli importante de arte marțiale.

– Are dreptate, confirmă Ma cu un zâmbet ciudat, de parcă știa la ce să se aștepte. Cea mai importantă, Academia Ta Gou. În apropiere de templul Shaolin, lângă Dengfeng.

– Dar n-ar fi trebuit să te faci călugăr sau... așa ceva? întrebă Lu, în timp ce el înregistra meticolos fiecare detaliu al împrejurimilor.

– Nici vorbă! râse el. Părinții m-au trimis acolo în speranța c-o să mă întorc la Hong Kong mare star al filmelor de arte marțiale. Intenția lor era ca eu să le ofer o bătrânețe luxoasă.

– Star de cinema? Mi te și închipui. Cum ai ajuns să lucrezi pentru poliție?

– Am început să studiez computerele și analiza de imagini în armată. După ce am fost lăsat la vatră și am devenit ofițer de poliție, am continuat să lucrez în domeniu.

– Ai fost înțelept, constată Lu când intrară prin ușile sălii de spectacole. O vreme am crezut că nu ești cine pretinzi că ești. Nu păreai destul de scrântit pentru un tehnician.

– Ca Paul? întrebă el, coborând camera suficient ca să-i arunce o privire ascuțită. Nu prea are maniere în societate, dar e un tip de treabă, dacă ajungi să-l cunoști. Deci cine credeai că sunt?

– A, nu știu, încercă Lu să dreagă situația.

Spațiul interior, o sală deschisă, înaltă de patruzeci și cinci de metri și întinsă pe aproximativ patru mii de metri pătrați, fără stâlpi care să acopere vederea, era, fără îndoială, impresionant. Se simțea răcoare, deși afară era o zi de toamnă plăcută.

– Un spion trimis să mă țină sub observație, poate, reluă ea.

– Și de unde știi că nu sunt? replică el cu un zâmbet misterios. Ține minte, cetățeană Lu, rosti el teatral, colaborarea cu SUA nu merge mai departe. Eforturile tale se pot dovedi vitale pentru politica noastră de îngrădire a acelei supraputeri militare imperiale ticăloșite!

– Nu-i rău, răsă Lu, dar Ma filma deja interiorul sălii de spectacole.

– Vorbind serios acum, ai idee ce a crezut Kwok c-o să găsească aici?

– Nu, răspunse Lu pe un ton mai sobru, dar pentru el era de maximă importanță. A petrecut aici o zi întreagă. N-a vizitat nici un alt obiectiv turistic în Guangzhou, nici templul Six Banyan, nici memorialul familiei Chen, nici moscheea Light Tower. A fost doar aici. Și locul ăsta apare în holotransmisie, atunci când personajele discută despre „flagelul bunăstării“.

– Știu, spuse Ma gânditor. Printre microfotografii.

Lu se întreabă ce ar spune Ma, dar mai ales Wong, dacă ar ști că a trimis alte microfotografii lui Ben Cho, în California. Dar nu spuse nimic despre asta. Doar mai târziu își aminti să-i mulțumească din nou lui Ma că a găsit materialul ascuns.

– Nu se potrivește deloc în context, vorbi Mei-lin în timp ce cobora pe unul dintre intervalele care duceau la scenă. Cel puțin nu cu tabloul renașcentist.

Ma venea în spatele ei, filmând.

– Asta nu pricep eu. De ce s-a apucat să înglobeze imaginile alea? Nu am găsit altceva decât microfotografii dintr-un fel de nanotehnologie.

Detectivul Lu se plimbă în jurul sălii și medită.

– Da, într-adevăr. Și cum rămâne cu legenda înglobată în tablou?

– Dacă acelea sunt cuvintele lui Kwok, la ce se referă? La tablou? La partea din holotransmisie în care se găsesc? La amândouă? La nici una?

– Nu sunt sigură. Lu se uită sub un scaun, apoi sub un altul. E destul de criptic tabloul.

– Criptic? Ma scoase un mormăit, filmând-o pe Lu în timp ce se uita pe sub scaune. Îl subapreciezi. E impenetrabil. N-am reușit să-i identific încă sursa.

Ma înregistrează interiorul sălii sector cu sector, de la vârful cupolei la podea și la pereți, apoi ieșiră din spațiul imens pe coridoarele care duceau la toalete și cabinete de machiaj.

– Referirea batjocoritoare din holotransmisie la țara noastră e destul de clară, spuse Ma. A trebuit să fiu foarte atent să descopăr și imaginea acestei săli memoriale, și tabloul, și legenda. Toate erau bine ascunse. Nu știu la ce se referă expresia „la vedere” din legendă, din moment ce până și ea era și mai criptată decât filigranul digital standard. Am făcut o groază de cercetări, plus munca de decodificare, ca să găsesc doar atât.

– Apreciez efortul, spuse Lu, cu un zâmbet recunoscător. Poate că merge să ascunzi un lucru chiar sub ochii cercetătorului, dacă el nu știe ce anume caută sau dacă le scapă esențialul.

– Poate că asta se aplică și la cea ce trebuie să găsim în Sala Memorială, comentă Ma, inocent.

– Poate, oftă Lu. Era tot mai deranjată că filmau cabine de machiaj goale și băi, dar nu acoperiseră suficient spațiu. Poate că trebuie să vedem dacă nu putem desface în imagini separate Sala Memorială din holotransmisie, ca să le manevrăm în așa fel încât să descoperim vreun secret, cum ai făcut tu cu tabloul.

– Am putea, dar am aplicat deja aceleași filtre și decodificări de date pe imaginea Sălii. N-a ieșit nimic.

– Și nu poți să încerci altceva ? întrebă Lu, poate pe un ton prea dulceag. Holograme, fractali, astea umplu mult spațiu, nu ? Poți ascunde în ele un text cifrat, dacă vrei.

Derek Ma se încruntă.

– Mei-lin, cum de m-am lăsat convins să lucrez cu tine la cazul ăsta ? Am impresia că nu-mi spui tot ce știi.

– Tu mi-ai spus să nu-mi dezvălui sursele, protestă Lu cu ironie ușoară în glas. Te-ai răzgândit cumva ? Vrei să-ți spun totul acum ?

– Nu, nu ! Dacă investigația cazului ăstuia îmi aduce necazuri, vreau să pot nega că am fost implicat în ea.

– Înțeleg. Dar cu cât lucrezi mai mult cu mine...

– Cu atât mai neplauzibilă va părea dezmințirea mea. Crede-mă, știi cum e.

Se auzi un zgomot, ca un fâlfâit de aripi al unei păsări prinse în capcană, care vrea să se elibereze. Zgomot de artificii înăbușite. Lu și Ma se priviră reciproc.

– Împușcături, spuse Ma.

– La parter, îl aprobă ea, apoi se gândi la Kao.

Începură se alerge amândoi pe scări. Le etajul inferior, se ciocniră de un bărbat ghemuit, în haine de camuflaj, care se târâse în direcția lui Paul Kao. Trase și bărbatul, și Lu, dar din cauza confuziei, nici un glonț nu nimeri ținta.

Lu mai trase o dată în bărbat și în colegul lui, îmbrăcat la fel. Nu reuși decât să găurească un minaret în formă de ceapă, care amintea de decorurile din Șeherezada. Cei doi bărbați dispărură în aglomerația de fațade din lemn și panouri de pânză din atelierul de decoruri. Când privi în spate, îl zări pe Ma îngenuncheat lângă Paul Kao.

Vizorul albastru purtat de Kao zăcea într-o baltă de sânge.

– Du-te! îi spuse Ma. Fugi după ei! Mă ocup eu de el.

Cu mișcări discrete, precaute și rapide, Lu se îndreptă spre galeria de la parter fără probleme. Peste o clipă apăru și Ma lângă ea. Când ieșiră de sub acoperișul albastru al clădirii, sub acoperișul mai înalt al cerului azuriu, văzură o furgonetă utilitară uzată, de un verde șters, gonind pe gazonul din fața Sălii Memoriale. Cineva trase cu arma. Un paznic căzu, împușcat. Cei câțiva oameni de pe trotuar fugiră să se adăpostească.

– Înapoi! îi strigă Mei-lin lui Ma. În spatele coloanelor!

Ea însăși pită în spatele unei coloane roșii, își verifică gloanțele în pistolul Desert Eagle de 0.5. Ma scoase o stație și comunică printr-un canal tactic. Lu auzi „polițist împușcat” și „atacanți înarmați”. Văzând țeava armei lui Lu, Ma scutură din cap încruntat.

– Nu sunt maestră kung fu – ca unii pe care-i cunosc.

Ma înclină din cap și dispăru.

Lu ieși din spatele coloanei și ochi vehiculul care avansa rapid și zgomotos. Primul glonț nimeri radiatorul și motorul. Al doilea sparse parbrizul. Al treilea îl doborî pe șofer. Mașina lovi primul șir de trepte și se rostogoli, răsucindu-se complet și căzând într-un strat de flori.

Din ea săriră bărbați în haine de camuflaj de calitate inferioară și se ascunseră în spatele arbuștilor, trântindu-se la pământ când auziră arma lui Lu din nou. După așa-zisele uniforme, Lu îi identifică drept Războinicii

Noilor Învățători, același grup extremist care capturase moscheea Light Tower cu doi ani în urmă.

În jurul detectivului Lu lătrau mitraliere și șuierau gloanțe care făceau să zboare bucăți de ciment. Pocnetul pistolului ei cu țeavă lungă îi marca pașii în timp ce fugea de la o coloană la alta, încercând să-i țină pe agresori la pământ, ca să n-o atace prin flancuri.

În stânga ei, la distanță, o umbră care se mișca rapid doborî pe rând doi Războinici.

Era Ma, echipat cu armele și muniția capturate în timp ce se deplasa. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de ele. Mei-lin zâmbi. Ma sărea din poziția șoimului în cea a călugăriței, amintindu-i de romanele polițiste ale tatălui ei. Părinții lui ar fi fost mândri, mai ales dacă l-ar fi văzut pe marele ecran.

Se auziră sirenele mașinilor de poliție apropiindu-se. Doi Războinici făcură o ultimă încercare disperată de a fugi spre galerie, trăgând în coloanele roșii. Bucățile mari de beton care zburară când Lu trase în coloane, deasupra capetelor lor, îi culcară la pământ, amețiți și plini de sânge. Restul extremiștilor se retraseră și se adăpostiră în vehiculul lovit, încercând să scape.

Lu se întoarse spre agresorii răniți din galerie, ca să-l vadă pe Ma cum le ia armele și îi amenință cu ele. Cu motorul distrus, vehiculul din stratul de flori nu avea cum să plece nicăieri. Mașinile de poliție făcură un semicerc în jurul lui, blocând orice cale de scăpare. Trei Războinici ieșiră din el cu armele deasupra capului.

Lu și Ma își anunțară prezența și se legitimară în fața ofițerilor înarmați care se apropiară prudenți din mașinile de patrulare. Lu împinse prizonierii în față și-i predă poliției din Guangzhou, unde se alăturară celorlalți teroriști arestați. Apărură doi brancardieri cu o targă

pliantă. Ma îi conduse pe scări, la Kao. Se întoarse repede, cu o expresie posacă.

– Asta mi-a pus tot sângele în mișcare! îi spuse Mei-lin, după ce termină de predat prizonierii.

– Inima mea funcționează perfect și fără asemenea ajutor, replică Ma, aruncându-i o privire pătrunzătoare. La naiba, Mei-lin! Kao e mort!

– Vai... rosti ea, șocată. Îmi pare rău.

Derek Ma aruncă o privire dezgustată spre Războinicii încătușați.

– Nu ți se pare ciudat că rebelii ăștia *s-a întâmplat* să fie aici și să viziteze Sala Memorială?

– Ce te face să crezi că nu e vorba de o coincidență?

– E o coincidență *prea mare* pentru mine. Scoase un disc de date și-l flutură prin fața ei înainte de a-l introduce în camera video. I-ai cerut să caute ceva neobișnuit, ieșit din comun, da? Mi-a spus ce a găsit, înainte de a-și pierde cunoștința. A și înregistrat.

Ma îi puse camera în fața ochilor. Lu se uită la imagini fără tragere de inimă. Văzu bărbați care puteau fi luați drept muncitori, dar purtau arme. Dădeau la o parte recuzita. Ridicau plăci de carton. Mutau bucățile de pânză pictată.

– Ce-i cu asta?

– Gândește-te puțin, detectiv Lu. Urmăreau ceva. Căutau ceva. La fel ca noi. Paul i-a surprins. Și atunci l-au atacat.

Ka se întoarse cu mers nervos spre mașina lor. Mei-lin nu știa ce să spună. Tot drumul înapoi din Guangzhou la Noile Teritorii, spiritul lui Paul Kao zăbovi între ei doi, împiedicând orice conversație.

Mai întâi Charlie Hui, acum Kao. Se simțea părăsită de noroc. „Mai bine norocos, decât deștept“, spunea

tatăl ei întotdeauna. Acum nu se simțea nici norocoasă, nici deșteaptă.

Deranjată de liniște, își verifică mesajele pe PDA în timp ce Derek conducea. Găsi un mesaj de la fiica ei, ceva despre o cină prelungită și o chitanță electronică de la firma de curierat, care-i confirma că mesajul ei fusese livrat lui Ben Cho în Statele Unite – în urma verificării amprentelor.

Mei-lin își privi îndelung amprente. Îi amintiră de altele, pe care le văzuse înainte. Atât de asemănătoare, de cunoscute, dar era prea zdruncinată din cauza evenimentelor ca să-și amintească unde anume le văzuse. Spiralele i se amestecară în fața ochilor. Adormi, clătinată de mersul mașinii.

VI

CONFESIUNI ȘI ȘARADE

New Burlton

– Bănuiesc că ai un motiv serios ca să-mi ceri să ne întâlnim aici, dr. Cho, spuse Cherise LeMoyne după ce se salutară la marginea unei parcări goale. Mi-ai fi putut înapoia documentele lui Jaron în orice alt loc.

E indispusă, își zise Ben în timp ce se plimbau. Și simțea o tensiune între ei. Scutură din cap, încercând să nu se gândească. Nu era convins că vrea să meargă mai departe.

New Burlton nu era departe de Santa Cruz, deci drumul cu mașina n-avea cum s-o fi deranjat prea mult. Purta un rucsac mic, așa cum o rugase, aproape identic cu al lui.

– Am venit la New Burlton, îi explică Ben răsucindu-se și îndreptându-se spre Centrul de Informații, ca să ne piardă urma cei care ne-ar fi urmărit. Pe mine sau pe tine.

– Sigur nu se potrivește cu mine. Ți-am spus că nu-mi plac jocurile astea. Vezi? M-ai implicat și pe mine! În primul rând, nici nu știu de ce ai insistat atât de mult să-mi înapoiezi documentele.

– Pentru că cineva mi-a pătruns în casă ieri dimineață, a dezactivat alarma și a răscolit peste tot. Am avut mare noroc că luasem documentele lui Jaron cu mine la birou.

– Dacă erau la tine la birou, întrebă Cherise încruntată, grăbind pasul ca să se țină după el, de unde știi că asta căutau hoții?

– Nu știu, adică nu sunt sigur. Dar e ceva nebișnuit în felul în care mi-a fost devastată locuința. N-a fost un jaf. Nu lipsește nimic. În plus, am primit nenumărate telefoane bizare noaptea. Când ridicam receptorul, nu era nimeni la celălalt capăt al firului. Site-ul meu de la universitate a fost accesat de foarte multe ori, mai ales dacă ții cont că sunt în concediu. Prea multe coincidențe bizare.

– De ce nu povestești totul mentorilor tăi de la NSA?

– Le-am povestit, dar e foarte posibil să fie mâna lor, știi? Nu sunt sigur că mă pot încrede în ei mai mult decât în chinezi.

– Minunat... Cherise scutură din cap. Excelent. Ți-a fost exact motivul pentru care de la bun început n-am vrut ca Jaron să lucreze cu grupările alea cripto-comando-fasciste-pseudo-prietenoase.

– Uite, trebuie să plec din nou la Hong Kong, continuă Ben, ignorându-i comentariile, și sub nici o formă nu vreau să risc ducând documentele cu mine. Casa mea nu e sigură, cel puțin nu atât de sigură ca ascunzătoarea din casa ta. Și n-a încercat nimeni să pătrundă în ea prin efracție, nu?

– Nu, din câte știu.

Parcurseră drumul până la Centrul de Informații New Burlton în tăcere. Centrul era un loc săpat în coasta unui deal și ascuns de ferigi, sângeri și sequoia. Nu prea aveau tehnologie, observă Ben. Odată ieșiți din perimetrul lui, nu aveau cum să fie prea multe camere de supraveghere.

Nu mai fusese la New Burlton – reclamele îl fascinaseră –, dar locul i se părea foarte cunoscut. Poate era doar impresia lăsată de ușile în formă de semilună. Sau, mai degrabă, în forma Pământului văzut de pe lună, într-o fotografie din primele zile ale zborurilor spațiale. Efectul era amplificat de faptul că peretele din spate al Centrului era o frescă a Pământului văzut din spațiu.

Ben deschise ușa și intrară în clădire. Deși se aflau în subteran, lumina naturală străbătea cele trei luminatoare din tavan, care amplificau strălucirea ce pătrundea prin arcada semicirculară de la intrarea din față. În interior, lemnul încălzea ambianța, făcând-o să semene cu un magazin de suveniruri dintr-un parc național sau dintr-un muzeu.

Funcționara din spatele ghișeului era o femeie îmbrăcată în haine simple, confortabile, de un maro plăcut. Le închirie ochelari RA echipați cu facilități audio și video. În timp ce femeia le făcea o demonstrație, Ben sesiză că Cherise manifesta o lipsă totală de interes.

Se îndreptară spre spatele clădirii subterane și ieșiră pe o rampă lungă, care ducea în rezervația de pădure modificată New Burlton. Ben fu uimit de priveliștea care-i întâmpină când ajunseră în aer liber. În fața lui se întindea un amestec de luminiș cu sequoia și un complex de apartamente. Trunchiurile proeminente erau camere construite la înălțimi diferite, de la pământ până

aproape de vârful copacilor. Cu hublouri și uși rotunde la fațadă, spațiile de locuit erau legate prin poduri de câneapă și drumuri pietruite.

– Bine ați venit la New Burlton, auziră vocea ghidului prin difuzoarele încorporate în căștile RA, unde casele cresc cu adevărat în copaci! O comunitate experimentală a Proiectului Sempervirens, care demonstrează un alt mod de viață...

Cherise dădu ochii peste cap. Din cauza mișcării, nu se mai auzi vocea înregistrată a ghidului nici în ochelarii ei, nici ai lui Ben. Îi aruncă o privire supărată.

– Scuză-mă, nu mi-am dat seama că suntem conectați.

– Nu-i nimic. Ben se relaxă și zâmbi, în ciuda nervilor. Astăzi nu te interesează un tur într-o comunitate experimentală? I s-a făcut multă publicitate în ultima vreme.

– Am venit aici cu Jaron odată, în cadrul unui tur universitar, chiar înainte de a se deschide. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-am făcut împreună. N-ai observat intrarea Centrului de Informații?

– Mi s-a părut cunoscută, dar n-am știu de unde s-o iau.

– În holotransmisia lui, ușile boltite din spatele Pomului Cunoașterii sunt inspirate de cele de aici.

– Ah, așa se explică! Într-un tur, spuneai? Deci campusul tău e unul dintre sponsori?

– Da, dar cât am făcut parte din senatul universității, m-am opus finanțării acestui proiect, spuse Cherise pe un ton care lui Ben îi sună arțăgos.

– Serios? De ce?

– Există alte proiecte mult mai relevante pentru campusul meu decât Ewok Ecotopia sau Happy Hippy Hobbiton. Dar nu trebuie să ascuți părerea mea. Nu

pretind că sunt obiectivă în ceea ce privește locul de aici. O să tac și o să mă deconectez de la modul comun. Plimbă-te prin jur și judecă de unul singur.

Ben o ascultă și porni pe potecile din pădure, privind în sus, la magazinele și locuințele interconectate ale satului din vârful copacilor. Cherise venea la câțiva pași în urma lui.

„Proiectul Sempervirens, condus de dr. Robert Felton, a cumpărat acest spațiu privat cu sequoia vechi de optzeci de ani, care era programat pentru chereștea. Ca alternativă la tăierea copacilor, dr. Felton și-a imaginat locuințe umane în copaci. Extinzând, cu ajutorul biotehnicii, tendința copacilor de a dezvolta proeminențe mari numite noduri, bioinginerii Sempervirens au convins copacii din această pădure să dezvolte, într-o perioadă neașteptat de scurtă, noduri concave în care se poate locui.“

Ben își dădu ochii peste cap ca să oprească sonorul, apoi se întoarse spre Cherise.

– Ai chef să urci la Magazinul Artizanilor? Cred că de acolo o să vedem totul mult mai bine.

Se uitară amândoi la o scară de funie spiralată. Se unduia până sus, în jurul nodurilor-încăperi, apoi dispărea în coroana unui copac înalt și masiv.

– De ce nu? Dacă am mai făcut-o odată, o fac și acum. M-am gândit eu că pui la cale o aventură cu acrobații. Nu de asta m-ai pus să cumpăr rucsacul ăsta, dotat cu un rezervor de apă de trei litri și un tub de băut?

– Nu chiar.

– Aha. De ce am impresia că nu-mi place încotro ne îndreptăm?

– Fără comentarii...

Cherise se încruntă, apoi prinse ideea și se încruntă mai tare. Scutură din cap când începură să urce. Ben vru să asculte programul în continuare, așa că își aruncă ochii spre dreapta de două ori și povestirea își relua cursul.

„...creând spații în stratul cambic al nodurilor, bio-inginerii *Sempervirens* au reușit și înglobeze geamuri și ferestre în și printre copaci, fără să afecteze prea mult floemul pentru transportul hranei și canalele de xilem vasculare ale copacilor mai mari. Rezultatul obținut este comunitatea-prototip New Burlton, o pădure cu două sute de unități de locuit și de afaceri, fără a tăia un singur copac. Aici nu vedeți pădurea din cauza copacilor, pentru că pădurea este chiar orașul copacilor.“

Prezentarea ghidului se opri. Ben schimbă canalul clipind din ochi.

- *resursele durabile din New Burlton...* – două clipiri
- *încorporează tehnici de la feng shui...* – două clipiri
- *toalete de compost cu energie solară* – două clipiri
- *apă reziduală și bucle de reciclare pentru producția arboricolă și alimentară hidroponică epifitică* – două clipiri.

Două clipiri.

Două clipiri.

„Acest oraș construit cu metode biotehnice“, continua ghidul, „este alcătuit, de fapt, din trei « orașe » de copaci. Fiecare este, în sine, un fel de tabără provizorie. Pe a preveni stresul asupra unui copac sau asupra grupurilor de copaci, nici un oraș nu este ocupat mai mult de patru luni consecutiv.“

– Deci sunt seminomazi? întrebă Ben, văzând că Cherise trage cu urechea.

– Cred că da. Se oprire deasupra unui nod curățat și netezit ca să devină o platformă, un loc de popas în excursia lor pe scara spiralată. Dacă așa stau lucrurile, atunci întreaga populație a acestei „comunități” nu are mai multe de o sută de locuitori. Toată pădurea asta și atâtea bani pentru așa de puțini oameni!

Își dădu seama, probabil, că vorbește din nou cu prea multă emfază. Tăcu brusc și-i făcu semn lui Ben că poate să asculte în continuare.

„...viziune, anticipate discret de Adunarea Curcubeilor, Zone Autonome Temporare, festivaluri Burning Man și altele”. Ben și Cherise își reluară urcușul pe scara spre paradis. „Realizarea dr. Felton de la New Burlington contrastează puternic cu viitorul intens urbanizat și identificat cu mașinăriile, ai cărui susținători sunt materialistii prociborgi, adversarii lui fermi.”

– Sună ca un science-fiction de proastă calitate, spuse Ben și-și dădu ochii peste cap, oprind prezentarea.

– Nu-i așa? De fapt, să știi că e o școală de teoreticieni universitari, foarte importanți, mai ales în domeniul umanităților.

Ben înclină din cap și porni din nou prezentarea.

„Dar Proiectul Sempervirens este numai una dintre nenumăratele organizații vizionare care lucrează pentru armonizarea culturii umane cu nevoile și cerințele peisajului natural sălbatic...”

Ben opri programul din nou, pentru că ajunseră pe platforma de deasupra ultimului mare nod, unde se afla Magazinul Artizanilor.

– Îmi pare rău, le spuse proprietarul, un uriaș cu păr roșu, strâns în coadă, și barbă de aceeași culoare. Va trebui să vă lăsați rucsacurile aici, dacă doriți să intrați. Nu vă faceți griji. Le păzesc eu.

– Cred că e mai bine să procedăm cum spune individul ăsta „noduros“, sugeră Ben, chicotind când Cherise mormăi ceva la adresa jocului său de cuvinte. Nu trebuie să-ți fie frică... M-am gândit că se va întâmpla așa.

Cherise încruntă din sprâncene când îl văzu că-și dă jos rucsacul, dar îi urmă exemplul. Le lasară amândoi pe o bancă de lemn, chiar în fața ușii. Dar mai zăboviră înainte de a intra. Aruncând o privire prin pădure, văzură și simțiră vântul bătând printre copaci și legănând platforma. Nori îndepărtați, călătorind spre țărm, anunțau prima furtună din sezonul ploios. În bătaia vântului, Ben aprecie balustradele din funie de cânepă care înconjurau platforma.

– Locul ăsta, spuse Cherise, ridicând pumnii ca boxerii, apoi clătinându-se ca și cum ar fi încasat unul, îmi amintește întotdeauna de un ring de box.

– Mie mai degrabă îmi aduce a marinari într-o gabie de observație. Oamenii ăia de pe vasele cu pânze din secolul al XIX-lea trebuie să fi simțit toată lumea mișcându-se sub ei. Funiile astea sunt ca tachelajul navelor.

– Asta-i problema, punctă Cherise, studiind coroana copacului care se clătina sub ei. Nu poți ști sigur ce e New Burlton. Pentru savanți, e bioștiință curată, pentru ecologiști – o pădure de sequoia care a scăpat de topor.

Ben încuviință cu o înclinare a capului. Avea dreptate: de aici, de sus, nu se vedea nici o locuință umană. Întorcându-se cu spatele la vânt, intrară în magazin.

– E clar că nu crezi în locul ăsta cum credea Jaron...

– Nu, recunosc Cherise, ridicând un ursuleț din lemn de sequoia. Avea o expresie combinată, de încruntare și rememorare. Jaron era prea credul ca să urmărească o idee până la finalul ei logic.

Ben o ascultă numai pe jumătate și se prefăcu că n-o auzise deloc. Se plimbară prin magazin, luând și punând la loc diverse articole sculptate sau țesute. Se plictisiră destul de repede și reveniră pe platformă. Ben puse rucsacurile deoparte și se așeză pe bancă.

– Ce înțelegi prin final logic ?

– Jaron credea că realizările de aici sun viabile. Eu, nu, îi explică Cherise așezându-se, dar privind în continuare la coroanele de sequoia.

– De ce ?

– Istorie. Politică. Economie. Religie. Uite, e ceva ce ar fi trebuit să-ți spun după ce te-am luat la rost atunci, când te-am acuzat că ești spion.

– Ce ? întrebă Ben precaut. Nu voia să mai aibă de-a face cu mânia descătușată a femeii.

– Când eram tânără și rea, prin diverse relații de familie am fost, scurtă vreme, ceea ce CIA numește un „temporar“.

– Adică ?

Prudența lui Ben se transformă în curiozitate.

– Un agent de teren ocazional, cu o acoperire perfect legală pentru orice trebuia să fiu și să fac acolo unde eram. Am câștigat bani ușor, plus șansa de a călători. N-am crezut că fac rău dacă scriu un raport, două. Poate că mă afectează atât de mult scandalul ăsta pentru că, într-un fel, sunt și eu la fel de implicată ca tine sau ca Jaron în jocul așa-ziselor puteri.

Ben făcu un semn afirmativ din cap, dar tăcu.

– Nu sunt mândră de trecutul meu „temporar“, dar m-a lecuit de naivitate. Am văzut destule ca să nu mai am încredere în *nimeni*.

– Nici în oamenii care conduc acest loc ?

– Nici. Crezi măcar pentru o clipă că, dacă ar ajunge la putere, cei de la Sempervirens ar mai vorbi despre „cum alegem” și „cum ne angajăm voluntar să facem asta”? Nici o șansă. Nu vor fi fericiți până când nu ne vor urca pe toți în copaci, prin orice mijloace, la nevoie.

Ben râse în ciuda a ceea ce simțea.

– Mie totuși mi-ar plăcea să cred în ce se petrece aici...

– „Încrederea” e problema! exclamă Cherise, cu privirea la orizont, unde cerul se întuneca rapid. Știi câți oameni au murit sau au ucis în urma *încrederii*? Țara asta a fost la început o republică constituțională, iar acum suntem, *de facto*, Statele Creștine ale Americii, pentru că niște indivizi religioși l-au inclus pe Dumnezeu în Jurământul de fidelitate și pe monede. Ei bine, eu nu vreau să fac parte din asta. La drept vorbind, refuz să devin sclava credinței într-un zeu, într-o zeiță sau în Marele Chtulhu. Sau în Mama Natură, „obiectivitate științifică”, „spirit” sau „transcendență”.

– Sau în Minte cu *M* mare? întrebă Ben cu o privire piezișă.

– Exact. Odată ce scăpăm de toate vechile superstiții, ne vom da seama că Natura înseamnă numai sex și moarte și că Dumnezeu suntem noi. Nu cred în „epopeea măreață” în jurul căreia ne învârtim toți.

Ben își îndreptă privirea spre pădure. Auzi copacul cum scârțâie și-l simți cum se clatină sub picioarele lui, reflectă la melanjul de referințe religioase din însemnările lui Jaron – totul, de la budism și taoism, la șamanismul Manchu și la cabală.

– Te înțeleg, dar eu aș zice că sursa masacrelor și a atrocităților nu e un zeu sau o zeiță, ci religia organizată.

– E același lucru, spuse Cherise, ridicând din umeri.

– Dar dacă nu există Dumnezeu, replică Ben, punându-și ordine în gânduri, dacă Dumnezeu e fiecare dintre noi, atunci tot ce a făcut religia nu a fost în serviciul Lui, ci al Omului. Iar materialismul și ateismul sunt condamnate de propriile lor argumente.

– Ce vrei să spui? Cherise îi aruncă o privire sceptică.

– Materialismul ca sistem de credințe nu are ce să facă decât să accepte că atrocitățile de care acuză religia sunt, de fapt, ale lui. Ai pomenit de numărul mare de oameni morți în numele lui Dumnezeu, dar oare câți mor sau pătimesc mai rău, urmărind bunuri materiale?

– Aiureli! Ai citit prea mult din însemnările lui Jaron. Suferea de bolile metafizicii occidentale. Se pare că sunt molipsitoare.

– Zău? Și care sunt simptomele?

– Retorica elogiilor și acuzarea și vina, mai ales obsesia nesănătoasă a sinelui și a individului.

Înarmat cu notițele lui Jaron, dar și cu propriile sale gânduri, Ben savura șansa de a face schimb de întrebări majore cu o femeie inteligentă și – neîndoielnic, atrăgătoare. Și puțin periculoasă. Își suprimă speculațiile legate de cum ar fi să facă dragoste cu ea și lansă ceea ce el considera a fi un contraargument solid:

– Dar oare dizolvarea individualului „eu” în socialul „noi” nu e o formă de ură de sine?

– Dacă sinele e un produs social, o iluzie comună, atunci *nu* există nici un sine care să urască sau să fie urât. Nici un suflet de salvat sau de condamnat.

Ben medită la contradicțiile și inconsecvențele ei, dar și la ale lui. Cum de reușea să urască politica, dar să venereze societatea? Să urască ideea de individualism, dar să jelească în continuare pierderea unui individ pe nume Jaron Kwok?

Apoi se gândi la cât a suferit el după Reyna, la vina care l-a copleșit pentru că s-a simțit atât de bine cu Kimberly, stripteuza, și la faptul că flirta, cel puțin intelectual, cu Cherise, cum făcuse și profesorul acela de limbi clasice la ceremonia de comemorare. Hotărât lucru, Cherise nu era singura care suferea de contradicții și inconsecvențe.

– Deci lumea va fi un loc mai bun dacă înlocuim Divinitatea cu Societatea? întrebă el nedumerit? Dacă în locul icoanei Fecioarei Maria din camera de zi așezăm televizorul, înseamnă că facem un salt înainte?

– Am încetat de mult să cred în „salturi înainte”, spuse Cherise, ridicându-se brusc și privind undeva în spatele copacilor. Trebuie să te eliberezi de argumentul măreței epopei, dacă nu vrei să sfârșești dezamăgit și disperat.

Ben se ridică și el, dar încet.

– Oare negarea măreței epopei nu e, și ea, o epopee măreață?

– Bine, să zicem, dar atunci cum spargi cercul corupției și al distrugerii?

Înainte de a răspunde, el cumpăni câteva clipe, cu ochii la copaci. Descoperi că Cherise îi amintea de discuțiile avute cu Reyna. Se gândi la holotransmisia lui Kwok, la El și Ea și la discuțiile lor filozofice punctate de eclipse și explozii. Poate că *ele* spuneau ceva despre discuțiile dintre Jaron și Cherise când erau căsătoriți. Observă cu bucurie că de ei se apropia o furtună de proporții apocaliptice și nimic mai mult.

– Trebuie să ne eliberăm de religia și materialismul care venerează fizicul, dar denigrează intangibilul, rosti el într-un sfârșit. Dar și de religia antimaterialismului care venerează intangibilul, dar denigrează fizicul.

– Astea sunt alte tâmpenii de compromisuri, spuse Cherise. La fel ca Jaron în ultimele lui zile. O detașare budistă stupidă, aplicată la politică – Stânga e prea ipocrită, Dreapta prea face prea mult târăboi pentru cei rămași în urmă. O urăsc mai mult ca niciodată.

– De ce?

– Pentru că Jaron e *mort*. Unde l-a dus abordarea lui apolitică? Măcinat de pietrele de moară ale politicii! Iar tu nu vei avea niciodată date, informații, cunoștințe sau înțelepciune suficientă ca să-l aduci înapoi. Vai și amar de „intangibil“ și de „religii“!

Ben nu știu ce să-i răspundă. Observă uimit că-și șterge ochii de lacrimi. Ar fi vrut s-o aline, dar nu avea idee cum.

Amintindu-și ce enervant era când prietenii încercau să-l aline după moartea Reynei, se hotărî că lucrul cel mai bun e să stea și să fie martorul mut al durerii ei. În așteptare, totuși, avu senzația neplăcută că discuția lui cu Cherise despre Marea Religie, Marea Știință și Marele Stat se concentrase, de fapt, pe cu totul altceva, cel puțin în ceea ce o privea pe ea.

– Dacă le studiezi esența, îi spuse el în șoaptă, punându-i mâna pe umăr, se presupune că religia, știința și statul urmăresc ceva anume. Și Jaron căuta ceva. Adevărul, dreptatea...

– ...și stilul americanului obișnuit? întrebă ea cu amărăciune. Se scutură pentru ca Ben să-și tragă mâna și apucă rucsacul de lângă ea. Nu, mulțumesc, Superman. Duc cât pot, dar tu păstrează restul de kriptonită pentru tine.

Se îndepărtă. Ben veni la câțiva pași în spatele ei. Coborâți din înălțimile cerești ale copacilor de sequoia, merșă agale, în liniște.

Nu mai schimbă nici un cuvânt până în parcare, când ea se întoarce brusc spre el:

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate, îi spuse. Stăteau amândoi stânjeți lângă mașină. Se pare că întotdeauna mă răstesc la tine, pentru ca apoi să-mi cer scuze. N-are nici un înțeles, dar de câte ori vorbesc cu tine, îmi dai senzația că aș fi putut împiedica moartea lui Jaron.

– Și eu am trăit vina supraviețuitorului când mi-a murit soția, rosti Ben precaut. M-am învinovățit, deși n-aș fi putut face nimic ca s-o salvez. Și nici tu n-aveai ce să faci. Jaron era adult. Lua hotărâri singur.

– Poate. Dar știi unde eram când a murit? În fața computerului meu, în transă sau adormită, din câte-mi amintesc. Când mi-am revenit, am avut impresia că i-am zărit corpul transformat în cenușă pe un pat dintr-o cameră de hotel – lucru despre care am aflat câteva zile după aceea. Atunci mi-am alungat senzația și mi-am amintit-o mult mai târziu.

Ben se gândi la visele lui, la ultimele zile ale Reynei, dar nu se putu hotărî să vorbească despre ele.

– Cunoaștere anticipată?

– Nu cred în așa ceva. M-am gândit că mi-am imaginat visul retroactiv, după ce am aflat circumstanțele morții lui. Ca o bună materialistă ce sunt, cum aș putea explica asta?

Îi dădu un sărut scurt și ușor pe obraz, iar el se trezi mai nedumerit ca niciodată.

– Astea sunt enigme, Ben, răspunse tot ea, zâmbind la nedumerirea lui. Ne dau de lucru amândurora, ca să facem ceva cu mintea noastră. Să rezolvăm puzzle-ul cel mare. Mai bine să ne cufundăm în muncă, decât în durere.

Îl trase spre ea și-l sărută direct pe gură. La început delicat, apoi, când el îi răspunse, tot mai pasional. Se îmbrățișară, se mângâiară pe păr, pe față, pe trup. Se despărțiră numai cât să verifice dacă nu-i vedea cineva. Când nu zăriră pe nimeni, Cherise deschise portiera din spate și se înghesuiră amândoi în mașină, închizând-o rapid după ei.

În semiîntunericul adus de furtuna care avea să vină, se mângâiară și se dezbrăcară unul pe altul. O frenezie de mișcări încetinite, nasturi desfăcuți, fermoare trase, haine scoase și azvârlite. Apoi făcură dragoste pe bancheta îngustă, abandonându-se pasiunii ca un cuplu de adolescenți furioși care, mai mult pătimași decât delicăți, își încheie astfel *rendez-vous*-ul pe aleea din fața casei părintești.

În momentul culminant al pasiunii, el nu strigă numele Reynei și nici ea pe al lui Jaron, dar din felul în care se cuibăriră după aceea unul în celălalt, reieșea clar că amândoi se gândeau la cei pe care i-au iubit și i-au pierdut. Senzația zăbovi asupra lor și în vreme ce se îmbrăcau cu hainele pe care le azvârliseră în grabă, din dorința de a rămâne goi unul în fața celuilalt.

– Avem voie să ne simțim stânjeniți, îi spuse Cherise, atingându-i obrazul cu mâna și uitându-se în ochii lui, dar, te rog, nu și vinovați. N-am putut să împiedicăm cele întâmplate cu ei, așa cum nici ei nu pot împiedica ceea ce s-a petrecut acum cu noi.

– Ai dreptate, rosti Ben, știind că era mai ușor de zis, decât de crezut.

După ce se îmbrăcară și se aranjară cât de cât, ca să arate măcar pe jumătate prezentabili, ieșiră din mașină. Cherise îl conduse la mașina lui, apoi își luară la revedere.

– Drum bun la Hong Kong, îi ură ea, îndepărtându-se spre mașina ei și făcându-i semn de rămas-bun. Nu sta prea mult timp în preajma detectivului ăluia. Și, dacă te întâlnești din nou cu Bob Beckwith, salută-l din partea mea. E un vechi prieten de familie.

– Sigur, îndată ce-l văd.

– Caută-mă când te întorci, dacă nu te caut eu înaintea.

În timp ce-și făceau semne de rămas-bun, Ben nu știa ce să mai înțeleagă.

LABIRINT ȘI OGLINDĂ

Philadelphia

În plimbarea sa de dimineață, Don plecă de la hotelul de pe strada Filbert, de lângă Centrul de conferințe, o luă în sus, pe Benjamin Franklin Parkway, și trecu pe lângă Logan Circle și fântâna lui superbă. După un mic ocol în jurul Muzeului Rodin, porni spre Eakins Oval. Urcă mai multe șiruri de trepte mari din piatră maronie și ajunse în piața deschisă, ca o curte, din fața intrării estice a Muzeului de Artă din Philadelphia.

Întorcându-se și privind înapoi, observă că vederea pe care i-o oferea piața îi era cunoscută. Avu nevoie de un minut ca să-și dea seama că e o senzație de *déjà vu*: era traseul pe care alerga Sylvester Stallone dimineața, în *Rocky*.

Excursia lui matinală nu avea nimic profund în ea, dar plimbarea fusese plăcută. Era senin și răcoare, iar cetele de nori înalți călătoreau spre apus. Fațada muzeului, cu clasicele coloane, amintea de Parthenonul din Pennsylvania, cu excepția ornamentelor de pe acoperiș –

grifoni și alte animale mitice sau reale. Intrând în muzeu, văzu că era coadă și se hotărî să nu mai închirieze ochelari.

În drum spre un balcon care dădea în holul cel mare, ochii îi căzură pe o sculptură monumentală atârnată de tavan. Oscilația lentă a exponatului care plutea deasupra interiorului larg îi dădea senzația de terestru și acvatic în același timp, ca și cum scheletul unei balene se transforma într-un stol de păsări stranii.

– Asta-i *Stafia*, i se adresează un tânăr în costum cu cravată, cu păr blond, în formă de țepi mici. Hainele cu miros de țigară îi trădau nu doar obiceiul de a fuma, dar și meseria de ghid. Alexander Calder, 1964.

– Da, mi s-a părut că e stilul lui, spuse Don. Sunt un mare admirator al sculpturilor lui cu părți mobile și fixe.

– A, atunci veniți cu mine și o să vă arăt ceva deosebit în legătură cu cea de față.

Tânărul zvelt cu aspect impecabil, pe ecusonul căruia scria Palmer, trase draperiile grele ale intrării estice și îi făcu semn să-l urmeze. Ferestrele din partea opusă se deschideau spre est, unde se afla centrul orașului.

– Urmați linia Franklin Parkway către centru, îi explică ghidul. Vedeți turnul acela înalt îndepărtat, în stil vechi? E turnul cu ceas al Primăriei. Dacă vă uitați mai atent, distingeți silueta unui bărbat în vârful lui...

– Da, îl văd.

– E o statuie de bronz a lui William Pen. Sculptorul, Alexander Milne Calder, a fost bunicul lui Calder al nostru. Acum priviți mai aproape de muzeu. Vedeți fântâna din Logan Circle?

– Da, răspunse Don, amintindu-și de mulțimea de pești, păsări și siluete umane. Am remarcat-o în drum spre muzeu.

– E Fântâna Memorială Swann, ridicată de Alexander *Stirling* Calder, tatăl lui Calder al nostru. Dacă tragem o linie dreaptă de la Primărie la muzeu, obținem linia Calderilor, trei generații de artiști care au trăit în Philadelphia. Urmărind această linie, vedem istoria pe scurt a evoluției sculpturii de la 1880 la 1960.

– Înțeleg la ce vă referiți. De la realism la romantism, de la romantism la abstract. Vă mulțumesc că mi-ați arătat.

Ghidul zâmbi și făcu un semn aprobator din cap.

– Dacă aveți întrebări, vă rog, nu ezitați să mi le puneți. De asta sunt aici.

Se despărțiră și Don începu să străbată galeriile și colecțiile. Karuna probabil că l-ar fi considerat paranoic, dar se hotărî să nu meargă imediat la tabloul care-l interesa atât de mult. Se gândi să se plimbe nonșalant și să ajungă în fața picturii lui Dossi pe la jumătatea turului, în caz că ar fi urmărit.

Exteriorul în stil atenian al muzeului era înlocuit în interior de o fortăreață de piatră spartană și funcțională. Aripile mergeau spre sud, vest și nord, în stil arhitectonic simplu, ca o cutie proiectată să cuprindă alte locuri și alte vremuri. Grupul mic pe care Don îl văzuse la intrare se împrăstie rapid în vastul complex vast al spațiilor interioare. În plimbarea sa, se întâlnește cu doi-trei vizitatori obișnuiți, majoritatea pensionari, probabil.

Se opri mai întâi la colecțiile americane, ce redau în primul rând legătura cu arta locală: Thomas Eakins, mobilă și argintărie de Philadelphia, artă germană din Pennsylvania, artă Shaker, obiecte de artizanat și sticlărie. De acolo se duse la etajul al doilea, prin galeriile de artă europeană de la 1100-1500: vitralii, arhitectură și sculptură medievală și tablouri timpurii, majoritatea pe

teme creștine. Se oprea întotdeauna să citească plăcuțele care identificau fiecare exponat și prezentau istoria lui pe scurt.

Apoi se plimbă prin încăperi pe ai căror pereți atârnavau covoare și tapițerii. Primele erau turcești sau persane, celelalte, țesute în Țările de Jos.

Încercând să păstreze o anumită logică istorică și geografică, trecu la galeriile de artă asiatică, Sala Palatului din China, templul Indian și camera de ceai japoneză. De acolo, se întoarse la galeriile de arme și armuri, unde admiră, pe lângă armuri, săbii, halebarde și arme de foc.

Îl durea capul de atâtea informații acumulate și de nivelul scăzut al glucozei în sânge, așa că se îndreptă spre bufetul de la parter ca să ia un prânz frugal. Numai acolo remarcă mulțimea de elevi, mai toți în uniformă. Prea puțini oameni de vârsta lui, prea bătrâni să mai meargă la școală, prea tineri ca să se pensioneze.

Se simți mai bine după ce mâncă și, bucuros să scape de ceata zgomotoasă, se întoarse la etajul al doilea, la galeriile de artă europeană de la 1500 la 1700. După ce vizită camerele cu mobilier de epocă din Franța, Anglia și Olanda, apoi, una după alta, încăperile cu picturi, sculpturi și artă decorativă europeană, era sigur că văzuse toate exponatele. Dar îi scăpase numărul 251 din colecția John G. Johnson.

După ce văzuse tabloul în holotransmisia lui Kwok, căutase numărul ei de catalog și dăduse peste o fotografie prost reprodusă a lui într-o carte despre labirinturi. Altceva nu mai reușise să afle. Tabloul nu era menționat în nici una dintre discuțiile savante despre opera lui Dossi. Nici pe Internet nu găsisese nimic despre el. Așa că venise aici, la muzeu, unde citise în carte că se află

pictura. În zadar. Oare era ținută în depozit? Fusese vândută altui muzeu?

Exista cu adevărat?

Aproape că-și pierduse speranța și se pregăti să ceară ajutorul unui ghid – atrăgând astfel atenția asupra obiectului care-l interesa – când îl văzu atârând chiar în fața ochilor lui.

Avea cam un metru în înălțime și un metru douăzeci în lungime. Era portretul unui bărbat anonim, a cărui înfățișare și îmbrăcăminte sugerau apartenența la clasa nobilă și o ocupație științifică. Avea cam treizeci de ani, poate mai mult – din cauza frunții înalte, vizibile sub o pălărie cu formă interesantă. Stătea în fața unei draperii și în spatele unui parapet jos, de care își propunea un braț. Nu departe de cotul său drept era o pară, o rămășiță dintr-o natură moartă.

Ochii bărbatului păreau că evită dureros obiectul atenției sale, deși arătătorul mâinii stângi era îndreptat clar spre un labirint cu zece circuite și o intrare neobișnuit de lungă, de forma unei chei. Labirintul era gravat pe marginea parapetului, ca un soi de graffiti în piatră. Bărbatul, arătând spre centrul labirintului, dar privind în altă parte, nu avea deloc o expresie fericită.

Apropiindu-se mai mult de tablou, Don îi zări clar fundalul. În spatele parapetului, al draperiei pe jumătate trase, se vedea un peisaj: un măgar sau un catâr încărcat de povara unui animal ucis la vânătoare, și în spatele lui, sub nori de furtună, un sat lângă un lac, cu turla bisericii amenințată de fulgere.

Ce însemna asta? Plăcuța de pe perete oferea mai multe interpretări. Majoritatea spuneau că labirintul reprezintă experiențele triste ale tânărului care pozase pentru portret. După fructul din apropierea cotului său

drept, un critic conchisese că modelul era Angelo Perondoli din Ferrara, pe al cărui blazon de familie erau șase pere. Altul susținea că modelul era un membru al familiei Gonzaga din Mantua, iar graffiti reprezentau un labirint acvatic pictat pe un perete din palatul ducal al orașului menționat.

Fiecare critic încerca, în felul său, să stabilească o legătură între model și orașul Ferrara, unde a pictat Dosso Dossi. Acolo, în 1526, lui Dosso i se comandase portretul savantului și părintelui artei emblematice, Andrea Alciati. Iar la cererea expresă a patroanei lui Alciati, Isabella d'Este, fiica ducelui Ercole I de Ferrara și mama lui Federigo II Gonzaga, duce de Mantua, Dosso a decorat o loggie din Mantua cu un tablou ce reprezenta casa Isabellei Ferrara.

Spre deosebire de aceste opere, tabloul din fața lui Don era doar atribuit lui Dossi, fapt ce ar fi putut explica absența lui din textele științifice.

Dar ce era cu măgarul împovărat cu vânat recent împușcat sau de ce era satul de la marginea lacului, amenințat de tunete și fulgere? Criticii nu îndrăzniseră să dea vreo interpretare în acest sens.

Mai presus de toate, de ce alesese Jaron Kwok acest tablou pentru holotransmisia lui? Ce voia să spună prin „Ascunde catastrofa în văzul lumii”? Țintuind cu privirea bărbatul melancolic, lui Don i se păru că aude un tunet îndepărtat.

Zâmbi. Oricât s-ar fi holbat la pictură, nu zărea nici o crăpătură în pânza timpului și a spațiului. Nici o tră-sătură nu ieși în relief. Totuși, avu impresia că o piesă de bază din puzzle se lăsa, în sfârșit, descoperită.

Când întoarse privirea de la tablou, îl văzu pe Palmer, ghidul, privindu-l fix. Tânărul cel suplu înclină ușor din capul cu țepi blonzi.

– Labirintul acela e interesant dintr-o perspectivă descoperită recent, îi spuse el, plin de solitudine. Majoritatea picturilor clasice, ca aceasta, au un strat protector de vopsea albă. Savanții au descoperit că unele substanțe, inclusiv pigmentii din vopseaua albă, determină „localizarea” luminii. Acționează ca un șir de oglinzi care schimbă continuu direcția luminii – un labirint de oglinzi foarte complex, din care lumina nu mai poate ieși și se pierde sau „îngheață”. S-ar putea spune că, dat fiind stratul protector, la temelia celor mai multe opere mărețe stă un labirint de lumină înghețată. Desul de ironic în cazul de față, nu credeți?

Don înclină vag din cap, mulțumi ghidului amabil cât de politicos putu și merse mai departe. Petrecuse nepermis de mult timp în fața tabloului. Încercă să pară un vizitator obișnuit trecând prin galeriile de artă europeană din perioada 1700-1850, dar atenția îi era distrasă, nu se putea concentra. Totuși, se opri cuminte în fața fiecărui tablou.

Nu-și reveni complet decât după ce coborî la etajul întâi și începu să străbată galeriile de artă europeană din perioada 1850-1900. Pe pereți atârnav tablouri impresioniste. De la Cezanne, Degas, Van Gogh, Manet, trecu la operele secolului XX – Picasso, Duchamp, Brâncuși și Matisse.

Auzi din nou tunetul, de data asta mai aproape. Îl ignoră și porni spre galeriile de artă contemporană, pe care le găsi aglomerate cu anti-artă, piese filozofice enigmatice și comentarii *kitschkampf* pe teme de cultură pop.

Își dădu seama că tunetul era adevărat în timp ce privea o expoziție pe termen lung, cu titlul SubStrat, sponsorizată de un grup numit Fundația Kitchener. Expoziția, realizată de doi artiști din Maryland care erau și biologi, prezenta numeroase acvarii mici cu substraturi variate. În ele trăiau larvele acvatice ale friganidelor.

Aceste larve înghit orice obiect care mișcă în mediul lor și, cu ajutorul unei substanțe mătăsoase, alcătuiesc o carcasă protectoare pentru corpul lor moale. În sălbăticie, „obiectele găsite” sunt ace de brad, resturi de frunze, nisip sau scoici.

Artiștii biologi așezaseră larvele în formă de viermi în acvarii cu pietre prețioase și semiprețioase, cipuri, mici podoabe lucitoare, unghii, bucăți de pânză colorată cât niște confetti, mici resturi de obiecte casnice, cioburi de oglindă, până și cuvinte și imagini trase în plastic.

Larvele se înfășoară conștiincios în aceste materiale diverse, agitându-se în căsuțele lor bizare, blindate, pe care le învelesc cu un start etanș de mătase. Acolo, înăuntru, trec din stadiul de nimfă în cel de pupă. Odată încheiată transformarea, sparg gogoșa cu picioarele lungi și subțiri, își croiesc drum afară, părăsindu-și lucrarea de artă pe fundul acvariului. La sfârșit, muștele adulte se ridică la suprafața apei, uscându-și aripile.

Deasupra acvariilor, sub plasa protectoare, se agitau muștele născute în ziua respectivă. Pe pereți, gogoșile goale fuseseră agățate pe ațe de pescuit, deasupra unor maxime de genul „Arta e coconul în care se formează experiența artistului.”

Când auzi anunțul că muzeul se va închide peste zece minute, transmis prin sistemul de informații pentru public, Don vizita ultima galerie, o altă expoziție sponsorizată de fundația Kitchener. O parcurse rapid și ieși.

Tresări când cerul explodă sub bubuitul unui tunet. Observând că e ultimul vizitator, se grăbi spre ieșire. Drumul înapoi la hotel era destul de lung, iar el nu avea haine de ploaie.

Ieșit din muzeu în piață, se simți ușurat că, deși cerul se întuneca, ploaia nu începuse. Primii picuri grei căzură pe trotuar abia când el ajunsese la capătul șirurilor de trepte și traversă oblic spre Eakins Oval.

Fu recunoscător șirului de copaci plantați de-a lungul străzii spre Muzeul Rodin și ambiției lor de a-și păstra frunzele chiar și toamna. Mulțumită lor, nu era încă ud learcă.

Când mai avea puțin până la Logan Circle, o limuzină albă trase pe dreapta și din ea coborî un tânăr. Avea o umbrelă neagră deschisă într-o mână și una închisă în cealaltă. Când se apropie de Don, acesta îl recunoscuse pe ghidul de la muzeu.

– Bună ziua, îi spuse tânărul, oferindu-i umbrela închisă, de aceeași culoare cu a lui. Ne-am gândit că v-ar fi de folos. Eu sunt Palmer Colbeth.

Nedumerit, Don luă umbrela și o deschise, apoi strânse mâna pe care i-o întinse tânărul.

– Ne-am mai cunoscut.

Nou-venitul îi făcu semn și se îndreptară amândoi spre limuzina albă.

– Am remarcat că sunteți interesat de Dossi, domnule Markham. Sau Sturm? Sau Obololos? Sună ca Ouroboros, știți?

– De fapt, e Solo Lobo, „lupul singuratic“, citit invers.

– În fine... Șeful meu vrea să vă vorbească.

– Șeful dumneavoastră? Don încetini pasul, bănuiala luând locul confuziei din mintea lui. Directorul muzeului?

Colbeth râse și deschise portiera.

– Nu chiar.

Îi făcu semn lui Don să urce. Când acesta ezită, un bărbat mai în vârstă, cu păr stufos și îmbrăcat într-un costum negru, scoase capul în ploaie.

– Nu vă facem nici un rău, domnule Markham, rosti el sec către Don. Își acoperi capul cu o pălărie gri. Ba chiar s-ar putea să vă fim de ajutor. Acum urcați, înainte să ne prindă o răceală din care să ni se tragă sfârșitul.

Reacționând la tonul liniștitor din glasul bărbatului, Don închise umbrela și urcă, dar tot de gândi că s-ar putea să fie răpit. Colbeth se urcă lângă șoferul în uniformă, care porni mașina și se înscrie în trafic. Cauciucurile scârțâiră pe asfaltul ud.

– Nils Barakian, se prezintă bărbatul și dădu mâna cu Don, în timp ce mașina ocoli Eakins Oval și se îndreptă înapoi spre oraș. Palmer mi-a spus că ai zăbovit mult în fața exponatului cu numărul 251. De ce ești atât de interesat de tabloul acela obscur, domnule Markham?

– De ce v-aș spune? Puteți fi de la Siguranța Internă, CIA, Tetragrammaton... de oriunde.

Barakian râse.

– Dacă aș fi, n-aș recunoaște-o, nu? Va trebui să mă credeți pe cuvânt că lucrez pentru un grup de oameni care preferă să-și păstreze anonimatul. Ah, Tetragrammaton... din cabala iudaică, dar prea îndrăgostit de supraștiința naziștilor moderați... Noi suntem exact opusul lor. Stând atât de mult în fața tabloului cu numărul 251, domnule Markham, ați trecut un așa-zis test. Da, da, știm despre holotransmisia lui Kwok și de imaginea-legendă. Și organizațiile pe care le-ați menționat știu despre ele, dar noi am ajuns mai repede la dumneavoastră.

Am prefera ca lucrurile să rămână așa, dacă nu vă deranjează.

– Ce vreți să spuneți? Întrebă Don incomodat, în ciuda plușului moale al banchetei. De ce să am încredere în dumneavoastră mai mult decât în ele?

– Păi, pentru început, o să vă plătim foarte bine ca să lucrați pentru noi. Și n-o vă deranjeze dacă vă murdăriți un pic degetele cu niște bani nu prea curați. Banii ne ajută să trecem mai ușor prin încercările aspre ale vieții. Apoi, spre deosebire de șefii *mei*, agențiile acelea de care spuneți nu vă vor lăsa să *hotărâți* dacă lucrați sau nu cu ele. Mai degrabă, vă vor ajuta să „dispăreți”, cred. Și chiar vă așteaptă la hotel.

– *Poftim?*

Barakian făcu semn din cap către șofer, care dădu o comandă *sotto voce*. Din tavan coborâră ecrane mici și plate. Imaginile luate de camere de supraveghere arătau bărbați în costume negre plimbându-se prin locuri pe care Don le recunoscuse imediat – parcare și holul hotelului unde era cazat și coridorul etajului la care se afla camera sa. Alungă repede gândul că ar putea fi o farsă pusă la cale de Barakian și Colbeth. Mai văzuse filmări asemănătoare, dar imaginile păreau prea veridice – și filmate în timp real – ca să fie o păcăleală.

– Nu înțeleg. De ce au venit după mine? Și de ce acum?

– Cred că știm amândoi foarte bine răspunsul la prima întrebare. În urma faptului că ați răspândit în infosferă Protocolul privat de confidențialitate, fără autorizație de la Departamentul de Stat, aș adăuga eu, ați fost acuzat că sunteți dealer ilegal de armament.

– Dar nu sunt...

– Legea americană și Acordul Internațional Wassenaar, care limitează exportul de arme, consideră muniție tehnologiile de criptare avansate, ca P-Cubed, pe care ați creat-o.

– O, Doamne! Precedentul Zimmerman.

– Exact. Ați creat un sistem criptografic de protecție foarte prietenos cu utilizatorul, pe baza factorilor primi. Unul care ignoră protocoalele-cheie legale și nu poate fi spart decât de un computer cuantic. În consecință, sunteți un terorist internațional. Felicitări!

– Dar programul meu de criptare e disponibil de șase luni!

– Da. De aceea a doua dumneavoastră întrebare e și mai interesantă. De ce acum?

Pe măsură ce se apropiau de hotel, Don Markham văzu mașinile de poliție și limuzinele guvernului parcând în jurul clădirii. Barakian îi făcu din nou semn din cap șoferului, indicând că ar trebui să oprească.

– Ce faceți? întrebă Don. Vocea îi trăda agitația.

– Puteți merge pe jos la hotel de aici, dacă doriți, îi răspunse Barakian. Ploaia s-a întetit, dar vă lăsăm umbrela primită de la Palmer.

– Stați... ați spus că am de ales, nu? Să ies din mașină sau să merg cu dumneavoastră în continuare.

– Absolut.

– Păi, sunteți nebuni? Bineînțeles că rămân aici. Chiar dacă habar n-am cine dracu' sunteți. Nu prea am de ales.

Barakian îi făcu semn șoferului să pornească mașina și să meargă mai departe.

– Ți-am spus cine „dracu'” suntem. Eu sunt Nils Barakian, iar el e Palmer Colbeth.

– Nu asta am vrut să zic, rosti Don, privind înapoi peste umăr când se îndepărtară de hotel. Pentru cine lucrați?

– Lucrăm cu o organizație cunoscută ca Fundația Kitchener, desigur. Palmer mi-a spus că ți-au plăcut expozițiile noastre.

Colbeth înclină din cap și zâmbi.

– Alte întrebări? întrebă calm Barakian.

Don râse scurt.

– Da... Când am alunecat prin gaura de iepure? Când am trecut prin oglindă? Poate Karuna avea dreptate. Poate sunt nebun de-adevăratelea. Poate că văd tipare acolo unde nu există.

Barakian îi puse o mână pe umăr, în încercarea stângace de a-l liniști.

– Creierul omului a avut dintotdeauna capacitatea de a recunoaște tiparele cu mult înainte ca ea să se aplice simbolurilor, de a recunoaște tipare în lucruri care, în realitate, *nu existau*. Ești un individ foarte sensibil la tipare, Donald, dar n-am văzut nici un iepure care se uită îngrijorat la ceas, nici o fetiță în fața unei oglinzi. Cel puțin nu în ultima vreme.

Barakian îi oferă un zâmbet care părea sincer.

Don încuviință din cap. Era perplex. Viitorul se desfășura mult prea repede.

LA PESCUIT

Gunpowder River

Directorul adjunct Brescoll avea nenumărate motive să aprecieze frumusețea Rezervației Naționale Gunpowder Falls. În cea mai mare parte, aceasta se întindea

în jurul râului Gunpowder, care se unduia între baraj și Falls Road. Întrucât tot ce se scurgea din rezervorul Pretty Boy era apa de evacuare, râul nu depășea nicio dată temperatura de douăsprezece grade. Avea și un debit puternic, numai bun pentru populația naturalizată de păstrăvi maronii și păstrăvi-curcubeu. Cascadele mai mici pe care le forma și care săltau peste bolovani uriași, alcătuind bazine de apă limpede, mărginite de dale, erau locul cu păstrăvi preferat al lui Jim.

Dar mai existau și alte motive pentru care îi plăcea zona. Pe cerul albastru și senin de deasupra copacilor nu se vedea nici un avion. Gâlgâitul râului și acustica bazinului bruiau dispozitivele de înregistrare și microfoanele parabolice. Din fericire, nici o agenție de impunere a legii nu considerase că merită să instaleze camere de supraveghere ca să monitorizeze fâșiile de apă pline cu păstrăvi, la care munciseră pescari devotați.

În vestă și cizme de pescuit, Jim studia râul în timp ce avansa în amonte. Apa se desfăcea și se revărsa apoi în torente. Folosea musculițe artificiale negre, maro și bej, din gama 22-26. Erau atât de mici, încât dispăreau complet sub apa tulburată de șuvoaie și reapăreau, vag vizibile, numai când se loveau de pietre.

Jim nu se aștepta la prea mulți pești, era spre sfârșitul dimineții și al sezonului de pescuit. Tocmai se întreba dacă n-ar trebui să folosească larve de friganide, când văzu cu surprindere un păstrăv sărind după musculița lui artificială, puțin amorțit de frig, dar destul de rapid. După ce aruncă undița exact unde trebuia și după ce peștele înotă îndelung în zona respectivă, păstrăvul ieși la suprafață. Dintr-o mișcare rapidă a încheieturii și antebrațului, Jim fixă cârligul și ridică la suprafață un pește sclipitor care, după cum sărea, avea

între douăzeci și treizeci de centimetri. Apucându-și prada cu o mânășă de plasă fină, observă că avea abdomenul foarte gros.

Cu mâna liberă desfăcu o pereche de clame hemostatice de pe vestă și scoase cârligul mititel din buza de sus a peștelui. Se uită din nou la păstrăvul-curcubeu cu mândrie, socotind că are, mai degrabă, peste treizeci de centimetri, apoi îl aruncă înapoi în râu. Urmărind-l cum înoată și dispare în curent, studie și felul în care râul se lovea de cel mai mare bolovan din mijlocul albiei. Ca altădată, se gândi la nemurirea paradoxală a râurilor.

Probabil că Gunpowder se lovea de bolovanul respectiv dinainte ca oamenii să-i dea un nume. Era foarte posibil să facă la fel și peste o mie de ani, când barajul din amonte se va fi dărâmat sau va fi fost acoperit de nămol, când civilizația umană de pe Pământ se va fi schimbat complet ori va fi dispărut.

Ce scria Thoreau în *Walden*?

Timpul nu e altceva decât un râu în care pescuiesc. Beau din el, dar, în timp ce îmi astâmpăr setea, îi văd fundul nisipos și îmi dau seama cât de puțin adânc este. Apa curge, dar eternitatea rămâne. Aș vrea să beau din ape mai adânci; să pescuiesc în cerul, pe care, în loc de pietricele, se văd stele.

Ceea ce-i scăpase lui Thoreau, își zise Jim, e că râul va rămâne în viață tocmai pentru că va curge. Moare numai când încetează să mai curgă.

Tocmai asta aprecia Jim la Gunpowder Falls. Departe de oraș și de clădirile ridicate de mâna omului, reușea

să privească lucrurile dintr-o perspectivă mai clară și mai largă.

Porni în amonte atât de cufundat în gânduri, cu ochii în apă și urmărind păstrăvii, încât aproape că uită de celălalt motiv pentru care venise astăzi la râu. Până când ajunsese într-un loc anume, care, din întâmplare, era mai jos de locul lui preferat de pescuit. Acolo dădu peste un tânăr în pantaloni scurți, sandale de apă și o jachetă groasă.

Tânărul, cu șuvițe blonde scurte în formă de țepi și fără pălărie, se străduia să pară preocupat de pescuit, dar nu prea reușea. Brescoll își scoase pipa, puse tutun în ea, o aprinse și petrecu o vreme uitându-se cum aruncă flăcăul undița – cam aiurea.

– Pescuiești de mult cu musca? îl întrebă el în cele din urmă.

Tânărul zâmbi încurcat.

– Asta e prima încercare, recunosc eu. Am văzut o casetă cu indicații, dar nu m-a ajutat prea mult.

– Pot să-ți dau un sfat?

– Sigur.

– Nu lovi apa cu musca. Arunci prea tare. Prea multe aruncări ratate.

– Am înțeles, spuse tânărul, ezitant. Cum rezolv problema?

– Din locul în care ești, nu-ți trebuie mai mult de douăzeci-douăzeci și cinci de centimetri ca să arunci. Și nu-i nevoie să desfășori așa complet. Lasă numai plumbul în apă, restul să rămână deasupra. Ești dreptaci, da?

– Da...

– M-am gândit eu. Atunci ține cotul drept aproape de corp. Mișcă mâna din încheietură înainte și înapoi, dar nu de mai sus de cot. Nu-i nevoie să miști și umărul. Varga

undiței trage ața desenând cifra opt. Îi demonstrează mișcarea. Ai înțeles?

Tânărul îl privi oarecum nedumerit. Jim se felicita că spusese cifra opt, nu semnul infinitului, cum se exprimau pescarii.

– Cred că da, răspunse tânărul. Las ața cu stânga?

– Da. Când ultima buclă a cifrei opt dispare, îi dai drumul. Nu arunci musca în apă, mai degrabă o așezi pe suprafața ei. În timp ce ea plutește dusă de curent, tragi ața. Așa, poți să-ți smucești încheietura înapoi și să fixezi cârligul mai ușor.

Învățăcelul îl privi în continuare, așteptând alte indicații.

– Dă-i drumul. Încearcă.

Brescoll se uită cum tânărul exersează tehnica aruncării undiței. Progresă în salturi și-și manifesta frustrarea, căci avea nevoie de mai multe indicații de la Jim. Nu peste multă vreme însă, proaspătul pescar își îmbunătăți mișcărilor, iar cei doi se relaxară.

– Ți-ai luat liber de la serviciu?

– Da. Și tu?

– Tot așa. Ce lucrezi, dacă nu te superi?

– Nimic deosebit. Lucrez pentru o fundație. Tu?

– Pentru guvern.

Tânărul râse.

– Sună plictisitor. Probabil te bucuri de ziua asta liberă.

– Se prinde mult pește aici, spuse Jim și scutură din umeri, mai ales dacă te gândești că în apropiere locuiesc două milioane de oameni care ajung repede cu mașina. Dar, da, slujba mea e plictisitoare uneori, mai ales dacă ia o turnură politică.

– Știu totul despre politică, spuse tânărul și înclină din cap. Știi care-i diferența dintre conservatori și liberali?

– Nu.

– Conservatorii îi iubesc pe oameni, nu pot suferi societatea în ansamblu. În timp ce liberalii...

– ... iubesc societatea, dar nu pot suferi oamenii, îl completă Brescoll.

Bănuielile îi erau acum confirmate. Era timpul să facă schimbul.

– Se vede că nu prea ai noroc aici. Hai să vedem ce musculițe folosești.

Tânărul înfășură ața și îi arată momeala.

– Hmm... E o musculiță de apă sărată, de 16, poate 18. Dă-mi și mie vreo două. Eu îți dau în schimb două de-ale mele. Au mers bine astăzi. Pune puțin din flotant pe cea pe care-o s-o folosești.

Făcură schimb de momeli, deci de *fișiere*. Dacă era un schimb ca toate celelalte, atunci printre resturile de musculițe uscate se aflau date codificate și un suport de unică folosință – cheia aleatoare, la fel de veche ca datele. Informatorii lui Brescoll întotdeauna includeau fișierele de date de mai multe ori, în mai multe musculițe, cu un suport pentru fiecare. Și el făcea la fel. Era o procedură standard. Se mai întâmplă să pierzi din musculițe, mai ales dacă omul de legătură e un novice în arta pescuitului. Ar fi păcat să se piardă toate informațiile.

Încercă să-l tenteze pe tânăr cu aruncarea rapidă, dar ucenicul se arată mai dornic să practice metodele în care se dovedise deja eficient. Când, în sfârșit, prinse și trase la mal primul său păstrăv, Jim îl aplaudă entuziast, deși îl pescuise din locul lui preferat.

Se despărțiră în curând, mergând pe drumuri separate de-a lungul apei. Jim nu se manifesta, dar abia aștepta să afle ce i-au trimis informatorii. Alte analize ale tabloului înglobat în holotransmisia lui Kwok? Sau date despre importanța Sălii Memoriale Sun Yat-Sen? La asta făcuse aluzie când luase legătura cu ei ultima oară.

Binefăcătorii lui l-au ajutat întotdeauna mult, atunci când au coborât în trecut. În ultima vreme și-au făcut apariția de mai multe ori. I-a interesat incidentul Kwok și urmarea lui. Se simțea puțin vinovat că le dăduse câteva indicii despre rezultatele investigației făcute de agenția lui, în schimbul informațiilor pe care le primea de la ei. Însă ultimele lor cercetări se concentrău pe documentele Forrest. În cadrul schimbului de astăzi, le transmisese câteva sugestii de orientare a cercetărilor, pe baza celor descoperite de NSA.

După ce prinse și eliberă încă trei pești între douăzeci și patruzeci de centimetri, porni în aval. În drum spre mașină, lăsând râul în spate, se întrebă din nou cine sunt binefăcătorii lui tainici.

Tânărul de azi îi spusese că lucrează pentru o fundație, așa cum suspectase și el. De la bun început fusese sigur că nu erau agenții unei puteri străine. Dar de ce-l aleseseră pe el – nu știa. Poate pentru că era civilul cu poziția cea mai înaltă din agenție.

Scutură din cap, strângându-și undița și aranjând-o într-un tub de aluminiu. La drept vorbind, când fusese contactat prima oară, nu avea poziția de acum. Tocmai indiciile primite de la ei îl propulsaseră în carieră. Putea spune că se ocupaseră de el. Dar nu putea alunga senzația că acești binefăcători se opuneau legăturilor CIA cu Tetragrammatonul.

Jim puse undița în portbagaj și-l închise. Rămase pe loc o clipă, ca să verifice dacă musculițele recent dobândite erau la locul lor, în siguranță. Apoi se urcă în mașină și se uită în oglindă.

– De ce te-au ales *pe tine*? își întrebă chipul reflectat. Pentru că ești negru? Era cumva un program anonim de afirmare?

Brescoll râse batjocoritor și porni motorul Volvo-ului. Schimbând vitezele, începu drumul înapoi spre rutina traiului zilnic. Nu foarte departe în timp sau spațiu, și totuși departe.

VII

PĂTRUNDEREA

Kowloon

Detectivul Lu avea multe să-i spună lui Ben Cho, dar nu știa cum, pentru că era escortat permanent de agentul special și atașatul FBI DeSondra Adjoumani. Totuși, dacă nu putea să-i *vorbească*, probabil că-i putea *arăta*.

În halatul alb de laborator, pantalonii negri, largi și pantofii negri asortați, Mei-lin spera că ținuta ei era destul de obișnuită ca să nu atragă atenția. În timp ce-i relata episodul de la Sala Memorială Sun Yat-sen, din care scăpaseră cu viață ea și Ma, pomenind de moartea lui Kao, dar omițând speculația finală a lui Ma, avu impresia că și Cho era deranjat de escorta sa. Îi dădea răspunsuri reținute.

Apoi, când îi arată un videograf cu micuțele mecanisme agitate cu aspect celular, „puieții” din cenușa lui Kwok, se convinse că era mult mai reținut decât la prima lor întâlnire.

– M-am tăiat din greșeală și au căzut picături de sânge pe mostre, îi explică ea, arătând pe ecran, și uite ce am obținut. Cred că le-a activat sângele. Se comportă la fel pe medii de agar, saturate cu componente sanguine.

Văzând că Adjoumani își făcea de lucru în dreptul ușii laboratorului, riscă și tastă, pentru Cho, cuvântul pe care și-l aminti din holotransmisia lui Kwok, neologismul obținut din alte două neologisme, biotehnologie și nanotehnologie. *La urma urmei, poate că toate cuvintele sunt neologisme vechi*, își zise.

BIONANOTEHNOLOGIE?

Urmări reacția lui Cho.

– Nu sunt sigur, încep el, apoi se întrerupse, văzându-i ochii. O privi șovăitor, pe urmă luă o hotărâre:

– Da, cred că ai dreptate. Se străduia să pară că-i răspunde la întrebarea pusă de ea cu glas tare. Reuși să dea un răspuns cam forțat. Dar în ce scop? Ce urmăresc?

– Nu știu, recunosc Lu. Mi-ai sugerat să caut informații. Inițial am crezut că am descoperit procesul de prelucrare a lor. Acum nu mai sunt atât de convinsă că e premeditat. Adică, din ce alt motiv se dezvoltă coloniile de bacterii, dacă nu ca să se înmulțească?

– Poate. Dar astea nu par naturale, mai degrabă un produs uman, deci, logic, servesc unui scop în avantajul ființelor umane. Poate nu sunt complet operaționale încă. E doar o bănuială. Mai ai primele mostre? Cele pe care le-ai contaminat din greșeală?

– La capătul celălalt al bancului... Acolo, îi arată Lu. Se îndreptară spre ele. Le-am ținut la frigider și le-am încetinit. Le-am scos acum o oră, știind că vii.

Cho examinează formele luate de mostre, cu o expresie ciudată pe figură.

– Seamănă cu vârtejurile de nisip din grădinile Zen, remarcă el derutat. Versiuni în miniatură.

– Da, sau cu amprente digitale, sugeră Mei-lin emoționată. Asta era – o deschidere. Dacă ar fi putut exploata ocazia, ar fi obținut multe informații de la Cho chiar sub nasul lui Adjoumani. „Vârtejurile” variază de la o colonie la alta, dar nu foarte mult. Ca amprente gemenilor identici, nu ale indivizilor neînruțiți.

– Gemenii identici nu au amprente identice?

– Geneticienii susțin că nici o trăsătură genetică nu are penetranță sută la sută. Genotipul nu se manifestă niciodată perfect în fenotip.

– Serios? De ce?

– Genotipul e un plan, spuse Mei-lin, deschizându-și palmele, iar fenotipul – casa ridicată pe baza lui.

– Și toată lumea știe că planul și casa nu coincid niciodată! spuse Cho, râzând.

– După teoreticienii complexității, diferența este dată de dependența sensibilă de condițiile inițiale.

Mai preocupat, Ben scutură din cap.

– Dar gemenii identici sunt duplicate genetice din același ovul fertilizat, nu?

– Duplicare aproape sută la sută, ca într-un sistem biologic. Și stau unul lângă altul în același uter. Dar și în uter există deosebiri, cum ar fi între concentrațiile chimice. Diferențele de mediu se amplifică numai după nașterea gemenilor. Hai să-ți arăt.

Era momentul să-și încerce norocul, să-i arate ce-i sugeraseră amprente lui, în mesajul returnat, oricât de improbabil părea.

Îi arată pe monitorul unui computer două seturi de amprente ale degetului mare similare, etichetate A și B.

– Vezi vreo diferență?

– Nu. De ce? Ar trebui?

– Numai dacă ești expert în dermatoglică, specifică Mei-lin, schimbând versiunile cu altele noi, pe care erau marcate diferențele. Ampretele se aseamănă foarte mult ca model – spirale, bucle, linii, creste dermice. Diferențele sunt clare, dar numai în detalii. Mai ales acolo unde crestele se bifurcă sau se termină. Vezi?

– Hmm mormăi Ben Cho, pretinzând că înțelege. Astea sunt ampretele unor gemeni identici?

– Cred că da. Gemeni, dar din mame diferite.

– Cum se poate așa ceva? se miră Ben și se scărpină pe cap cu un gest inconștient. Vreun joc de-a fertilitatea?

– Excelent! Tehnologia de reproducere avansată generează un surplus de ovule fertilizate și de embrioni care se pot congela și stoca. De aici se poate trece direct la permutări și combinări.

– Ce vrei să spui?

– Hai să-ți prezint câteva scenarii, îi spuse ea. Pe ecran apărură arbori genealogici modificați și explicați. Ovulul mamei genetice ar putea fi fertilizat de sperma tatălui genetic *in vitro*, rezultând un embrion care poate fi implantat ulterior în uterul mamei. Mama genetică devine astfel mamă însărcinată.

– Dar nu trebuie să se întâmple neapărat așa.

– Nu. Embrionul poate fi implantat în uterul unei femei fără nici o legătură biologică. Mama genetică nu trebuie neapărat să fie mama culturală. La fel, tatăl genetic poate fi sau nu tatăl cultural, în casa în care crește copilul.

– Atunci aceste diagrame arată că un embrion poate fi implantat în uterul unei femei care nu e mama lui genetică și, odată născut, poate crește într-o familie în care

nici mama, nici tatăl lui nu au legătură genetică cu el, conchise Ben.

– Și, în acest caz, încercă Mei-lin să îndrepte conversația spre alt subiect, singura legătură „biologică” dintre mamă și copil este aceea că ea l-a purtat în pânțe și l-a născut. Nu are nici o legătură genetică cu „copilul” ei.

– Și, întreb din nou, ce legătură are asta cu gemenii identici?

– Dacă avem de-a face cu embrioni divizați identici, îi explică Mei-lin, arătându-i alți arbori genealogici și diagrame, unul din ei poate fi crescut într-o familie în care părinții genetici sunt și părinți culturali. Celălalt însă, geamănul adoptat, poate fi crescut într-o familie cu care nu are nici o legătură biologică. Un tată cu care nu are nici o legătură biologică. O mamă cu care singura legătură e că l-a purtat și l-a născut la termen.

– Dar, dacă embrionii ar fi congelați, atunci ar putea fi stocați, spuse Cho, reflectând la idee. Geamănul embrionar adoptat nu trebuie să se nască neapărat în aceeași zi.

– Exact. Un geamăn embrionar adoptat se poate naște la diferență de luni sau ani de zile față de geamănul său identic din punct de vedere genetic. Și e foarte probabil ca acel copil adoptat să nici nu știe că a fost adoptat, pentru că părinții lui poate habar n-au că, genetic vorbind, nu e de fapt copilul lor.

– Așadar, gemenii pot crește în familii diferite, fără să știe că au un frate și fără ca familia să știe adevărul.

– Nu doar în familii, ci și în rase diferite, sublinie Mei-lin. Pentru că oamenii fac parte dintr-o specie și, strict în baza clasificării biologice, specia umană nu are rase, ci variații geografice. Rasa și etnicitatea sunt, fără

îndoială, concepte sociale și istorice majore, dar semnificația lor *biologică* este ne semnificativă sub aspect genetic. Suntem cu toții prea asemănători genetic ca să fim rase diferite, în sensul dat de Linné. Și, din moment ce aceeași genă poate produce o gamă de proteine, nu e chiar așa de greu să iei același genotip și să te joci cu el proteomic și epigenetic, până când produce un fenotip diferit.

– Dar cum se poate ca lucrul cu genele și proteinele la microscara de care vorbești să modifice ceva mărț, ca rasa ? întrebă Cho, perplex.

– Semnificații etnici tradiționali, ca nivelul de melanină din piele, părul ondulat, cuta mongoloidă și altele, continuă Mei-lin, în timp ce tasta pentru a rula alte imagini, sunt ușor de modificat peste nivelul genetic. Prin tehnologia proteomică și epigenomică, relația dintre gemeni și chiar dintre rude se poate masca perfect. Singura cale de a depista genotipuri identice e prin testare ADN.

– N-am auzit de... ăăă... copii gemeni din rase diferite, spuse Cho pe un ton mai degrabă suspicios. Există documente care să ateste astfel de cazuri ?

– Nici eu n-am auzit de asemenea cazuri până acum, dar cred că am descoperit unul.

Mei-lin aruncă o privire furișă spre ușă. Adjoumani era tot acolo, santinelă discretă. Nimic din postura ei nu indica dacă era cu adevărat preocupată de altceva sau se prefăcea că nu le dă atenție din politețe. Dar, din unghiul în care stătea, nu avea cum să vadă ecranul monitorului. Lu tastă și aduse pe ecran ceea ce voia să-i arate lui Cho, apoi se dădu la o parte, făcându-i semn să studieze.

Urmări expresia lui Ben pe măsură ce el asimila datele de pe ecran, pe care ea deja le cunoștea. Ampretele A se potriveau cu ale lui Jaron Kwok, ale cărui coordonate indicau data nașterii și alte caracteristici de identificare. Ampretele B, foarte asemănătoare, se potriveau cu ale lui Benjamin Cho, ale cărui coordonate indicau o cu totul altă dată a nașterii și alte caracteristici de identificare. Un tremur discret tulbură chipul lui Ben.

– Trebuie să fie o greșeală, zise el în șoaptă, tușind ca să-și limpezească vocea.

– Nici eu nu mă așteptam să fie adevărat, rosti Lu, neștiind ce altceva să spună. Și nici nu există dovezi genetice încă. Dar dovezile indirecte sunt foarte solide. Uite cât de bine se potrivesc ampretele. Cele etichetate B sunt luate de pe un cilindru de mesaje – au fost identificate. Cele etichetate A sunt luate de la o scenă a crimei și se potrivesc cu celelalte date existente ale subiectului A.

– Vrei să spui că... Cho se opri, pentru că Mei-lin îl prinse brusc de braț și-l pișcă de piele cu vârful degetelor. Vrei să spui că subiectul A și subiectul B sunt gemeni identici?

– Da. În ciuda diferențelor „rasiale” și de familie. Ben întoarse spre Lu o privire pătrunzătoare.

– Atunci, Marilyn, întrebarea mea de mai înainte se poate pune și acum: de ce s-ar face un asemenea lucru?

– Iar eu trebuie să repet că nu știu. Dar ce ai spus înainte despre mecanisme se aplică probabil și în acest caz: servește unui scop mai amplu. Cred că ceea ce vezi pe ecran e produsul unei manipulări planificate cu multă atenție, în afara evoluției normale a reproducerii și a progresului biologic. Rezultatul inovației tehnologice.

Mohorât, Cho o aprobă cu o înclinare a capului. Era abătut, iar lui Mei-lin îi fu milă de el. Cum altfel să se

simtă, la urma urmei? Dacă ceea ce îi arătase era adevărat, atunci tot ce știa el despre existența lui era fals. Meditând asupra ramificațiilor, constată că nu pot fi evaluate.

Nu voise să-i facă rău, dar ce altceva să fi făcut? Descoperirea ei ar putea avea implicații majore în investigarea cazului Kwok. Dacă tot ajunsese atât de departe, trebuia să meargă până la capăt și să obțină dovezi incontestabile. Pentru asta avea nevoie de o mostră de ADN.

– Apropo, spuse ea pe un ton obișnuit, încercând să-i atragă atenția. Colectez probe de grupe sanguine diferite ca medii de testare pentru mecanismele celulare. Te deranjează să iau una și de la tine, pentru teste suplimentare?

Puse accentul pe ultimele cuvinte în speranța că Cho va înțelege ce vrea, dar nu prea tare, ca să nu atragă atenția lui Adjoumani. Ben o înțelese.

– Nu, de ce să mă deranjeze? rosti el sec.

Detectivul Lu aduse instrumentele necesare, îi puse garoul și pipăi o venă la îndoitura cotului. Apoi desfăcu o seringă. Gesturile îi amintiră de vremuri vechi, când nu era expert în medicina legală și nu lucra în cadrul poliției, mai vechi chiar decât perioada în care își scria lucrarea de diplomă, în antropologia medico-legală. Ca studentă, câștigase niște bani lucrând într-o clinică locală, recoltând probe de sânge și îndurând nenumărate glume cu vampiri.

– Sunteți sigură că e absolut necesar, doamnă? întrebă agentul special Adjoumani, pășind în laborator și întrerupând-o pe Lu.

Mei-lin se uită la Ben.

– Da, e necesar, DeSondra, răspunse Cho, întorcând privirea lui Mei-lin. Nu-ți face griji. Ia ceva din mine, nu-mi introduce nimic în corp.

Cât îi luă sânge, Lu încercă să-i arate, din priviri, cât de recunoscătoare îi era. Constată cu uimire că și el îi răspundea cu aceeași recunoștință, deși însoțită de nesigurantă. Și regret.

Cho îi scrisese numărul lui de telefon local pe o bucată de hârtie.

– Dacă afli ceva interesant, dă-mi un telefon, o rugă el.

PROVOCÂND ISTORIA

Sha Tin

Privind înapoi peste umăr, Ben Cho zări hotelul Royal Park, cu numele scris mare pe frontispiciu. Locul în care Jaron Kwok – fratele său geamăn nebănuît, dacă detectivul Lu nu se înșela – își găsite moartea în mod suspect. În lumina după-amiezii târzii, Ben se plimba prin parcul după care fusese numit hotelul.

Nu putea spune exact de ce, după întâlnirea cu detectivul, o rugase pe Adjoumani să-l aducă cu mașina în Sha Tin. „Întoarcerea la locul crimei“, îi explică el. Nu era adevărat. Nu se dusese în camera lui Kwok, acum deja curățată și închiriată altor musafiri. În schimb, hoinărise în jurul hotelului, apoi în parcul apropiat. Probabil c-o enervase pe agentă fiindcă se plimba fără scop, în loc să urmărească o pistă concretă, dar nu avea ce face.

Ar fi vrut să-i spună ce descoperise Lu, dar nu știa dacă era bine. Lu își apăra informațiile, așa ciudate cum erau. Tot nu știa câtă încredere să aibă în ea – sau, la drept vorbind, în Adjoumani, care îl urmărea ca o umbră și acum.

Wong Jun și gorilele de la Guoanbu îl țineau și ei sub supraveghere, probabil. Ținând cont de atacurile mediatice dintre China și SUA referitor la problemele din Nepal și California, se întrebă cât va mai putea să se plimbe „liber“ prin China.

În parc, garduri firave apărau spațiile verzi printre care se întindeau iazuri înconjurate de pietre și garduri vii îngrijite. În fundal, printre palmieri, se întrezăreau turnurile blocurilor cu mai multe etaje de pe malul celălalt al râului Shi Mun. Ceea ce Ben luase drept statui impresioniste abstracte când trecuse pe lângă ele prima oară se dovediră a fi stânci răsucite și erodate, plantate pe ridicături scunde. Îl copleși impresia de suprarealism, mai ales când se trezi privind un peisaj cunoscut, deși nu mai fusese în parc niciodată.

În fața lui, o cascadă aluneca de pe un delușor, peste straturi din pietre ascuțite, într-un iaz sau un lac cu apă gri-verzuie. Pe insula din mijlocul lui se înălța o structură deschisă, o combinație de foișor și pagodă, cu acoperiș de țiglă roșie.

Pești colorați în toate nuanțele curcubeului înotau prin apa murdară și broaște țestoase negre-cenușii se încălzeau la soare pe pietrele de la mal. Un pod boltit se arcuia între insulă și mal.

Ben se așeză pe o bancă de lângă lac și se uită la o grădină rămasă fără palat. Era același peisaj pe care-l văzuse într-o fotografie din casa Cherisei: ea și Jaron, un cuplu fericit stând chiar pe acest pod oglindit în lacul cu pești și broaște țestoase. Fragmente din peisaj apăreau și în holotransmisia lui Kwok.

Se gândi la întâmplarea cu Cherise în parcare din New Burlton. Refuză să se gândească dacă o trădase pe

Reyna sau pe Jaron și făcu un efort să se piardă în decorul din fața ochilor.

Ceea ce îl surprindea cel mai tare era modul în care podul se reflecta în apă. Jumătatea de sus alcătuia, unită cu cea de jos, un cerc perfect, gol, jumătate real, jumătate iluzoriu. Implicațiile imaginii îi răsunau în minte, rezonând cu situația lui, recent descoperită.

Dacă Jaron Kwok era cu adevărat fratele lui geamăn, atunci imaginea reflectată era Jaron sau Ben? Fusesse Ben modificat proteomic, ca să pară un copil născut din tată chinezo-american și mamă africano-americană? Sau Kwok fusesse copilul-provocare, conceput din ovulele și sperma familiei Cho, caracteristicile lui negre fiind ascunse ca să arate ca un chinez?

Care dintre ei trăise viața reală și care trăise iluzia? Dacă amândoi s-au născut din același embrion, atunci cine concepuse embrionul, părinții lui sau cei ai lui Kwok? Ținând cont că data nașterii lui Ben era la două luni după a lui Kwok, era oare Ben cel crescut de altă familie, nu de cea biologică?

Dacă nici una dintre perechile de părinți nu fusesse sursa de ovule și spermă? Prea mult de reflectat. Totuși, de ce nu discutaseră părinții lui cu el niciodată despre problemele dinaintea nașterii sale? Lupta cu fertilitatea și infertilitatea, hotărârea care i-a determinat să apeleze la tehnologia reproductivă. Oare liniștea lor era un secret de familie?

Ca dragostea maternă dusă la extrem și transformată în abuz sexual?

Soră! Ce faci cu băiatul ăla?

Alungă ideea.

Ura de mult implanturile, pentru ca acum să afle că, probabil, și el era unul, adică fusese de la bun început. Încercă să se gândească la altceva și aproape că reuși.

„Ceva s-a întâmplat atunci“, spusese Cherise. „Răscrucea drumului spre Teba“. Și Jaron folosisese expresia în notițele lui pe marginea documentelor Forrest, dar în alt context. Documentele Forrest... Și ele mergeau pe căi diferite, conducând la nenumărate întrebări și răspunsuri.

Ben presupusese dintotdeauna că Felix Forrest fusese un Războinic Rece, credincios epocii sale. În imaginile văzute, Forrest sigur arăta așa, cu pălăria lui și ochiul bandajat – lucru justificat, pentru că își pierduse un ochi într-un accident din copilărie. Dar cu cât citea Ben mai mult din lucrările publicate ale bătrânului spion, mai ales povestirile lui științifico-fantastice, cu atât devenea mai nesigur în privința lui. Dacă Forrest n-a fost decât un patriot fanatic, atunci de ce a lăsat adevărul să se răspândească liber prin lume, în povestiri așa-zis fantastice, publicate sub pseudonim?

Pe parcursul cercetărilor sale, Ben – la fel ca Jaron înaintea lui – descoperise că științifico-fantasticul lui Forrest masca discret proiecte CIA secrete de la sfârșitul anilor 1950 și începutul anilor 1960, dându-le un contur nou, sub forma unor povestiri fantastice despre „Instrumentalitatea“ puternică și misterioasă care va conduce în viitorul apropiat. Forrest a transformat experimentele trecute ale CIA într-o relatare despre savantul Rogov, care și-a proiectat conștiința cu peste o mie de ani în viitor. Iar în povestirea despre un călător hiperdimensional furios, pe nume Artyr Rambo, bătrânul spion făcea referire indirectă la proiectul MK Ultra – administrarea, pe ascuns, de LSD civililor neștiutori.

Astfel de scăpări nu se potriveau cu profilul un hiperpatriot conștient de importanța siguranței statului. Au fost ele cu adevărat o breșă în sistemul de secrete sau își urma bătrânul spion propriul program nerostit? Își apăra el propriile teorii despre limita dintre patriotism și paranoia?

„Răscrucea“ din cercetările lui Kwok nu se referea la viața lui, realiză Ben, nici la Felix Forrest și viața lui, nici la agenții ca CIA și NSA. Nu, se referea la istoria mult mai amplă a artei memoriei și criptografiei – apariția științei, a serviciilor secrete și a societăților secrete. Drumurile se bifurcau mult înapoi, la trivium, locul unde se uneau sau se despărțeau rutele principale, unde Oedip și-a ucis tatăl fără să știe, pe drumul care ducea spre căsătoria cu mama lui. La triviumul din școlile medievale. La magul renescentist, scufundat în artele triviumului și la fratele său, quadrivium. Magul care, cu memoria lui magică în sprijinul gnozei, a făcut ca acțiunea ființelor umane asupra lumii să fie demnă, importantă și permisă.

Magul care a deschis, așadar, calea spre știința modernă. La rândul ei, aceasta a creat un nou trivium, detașându-se de magia și religia cu care conviețuise, parte dintr-o singură artă.

Privind la pod, la arcuirea lui și la apa în care se oglindea, la cercul gol a cărui jumătate se reflecta în lac, Ben se gândi la felul în care caleidoscoapele alcătuiau fantasmagorii magice din cioburile din oglindă, din dublări, ramificații și reflexii. La holotransmisia lui Kwok și la personajele deja identificate din ea, printre care și Giordano Bruno.

Dicționarele filozofice și enciclopediile pe care le consultase afirmau că Bruno – cabalist și criptograf ocultist,

adept al lui Hermes Trismegistus, magician al soarelui și ucenic timpuriu al lui Copernic – fusese fie cel mai mare materialist (pentru că susținuseră spiritul și universul sunt unul și același lucru), fie cel mai mare imaterialist care a trăit vreodată (exact din același motiv).

Scuturând din cap, Ben se concentrează din nou cu privirea pe cercul perfect format de arcada amplă a podului și imaginea ei reflectată în apă. Mai devreme considerase reflexia o iluzie, o jumătate ireală, dar acum înțelese că portalul circular era complet numai dacă exista și ca obiect real, și ca imagine în oglindă. Cercul nu era o iluzie, ci suma părților complementare. Ceea ce Giordano Bruno a numit *coincidentia oppositorum*, coincidența contrariilor, cu secole înainte ca fizicienii să descopere complementaritatea.

Ben își aminti când vorbise despre complementaritate ultima dată – în discuția cu Kimberly, stripteuza – și se înroși în obraji.

Când adepții mecanicii cuantice tradiționale au început să privească spre cosmos, au descoperit un cerc întreg, dar au declarat că numai universul din partea lui Ben a reflexiei era adevărat, pe când cealaltă jumătate a cercului, geamănul din oglindă, era o fantomă. Cu toate acestea, când teoreticienii lumilor multiple, nașii criptologiei cuantice, au privit spre cosmos și au văzut un cerc întreg, au declarat că universurile gemene care alcătuiesc întregul sunt reale în aceeași măsură, numai că fiecare univers, îl *simțea* pe celălalt ca o fantomă.

În unele universuri, anumite lucruri nu au depășit niciodată frontiera formală, nu s-au *petrecut* în fapt. Ca moartea lui Jaron. Tumoarea Reynei, cancerul, moartea ei. Ben se strădui să-și alunge astfel de gânduri. La ce i-ar folosi? Dar, chiar dacă se concentra pe munca lui

Jaron, gândurile îi fugeau din nou la ceea ce ar putea exista în alte lumi.

Acolo, la răscruce, gemenii nerecunoscuți ai magiei arhetipale și ai științei empirice se despărțiseră, cel puțin în viziunea lui Kwok. Bruno a încercat să unească într-o singură Biserică universală sectele care dezbinaseră bisericile creștine prin sistemul lui secret și magic al memoriei, dar în final a eșuat. Artă ocultizată a memoriei a ajuns clandestină, transformată în societăți secrete ca rozicrucienii, masonii și nenumărații lor urmași. Alternativ, în formă demitologizată, artele mnemonice au deschis calea oficială a metodei științifice.

În ciuda eșecului, eforturile lui Bruno de a sistematiza arta memoriei pentru a produce o mașină de memorie universală nu au fost foarte diferite de cele depuse de Alan Turing înainte și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acest lucru a făcut posibilă crearea de software pentru mașinăriile sale universale întruchipate, în scurtă vreme, de computere mecanice și electronice. Însă Bruno n-a sperat să programeze partea de hardware a mașinilor, ci sufletul și mintea.

Partea de hard a podului, partea umedă a imaginii reflectate. O clipă, Ben văzu cu ochii minții sclipirea spectrală a unui lanț de aur răsucit, dubla spirală luminoasă a istoriei alunecând înainte și înapoi prin bezna timpului. Roțile combinatorii ale lui Lull și roțile memoriei ale lui Bruno reflectau, în mod curios, discuri de cifruri militare, inele de decodor, discurile dispozitivelor Enigma germane, roțițele de calcul ale dispozitivului diferențial al lui Babbage.

Generalii și amiralii americani i-au numit pe spărgătorii lor de coduri „vrăjitori“, iar numele de cod colectiv pentru o serie de interceptări japoneze de maximă

importanță în ajunul celui de-al Doilea Război Mondial a fost MAGIC. Churchill a numit ostilitățile electronice „războiul vrăjitorilor“. Oamenii de știință și tehnologii de la CIA și NSA erau numiți „vrăjitori“ și în interiorul, și în afara organizațiilor. Criptologia era molecula-oglină, ADN-ul magiei, dar și al științei.

Vai, ai grijă, își zise Ben. Nu exagera. Însemnările lui Jaron erau îmbibate de euforia informațiilor. Era nebunie sau...?

Când se uită la chipul său în lac, nu-l văzu nici pe Jaron Kwok, nici spectrul unui geamăn crescut din aceeași benzi ADN, ci propria sa reflecție, care-i aminti cât de profund abordase Kwok, în notițele sale, nu doar istoria, ci și destinul.

Calculul cuantic, susținea Kwok, era destinat să reunească drumurile bifurcate cu atât de mult timp în urmă. Vrăjitor, savant și criptanalist – toți se oglindeau unul pe altul. Pentru Kwok, crearea computerului cuantic cu lățime de bandă universală, cea mai avansată mașină criptanalitică, reprezenta cheia universală de descifrare a codurilor. Însemna întoarcerea la *clavis universalis* și împlinirea ei, cheia tuturor misterele din univers. Crearea criptogramei ca labirint universal, un cifru indescifrabil, însemna revenirea la *labyrinthus universalis*, labirintul magului, o cale plină de enigme pe care trebuie s-o străbată cei neinițiați, dacă vor să dobândească puterile nelimitate ale celor inițiați.

Citind însemnările lui Kwok, Cho se întrebase dacă omul se considera un mag renăscut, un al doilea Bruno. Din câte își dădea seama, Giordano Bruno credea că mașinăria sa universală a memoriei – cu roți înglobate în roți înglobate în alte roți – era capabilă să reflecte în mod complex permutările și combinările stelelor și planetelor

în drumul lor. De asemenea, credea că astfel de simulacre ajustabile îi vor permite să creeze un sistem cu care să pătrundă în sistemele astrologice arhetipale, ca să ajungă la tiparele de ordonare ale naturii însăși, deci să deschidă „ușile de diamant negru” – expresia lui Bruno – din sufletul celui inițiat. Odată deschise, ele ar deveni „ușile sidefate” ale Revelației și i-ar permite inițiatului să-și conecteze sufletul la energiile cosmice.

Deși Jaron Kwok nu s-a gândit neapărat la constelații ca la „umbrele luminoase ale Ideilor”, la fel ca Bruno și el credea că putea afla combinația bolții raiului. Oare el, spărgătorul de seifuri cerești, a reușit sau nu? A absorbit o lume întreagă de date, ca marele mag? A reflectat el, extaziat, universul în mintea lui oglinditoare, a devenit el una cu Energiile Cosmice?

În ce scop? Patriotism, paranoia sau ego? A vrut să-i învingă pe chinezi și să ia premiul? Pe americani? Pe amândoi? Dar dacă premiul pe care-l căutau toți, prin intermediul bionanotehnologiei și al criptologiei cuantice, nu era decât premiul de inferioritate?

Sau o capcană explozivă. Buuum! Îți iei adio de la univers. Sau cel puțin de la locul tău în el, eroule. În ultima clipă, când a dispărut, oare a știut Jaron că avea un frate geamăn? Sau a murit ignorant, victima propriilor mașinațiuni, reușind să rămână un biet neștiutor?

Ben își întoarse privirea.

Cu colțul ochiului, surprinse imaginea unei femei care se îndrepta spre el. La început se gândi că e Adjoumani, dar sursa imaginii reflectate ajunse imediat lângă el. Era o tânără asiatică, suplă și neobișnuit de frumoasă, deși puțin prea machiată pentru gustul lui. Îi trecu prin minte că poate e o agentă Guoanbu, imaginea oglindită a DeSondrei.

– Bună, îl salută ea. Chiar și salutul dintr-un cuvânt era sugestiv. Știi din surse sigure că ești genul de bărbat care apreciază formele feminine. Citesc în ochii tăi că e adevărat. Pe mine mă cheamă Sin, dar tu poți să-mi spui Helen. Hai să dansăm, vrei?

Femeia îi aruncă o privire iritant de seducătoare și-i vârî o bucată de hârtie în palmă exact când Adjoumani își făcu apariția grăbită. Agentă FBI fusese luată pe nepregătite. Înainte de a putea lua măsuri, ea și Ben văzură cum străina se furișează discret de lângă el și dispare.

– Cine era?

– Nu știu, spuse Ben, tușind ca să-și curețe gâtul uscat și ca să-și ascundă stânjeneala din glas. Mi-a dat asta. O invitație la un club al „doamnelor“.

– Templul Celor Zece Mii de Frumuseți, citi Adjoumani cu voce tare, încruntându-se. Scutură din cap cu dispreț și-i dădu lui Ben invitația înapoi. Locul e undeva la poalele dealului, lângă Templul Celor Zece Mii de Buddha. Lipsă de gust, după părerea mea.

– Da... Ben dădu absent din cap. Aruncă o ultimă privire spre pod și spre imaginea lui reflectată în lac, poarta spre o altă lume. Am văzut Templul Celor Zece Mii de Buddha. Și cred că am văzut tot ceea ce mi-am propus, venind aici.

– În regulă. Atunci, să ne întoarcem la hotel.

Urmând-o în tăcere, gândurile negre îl cuprinseseră pe Ben mai repede decât se lăsă amurgul. „Știi din surse sigure“, spusese necunoscuta. Să fie doar o coincidență? Un comentariu spontan? Se juca oare cu curiozitatea lui, sperând să câștige un client?

Dacă știa într-adevăr ceva despre el „din surse sigure“, atunci care erau acele surse? Era acel „club al doamnelor“ similar cu „clubul domnilor“, un alt eufemism

pentru barul de striptease? Singura persoană care știa de aventura lui nocturnă la un asemenea bar era Ike Carlson. Și Kimberly, desigur. Îl trădase Carlson? La urma urmei, Ben nu știa prea multe despre el.

Acum, că se gândea, nu fusese Kimberly stripteuza prea potrivită pentru el și nevoile lui? Dar și Ike și ea erau la jumătate de lume distanță. În ce scop ar trăda ei micul lui păcat? Și cui?

În ce scop?

Pentru ce?

Auzise și se gândise la întrebarea asta mult prea des astăzi. Cu mintea la umbre luminoase și reflexii întunecate, la oglinzi și la stripteuze, se întreabă dacă nu încerca cineva să-și bată joc de el. Dacă nu încerca cineva să-și bată joc de toată viața lui.

Nu avusese niciodată înclinații paranoice. Teoriile conspirației erau imitațiile dăunătoare ale investigațiilor autentice, fantezii care umpleau golurile când lipseau faptele. Așa crezuse el întotdeauna.

Totuși, ceea ce-i arătase azi Lu ar fi zguduit pe oricine. Povestea ei despre copiii „modificați” parcă era scoasă dintr-o carte de povești triste. Dacă exista cineva responsabil de această chestiune neașteptată, cine era? Cine ar fi făcut așa ceva? Cine ar fi făcut din el un pion din clipa nașterii și, din nou, în ce scop?

Misterul atotvăluitoare îl ducea cu gândul la organizațiile de la care primise Kwok documentele Forrest. Aceleași care-l angajaseră pe Jaron, apoi pe el.

Dar descoperirea lui Lu nu părea o chestiune de „securitate națională” sau „concurență corporatistă”. În spatele agențiilor secrete și al rețelelor teroriste, al conspirațiilor criminale și al cabalelor clandestine, al

intrigilor internaționale lansate de guvernele din umbră, existau entități și mai misterioase?

Unde să caute el creaturi care trăiau atât de departe de lumina zilei? Cu ce cheie să deschidă ușile de diamant negru și ce Puteri va găsi în spatele lor?

Privind la bilețelul roz din palmă, simți că are în mână un fir care-l va conduce printr-un labirint care se întuneca din ce în ce mai tare.

ANTICIPAREA PRECEDENTULUI INEXISTENT

Crypto City

Într-un hol mic pentru teleconferințe de la etajul al optulea, unde se aflau birourile directoriale din Sediul Central/Operativ, directorul-adjunct Brescoll se întâlnește cu Beech, Wang și Lingenfelter. Nici unul din ei nu arăta extrem de fericit, deși cei trei aveau cu totul alte motive pentru asta decât Brescoll. Soacra lui tocmai fusese diagnosticată cu cancer uterin, iar soția lui, Marion, care era foarte apropiată de ea, trecea printr-o perioadă grea. În ciuda provocărilor dureroase în fața cărora se afla el și familia lui, la serviciu Jim încerca să se concentreze pe chestiunile urgente, chiar dacă nu-i venea prea ușor.

– V-am citit rapoartele, se adresează el celor trei. Mi se pare că avem mai multe probleme. Din câte văd, se împart în patru categorii. În primul rând, e vorba de activarea cenușii găsite la dispariția lui Jaron Kwok. În al doilea, de explicarea imaginilor bizare înglobate în holo-transmisia lui Kwok, mai ales cele din Sala Memorială Sun Yat-sen și în tabloul din Philadelphia. În al treilea,

de accesul la materialele din holotransmisie. Iar în al patrulea, de concurenții noștri: Guoanbu, în China. Dar cum rămâne cu cybernesienii care lucrează în afara Trifrontierei? Cu Războinicii Noilor Învățături, cu familia criminală Cheng? Ce urmăresc să câștige din acțiunile lor? Hai să-ncepem cu primul punct, cenușa bionanotehnologică și activarea ei.

Beech, parcă prea dornic să înceapă, activă un holovideo cu mecanisme nanorganice complexe.

– Tehnicianul nostru care lucrează în laboratorul lui Lu din Kowloon a observat că detectivul a cultivat mai multe mostre în medii de sânge, spuse el. Am procedat și noi la fel. Într-adevăr, bionanomecanismele se activează în contact cu sângele.

Brescoll surprinse un schimb de priviri între Beech și Wang care sugera dezacordul. Apoi Wang elimină datele lui Beech și le înlocuiește cu propriile grafice, care arătau procente de „activare a populației bionanotehnologice proiectate” și „caracterizări ale limbajelor recursiv enumerative prin modelul Watson-Crick.”

– Cred că expresia „parțial activat” se potrivește mai bine, spuse Wang. Studiate cu microscopul electronic, mecanismele care alcătuiesc cenușa lui Kwok – sunt mai multe tipuri, vedeți – s-au dovedit a fi neobișnuit de complexe. Nu avem nimic care să le egaleze. Totuși, ceea ce fac până acum e doar comunicare la nivel extrem de scăzut și reproducere.

– Dar crezi că sunt capabile de mai mult? se interesează directorul adjunct.

– Mult mai mult, veni răspunsul categoric al lui Wang.

Jim observă că Bree Lingenfelter se uită rapid de la Wang la Beech și iar la Wang, apoi înlocuiește imaginile lui

Wang cu propriile grafice despre „Gramatica dispozitivului Turing în sisteme” și „Suprapunerea proprietăților complementare în modelul Watson-Crick și sistemele cuantice generalizate”.

– Trebuie să spun că sunt de acord cu dr. Wang, declară Lingenfelter. Metoda prin care aceste dispozitive bionanotehnologice exploatează fundațiile mecanice cuantice ale activității moleculare ADN este mult mai sofisticată decât e necesar pentru simpla reproducere sau comunicare locală. Nu cunoaștem pe nimeni – nici noi, nici chinezii, nici rușii, japonezii sau europenii – care să producă dispozitive bionanotehnologice la acest nivel de dezvoltare.

Jim ridică din sprânceană.

– Deci prima noastră problemă a făcut trei pui, constată el, clătinând ușor din cap. Dacă cenușa bionanotehnologică, indiferent de câte tipuri este, nu e total activată, atunci cum reușim s-o activăm în totalitate? Care e rezultatul cel mai probabil al acestei activări complete? Și, dacă nimeni dintre cei pe care-i știm n-a construit aceste materiale, atunci cine a făcut-o?

– Nu avem încă răspunsuri clare la aceste întrebări, doar speculații, răspunse Beech sec.

– Lucrăm la un fel de clasificare „citologică” a tipurilor de bionanotehnologie, adăugă Wang, dar nu e chiar atât de ușor. Aceste dispozitive elimină granițele dintre mecanismele organice și anorganice în moduri fără precedent.

– Foarte bine, spuse Brescoll, alungând cu un gest alte explicații și gândindu-se că a auzit mult prea des cuvântul citologic în ultima vreme. Cum e cu imaginile înglobate în holotransmisie?

– Informatorii noștri ne-au raportat că detectivul Lu a făcut investigații la Sala Memorială Sun Yat-sen, spuse Beech, derulând rapid imaginile cu sala și știrile despre un raid terorist. Curios, s-a dus acolo exact în ziua în care sala a fost atacată de o celulă a Războinicilor Noilor Învățăture. Însă Zuo Wenxiu, agentul pe care l-am identificat când a fost ucis Hui și la întâlnirea dintre detectiv și Cho în Victoria Peak, nu s-a numărat printre participanții la raidul eșuat. Investigația lui Lu a ajuns într-un impas la sala memorială, cel puțin pentru moment. Agentul nostru din laboratorul ei ne-a spus că ea și un coleg al ei au filmat sala memorială, dar nu au făcut nimic cu materialul.

Jim se gândi o clipă dacă raidul terorist chiar avea ceva curios în el și dacă informatorii lui Beech știau despre acel grup, dar se hotărî să treacă mai departe.

– Tabloul de la Muzeul de Artă din Philadelphia? Cel cu nobilul care arată spre un dedal.

– Nu un labirint oarecare, îl corectă Beech. Unul simplu.

– Și care-i diferența?

– Un labirint obișnuit are mai multe cărări. Există și bifurcații, locuri în care trebuie să te hotărăști în ce parte s-o iei. Dacă mergi pe drumul greșit, te înfunzi. Un labirint simplu însă are un singur curs, oferă doar o cale de străbătut. N-ai de făcut alegeri, nici nu te înfunzi mergând spre centru. Călătoria de la periferie la centru și cea de la centru la periferie sunt imagini în oglindă. În labirintul propriu-zis te poți rătăci fără să ajungi vreodată la ieșire, dar într-un simplu labirint, dacă persisti, nu te rătăcești niciodată cu adevărat. Dacă ai timp, întotdeauna o scoți la capăt.

Observând expresia de pe fața directorului, Beech tăcu, de parcă vorbise prea mult. Pentru Brescoll, vorbise într-adevăr prea mult, prea pedant și pe un ton condescendent.

– Atunci, haideți să „persistăm” și să ne continuăm călătoria pentru a descoperi sensul tabloului.

– În afară de faptul că e explicat printr-o expresie enigmatică..., începu Wang.

– „Ascunde catastrofa în văzul lumii”, spuse Brescoll și înclină din cap.

– ...n-am aflat nimic altceva, reluă Wang, decât că Jaron Kwok a vizitat muzeul cu peste un an în urmă. Așa cum a vizitat și Sala Memorială Sun Yat-sen.

– Ce-i cu cybernesianul care a scăpat polițiștilor veniți să-l captureze la Philadelphia? Don Markham, sau Sturm sau cum își mai zice.

Pe cei trei îi cuprinse stânjeneala când Beech răspunse la întrebare.

– La început, am crezut că n-are nici o legătură. Le-am sugerat colegilor de la CIA că legăturile noastre la FBI și Siguranța Internă ar vrea, poate, să-l prindă, în baza acuzației de comerț cu arme criptografice. Întrucât a fost implicat în holotransmisia lui Kwok, ne-am gândit că e util să fie arestat. I-am descoperit interesul față de tabloul lui Dossi numai după ce a scăpat. Se pare că a dispărut undeva între Muzeul de Artă și hotelul în care stătea în Philadelphia. Noi bănuim că a fost ajutat, dar nu știm *exact* de cine.

Jim înclină din cap. Bănuia că o parte din acei „noi” de care vorbea Beech aveau legături cu Tetragrammatonul. Ei bine, Jim avea propriile lui legături, pescuind pe ici-pe colo, în timpul liber. Va trebui să renunțe la

rolul de ignorant. Spera să aibă suficientă putere de concentrare ca să facă pe inteligentul.

– Trebuie să mărturisesc că e posibil să mă fi înșelat la început, rosti el, când m-am îndoit de interesul pe care l-ați manifestat pentru sistemele de memorie din secolul al XVI-lea. Acum avem de-a face cu un tablou de Dossi din secolul respectiv, care se dovedește important. Una dintre sursele mele mi-a sugerat să privim tabloul și Sala Memorială Sun Yat-sen în contextul unui sistem de memorie artificială.

– Cum așa ? întrebă Wang.

– Sursele mele mi-au indicat că tabloul ar putea fi o „imagine a memoriei“, un simbol vizual de mare importanță în ansamblul sistemului de memorie. Tot ele mi-au sugerat că Sala Memorială ar fi un model real al „palatului memoriei“ sau al „teatrului memoriei“, baza unui întreg sistem care înglobează tabloul.

Jim Brescoll văzu cum celor trei consilieri le sclipesc privirile și încep să comunice între ei stenografic.

– Cum rămâne atunci cu a treia întrebare ? vru Wang să afle. Care e legătura, dacă există vreuna, între holotransmisia cu imaginile înglobate în ea și modul de operare a bionanotehnologiei ? V-au spus sursele ceva despre ea ?

– Nu, mă tem că nu.

– Ar fi bine să le întrebați, sugerează Beech pe un ton sec. Chiar și fără aceste surse, credem că vă putem răspunde la cea de-a patra întrebare. Cine sunt rivalii noștri și ce urmăresc diversele grupări.

– Și ?

Beech se uită la Lingenfelter.

– Intrăm în categoria speculațiilor de care pomenea mai devreme dr. Beech, explică Bree Lingenfelter, dar

credem că e posibil ca rămășițele bionanotehnologice ale lui Kwok să constituie, dacă sunt activate și programate adecvat, mașinăria universală bazată pe ADN cuantic, absolut operațională, la care lucrează chinezii și lucrăm și noi.

– Un computer cuantic bionanotehlogic, adăugă Wang, suficient de puternic ca să abordeze și aspectul criptografic și pe cel criptanalitic al problemei siguranței.

– Cea mai avansată armă bazată pe informații, rosti Jim încet. Se presupune că mai trebuie să treacă ani buni până la perfecționarea ei, iar dumneavoastră spuneți că deja există? Că ne-a făcut-o cineva *cadou*?

– Da, domnule. Ca un dar al zeilor. Însă deocamdată nu avem decât un set de componente al căror producător e necunoscut – cenușa lui Kwok. Nu înțelegem forma cutiei negre pe care o alcătuiesc, cu atât mai puțin unde se află butonul de pornit/oprit.

– Dar ingineria inversă?

Wang clătină din cap.

– E foarte greu s-o aplici când nu ai decât piesele separate, nu știi dacă sunt toate și cum se assemblează. E mai bine dacă mai întâi reușești să le faci să se assembleze singure și să-ți arate ce fac. De asta e importantă reacția la mediile de sânge, chiar dacă e numai parțială, în cel mai bun caz.

– Ceea ce ne aduce de unde am pornit, la prima mea întrebare, spuse directorul adjunct. Am verificat informațiile furnizate de agentul CIA infiltrat în laboratorul de medicină legală al lui Lu. Asta ne-au furnizat microfonul și camerele minuscule purtate de atașatul FBI Adjoumani.

Brescoll rula un set de imagini de slabă calitate pe ecranul comun. Sunetul se auzea cu întreruperi, dar

înțelegeau destul de clar discuțiile dintre Lu și Cho despre efectul pe care picăturile ei de sânge l-au avut asupra mecanismelor organice minuscule, despre tiparele pe care le formau și despre amprente digitale.

În timp ce rula înregistrarea, directorul adjunct observă întâmplător expresia de pe fața lui Baldwin Beech. Bărbatul se făcuse palid ca moartea. Deși știa deja ce auzeau și vedeau cei trei, se concentrează și mai tare asupra lor și nu întrerupse înregistrarea decât după o vreme.

Imaginile păreau o digresiune lipsită de relevanță: Lu și Cho discutând despre gemeni identici, amprente lor diferite și în ce fel puteau fi făcuți să pară neidentici. De ce l-ar tulbura pe Beech, dacă asta era ceea ce-l tulbura? Momentul când i s-a scurs tot sângele din obraji a coincis cu cel în care Lu i-a cerut lui Cho o probă de sânge. Ai fi zis că femeia se pregătea să înfigă un ac gros chiar în Beech.

Brescoll își notă în minte să vizualizeze înregistrarea din nou mai târziu, apoi o închise.

– Cred că ați făcut bine când ați vrut să-l prindeți pe Markham, spuse el. Dacă a fost și el implicat alături de Kwok în uzurparea computerelor din rețeaua mondială, ar fi bine să-l arestăm. Mare păcat că a scăpat. Ne-ar fi putut sugera legătura dintre activitatea lui Kwok și palatele sau teatrele memoriei și relația lor cu infosfera și ciberspațiul.

– Mă scuzați, interveni Bree Lingenfelter, dar eu nu văd nici o legătură.

– Eu cred că întrevăd una, spuse Wang, referitoare exact la ceea ce vorbeați. Între memoria umană artificială internă și memoria artificială externă a mașinăriilor.

– Da, interveni și Beech. Culoarea îi revenea ușor în obraji. Și nu e doar memoria, ci și voința, acțiunea. O

legătură directă între minte și mașină, astfel încât ceea ce se dorește se concretizează, indiferent de distanță, limita fiind impusă doar de legile fizicii.

– E posibil așa ceva ? întrebă Lingenfelter pe un ton foarte sceptic.

– Mintea procedează așa cu mașinăria organismului tot timpul, spuse Wang, ridicând din umeri.

– Dar e cu totul altceva...

– Destul ! îi opri Brescoll. Lămuriți-vă detaliile între voi, în timpul vostru, și prezentați-mi un raport. Acum trebuie să stabilem dacă faptul că resturile bionanotehnologice au apărut odată cu holotransmisia lui Kwok e o coincidență sau trimite la implicații mai profunde. Dacă nu puteți afla cine a produs cenușa, haideți să vedem măcar cum a procedat. Mă îndoiesc că a apărut din senin. Poate că răspunsul ne va arăta cum s-o activăm.

Cei trei savanți îl aprobă și se retraseră la scurt timp după aceea. Brescoll observă că lui Beech nu-i dispăruse neliniștea. Întors la el în birou, se întrebă cât de neliniștit ar fi dacă ar ști că ordinele pe care tocmai le creionase îi fuseseră sugerate și lui de propriile surse secrete. Și că aceleași surse incluseseră, în fișierele-musculițe, o transcriere a conversației dintre doi bărbați neidentificați, dintre care unul vorbea despre „cenușa” care ar putea reprezenta un avantaj atât asupra „comuniștilor chinezi corupți”, cât și asupra „democrațiilor occidentale putrede”, iar celălalt despre coduri fosile vii.

Așezat în spatele biroului, Brescoll își puse problema raportului pe care trebuia să-l prezinte directorului referitor la evoluția anchetei în cazul dispariției lui Kwok. Termenul dispariție îl deranja, reamintindu-i, a câta oară, de rapiditatea cu care Rollwagen pusese capăt discuției la finalul întâlnirii matinală – aparent atât

de îndepărtată – când se ridicase problema prototipurilor dispozitivelor cuantice de decodare.

De atunci, mai vorbise cu ea despre alte aspecte ale investigației, acoperind totul de la Borges și Babel la ADN cuantic și realitatea ca simulare, dar Brescoll nu întin-sese coarda ca să afle mai multe detalii despre dispariții, iar directoarea nu i le furnizase din proprie inițiativă.

Avea Janis Rollwagen sursele ei? Dacă și ea „făcea pe proasta”? Va trebui să discute cu ea despre anumite chestiuni nerostite. Momentul acestei discuții, simți el, era foarte aproape.

VIII

SIMETRIA...

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

Avionul particular al lui Nils Barakian îi duse la un mic aeroport de lângă San Jose, unde se urcară într-un elicopter de patru locuri, cu geamuri fumurii. Când Don întrebă încotro zburau, Barakian își duse mâna la pălărie și-i spuse că se îndreaptă spre un loc „lângă un anumit lac din Munții Sierra“. Don nu înțelese nimic.

Începu să reflecteze în liniște, cu ochii la terenul de dedesubt, un ogor întins între lanțul muntos de pe coastă și Munții Sierra Nevada, care se ascundea și apărea din nou în raza lui vizuală.

– Ce părere ai despre Great Central Valley, Don ? îl întrebă Nils Barakian, în huruitul elicopterului.

– Arată ca și cum cineva a tapițat peisajul cu catifea gri și maro.

Barakian râse.

– E din cauza iernii. Câmpiile și culturile arată altfel primăvara. Ca o plapumă peticită. E o nebunie de culori.

– Probabil, spuse Don, privind peisajul și încercând să-și imagineze ceva mai puțin monocromatic, dar eu nu văd decât umflături de catifea verde.

– Livezi de portocali, îl lămuri Barakian, aplecând borul pălăriei în direcția lor. A, ce mirosuri minunate emană diverșii pomi fructiferi. Îmi aduc aminte de zilele din martie, când livezile în floare din vale erau strane înflorate într-o catedrală a ploii.

– Cunoști bine zona.

– Bine de tot. Aici am crescut. Bunicii mei au venit aici din Turcia puțin înainte de genocidul armenilor. Dar unora dintre locuitorii de aici nu le-au plăcut deloc armenii.

– Nu?

Don crescuse în Vestul Mijlociu până când, pe la douăzeci de ani, considerase că prejudecățile erau o problemă a raselor albă și neagră. De atunci, călătorise și întâlnise nenumărate varietăți de stereotipii. Prejudecăți istorice ale japonezilor față de coreeni. Ale britanicilor față de australieni. Ale americanilor din sudul și sud-vestul Statelor Unite față de canadienii care veneau la ei iarna, din cauza modului în care conduceau mașina și dădeau bacșiș. Oamenii se pot antipatiza fără nici un motiv...

– Ne spuneau „indieni Fresno“, continuă Barakian. Dar în cele din urmă, fii și fiice s-au întâlnit și s-au căsătorit. Așa m-am ales cu prenumele Nils. În Kingsburg e plin de suedezi și de alți scandinavi. Mama mea a fost scandinavă.

– Hmm, făcu Don indiferent, neștiind ce să spună. Își îndreptă atenția spre Munții Sierra, cu vârfurile acoperite de zăpadă, care se înălțau la orizont. Lângă dealurile de la poalele munților, geometria euclidiană a ogoarelor ceda în fața fractalilor desenați de pădurile de stejari pe versanții dealurilor scunde. Apoi, cu excepția rarelor drumuri, a caselor și liniilor electrice, numai șirurile de pini dădeau culoare peisajului, înainte de a fi și ei acoperiți de zăpadă. În depărtare, albul zăpezii și verdele pinilor lăsau loc piscurilor zimțate de granit, printre care vântul bătea nestingherit.

Nu ajunseră însă în locurile acelea aride, sublime. Elicopterul începu să coboare spre un lac înconjurat de păduri de pini ninse și lespezi pustii de granit. Pe un astfel de promontoriu, aproape de lac, Don văzu oameni pe snowboard, care scrijeleau dungi adânci pe albeața imaculată. Observând că unul din maluri e drept, ca tras cu liniarul, deduse că respectivul mal era, de fapt, un baraj, iar lacul era artificial.

Elicopterul se îndreptă spre o parcare închisă, la doi-trei kilometri de portul de ambarcațiuni din cel mai îndepărtat punct nordic al lacului. La coborâre îi aștepta o mașină neagră, o combinație între un vehicul de luptă și o limuzină.

– Destinația noastră e foarte aproape, îl anunță Barakian, chiar la capătul drumului de acces. În vremuri când nu ne gândeam atât la siguranță, numele acestui loc era imprimat în beton, cu litere de treizeci de centimetri, deasupra intrării în tunel. Astăzi, mă tem că nu ți-l pot spune. După cum nici numele lacului n-am voie să ți-l spun. Ar trebui să te leg la ochi, dar am hotărât să am încredere în tine.

Pilotul ateriză într-un mic cerc și așteaptă.

– În regulă, hai să coborâm.

Don mai mult simți decât privi aterizarea. Barakian îl prinse de braț și-l ajută să coboare. Ajunși pe pământ, palele elicei se opriă complet.

– Iată și mașina noastră.

Barakian își ținu pălăria pe cap cu o mână, iar cu cealaltă arătă spre vehicul – un Hummer cu strat de titan și membrană solar-electrică. Înăuntrul lui îi aștepta o liniște de mormânt. Nu străbătură decât o distanță foarte scurtă, apoi se opriă.

Privind în jur, Don constată că trecuseră de o poartă înaltă și parcaseră exact la gura unui tunel lung, decorat cu niște țurțuri uimitori. Inscripția de peretele din spate avertiza: Toate persoanele se vor legitima și vor fi verificate de operator la intrarea în stație. Gărzile înarmate îi puseră întrebări șoferului și-i cercetară din pri-viri pe Barakian și pe musafirul lui.

Șoferul coborî. Unul dintre soldați îi dădu un telefon. Vorbi scurt, apoi se urcă înapoi la volan. Mulțumite, gărzile îl salutară respectuos pe Barakian și le făcură semn să intre.

Tunelul părea nesfârșit. Nu se zărea nici o lumină la capătul lui. Trecură pe lângă mai multe indicatoare – Toate vehiculele vor merge cu viteză mică și nu vor depăși limita de 20 – dar acestea erau singurele semne. În lumina slabă se zărea doar drumul neted coborând în pantă și aparenta structură de granit fără formă de deasupra. Călătoria înceată îl irita pe Don; parcă ar fi coborât într-o temniță sau în măruntaiele pământului.

– Ce e locul ăsta ?

– Să-i spunem o centrală electrică, răspunse Barakian.

– Adică la capătul lui e o... centrală electrică ?

– Exact. Adăpostită într-o peșteră artificială. Peștera are forma unei franzele înalte de treizeci de metri și lungă de nouăzeci. Aici, în munte, suntem la trei sute de metri sub pământ. Cam atât are și Empire State Building, dar deasupra solului.

– O centrală electrică într-o peșteră artificială dintr-un munte? întrebă Don. A fost construită ca adăpost antinuclear sau împotriva acțiunilor teroriste?

– Nu, nu. Nici vorbă. Siguranța strictă s-a instituit numai în a doua parte a anului 2001.

Don se gândi la turnurile de la World Trade Centre arzând ca două lumânări pe tortul aniversar al Anticristului. Pune-ți o dorință și suflă peste vechea ordine a lumii. La mulți ani nefericiți, de teroare și războaie. Bine ați venit la Turnurile Groazei.

– Încă nu s-au instalat ușile de protecție, după atâția ani, remarcă Barakian. Unii s-au opus, nu doar din cauza banilor. Firma de electricitate era atât de mândră de construcție, că sponsoriza vizite. N-a mai venit nimeni în vizită de vreo zece ani, dar din când în când mai vin echipe de la Hollywood să filmeze anumite secțiuni, cu aprobare.

Două tuneluri se detașară în părțile laterale. Vehiculul se opri în fața a două uși enorme, bleumarin. Când coborâra, acestea se deschiseră și dezvăluiră peștera artificială, imensă. Huruitul asurzitor al unei turbine îi tulbura simțurile lui Don.

Centrala și structura ei de susținere străluceau gălbui, probabil de la lumina becurilor cu halogen din interior. Sau poate că spațiul reflecta macaraua de 450 de tone vopsită în galben, care domina peisajul la nivelul respectiv – o mașină gigantică urcată pe șine, pe terasamente

portocalii aliniate de ambele părți ale încăperii, fixată solid în pereții peșterii artificiale.

– Macaraua e pentru generator, strigă Barakian, văzând uimirea lui Don și încercând să se facă auzit peste zgomotul turbinei. Iar generatorul e adăpostit în structura octogonală, cu motorul auxiliar deasupra.

Don înclină din cap. Pășiră zgomotos pe scări abrupte marcate de balustrade cu grilaj de oțel – lucru bun, ținând cont de înclinația mare a scărilor. Barakian îi arată sistemul de ventilație și tuburile de oxigen în caz de urgență în timp ce se îndreptau spre pasarela ce ducea la octogonul bine asigurat cu grilaje. Pe măsură ce se apropiau, Don era tot mai șocat de ceea ce vedea: simetria geometrică, industrială, a generatorului și a motorului său, pe fundalul brăzdat al rocii vii în care fusese săpată peștera.

Coborî de pe pasarelă pe octogon. Mașinăria enormă zguduia podeaua sub picioarele lui.

– Energia electrică din rețea fluctuează, îi explică Barakian, dar operatorii centralei nucleare nu vor ca energia utilă să fluctueze...

– Asta-i o centrală nucleară? întrebă Don puțin speriat.

– Nu. E o *hidrocentrală*. Noaptea, când toată lumea stinge luminile, oprește computerele și se culcă, operatorii de aici exploatează excesul de capacitate energetică a centralelor nucleare din rețea. Extrag excesul din liniile de transmisie ca să opereze generatorul *în sens invers*, transformându-l într-o pompă electrică uriașă. Scot apă din lac prin centrala asta – numită după inginerul care a elaborat proiectul – apoi o pompează la peste 450 de metri în sus, în ceea ce numim noi „Avancamera B”.

– Ce face motorul auxiliar? întrebă Don, studiindu-și capul cu păr albastru în suprafața metalică lucioasă a motorului.

– Ajută la scăderea nivelului apei: dacă operatorii ar trebui să pompeze invers dintr-un punct mort, rezistența ar topi liniile rețelei energetice. Motorul pune lucrurile în mișcare, pentru ca excesul de energie să transforme turbina generatorului într-o pompă.

– Dar de ce? întrebă Don când reveniră pe pasarelă. De ce să pompeze apa în sus? Parcă e un plan pentru un perpetuum mobile.

– Nu și când poți folosi energie ieftină în afara orelor de lucru ca să reumpli avancamera de la înălțimea respectivă. Apoi, a doua zi, dai drumul apei să se scurgă 450 de metri în jos, la peste 20 000 metri cubi pe secundă, ca să rotești turbina pe generatorul de 200 megawați, producând curent la prețuri premium.

După ce-și termină explicația, Barakian îl conduse pe Don la un alt șir de trepte, spre următorul nivel al octogonului. Acolo deschise o ușă care ducea la nucleul care se rotea și huruia. Un arbore de oțel cilindric solid, mai gros decât trupurile a doi oameni care stau spate în spate și înalt cât doi, unul pe umerii celuilalt, era conectat la turbina de sub bobinele generatorului. Arborele masiv se răsucea cu 400 de rotații pe minut, o coloană de construcție devenită un dansator prins într-un vârtej de piruete. În vreme ce Don cuprindea totul cu privirea, Barakian îi spuse că generatorul cântărea 900 000 kg și că turbina era, de fapt, o moară de apă răsucită pe o parte. Don nici nu-l auzi, preocupat să-și rețină zâmbetul în fața energiilor supraumane, îmblânzite de om.

Ieșind din camera unde se afla arborele, Don privi luminile de sus, stele așezate aiurea în constelații rigide

pe tavanul depărtat al peșterii. Totul, absolut totul din încăperea subterană, conductele masive și sistemul energetic, era construit la scară supraumană. Îi venea să creadă că locul fusese clădit de o specie dispărută de mineri uriași decât de oameni obișnuiți.

– Fie război, fie pace, continuă Barakian, ignorând uimirea tovarășului său, nu contează pe cine filmăm sau cine ne filmează pe noi, Hollywood-ul filmează pe toată lumea. Aici s-au filmat secvențe din filmele cu buget mic despre dezastre și scene din ultimele două episoade din vechiul serial *Dosarele X*. Printre altele.

– Dar de ce s-au construit toate sub pământ? întrebă Don, urmându-l pe Barakian pe un sistem de poduri și suprafețe cu balustrade de oțel, către o încăpere mult mai liniștită, dar și ea vibrând de mugetul apei și huruitul generatorului masiv.

– E vorba de elevație. Energie potențială și cinetică. Parte dintr-un proiect energetic al cărui nume, din motive de securitate, n-am voie să ți-l dezvălui. Pot să-ți spun că e un sistem de douăsprezece baraje, tuneluri și conducte de mare volum. Șase lacuri artificiale și avancamere suplimentare. Nouă centrale energetice. Douăzeci și trei de generatoare. Stăvilare și canale de evacuare. O mașină care produce energie electrică cu ajutorul forței gravitaționale, întinsă de la „Lacul E” și „Lacul F” în munți, până la „Lacul R” de la poalele dealurilor. La început, acest proiect hidroenergetic se prefigura drept cea mai mare lucrare de construcție din lume. Centrala asta a apărut mai târziu, era ultima în cadrul proiectului, încheiat în anii 1980.

Don făcu un semn afirmativ din cap, încercând să-și amintească dacă auzise de el.

– Firmele de furnizare a energiei electrice au susținut întotdeauna că proiectul transformă partea de sus a râului în „apa cu care se lucrează cel mai greu din lume“.

Cei doi bărbați treceau acum printr-o cameră de control, plină de robinete și cadrane.

– Și atunci, cum de nu lucrează nimeni aici? întrebă Don. Locul e pustiu ca un oraș bântuit de stafii. N-ar trebui să fie oameni care să supravegheze activitatea?

– Dar sunt, replică Barakian. Numai că nu aici. Sistemul este monitorizat și controlat de un operator central, aflat în fața unui monitor de computer, la câțiva kilometri distanță. Acesta urmărește o reprezentare virtuală, digitală, a întregului sistem de lacuri și stăvilare, tuneluri și centrale energetice.

– Telecontrol și achiziții de date?

– Exact. Un sistem SCADA, cu obișnuita diviziune în unități periferice la distanță și unități terminale principale. Primele achiziționează date și controlează conductele, celelalte coordonează sistemul în ansamblu. Sunt câteva sisteme de control mai mici înglobate în traseele generale, dar în cea mai mare parte conexiuni la distanță în configurații în bucle deschise.

– Atunci, materialele analogice de aici sunt de rezervă?

– Dublă siguranță. La operare normală, aceasta este o centrală electrică mecanizată și automatizată, vizitată doar din când în când, Donald. Echipele de întreținere vin la câteva săptămâni. Există un atelier de reparații în zonă, dar în afară de întreținerea de rutină, locul ăsta rulează de la sine.

– Ce-i cu gărzile pe care le-am văzut când am venit?

– Și poarta e controlată de la distanță, prin senzori de mișcare și microcamere de supraveghere la suprafață

și la intrarea în tunel. Cred că am dat peste gărzi pentru că eram așteptați. Totul e controlat și monitorizat de la distanță. Până și energia generată aici e utilizată la distanță.

– Ce vrei să spui?

– Cea mai mare parte energiei electrice generate de acest sistem nu rămâne aici. E transportată la Los Angeles de la apariția primelor turbine de-a lungul râului, acum un secol.

– De ce?

– Cerere și ofertă, răspunse Barakian cu un zâmbet. Ca să primești o explicație clară, ar trebui să-l întrebi pe Henry Huntington sau pe renumitul inginer cu nume secret care a avut ideea de la baza acestui proiect. Dar amândoi sunt morți de mult. Inginerul a gândit proiectul, dar banii lui Huntington au pus lucrurile pe roate. Ai auzit vreodată de el?

– E același Huntington care a dat numele bibliotecii și grădinii din Pasadena?

– Din San Marino, de fapt. Da, același om. Magnatul energiei și căilor ferate din sudul Californiei.

Traversând bucătăria și camera de odihnă deprimant de goale, Barakian și Don făcură un mic ocol până la sala transformatorului principal. Acolo, energia generatorului uriaș trecea în unitatea gri masivă, voluminoasă, în forma unui cap de metal cu trei coarne în frunte, învelite în strat izolator. Vârful coarnelor era conectat printr-o bară de metal curbată la un alt dispozitiv de laborator gen Frankenstein, o bară colectoare într-o conductă cu argon.

Cele trei conducte, în care energia era asigurată pentru rețea și lumea de afară, duceau la lift și puțul scării.

De acolo, explică Barakian, urmau puțul la trei sute de metri în sus, spre vârful muntelui.

– Privește, spuse el, stingând luminile din camera transformatorului. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, Don zări o sclipire albastru-deschis dansând deasupra celor trei coarne ale transformatorului. Vezi?

– Sclipirea albastră? Da.

Mulțumit, Barakian aprinse din nou luminile și se întoarseră la etajul principal.

– M-am gândit c-ai dat peste biblioteca Huntington în cercetările tale. Era un mare colecționar de texte medievale și renaștentiste. Și de picturi, printre altele. Nici el nu știa ce avea în colecții. Am adus câteva dintre articolele lui mai stranii aici, ca să lucrezi cu ele.

– Aici? De ce?

– Când am spus că ai să lucrezi în subteran, n-am vorbit în sens figurat, spuse Barakian în timp ce deschidea altă ușă, pe care scria: „Accesul interzis. Numai personal autorizat“. Își scoase pălăria și intra. Urmându-l, Don avu impresia că pășise în crăpătura din munte care ducea pe târâmul spiridușilor și se aștepta să audă zgomotul popicelor lovite de omuleții bizari.

Spre deosebire de robinetele și cadranele din partea cealaltă a ușii, aici îl întâmpină o țară a minunilor tehnologice de ultimă oră. Monitoare de computer și ecrane de proiecție acopereau întreg perimetrul, atârând în fața pereților din beton nu foarte fin prelucrați. Pe câteva dintre ecranele computerelor se vedea, mare, tabloul lui Dossi, pe care Don îl studiasse în Philadelphia. Ici și colo se aflau teancuri de documente și cărți, unele dintre ele foarte vechi.

Doi tehnicieni – de la o distanță necunoscută – scaneau și prelucrau imagini din cărți vechi, cel puțin așa i

se păru lui Don că vede pe câteva dintre ecranele mai mici.

Pe o parte, schițe geometrice tridimensionale ale unei săli sau ale unui amfiteatru atârnav deasupra unei mese de proiecție holografică. În mijlocul camerei, trei tehnicieni în halat alb – alte holograme în timp real – testau simțul tactil pe sistemul senzorial al unei unități virtuale de feedback.

– Ce minune!

– Într-adevăr. M-am gândit c-o să apreciezi ce am adunat aici. Barakian îi oferă un zâmbet larg. Inițial, proiectul energetic a fost unul de construcție – cel mai mare din lume – cu fonduri private, menit pentru public. Fundația Kitchener a finanțat în mod particular și activitatea desfășurată în această încăpere. Suntem foarte mândri de ea. Cu excepția dotărilor de la NSA și alte agenții guvernamentale și internaționale, aici se află cele mai avansate tehnologii de prelucrare de date și de comunicare de pe planetă.

– Fantastic, exclamă Don, privind la minunile expuse. I se păru că plutește când îl urmă pe Barakian în jos pe o rampă, spre parterul structurii. Dar, încă o dată, de ce aici?

– Ce vrei să spui?

– Cum poate Fundația să opereze liber aici, într-un spațiu sensibil, fără ca autoritățile să intervină?

Se opriră în apropierea unității virtuale. Barakian își agăță pălăria de un colț al ei și-i opri microfoanele și camerele. Din acel moment, conversația lor era *strict secretă*.

– A da, rosti el, făcând un gest de desconsiderare. Nu lucrăm chiar deschis, cum ai spus. Întâmplător, mai mulți membri ai Fundației Kitchener fac parte din

consiliul de conducere al firmei care operează această centrală electrică. Asta ne dă un fel de permis, ceea ce e foarte convenabil.

– În ce sens ?

– Responsabililor cu „conducerea” societății, răspunse Barakian, aruncând o privire în jur, le place să dețină un anumit nivel de control asupra majorității activităților ce implică tehnologie înaltă la orice scară importantă. Iar pe cele pe care nu le controlează vor neapărat să le monitorizeze, cel puțin pe ascuns. Ca să le poată monitoriza, caută scurgerile pe care operațiunile de înaltă tehnologie le provoacă în rețea sau semnaturile electromagnetice lăsate în urmă. Faptul că echipamentul pe care-l vezi e situat în imediata vecinătate a unei centrale energetice – rar vizitată de oameni și bine ascunsă în munte – face ca orice activitate de aici să fie mult mai greu de detectat din exterior. Mai ales în următoarele câteva săptămâni, când se va opri partea tehnică a structurii, pentru instalarea mult amânată a ușilor la intrarea în tunel, lift și puțurile scărilor.

– Mă simt copleșit, recunosc Don, răsucindu-se ușor, ca să privească toată încăperea. Aduce cu stilul James Bond, un soi de vizuină subterană à la Ernst Blofeld.

Barakian se încruntă.

– Eu nu m-aș fi gândit la o asemenea comparație, deși știu că dr. Vang, omologul meu din Tetragrammaton, e înclinat spre analogii spion-contra-spion.

Grație cercetărilor sale în infosferă, Don știa cine era Vang și se gândi că predilecția pentru astfel de analogii era logică, ținând cont de trecutul lui impresionant. Născut într-o familie de țărani din Asia de Sud-Est, într-un sat cu șaman și nivel de cultură neolitic, Vang avea să conducă Tetragrammatonul într-o zi. În adolescență

fusese recrutat într-o armată de gherilă sponsorizată de CIA, apoi scăpase din Cambodgia după căderea guvernelor sprijinite de americani în Vietnam, Laos și Cambodgia. Emigrase în California, pentru a suferi un șoc cultural și, în cele din urmă, a deveni, printr-o bursă CIA, un tip de succes cu o poveste tipic americană în informatică.

Fondatorul și directorul general al Paralogics, Vang condusesese cândva cea mai mare firmă specializată în computere de pe glob, ai cărei clienți erau, foarte convenabil, NSA și CIA.

– Te înțelegi bine cu Vang? întrebă Don, surprins.

– Evident. Dacă Tetragrammatonul există în primul rând ca să rupă hotarele dintre oameni și mașini, atunci Fundația Kitchener există pentru a menține ceea ce este esențial în aceste hotare.

– *Poftim?*

– Ah, observ pe figura ta că înțelegi opoziția din relație, dar eu văd complementaritatea ei, cum sigur ar fi făcut și prietenul tău, Jaron Kwok, din câte am descoperit în însemnările sale.

Don nu înțelese prea bine partea cu „prietenul tău”, dar o lăsă baltă.

– Complementaritate? Cum așa?

– Ce știi despre Felix Forrest și povestirile științifico-fantastice pe care le-a publicat sub pseudonim? întrebă Nils Barakian, ridicând o sprânceană.

Întrebarea, venită în loc de răspuns la întrebarea sa, îl luă prin surprindere.

– Știu că una dintre ele se referea, probabil, la proiectul MK Ultra al CIA. De ce mă întrebi?

– Într-un ciclu de povestiri, Forrest îi invocă pe „lorzii și doamnele Instrumentalității”. În viitorul îndepărtat,

aceștia se luptă să ajute specia umană să supraviețuiască, să redea omenirea umanității, să păstreze omul *ca* om.

– Și ? întrebă Don după o pauză, întrebându-se dacă bătrânul Barakian nu-și pierduse șirul gândurilor.

– De multe ori, relațiile antagoniste prelungite coevoluează spre codependență. Uniunea Sovietică și Statele Unite în timpul Războiului Rece. Plantele otrăvitoare și omizile fluturilor monarh care se hrănesc cu ele. Funicile și acacia plini de spini. Găsim exemple și în natură, și în cultură.

– Ce are asta de-a face cu Instrumentalitatea ?

– Există lorzi și doamne din cadrul ei și în Fundația Kitchener, și în Tetragrammaton, Don. După mine, problema e că ne contrazicem exact pe definiția a ce înseamnă să fii om. Ambele părți lucrează în favoarea a ceea ce consideră ele a fi în interesul omenirii sau, cel puțin, în interesul supraviețuirii speciei umane pe termen lung – dar pe căi diferite.

– Ca să nu spunem mai mult, comentă Don, privind absent la felul în care tabloul lui Dossi era fragmentat pe ecrane.

– Sunt mult mai multe suprapuneri decât crezi, continuă Barakian. În felul lor, și Fundația Kitchener și Tetragrammatonul lucrează, în momentul de față, împotriva Operațiunii E 5-24 a PCAM, de exemplu.

– Care operațiune ? A cui ?

– PCAM, Proiectul pentru un Mileniu American Creștin. Efeseni, capitolul 5, versetul 24. „După cum biserica este supusă lui Cristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților în toate lucrurile“. Operațiunea 5-24 urmărește să obțină un „hormon suprem“, un „compus sintetic de supunere a femininului“.

– De ce te interesează asta pe tine ? se arată Don curios, dar tot preocupat de minunățiile tehnologice din încăpere.

– Nici noi, la Kitchener, nici cunoștințele noastre de la Tetragrammaton nu credem că e în interesul pe termen lung al omenirii să eliminăm conștiința unei jumătăți din populație, așa cum intenționa E 5-24. Așa că, vezi, avem și puncte comune uneori și intervenim împreună. Mai ales când interesele fundamentalismului religios și al BMSS – scuze, starea de siguranță biocontrolată – converg în sinergii negative.

– Biocontrol ? întrebă Don, cu ochii la imaginile holografice sub care scria *Sala Memorială Sun Yat-sen, Guangzhou*.

– Biotehnologie folosită pentru controlul social, explică Barakian.

– Ca biometrica ? Scanările ? Software de recunoaștere a feței și vocii ?

– Astea fac parte din ea. Dar scanarea și analiza amprentelor digitale, a pupilelor, a geometriei mâinilor, a mersului, chiar a ADN-ului, reprezintă numai vârful aisbergului. În epoca victoriană, Cesare Lombroso a măsurat trăsăturile fizionomice și anatomice, încercând să predetermine tipuri de criminali. Mai târziu au fost studiile genetice XYY. Ipotezele care au condus la Legea delincvenților recidiviști și la Legea lui Megan, conform cărora unii oameni se nasc cu înclinații criminale și nu se pot reabilita. Obiectivul a fost dintotdeauna același: predectarea deviațiilor sociale cu ajutorul științei biologice.

– Asta nu e neapărat un lucru rău, remarcă Don, în timp ce examina mai atent planurile Sălii Memoriale și hologramele. Descoperi că afișajul avea un zoom

impresionant. Cu cât studia mai mult holograma sălii, cu atât aceasta semăna mai puțin cu o încăpere octogonală și mai mult cu o pagodă care înghițise un stadion.

– Nu, nu neapărat, aprobă Barakian, dar „aplicarea atacului preemptiv în justiția criminală pretinde dizolvarea individului într-un set de factori de risc codificabili. Astfel că individul și mișcările sale pot fi monitorizate, printr-o bază de date, în cadrul sistemului mai amplu de control social. BMSS vede și ce faci în WC, ca să zic așa. Nu e ca Fratele mai mare, care știe totul despre intestinalele tale, ci ca o mulțime de Frați mai mici care, dacă li se dă ocazia, spun tot ce văd că faci cu răhățelul tău.

Șocat, surprins și îngrozit, Don începu să râdă. Mai auzise bătrânei plângând după libertatea așa-zis pierdută din 2001, dar asta se ridica la cu totul alt nivel.

– Păi, nu ăsta e târgul? întrebă el când se mai domoli. Cetățenii își sacrifică libertățile și drepturile personale în fața guvernului, iar guvernul, în schimb, asigură legea, ordinea și siguranța.

– Ba da. Dar evenimente ca atacurile de la World Trade Centre și din Bali, care au sporit măsurile de securitate acum peste zece ani, au arătat clar că nu poți oferi siguranță absolută. Târgul în sine a fost întotdeauna un mit, într-o anumită măsură. Din păcate, răspunsul statului a fost că a negat și mai categoric că târgul e un mit și a cerut sacrificarea și mai multor drepturi și libertăți personale, urmărind o siguranță tot mai iluzorie. Cu cât o națiune seamănă mai mult, din exterior, cu o fortăreață, cu atât aduce mai mult a închisoare în interior. Așa te trezești cu preluarea controlului de către militari după atacurile WMD și ceva asemănător cu SCANCI – Indicele de criminalitate, aberație și non-conformitate selectivă.

Don auzise de „scan-key“ sau „scanky“, cum era mai cunoscut termenul. Bănuia că propriul lui fișier din baza *aceea* de date se îngroșase considerabil în ultimele luni.

– Dar ce putem face? întrebă el, ridicând din umeri a resemnare. Există amenințări *reale*, pericole *reale*. Nu poți renunța la siguranță așa, pur și simplu...

– Și nici n-am renunțat, evident, sublinie Barakian, cel puțin judecând după gărzile de la poartă. Sau după tehnologia de supraveghere de la distanță care face inutilă prezența lor fizică.

– Sau după faptul că ai depus toate eforturile să nu-mi spui cum se numește acest loc, adăugă Don sec.

Barakian zâmbi, apoi continuă:

– Dar a renunța la siguranța totală nu e același lucru cu a renunța total la siguranță. Aici și oriunde altundeva, siguranța absolută nu este mai ușor de atins sau mai de dorit decât libertatea absolută. Ideea e să nu sacrifici niciodată realitatea libertății sau a siguranței pentru idealul lor absolut.

– Iarăși complementaritatea ta? întrebă Don, tot cu ochii la caracteristicile de scanare impresionante ale afișajelor holografice.

– Da. Și corelarea, întrepătrunderea. Drepturile și responsabilitățile sociale ale individului sunt mai clare dacă se întrepătrund. Dar și așa, ele tot reflectă ceva mai amplu. Și de asta te afli tu aici.

– Am crezut că am venit aici ca să mă ascund și ca să lucrez la materialul înglobat în holotransmisia lui Kwok.

– Da, da, tu ești acum specialistul nostru în transmisia *aceea*. Complementaritatea și întrepătrunderea sunt prezente peste tot în ea, ca în toată activitatea lui Kwok. Foarte curând însă, munca ta va implica investigarea

posibilității unor relații între tabloul lui Dossi și palatul sau teatrul memoriei din care probabil face parte. O posibilitate bazată pe Sala Memorială Sun Yat-sen din lumea reală.

– Am priceput asta. Dar tot nu văd de ce munca mea trebuie să se desfășoare într-un munte.

Barakian îi ținti cu privirea. Dan renunță să se mai joace cu zoom-ul imaginilor.

– Holotransmisia lui Kwok, dar și alte surse externe, sugerează că ar putea exista un pericol.

– Pericol? Adică vine SWAT după noi?

– Și asta, preciză Barakian, făcând câțiva pași înaintea și privind în sus, la ecranele mari. Faptul că acest spațiu poate fi transformat într-un buncăr independent, după ce se montează ușile de siguranță de mult programate, a fost un motiv pentru care am optat pentru el, în loc să te ascundem într-o Zonă Liberă ca Frontiera Triplă. Dar mai există un motiv.

– Și acesta e...

În loc de răspuns, Barakian rula o înregistrare pe care Don o recunoscuse din holotransmisia lui Kwok.

„Dacă construiești un computer de 400 de biți cuantici obișnuiți sau aproximativ 10^{120} biți clasici, spuse Nou-venitul, obții suma tuturor informațiilor despre univers acumulate de oameni. Chiar și un computer asemănător divinității ar avea însă o lățime de bandă limitată. Să construiești un computer ADN cuantic de, să zicem 400 4-biți în cadrul simulării ar presupune cel puțin dublarea lățimii de bandă utilizabile a simulării.“

Barakian opri înregistrarea.

– Recunoști fragmentul?

– Din holotransmisia lui Kwok. Unul dintre momentele în care zgomotul acoperă conținutul audio. Deci?

– E posibil ca un computer cuantic universal absolut operațional, capabil să manipuleze densități de informații comparabile cu lățimea de bandă a universului nostru, să fie utilizat ca armă informațională, și mai mult decât atât. Teoria noastră e că ar putea fi utilizat pentru a distorsiona sau distruge realitatea fizică.

– Un fel de bombă electronică?

– Nu. Nu un puls electromagnetic care stinge lumina. Unul care stinge stelele.

– Glumești, nu?

Barakian scutură din cap. Rătăci cu privirea pe unul dintre ecrane, pe care se vedeau alte imagini din holotransmisie. Don se întreabă dacă bătrânul îi joacă o festă sau e pur și simplu nebun. Nu-i convenea nici una dintre variante.

– Am obținut rapoarte în care se spune că, odată activate, dispozitivele prototip cu lățime de bandă egală cu a universului, aflate în prezent în curs de dezvoltare, generează efecte fizice dramatice chiar așa primitive cum sunt ele. S-a raportat că o serie de asemenea dispozitive s-au stins brusc.

– Adică au... *explodat*?

– Mai degrabă au făcut implozie și au dispărut din universul nostru. N-a mai rămas nimic din ele.

... SPARTĂ

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

Don încercă să prindă sensul ultimelor cuvinte rostite. Nu-i fu ușor, în ciuda celor pe care le știa deja despre dispariția lui Jaron Kwok.

– Și de asta ne aflăm în interiorul unui munte?

– Da, răspunse Barakian, plimbându-și privirea de la un ecran la altul. Ciudat, într-adevăr. O serie de filme cu buget mic realizate aici tratau apocalipsa. Tunelurile subterane trebuiau să fie ascunzătorile supraviețuitorilor după impactul cu o cometă sau un asteroid, îngropați de iarna nucleară, mă rog. Protecția împotriva lumii de afară. Dar acum încercăm să protejăm lumea de ceea ce s-ar putea întâmpla aici înăuntru, la peste un kilometru în adâncul muntelui și la trei sute de metri sub pământ.

Barakian se uită în jur și scutură din umeri.

– Indiferent cât de folositor va fi. Poate va fi o protecție, poate nu.

– Ce vrei să spui ?

– Unele dintre comentariile din transmisia lui Kwok sugerează că efectele fizice, deși neașteptate inițial, au devenit acum un scop major al cercetărilor actuale secrete.

– Ce fel de cercetări ?

– Despre o catastrofă criptologică. O criptocatastrofă, dacă vrei, sau mai degrabă una *controlată*. Unii cercetători cred că pot produce un eveniment în care se va distruge numai dispozitivul și zona din jurul lui. Vor dispărea de pe fața pământului. Fără resturi, fără foc, fără șrapnel. Muniție de precizie perfectă, la orice scară cerută. Holotransmisia lui Kwok indică posibilitatea că s-ar putea întâmpla ceva mult mai devastator.

– Îmi dai numai vești bune, știi ? rosti Don. Își aminti de comentariul referitor la „stingerea stelelor” și zâmbi ironic la imaginea sălii memoriale. Bine. Accept. Cât de devastator ?

– Dacă e să ne încredem în teoreticieni, e vorba despre o criptocatastrofă în care universul nostru va dispărea complet. Holotransmisia sugerează că, dacă ajungem la un sfârșit în acea „încăpere” din palatul de memorie

care este universul nostru, numai atât și e suficient ca să fie distruși cei care lucrează cu dispozitivul și ca să aducă criptocatastrofa asupra universului în întregime.

– E posibil așa ceva ?

– Cine știe ? Nu suntem deloc siguri. Barakian ridică iar din umeri, stânjenit. Dacă e posibil, are legătură cu conceptul conform căruia universul nostru, sau cel puțin o parte din el, va fi „transferat”. Transformat din „real” în „virtual”. Depinde cât de corectă e ideea teoreticienilor în legătură cu un anumit tip de complementaritate între universurile paralele.

– Și *asta* ce mai înseamnă ? întrebă Don, de-a dreptul enervat că Barakian ia în serios ideea universurilor paralele.

Deși cunoștea bine realitatea virtuală – sau, poate, *din cauza* asta – Don se opunea de mult ideii universurilor multiple și paralele. Ca și cum i-ar fi spus cineva că Dumnezeu a fost traumatizat în copilărie și acum suferă de tulburări de personalitate. Barakian însă rămase netulburat. Pur și simplu înclină din cap și continuă :

– Conform fizicienilor, numărul total de universuri este infinit. Cu o singură particularitate: în cadrul oricărui univers dat, numai acel univers poate fi considerat „real”, toate celelalte sunt, în cel mai bun caz, „virtuale”.

– Și asta cum se leagă cu devastarea ?

– Ceea ce urmăresc teoreticienii criptocatastrofelor este o bombă de virtualizare. O hartă care distruge țara pe care o descrie, eliminând-o din universul nostru printr-o undă de translație. Dacă un astfel de dispozitiv e scăpat de sub control, are potențialul de a transforma universul, ramura *noastră* din arborele întregului, într-un membru fantomă.

Don se holbă la el.

– Vrei să spui că și ceea ce voi lucra eu se poate întoarce împotriva mea? Sau poate distruge acest munte? Sau universul? Asta chiar mă face nerăbdător să-ncep munca!

– E posibil ca aceste lucruri să nu se întâmple. Nu avem decât un precedent real, Don. Există un singur dispozitiv catastrofic comparabil.

– Armele nucleare?

Barakian încuviință din cap. Don își aminti de un proverb nu atât de vechi: „Politica e momentană, dispariția e veșnică.” Dar asta era doar o răstălmăcire a cuvintelor lui Einstein: „Politica e momentană, o *ecuație* este eternă.”

– Înainte ca primul dispozitiv nuclear să fie detonat la Alamogordo, reluă Barakian, câțiva savanți implicați în Proiectul Manhattan credeau că detonarea va face ca oxigenul din atmosfera pământului să intre într-o reacție în lanț și să ia foc. Nu s-a întâmplat așa.

– Poate, dar să distrugă universul? Ce ar merita oare asumarea unui asemenea risc?

Privirea bătrânului căzu pe podea și rămase acolo. Se clătină pe călcâie, de parcă trebuia să decidă pe ce drum s-o ia.

– Oamenii mor deja pentru asta. Pentru conștiință și conștientă. Pentru șansa de a găsi o breșă în zid, o ușă apărută de nicăieri, pentru că deja ne-am împins într-un colț al morții. Spune-mi, Don, l-ai citit pe Sartre?

– Spune-mi, Nils, eviți să-mi răspunzi la întrebare?

– Ba deloc. Ai puțină răbdare. Conștiința umană individuală, spunea Sartre, e un fel de ruptură în pânza lumii fizice. Un tip special de neant.

– Parcă la asta se presupune că lucrează Tetragramatonul.

– Într-adevăr. Un lucru pe care se concentrează Tetragrammatonul clar, după părerea mea, e încercarea de a externaliza conștiința în așa fel încât „breșa în conștiință” să coincidă cu ceea ce fizicienii numesc singularitate – una mult mai ușor de generat, de controlat și de manipulat decât fizicienii înșiși.

Don făcu un semn afirmativ cu capul. Oricum, ajunsese și el la o concluzie similară.

– Dar tot Sartre spunea că ființele umane încearcă să transeandă neantul, devenind Dumnezeu..., continuă Barakian.

– Deci numele de cod fantezist Tetragrammaton nu e chiar atât de ridicol, la urma urmei.

– Ca numele lui Dumnezeu? Nici măcar susținătorii Tetragrammatonului nu susțin că lucrează la transformarea ființelor umane în Dumnezeu. Ar fi de acord cu Sartre că pasiunea umană pentru transcendența divină este inutilă, pentru că e pasiune de a deveni ceea ce nu putem fi. Întrucât nu noi ne-am creat, nu putem fi responsabili pentru responsabilitățile noastre. Numai Dumnezeu este, spune Sartre. Așadar există întotdeauna un gol de informații între ce anume intră în „responsabilitatea noastră” și ce nu. În acel gol speră ei să găsească loc pentru a crea îngeri mai buni, printr-o transcendență „transumană” mediată tehnologic.

– Hmm, făcu Don, înclinând ușor din cap. În sistemele complexe întotdeauna lipsesc informații. Analizând orice sistem, de obicei ajungi până la un punct înainte de a rotunji cifrele și de a declara că restul nu contează.

– Da, dar tocmai din informațiile lipsă, din nimicuri apar surprizele. Surprizele, manifestările divine, erupțiile neașteptatului în previzibil... Apar ca rezultat al efectelor

multiplicatoare. Deci, deși Sartre numește conștiința umană neant, eu cred că tocmai imperfecțiunea noastră „nesemnificativă“ face posibilă conștiința.

Don observă că tehnicienii terminaseră lucrul la unitatea virtuală și stăteau pe loc, de parcă așteptau ceva. Îi creau senzația de nerăbdare.

– Dar care-i legătura cu activitatea lui Kwok și cu ceea ce se presupune că trebuie să aflu eu despre rămășițele lui ?

– Dacă am fi știut, zâmbi Barakian, n-ar fi trebuit să te angajăm, nu ? Pasiunea lui Kwok pentru metafizicienii memoriei din secolul al XVI-lea și teoria cuantică actuală sugerează o suprapunere la care altfel nu ne-am fi așteptat.

– Suprapunere ?

– Îți arăt imediat. Barakian intră în unitatea virtuală și porni microfoanele și camerele. Le făcu semn din cap tehnicienilor, care se apropiară iute de stațiile lor. Mâinile le zburau pe tastaturi. Ca răspuns la cuvintele lui Barakian și la gesturile lui de dirijor al unei orchestre invizibile, imaginile de pe ecran se derulau și se schimbau. Apărură transcrieri din limbi moarte și diagrame antice complexe, detectări de particule în camere cu ceață, apoi tipare de lumini și umbre. Constelațiile distinse printre stelele așezate la întâmplare deveneau instantanee și suprainstantanee ale unor universuri și multiversuri.

– Din cercetările noastre, spuse Barakian, știm că Giordano Bruno a fost primul om care a avansat ideea lumilor infinite în spațiul infinit. A văzut constelațiile pe cerul nopții ca umbre luminoase ale Ideilor. Fizicienii universurilor multiple, care cred și ei în lumile infinite, pretind că un „univers paralel“ nu e altceva decât „o constelație de particule“ care nu interacționează cu

propria noastră „constelație de particule“ sau „univers“, așa cum liniile paralele nu se intersectează.

– Și Bruno și ei folosesc cuvântul „constelație“ ? Slabă ipoteză de care să te agăți.

– Asta nu-i tot, spuse Barakian, mișcând din mâini astfel încât cuvintele lui să apară în timp real ca explicații pe ecran. Gândește-te la cuvântul „constelație“ deci. Ce este o limbă, dacă nu o „constelație de particule“ – litere, cuvinte, sintagme ? Așa cum fiecare cuvânt din fiecare limbă are o structură cu totul diferită de celelalte cuvinte, tot așa, fiecare univers are o structură proprie, diferită de a celorlalte universuri, spun teoreticienii.

– Stai puțin, care teoreticieni ? Adepții universurilor multiple sau cei ai spațiului material ? Și care e diferența ?

– Adepții universurilor multiple cred că realitatea virtuală a computerului cosmic are capacitatea de a acoperi fizic fiecare univers posibil, dar *numai* pe cele *fizic* posibile. Teoreticienii spațiului material cred într-un generator de realitate virtuală al cărui repertoriu include *toate* universurile posibile, logice și fizice. În spațiul material, totul este posibil, iar tot ce este posibil este *real*. Multiversul este o submulțime incredibil de vastă, și totuși mai mică – sistemul tuturor constelațiilor de particule posibile, în care fiecare constelație are o cu totul altă alcătuire decât celelalte.

– Țsta e un mare nimic, spuse, Don, abia reținându-și zâmbetul.

– Fără îndoială. Dar mi-a permis să-l rescriu pe Sartre ca să cred în ideea de conștiință ca un fel special de nimic: acel nimic sacru din care se nasc toate, dacă vrei.

– Atunci e la fel de logic să consideri realitatea fizică drept o spărtură în conștiință, cum e logic să consideri

conștiința drept o spărtură în realitatea fizică, trase Don concluzia, la început ironic, apoi tot mai serios.

– N-am privit lucrurile așa niciodată, spuse Barakian, meditănd. Mișcându-și mâinile prin spațiul de control – un vrăjitor bătrân supraveghind ucenicii la lucru – zâmbi larg, de fericire. Știam eu că ești potrivit pentru slujba asta! Vezi, riscul anihilării absolute aproape că merită. Și nu pentru superarma informațională căutată de guvern sau de corporații. Nici pentru singularitatea Tetragramatonului în țesătura spațio-temporală.

– Atunci, pentru ce ? întrebă Don, mai nerăbdător decât se aștepta.

Barakian gesticulă din nou. Pe ecrane apăru un set de trei imagini cu palatele și teatrele memoriei. Cea mai mare era etichetată *Teatrul memoriei al lui Giulio Camillo*; în dreapta ei se afla *Sferele universului ale lui Publicius ca sistem de memorie*, iar în stânga, *Sistemul memoriei al lui Giordano Bruno*, ca o serie de roți cabalistice în alte roți. Barakian suprapuse peste ele ideograme chinezești netraduse.

– Gândește-te. Poate că Jaron Kwok încerca să realizeze ceva *diferit*. Un alt fel de spărtură în zid. Prin confruntarea transculturală dintre mnemonica occidentală și ideogramele chinezești. Dintre imaginația iconografică și imaginația ideografică.

Privindu-l pe Barakian, Don se miră cât de acaparat părea de aceste idei. Arăta ca un savant nebun, poate mai mult nebun decât savant.

– O speculație interesantă, îl întrebă, dar ce te face s-o crezi ?

Bătrânul rula imagini ale tabloului lui Dossi așa cum apărea în holotransmisie, apoi le lăsă să se metamorfozeze.

– Mai întâi vedem explicația cel mai ușor de recuperat: „Ascunde catastrofa în văzul lumii“. Pe urmă, mergem mai în profunzime. Pe măsură ce algoritmi de prelucrare a imaginii rula în continuare numere, câte-va simboluri steganografice, până atunci disimulate de calcule, apărură în colțurile imaginii de ansamblu, cu un text glific în partea de sus.

Don se uita și încuviința, deși nu avea cum să citească tot textul strălucitor care se derula, un șir de litere ascunse pe un inel magic.

– Ar trebui să recunoști simbolul din colțul din stânga sus. Barakian selectă secțiunea tabloului.

– *Pi*, spuse Don.

– Da. Raportul dintre circumferința și diametrul cercului – un număr transcendental. A șaisprezecea literă din alfabetul grec, dar de origine feniciană și înrudită cu iudaicul *pe*. Simbolul din dreapta sus e *alef*, prima literă din alfabetul iudaic. În cabală, reprezintă infinitatea și caracterul unitar al lui Dumnezeu. E și simbolul pe care matematicianul Georg Cantor l-a atribuit infinităților lui sau numerelor cardinale transfinite. Simbolul din dreapta jos este ideograma chinezească *yao*, pe care mnemotehnicianul și misionarul iezuit în China Matteo Ricci a împărțit-o în așa fel încât să poată fi tradusă și ca „necesitate“, și ca „o femeie din vest, o *huihui*, adeptă a religiei occidentale“. Textul de sus, din centru, care însoțește explicația în engleză de mai jos este cuvântul acadian *babilu*, „poarta lui Dumnezeu“, de unde provine numele *Babel*.

– Ca în Turnul Babel?

– Da.

– Interesant, observă Don. Încercă să-și reducă entuziasmul. Știi care-i legătura dintre ele?

– Nu exact. Nici corespondența cu imaginea Sălii Memoriale Sun Yat-sen ca palat al memoriei. Dar avem câteva teorii.

– Și ?

– După părerea noastră, ele sugerează ce anume urmărea Kwok. Nu să fie cap de listă în războiul informațional. Nu transcendența verticală a Turnului Babel. Nu spărtura în puterea divină a Tetragrammatonului.

– Atunci, ce ? întrebă Don. Își dădu seama că asta era modul în care Barakian își punea ordine în gânduri, dar tot îi venea greu să-și mascheze nerăbdarea.

– Cred că Kwok încerca să facă posibil un amalgam transcultural. O himeră hiperculturală capabilă să contacteze „minteă măreață”, „puterea arhetipală” sau „energia supraconștientă” – cum vrei tu să-i spui – și să refacă ce s-a pierdut la Babel.

Don cercetă cu privirea ecranele și proiecțiile din fața lor, dar nu văzu nimic care să semene cu o „himeră culturală”.

– Asta cum se potrivește cu imaginile la care ne uităm ?

– Noi credem că de fapt ne uităm la „Poarta lui Dumnezeu”, sau cel puțin o parte din cheia cu care aceasta se deschide. Ascultând ce ai spus despre spărturi, minte și realități, mi-a trecut acum prin minte că Poarta lui Dumnezeu se referă la un fel de trapă.

– Ce vrei să spui ?

– Unii teoreticieni, extinzând munca lui Einstein, cred că materia poate fi „degradată” în energie mult mai repede decât poate fi energia transformată în materie. Există o întrerupere a simetriei. În termeni de teoria informației, este ceva analog cu o funcție asimetrică sau „unidirecțională”.

– Bine, înțeleg analogia.

– Pentru ei, continuă Barakian cu mâinile în permanentă mișcare, materia și energia sunt puncte de referință într-un spectru informațional. Spectrul acesta include conștiința ca un tip de informație mai complex decât materia sau energia. Conștiința poate fi „degradată” în materie și energie mult mai repede decât pot fi materia și energia transformate în conștiință. Altă funcție unidirecțională.

– Și trapa... ? se aventură Don.

– Dacă incluzi o trapă într-o funcție unidirecțională, există o informație secretă. O cheie particulară care permite, poate chiar ușor inversarea operării unidirecționale. Dacă universul nostru e o criptogramă vastă, atunci poate că trapa Porții lui Dumnezeu permite inversarea acelor operații unidirecționale care ne determină să urmăm o anumită direcție a timpului. Poate că permite un fel de transcendență orizontală, o transpunere în alte universuri. Călătoria prin timp și spațiu, prin alte timpuri și spații – *asta* ar fi ceva cu adevărat folositor.

– Sună a metafizică, remarcă Don, scuturând din cap, cu gândul la uși care erau chei și chei care erau uși.

– N-am întâlnit niciodată un gen de fizică să nu-mi fie pe plac, spuse Barakian și-i făcu cu ochiul, prietenos, dar șiret în același timp, Will Rogers și Groucho Marx într-un singur om. Sună a metafizică pentru că *este* metafizică. Fizica și metafizica se întrepătrund într-o altă complementaritate.

Don se încrunță. Barakian folosea termenul „întrepătruns” în sens prea metafizic pentru el.

– Dar nu lipsește ceva ? îl întrebă, privind un gol în tiparul care se forma. N-ar trebui să fie un simbol și în al patrulea colț, cel din stânga, jos ?

– A, datele lipsă? Da, foarte probabil. Dar n-ai spus chiar tu că de acolo vin surprizele?

– Unul dintre noi a spus-o, fără îndoială.

– Păi, atunci – Barakian îl bătu prietenește pe umăr – surpriză! E treaba ta să afli imperfecțiunea „nesemnificativă” trecută cu vederea de alții. Să găsești piatra refuzată de constructori. Să descoperi acele manifestări nu tocmai complet nesemnificative care ne vor da răspunsurile căutate.

Agitat, Don se așeză și luă una dintre cărțile vechi luate de Barakian din biblioteca Huntington.

– Uite ce e, la urma urmei, nu sunt decât un programator, protestă el. În zilele mele mai bune mă pricep destul de bine și la matematică. Dar nu sunt metafizician. Dacă vrei revelații divine, angajează un preot.

Bătrânul zâmbi, oprind sistemul virtual și recuperându-și pălăria înainte de a coborî.

– Un om înțelept a spus odată că religiile sunt sisteme de gândire care conțin afirmații nedemonstrabile, deci implică un element de credință. Ceea ce Gödel i-a învățat pe matematicieni e că matematica nu e doar o religie, ci *singura* religie care poate demonstra că nu e demonstrabilă. Nu există preoție mai „nobilă”.

Don lăsă cartea și se uită cu un aer ursuz la ecranele pe care defila mut provocarea care-l aștepta.

– Cred că e valabil în matematică, spuse el, faptul că credința nu e necesară ca să crezi că există locuri în matematică pentru care *ai nevoie* de credință.

– Donald, inițial ai crezut că locul ăsta e un adăpost antinuclear, dar poate că ar trebui să-l privești ca pe un templu, un laborator sau un studio virtual. Mai presus de toate, e refugiul tău. O să găsești mâncare în bucătărie. Lângă camera cu bateria de rezervă ți-am pregătit

un loc de dormit, foarte confortabil. Dar, la fel ca un pustnic în chilia lui, o să fii singur în cea mai mare parte a timpului. Crezi că te vei descurca?

Don căzu pe gânduri. Câtă vreme nu i se cerea să se tundă ca un călugăr, nu era rău deloc. Niciodată nu fusese el prea sociabil în lumea adevărată.

– Da, cred că da.

– În regulă. Barakian își puse pălăria pe cap. Acestea fiind zise, o să-mi iau rămas-bun.

Don se uită din nou la cărți și-l străfulgeră un gând.

– Stai puțin. Cum rămâne cu savanții care s-ar putea duce să caute cărțile în biblioteca aceea din sud?

– În cazul în care știi că ele există, îi răspunse Barakian privind înapoi peste umăr, li se va spune că au fost date la refăcut, deci nu sunt disponibile momentan. Un inconvenient temporar. O imperfecțiune trecătoare și nesemnificativă, am putea spune. Și va rămâne așa până când nu vei mai avea nevoie de ele, apoi vor fi înapoiate. Liniștește-te. Am rezolvat deja problema. S-au făcut toate aranjamentele – pentru tine și pentru restul lumii. Tu concentrează-te pe munca ta.

– Nu te deranjează dacă o să încerc să descopăr unde se află chilia mea, nu?

– Deloc, râse Barakian. Nu vei avea mult de căutat. La urma urmei, ți-am dat destule indicii. Deranjează universul – și pe mine – de câte ori e necesar.

Barakian îl salută cu mâna la pălărie și plecă. Don cercetă cu privirea noua lui... ce? Locuință? Sanctuar? Chilie? Fortăreață?

Închisoare?

În fața lui, cinci tehnicieni a căror activitate era comandată de la distanță așteptau indicații. Distrat, Don își scărpină părul albastru și trase un X în cel de-al

patrulea colț al tabloului lui Dossi. Îl considera un simbol al necunoscutului, dar se potrivea surprinzător de bine acolo.

– OK, băieți, rosti el, în cele din urmă. Seriozitatea îndatoririi îl apăsa greu pe umeri, dar nu se putea scu-tura de povară. Hai să aruncăm niște imagini pe pereții acestei peșteri.

SPRE ORTOGONAL

Kowloon

– La naiba, la naiba, la naiba!

Mei-lin Lu ieși repede din laboratorul ei cu o cutie de protecție sub braț. *Biata Patsy! Probabil crede că mi-am pierdut mințile ieșind așa, ca din pușcă.* Ei, bine, va trebui să se descurce. Și dacă cineva se putea descurca, atunci ea era aceea. Patsy Hon era cel mai bun tehnician cu care lucrase ea vreodată.

Pe de altă parte, *toate* lucrurile o luau razna. Dar era numai vina ei. În ciuda celor sugerate lui Ben Cho, nu crezuse că i se vor adevăra bănuielile, și încă atât de repede. N-ar fi crezut, dar presupunerile ei se dovediseră fondate.

– Complexul Cassandra, mormăi pentru sine în timp ce străbătea coridorul. Blestemul profeților, futuriștilor, scriitorilor de texte științifico-fantastice – și acum al ei. În mit, profețiile Cassandrei erau invariabil corecte dar, la fel de invariabil, nimeni nu credea în ele. Deci corecte *pentru că* nu erau crezute. Profețiile ei se adevăreau numai în cazul celor care nu credeau în ele.

Dar Cassandra ? Dacă ea credea în profețiile despre propria ei viață, atunci ele nu se adevereau. Dacă nu le credea, se adevereau.

Mulțumesc pentru atenționare, Cass. Bineînțeles, am ignorat-o.

Apăsă butonul metalic al liftului. Așteptând, își spusese că, la urma urmei, nu era decât ADN obișnuit, în proba de sânge recoltată de la Ben Cho. Harta limitării acțiunii enzimatică se potrivea în grad ridicat. Atât electroforeza cu gel de agaroză, cât și cea cu gel poliacrilamidic, cu bromură de etidiu și markeri radioactivi a condus la rezultate care se potriveau atât cât permiteau testele. Ratele de hibridizare și omologia erau și ele foarte ridicate. Tiparele NVTR erau identice.

Poate că Jaron Kwok și Ben Cho au amprente dermatoglice diferite, dar amprente lor ADN se potriveau exact. O demonstau, odată pentru totdeauna, genele lor. Erau gemeni identici din mame diferite, sau „rase” diferite, așa cum bănuise ea.

Ușile se deschiseră și ea intră în lift.

Ar fi fost mai înțelept dacă s-ar fi oprit după ce a demonstrat legătura. Dar nu, a mers mai departe, mânată de un impuls nebunesc – intuiție ? curiozitate științifică ? – și a testat proba de sânge a lui Cho. Nu numai pentru ADN, dar și pe o mostră necontaminată din rămășițele bionanotehnologice pe care le mai avea.

Ieșind din lift, se îndreptă spre ușile din spate ale secției de poliție. Mulțumi tuturor zeilor din toate religiile pe care și le aminti că avusese inspirația să testeze cenușa lui Kwok și sângele lui Cho în condiții de securitate maximă. Mai ales după ce a văzut cum interacționează mostra lui Cho cu resturile bionanotehnologice.

Nu-și putea scoate această interacțiune din minte. Sub influența probelor de sânge anterioare, cenușa bionanotehnologică comunicase cu ea însăși și se multiplicase. Dar prin interacțiunea cu sângele lui Cho, *construise* lucruri. Somatidele, bacteriile purtate în sânge, structurile adăpostite de eritrocite – toate aceste organisme endobiotice își schimbau forma, pleomorifice, sub influența sa. Expuse la sângele lui Cho, rămășițele bionanotehnologice suferiseră o schimbare ortogonală, ca și cum comportamentul lor ar fi dobândit o nouă dimensiune, o axă z , pe lângă axele x și y , neexplicată și improbabilă.

Ținând strâns sub braț cutia cu entități misterioase, Mei-lin simți că și ea își schimbase forma: trecuse de la Cassandra la Pandora. Se întrebă dacă în cutie nu se aflau paraziți sau germenii atât de puternici, încât în comparație cu ele, nenorocirile din cutia Pandorei să fie doar niște răceli banale.

Mei-lin intră în parcare, spre mașina de patrulare fără însemne, cu bara de lumini în bord și sirenele ascunse. Deschise portiera și se urcă la volan, conștientă că încalcă procedurile încă o dată, aruncându-se fără partener în brațele pericolului.

Așeză cutia cu grijă pe locul de lângă ea și o fixă cu centura de siguranță. Oare intenționase Jaron Kwok să lase în urmă moștenirea unui dezastru ascuns în cenușa lui? Nu avea sens. Dacă nu voia decât să se răzbune pe o lume indiferentă, de ce să creeze un mecanism atât de complicat? Mai ales că mecanismul respectiv avea nevoie de un „declanșator” – Ben Cho. Din câte își dădea seama, lui Kwok nici nu-i trecuse prin cap cine va fi declanșatorul.

Iar dacă moștenirea lăsată omenirii de Kwok nu era o bombă biotronică, atunci ce erau organismele acelea minuscule din cutie? Și ce urmăreau?

Privind prin parbriz fără să vadă nimic, Mei-lin știa că trebuie să dea de Ben cât de repede posibil. Să descopere ce știe și ce nu știe. În ciuda contextului nefavorabil, era tot mai sigură că Ben era *într-adevăr* declanșatorul nebănuitor. Dacă Kwok nu avea alți frați gemeni de care ea nu știa, Ben Cho era singura lui rezervă, singurul sistem viu cu cheia ADN necesară pentru a completa ceea ce începuse el, orice ar fi fost acest lucru.

Asta însemna nu numai că Ben putea fi periculos, *ci și* că putea fi în mare pericol. Dacă celelalte două grupări ar ști ce știe *ea* despre el, n-ar ezita să-l ia prizonier. Poate că erau deja pe urmele lui.

Gândul acesta era cel mai important din mintea ei în timp ce forma numărul de contact primit de la Ben. Undeva în Sha Tin răspunse o voce de femeie pe care o recunoscuse fără probleme.

– Agent Adjoumani, sunt detectivul Lu. Trebuie să vorbesc cu Ben Cho. E acolo?

– Mă tem că nu, detectiv Lu, o informă Adjoumani pe un ton destul de iritat.

– Nu ești împreună cu el? întrebă Mei-lin surprinsă.

– Am primit alte ordine, continuă Adjoumani, și mai iritată. De ce nu-i lași un mesaj?

– Nu pot. Trebuie să mă întâlnesc cu el personal.

– Imposibil. A ieșit acum o oră și jumătate.

– Știi unde s-a dus?

– Nu am libertatea de a dezvălui acest lucru.

– Uite ce e, DeSondra, aș vrea să intru și eu în jocul tău, dar nu avem timp de așa ceva. Am motive să cred că Ben e în pericol.

Mei-lin aproape că auzi schimbarea de atitudine a lui Adjoumani.

– Ce fel de pericol?

– O să-ți spun personal, dar numai după ce-mi spui tu unde s-a dus, răspunse Mei-lin după o clipă, neștiind câtă încredere să aibă în femeie. Când nu primi răspuns imediat, continuă: Dacă e pe aproape, ai șanse să ajungi la el înaintea mea. Spune-mi unde s-a dus și ne întâlnim acolo. O să-ți explic tot ce știu.

– Și dacă îl găsesc eu prima?

– Nu-l scăpa din ochi până când ajung eu acolo.

Mei-lin auzi cu surprindere un oftat. Încercă se descifreze senzațiile mascate de el – frustrare, stânjeneală – dar nu reuși.

– S-a dus într-un loc numit Templul celor zece mii de frumuseți.

– Vrei să spui al celor zece mii de Buddha, nu?

– Nu. Vreau să spun cele zece mii de frumuseți. E un club feminin. A spus că se duce să urmărească o pistă, deși mă îndoiesc că le urmărește cu capul.

Studiind harta de pe telefon ca să localizeze Templul celor zece mii de frumuseți, Mei-lin încercă să proceseze informațiile. Cho nu părea genul care să urce pe scenă într-un club feminin, dar, cine știe? Șirul gândurilor i se întrerupse când Adjoumani reacționează mai rapid decât ea. Atașatul FBI îi dictă adresa înainte ca aceasta să-i apară pe ecran, însoțită de indicații.

Cunoștea zona. Familia criminală Cheng avea legături puternice acolo, fapt care făcea din Templul celor zece mii de frumuseți o filială recentă a cluburilor feminine mai vechi – și foarte scumpe – din Tsim Sha Tsui East și Wan Chai.

– Ne vedem acolo, spuse Mei-lin și porni mașina.

– Am plecat, detectiv Lu, rosti Adjoumani și întrerupse convorbirea.

Ieșind din parcare, Lu aprinse bara de lumini și porni sirena. Solicită întăriri la locul de întâlnire fixat, ca s-o ajute pe ea, dar și pe Adjoumani, dacă ajungea înaintea ei. Spera ca, măcar de data asta, Guoanbu sau CIA să-l fileze pe Cho.

În timp ce făcea slalom prin trafic, Mei-lin Lu se rugă la zeul ofițerilor de poliție care, întâmplător, era și zeul gangsterilor.

ÎN SUBTERANUL MALL-ULUI

Sha Tin

În pantaloni negri eleganți, cămașă de mătase albă și jachetă gri, Ben Cho se plimba pe promenada mall-ului în aer liber, vechi și sordid, în zona cu reputație mai îndoielnică din Sha Tin. În jurul lui rula avalanșe de pseudoholoreclame mult prea frecvente, ecrane pop-up omniprezente cu senzori de mișcare și tracker-e pentru ochi. Tehnologia înaltă făcea ca mall-ul să arate și mai vechi și mai murdar decât era.

Reclamele erau tot mai frecvente acum, că se apropia Crăciunul. Încercând să le evite pe cele care se adresa cumpărătorilor, Ben se pomeni înghiontit de fanii curselor de cai, pe care nu-i putu ignora. Mulțimea tocmai încheiase seara de miercuri la pistă și mergea să-și bea câștigul sau să-și înece necazul în băutură.

Frenezia iubitorilor de cai îl dezorientă. Trecu prin fața unui parc tematic, Lumea lui Snoopy, citind panourile cu reguli de conduită scrise în engleză și chineză. Snoopy, Woodstock, Charlie Brown, Lucy, Sally, Linus,

Schroeder, Peppermint Patty, alte personaje pe care nu știa cum le cheamă, din diverse perioade ale benzii desenate *Peanuts* – toate rezistaseră, fără patină, intemperiiilor care afectaseră blocurile de beton cu multe etaje din spatele parcului și al mall-ului.

La o examinare mai atentă, văzu că personajele *Peanuts* erau ciuntite și șterse. Zecile de statuete și statui solitare îi amintiră de miile de figuri din Templul celor o zece mii de Buddha.

Bodhisattva Brown, își zise, clătinând din cap.

Gândindu-se la vizita la Templul celor o zece mii de Buddha, își aminti de Helen Sin și de întâlnirea lui din această seară. Nu departe de templu văzuse magazine specializate care vindeau produse din hârtie care se ard în amintirea morților, bunuri de consum care se transformă în fum și scrum, pentru ca esența lor să ajungă pe tărâmul vieții de după moarte și să înfrumusețeze traiul strămoșilor plecați dintre noi. Nu erau însă aici numai bani de la Banca Iadului, în culori frumoase și valori bizare, pentru ars, dar și mașini și case de hârtie, cărți de credit și haine, orice obiect de pe lume care poate fi trecut prin foc.

Fum. Și oglinzi.

Acesta era celălalt aspect al misticismului chinez pe care Jaron îl comenta în notițele sale – șamanismul manciurian, în special *panaptu*, oglinda prin care șamanul vede sufletele morților, găsește spiritele bune, le alungă pe cele rele și cu care călătorește pe alte tărâmurii. Din moment ce Jaron se arătase atât de captivat de căutările sufletești, Ben se întrebă dacă vizitase Hong Kong-ul în timpul Festivalului Stafiei Flămânde. Oare experiența aceea să-i fi determinat ideea din holotransmisie, că lumea este o simulare?

Ben continuă să meargă, simțind un val de oboseală. Singur pentru moment, se opri în fața unei pseudo-holoreclame la Krelltek Limited. Reclama îl prezenta pe președintele John F. Kennedy în mărime naturală, tridimensional, arătând ca nou, în ciuda tragicului eveniment din Dallas. „Nu vă întrebați ce poate face tehnologia pentru voi, ci ce puteți face voi pentru tehnologie“, ordona ciborgul Kennedy de metal.

Oare investigația lui Ben a trecut de punctul critic sau a luat-o razna? Era foarte greu de spus.

Încerca mereu să-și amintească momente din vremea când el și Kwok, studenți, împărțeau aceeași cameră. Discutaseră până noaptea târziu, bând sau luând droguri și legale, și ilegale. De fapt, singurele amintiri complete erau acele stări de conștiință alterată.

Pe atunci, Jaron fuma pasionat marijuana cultivată la ferma unui prieten și bea o băutură germană numită Jägermeister, care era și medicament de tuse. Prea ușor își amintea faptul ăsta. Într-o asemenea aventură stimulată cu droguri și Jägermeister, făcuseră o excursie la fermă, ca să curețe acoperișul unui grajd care era folosit ca depozit unde se uscau plantele.

Grajdul era înconjurat de stejari. În decursul anilor în care ferma avusese diverși proprietari, pe acoperișul înclinat de tinichea galvanizată se acumulase o masă de frunze și resturi vegetale. Era gata să se prăbușească sub greutatea lor. Marginile erau din metal slab, fără grinzi de susținere, așa că o scară le-ar fi îndoit.

După ce examinase situația, Jaron se aplecase, își împreunase degetele și făcuse un cerc cu brațele.

– Hai, îi spusese el lui Ben, pune piciorul aici și te arunc din lateral.

Ben fusese suficient de beat ca să-l asculte. Ajutat de Jaron, reușise să se cațere pe acoperiș, sau mai degrabă pe covorul de resturi vegetale gros de peste zece centimetri. Clătindu-se, își spusese că acoperișul e cam fragil, dar îl poate susține. Jaron îi dăduse o greblă mare.

Curățase grajdul de frunze uscate, împărțindu-le în grămăjoare mai mici, pe care le arunca jos, formând movile. Când terminase treaba, devenise suficient de treaz ca să se teamă să nu-și rupă un picior la coborâre.

Ben scutură din cap și râse cu colțul gurii. În afară de aventura pe acoperiș, își amintea că Jaron era un tânăr mult mai inteligent și mai dotat decât altul de vârsta lui. În anul al doilea, se îndrăgostise atât de tare de ideea lui Oscar Wilde conform căreia „Toți am căzut în canal, dar unii privesc la stele“, încât își spunea „astro-nomul din canal“. Îi plăceau la nebunie sporturile pe echipe și jocul de cărți, dar în același timp era un caracter extrem de supărăcios. Era omul care spunea despre familia lui că „nu am fost destul de strălucitori ca să aparținem clasei muncitoare.“

Poate că și despre familia lui s-ar putea spune ceva asemănător, reflectă Ben. Dacă o anumită Autoritate îi manipulasă pe Jaron și pe el înainte de faza lor intra-uterină, atunci de ce nu s-a îngrijit ca ei să crească în condiții mai bune? Dacă exista, Autoritatea nu părea interesată de asemenea chestiuni minore.

În fața lui țâșni o pseudoholoreclamă, Venus pe o jumătate de scoică, vânzând perle pentru un magazin de bijuterii: „Nu trebuie să fii scoică pentru ca lumea să devină perla din palma ta“, spunea zeița seducătoare.

Ocolind reclama, Ben ar fi vrut să știe de ce nu ajunsese și el la fel de supărat ca Jaron. Kwok își purtase propriile poveri. I se plânsese de multe ori că părinții

lui erau „drăguți, dar ignorați”, iar mama lui nervoasă până la nevroză, dar erau funcționari pricepuți, cu aspirații nobile, care-l botezaseră Jaron, după un virtualist timpuriu.

Totuși, bunica tehnofobă și amatoare de echivocuri îi pronunța întotdeauna numele Jiren, cuvântul chinezesc pentru „om al paradoxurilor”.

„Nitrofonie”, rosti o tânără dansând într-o reclamă 3-D. Se adresă cu glas tare unui cuplu care, trecând prin dreapta lui Ben, activase senzorii de mișcare. Din punctul de vedere al lui Ben, imaginea era puțin distorsionată. „Cel mai bun companion la petreceri. Dacă tu ești gata să pleci, creierul tău ți-o ia pe urme!”

Omul paradoxurilor. Pionierul virtualului. Poate că ambele versiuni ale numelui se potrivesc. Încă de pe atunci, Jaron voia să renunțe la dubla specializare în fizică și electrotehnică și să treacă la istoria europeană. Îl călcau pe nervi „domnii intelectuali albi” pe care-i cunoscuse și care credeau că asiaticii excelează numai în matematică și științe fizice.

– Am un caracter prea integru ca să devin obsedat să fac bani, spunea el, pe un ton prea îngâmfat pentru gustul lui Ben.

„Ceea ce a fost mai demult politică a devenit acum modă”, declara reclama unui croitor pe un ecran. Imaginea se schimba de la funcționari în jachete tip Mao la fotomodele pe pasarele, în haine foarte asemănătoare.

Ben se gândi la persistența în politică a lui Jaron. Mai vorbise despre asta cu Cherise, despre articolele pe care tânărul și „radicalul” Jaron le scrisese pentru ziarul studentesc sub pseudonimul Kwok X.

Probabil că agențiile de securitate națională i-au trecut cu vederea scăpările din tinerețe. Iar el trebuie să fi

stat foarte rău financiar, ca să lucreze pentru NSA. Trebuie să fi suferit o mare lovitură când, după ce și-a luat doctoratul, a fost obligat să facă față ideii că profesia pentru care se pregătise nu voia să-l accepte printre specialiștii ei. Iar când soția lui blondă s-a acomodat ușor cu rolul ei de profesoară de literatură chineză și comparată, asta sigur a pus sare pe rană.

„N-a fost deloc plăcut / Când Isus în cuie-a fost bătut“, cânta un panou la nivelul ochilor pentru *Interstellar Road Songs*, ultimul hit al unei trupe creștine de punktronică.

Totuși, Jaron persistase încăpățânat, răbdător, chiar și după ce i se ruinaseră speranțele unei funcții superioare. Era o persistență născută din speranță sau din ambiție? Indiferent de originea ei, l-a ajutat să obțină documentele Forrest, notele și actele codificate pe care CIA le-a dat NSA cu întârziere.

Ben se întreabă de ce ținuse CIA pentru ea documentele Forrest atâtea zeci de ani. Era prea stânjenită să recunoască faptul că nu specialiștii ei nu erau în stare să descifreze materialul criptat? Sau fuseseră ele îndosariate și uitate în hățișul birocratiei?

Din însemnările lui Jaron reieșea clar că, odată materialele ajunse în mâna lui, el depistase și studiasse în amănunt celelalte lucrări ale lui Forrest, inclusiv pe cele științifice publicate ca profesor de studii asiatice, mai întâi la Duke, apoi la Johns Hopkins. Jaron refăcuse cronologia documentelor în urma cercetării pentru CIA, iar Ben îi era recunoscător pentru asta.

Materialele sursă extrem de criptate au zăcut îngropate în Arhivele Imperiale Chineze peste trei sute de ani, până când au intrat pe mâinile lui Sun Yat-sen, la prăbușirea dinastiei Qing. Tatăl lui Felix C. Forrest, Myron

Forrest, fusese consilierul occidental al lui Sun, cel care strângea fonduri și făcea contrabandă cu arme. În semn de recunoștință pentru serviciile aduse și cunoscându-i pasiunea pentru enigme și cifruri, bunul Sun i-a dat documentele din arhivă. Pe patul de moarte, Myron Forrest i le-a înmănat fiului său. Acesta, înainte de a muri, le-a trimis către CIA. Și așa au continuat ele să călătorească.

Ben coborî un șir de trepte care-l conduseră de la mall la nivelul străzii.

Notele lui Felix C. Forrest indicau că el nu descifrase niciodată complexul de algoritmi care ascundeau textele criptate. Însă în adnotările sale, Kwok susținea că scrierile sub pseudonim ale lui Forrest, în special povestirile lui științifico-fantastice, furnizau „dovezi paradoxale” ale faptului că era familiarizat cu proiectele CIA, pe atunci secrete. Mai mult, „în prezentarea viitorului, fragmentată, dar plină de previziuni și realism,” povestirile dovedeau – cel puțin pentru Jaron – că Forrest descifrase multe fragmente din textele cifrate.

Între timp, Forrest a început să atragă atenția asupra sa și cu o a doua carieră. În 1964, un critic a scris despre opera sa că autorul ei nu e „doar un scriitor de științifico-fantastic. E un călător din viitor.” Se pare că Jaron a luat în serios comentariul glumeț. Chiar și așa însă, ce legătură aveau povestirile cu textele cifrate?

În orice caz, însemnările lui Jaron susțineau că Felix Forrest era primul care a pus în legătură sistemul de cifrare din vechile documente chinezești cu cifrurile iezuite de la sfârșitul secolului al XVI-lea și începutul celui următor, ajunsese în mâna chinezilor prin eforturile lui Matteo Ricci. Acesta s-a prosternat în fața tronului gol al împăratului Wan Li și a făcut cadou conducătorului absent materialele despre mnemotehnică.

Adnotări la adnotări la adnotări, își zise Ben. Comentarii care nasc metacommentarii care, la rândul lor, nasc meta-metacommentarii.

Ben își întrerupse șirul gândurilor pentru a se uita la bilețelul de la Sin. Înclină din cap absent, apoi începu să străbată străzile din ce în ce mai întunecate care se unduiau pe sub mall și Lumea lui Snoopy. Se cocoșă când mirosul de urină îi lovi nările. *Viața seamănă cu explorarea unei peșteri...*

Dosarele de la Vatican despre Giordano Bruno, despre care se credea că se pierduseră cu patru secole în urmă, dat fiind că Bruno a fost ars pe rug, au fost cele care au demonstrat, cel puțin pentru Jaron, că Matteo Ricci și iezuiții erau foarte familiarizați cu textele criptate ale lui Bruno, inspirate din cabală.

Spre sfârșitul însemnărilor, Jaron sugera, incitant, că descoperise dovada esențială pentru descifrarea complexului de algoritmi, în scrierile lui Shimon Ginsburg, un evreu german care a studiat cabala și care a fugit de naziști în China. Dar care era piesa aceea vitală și unde anume o descoperise, Jaron Kwok nu preciza. Cu puțin înainte de a dispărea însă, Jaron petrecuse timp îndelungat în Sala Memorială Sun Yat-sen.

Zgomot de mulțime și ritmuri tehnorăzbătută dintr-un bar. Ridică privirea și văzu o amazoană în armură lângă un dispozitiv heraldic. Într-o latină îndoielnică, scrisă cu litere de neon, mottoul spunea: „*Bellatrix non pugnata quia pulchra est – ea pulchra est quia pugnata.*” La rândul lui, dispozitivul încadra o scenă de luptă în timp real, care tocmai începuse. Senzori de mișcare, fără îndoială.

Judecând după imaginile de pe ecran – femeii care se băteau cu picioarele și cu pumnii – Ben bănuia că Bellatrix

era un club de lupte în stil Thai pentru femei. Se simți extrem de tentat să intre. De când le văzuse pe mama și pe mătușa lui, două surori bătaușe, lovindu-se cu pumnii, se străduia să-și ascundă satisfacția la asemenea spectacole.

Dar pași grăbit mai departe, atent la senzorii care înregistrau orice mișcare. În ciuda precauției, nu peste multă vreme se trezi în față cu o altă apariție, diferită de restul, mai degrabă o viziune, o apariție reală, decât o reclamă. Nu, nu era o holoproiecție adevărată, nimeni n-ar fi dat bani pentru o unitate de proiecție holografică reală, mai ales aici.

– Date plus context egal informații, anunță o femeie maiestuoasă, un amestec de rase, îmbrăcată în alb, cu umerii acoperiți de o mantie de pe care privea un ochi de Argus. Informații plus înțelegere egal cunoștințe. Cunoștințe plus compasiune egal înțelepciune.

Femeia, cu nuanțe blonde și roșcate în părul negru, se numea Sophia, cum indicau literele argintii cursive. Lui Ben îi amintea de Reyna, Cherise LeMoyne, Marilyn Lu, DeSondra Adjoumani – toate întrepătrunse într-una. Atât de puternică era senzația, încât clipi și clătină din cap. Când silueta pieri, pași înapoi, încercând să reactiveze senzorul, dar Sophia nu mai apărui.

Oftă și porni mai departe. La capătul străzii următoare, vizavi, zări firma Templului celor zece mii de frumuseți. Literele drepte, din neon auriu, se înșirau cu mult gust, în comparație cu celelalte firme ale cluburilor de noapte. De un gust desăvârșit era și anticamera de modă veche din spatele ușii cu gemulețe de sticlă. O chinezoaică pricepută în a-și masca vârsta, cu ten perfect, făcea onorurile de gazdă.

Așezată lângă o masă de scris cu capac rulant, recepționera, dacă acesta era rolul ei, purta o haină neagră cu mâneci lungi, talie Empire și decolteu curajos – stilul preferat de soacra lui Ben, pe care Reyna obișnuia să-l numească „haina perfectă”. În cazul femeii de la birou, ținuta îi pune în evidență sânii bine făcuți și ascundea orice alte imperfecțiuni din ansamblul frumuseții ei.

– Cu ce vă pot ajuta ?

Scoase stânjenit bilețelul roz șifonat din buzunar. Se prezentă și așteptă liniștit să fie examinat.

– Helen vă va aștepta în apartamentul Gehry, îi spuse ea, mișcând ușor capul. Luați liftul de la capătul coridorului până la etajul al treilea, apoi faceți la dreapta.

Ben îi mulțumi, părăsi încăperea și porni pe coridor. Numele fiecărui apartament era trecut în stânga sau în dreapta ușii, luminat din spate. Unele uși erau închise, altele deschise, iar prin cele din urmă surprinse cu privirea crâmpie din încăperi astfel decorate încât să amintească de locuri și vremuri diverse. Femei seducătoare de diferite etnii, diverse tipuri de siluete, toate îmbrăcate adecvat momentului, vorbeau, luau masa sau dansau lent cu partenerii lor. Și ei făceau parte din mai multe tipologii, dar majoritatea păreau înstăriți și din înalta societate. Ben se întrebă ce valoare avea biletul roz primit de la Helen Sin.

Liftul era gol. Nu se auzea decât clasicul fond muzical din difuzoarele ascunse. Când ieși, făcu la dreapta și începu să caute apartamentul Gehry. Îl găsi imediat. Ușa avea un design postmodernist din planuri conflictuale retro-cubiste.

Când încercă să bată, descoperi că ușa nu era decât o iluzie de o foarte bună calitate, astfel că, intrat în câmpul holografic, articulațiile degetelor declanșară un

sistem și se auzi un ciocănit, deși nu era nici urmă de lemn.

– Intră, se auzi o voce dinăuntru.

Ben întinse mâna după clanță înainte să-și dea seama că putea pași direct prin ușă fără s-o deschidă, pentru că nu-i bloca intrarea. Înăuntru, pereții erau structuri ondulate, răsucite, în stil morfogenetic pur. Se întrebă dacă putea trece prin ei, dar bănuia că erau solizi, nu ca ușa, în ciuda aparenței înșelătoare.

Pe sofaua gri vaporosă, cu pernițe, Helen Sin își arăta doar profilul. Era îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase negru cu roșu, care-i lăsa un umăr dezvelit. Parfumul ei plutea prin cameră, înconjurând-o de mirisme care aminteau și de flori, și de pământ. Privind finalul unei emisiuni care părea un documentar, pe un ecran plat agățat de tavan cu mijloace nevăzute, fata nu-l luă în seamă pe Ben. El inhală parfumul și, cuprins de stânjeneală, își îndreptă atenția spre emisiune.

„De ce vorbeau chiar și primii astronauți despre spațiu ca și cum s-ar fi întors acasă?” întrebă vocea blândă, ușor baritonală, a naratorului. Sfera terestră, pătată cu nori și continente, umplea ecranul. „Poate aveau dreptate. Poate a fost nevoie să călătorim în spațiul cosmic ca să ne dăm seama că fiecare ființă umană care a trăit vreodată a fost un astronaut. Ca să înțelegem că trăim cu toții pe puntea de observație a unei nave spațiale din piatră, care se rotește. O navă alimentată de gravitație, cu un centru magnetic topit în jurul unui miez de metal cristalin, care nu are o destinație anume, dar îi trebuie o eternitate ca să ajungă acolo.”

Muzica se amplifică și emisiunea luă sfârșit. Femeia de pe sofa opri ecranul, fără ca Ben să vadă exact cum. Acesta se ridică și dispăru într-o nișă din tavan și muzica

se auzi din nou – jazz lent și melancolic. Helen se întoarce și îi aruncă o privire directă, apoi bătut cu mâna pe locul de lângă ea. Sofaua făcuse valuri mici.

– Nu m-am așteptat la așa ceva, spuse Ben privind în jur, în timp ce se îndrepta spre ea.

Se așază. Fața ei se încreți la încruntare, gata-gata să facă botic îmbufnat. El se simți prost, de parcă i-ar fi cerut indicații ca să ajungă la un bordel din Hong Kong.

– Sper că nu ești la fel ca americanii *ăia* care caută Orientul Erotic Exotic, rosti fata. Locul acela e un produs al minții occidentalilor și nu poți ajunge acolo de aici.

Un produs al minții?

Mai întâi Kimberly, stripteuza literată, acum ea. Helen Sin, damă de companie și estetician postcolonial? Îi trezea bănuielile. Imposibil ca toate femeile din industria sexului să fie la fel de inteligente ca acelea pe care le întâlnea el.

– Ai dreptate, cred, rosti el oferindu-i un surâs odată cu înclinarea capului. Își mai domoli suspiciunea. Sunt pur și simplu uimit de decor, atât. E de ultimă generație.

– Și destul de kitsch, adăugă Sin, aparent încântată de turnura luată de conversație, dar ne tolerăm reciproc, eu și camera asta. Nu vrei puțin vin?

– Mi-e sete într-adevăr. Am mers mult pe jos până aici, așa că... de ce nu?

Zâmbind, Helen se ridică și se îndreptă spre un val turtit care se dovedea a fi un bar. Și ea se ondula ca un val, remarcă Ben, zveltă și grațioasă, cu ușurința unei dansatoare. În timp ce scoase o carafă și turnă vin auriu în două pahare cu picior lung, părul ei negru, coafat simetric, se mișcă discret în jurul feței.

– Vin australian alb, explică ea, întorcându-se pe sofa și întinzându-i paharul. Foarte bun.

Ben luă o înghițitură generoasă. Nu era un cunoscător al vinurilor australiene sau al vinurilor în general, dar acesta îi plăcu. Găsi că era combinație perfectă între sec și dulce și i-o spuse și fetei. Ea zâmbi, sorbi ușor din băutură, apoi își linse buzele într-o manieră seducătoare. Se sărutară imediat, dintr-un impuls, iar sărutul deveni mai mult decât un impuls, prelung și întârziat.

– Hei, spuse fata, întrerupându-l, îți place să dansezi?

– Sigur, răspunse el, deși în momentul respectiv era sigur că mai degrabă ar fi vrut s-o sărute în continuare.

Afară se auziră sirenele îndepărtare ale mașinilor de poliție. Helen dădu muzica mai tare. Își așezară amândoi paharele cu vin pe măsuta de lângă sofa. Helen se ridică și-l îndemnă și pe el să facă la fel. Se îmbrățișară și dansară încet în ritmul muzicii.

Era ca un val în brațele lui, mic, dar puternic, lichid, dar ferm. Se sărutară din nou, iar buzele lor trecură de la gură la gât, apoi la mușcături delicate, prin care gustau pielea celuilalt. În Ben se trezea acum altceva, nu bănuiala... Simți cum se întărește...

...apoi îl lăsară picioarele. Aproape c-o târî și pe ea la podea. Corpul i se crispă ca un pumn încheștat, dar nu putea mișca un mușchi și nici clipi, chiar atunci când Helen, neliniștită, îi trecu mâna prin fața ochilor.

Auzi bufnituri și bubuituri de la etajele inferioare.

– Ce faci? întrebă ea, ridicându-i capul și umerii? Jenat, dar incapabil să rostească o vorbă, Ben crezu că i se adresează lui, dar se înșela. A căzut lat, Zuo!

– Paralizie nervoasă, spuse un bărbat intrând prin ușa falsă. Cu o mână cât laba de urs, solid și musculos, acesta ridică un aparat mic și negru, ca telecomanda unui televizor. I-am declanșat implanturile măselelor de minte. Îmi pare rău, dar n-avem timp de băut și giugiulit. Poliția e deja în holul de la parter și pune întrebări. Unul dintre ei e american, escorta lui de la FBI, cred. Am oameni înarmați la intrare și pe coridor, dar nu le pot face față la nesfârșit.

Ben își pocni capul de covor când Helen îi dădu drumul, iar corpul i se răsturnă greu pe podea. În spatele lui auzi cum se deschide un geam prin culisare, Zou se întoarce și-l apucă de sub braț, iar Helen îl ridică de glezne. Îl cărară împreună, apoi îl aruncară afară pe geam ca pe un sac de cartofi.

Alunecând, prizonier în propriul corp care în nu se putea mișca și nici vorbi, Ben nu se mai simți ca un bărbat gata să cadă pe stradă, ci o piatră înzestrată cu simțuri, condamnată să se facă fărâme. Timpul se dilata. Mintea și gândurile se întindeau pe roata de tortură a neputinței și groazei care-l copleșeau.

Căderea i se opri, dar nu auzi nici un bufnet și nici nu se sparse în bucăți, ci avu impresia că se unduiește pe un val. Ca și cum ar fi aterizat pe o pernă de aer imensă. Suprafața de sub el se undui și săltă din nou și din nou. Sin, apoi Zuo, aterizară la stânga și la dreapta lui. Căzuse pe o pungă de aer enormă, din aceea folosită de cascadori ca să reducă impactul lansărilor periculoase în aer.

Simți cum Zuo și Sin îl răsucesc, apoi cum patru perechi de mâini îl ridică de pe punga de aer și-l așază pe o targă pe care o împing cât de repede până la un vehicul care aștepta. La început crezu că e o furgonetă, dar

când îl trântiră înăuntru prin ușile deschise, văzu echipament medical.

Porni sirena. Era răpit cu o ambulanță, luat ostatic sub acoperirea unei urgențe medicale.

IX

EVADĂRI

Sha Tin

După cum bârâiau stațiile radio și după zgomotul de împușcături, detectivul Lu își dădu seama că întări-
rile erau deja în mijlocul lucrurilor cu agentul Adjou-
mani. Așa că ea porni prima în urmărirea ambulanței,
dar numai pentru că ajunsese acolo ultima.

Ambulanța țâșni nebunește pe o stradă laterală din
apropiere, cu sirena urlând. Lu apăsă pe frâne atât de
tare, că i se opri motorul, dar și așa, abia evită să se cioc-
nească de vehiculul de urgență. Cutia de protecție de pe
locul de lângă ea era fixată bine și alunecă numai puțin
în scaun.

Atâta neglijență din partea șoferului ambulanței îi
dădu lui Mei-lin de bănuir. Reporni motorul și verifică
frecvențele de urgență. Nimic de la sau pentru ambu-
lanțe în zona respectivă. Vorbi cu dispecerii, care-i con-
firmară bănuiala: nu era nici o urgență medicală pe o rază
de trei mile în jur.

Ceva nu era în regulă.

Detectivul accelerează, dar ambulanța se mișcă rapid și fu gata s-o piardă. Porni din nou sirenele și luminile, deși n-ar fi vrut ca șoferul să știe că e urmărit, dar se temu să nu rămână blocată în trafic.

Mașinile se dădură la o parte când, cu motorul și sirenele urlând, se apropie de ambulanță. În jurul și în fața ei sclipeară lumini de frână, iar becurile de pe stradă treceau în viteză pe lângă ea. Lu comunică la disperat unde se afla și ceru întăriri. Din când în când, se uita la cutia de lângă ea, atât cât să fie sigură că nu pățea nimic.

Când ambulanța urcă pe un pod peste un fir îngust de apă scurs din Tolo Harbor, Lu se luă după ea. Auzi în stație și prin propria ei legătură vocea lui Adjoumani. Cho nu era de găsit. Martorii au văzut o ambulanță trecând cu viteză pe o alee din spate și o stradă laterală. Lu o anunță că descoperise ambulanța și că o urmărea. Bănuia cine era pacientul dinăuntru și îi informă pe agentă și pe ceilalți polițiști.

Peste câteva minute, ambulanța dispăru din vedere.

Intrând în tunelul de sub MacLehose Trail și creștele stâncoase din Country Parks, Mai-lin o zări la mare depărtare în fața ei. Dacă se îndrepta spre Kowloon, atunci de ce mergea pe Autostrada 6? Chiar dacă era mai puțin aglomerată, tot Autostrada 1 ar fi fost mai rapidă.

Când ieși din tunel, la poalele vârfului Kowloon, ambulanța dispăruse din nou. Șoferul probabil oprise luminile și sirena. Se hotărî să nu facă la fel. Trebuia să se folosească de toată viteza și de zgomotul necesar ca să-și facă loc pe șosea și să prindă din urmă ambulanța care gonia să scape. Își comunica întruna poziția

la dispecerat, sperând să audă alte mașini de poliție îndreptându-se spre ea – de preferat cât mai devreme.

Lu bănuia că ambulanța nu mersese mai departe în sectorul Hung Hom, nici n-o luase către Yau Tung. Ciudat, dar era sigură că voia să ajungă la aglomerația de depozite de lângă aeroportul Kai Tak. Pierdu din siguranță când drumul pe care gonea o aduse lângă labirintul de depozite. Nu avea idee unde ar fi putut dispărea ambulanța și se îngrijoră că o pierduse.

Mergând cu grijă, în zig-zag, printre rampele nesfârșite pentru camioane și ușile culisante, se uită după vehiculul de urgență. Eșecul și inutilitatea îi dublau senzația de frustrare. Privea mereu la ceas. Nu că ar fi făcut timpul să treacă mai încet, dar îi distrăgea atenția de la scopul urmărit.

Aproape că-și pierduse orice speranță când se apropie de un șir de depozite pentru transbordare, nu departe de pista aeroportului. Acolo, într-un fel de hangar, era o ambulanță cu una din ușile laterale lăsată deschisă, parcă abandonată în mare grabă.

Mei-lin opri în fața clădirii și coborî din mașină cu pistolul de calibru 0,5 pregătit. În timp ce mergea spre vehiculul abandonat, auzi țiuitul sirenelor de poliție, un zgomot care, oricât de neplăcut altă dată, acum era cea mai frumoasă muzică.

Avansă șerpuit, tot mai descoperită, cu pistolul în ambele mâini. Nu trase nimeni în ea și nici nu auzi alte zgomote, așa că se relaxă. Dar nu prea mult.

Când ajunse în spatele ambulanței, se uită înăuntru și constată că era goală. În schimb, în cabină îi găsi pe șofer și pe brancardier morți, cu centurile de siguranță nedesfăcute, fiecare cu un glonț în tâmplă.

Luă pulsul șoferului și făcu o grimasă. A-i omori pe cei doi nu era doar paranoia distrugătoare, ci cruzime curată. Se întoarse în spate și examinează podeaua clădirii până când găsi ce căuta.

De cauciucurile tăgii se lipise grăsime sau ulei, fie când pacientul fusese urcat în Sha Tin, fie când fusese coborât aici, la aeroport. Dâra slabă de murdărie o conduse pe urmele tăgii, cel puțin o anumită distanță.

Mașinile de poliție se auzeau acum foarte aproape. Puțin mai încurajată, se hotărî să urmărească dâra afară din depozit. Când deschise ușa însă, îi veni să se arunce la pământ.

Depozitul se deschidea direct pe pistă. La nici cinci-zeci de metri, un avion cu decolare și aterizare verticală tocmai se ridica spre cerul nopții. Când motoarele se ambalară, aparatul țâșni ca un avion obișnuit.

Trei bărbați păzeau perimetrul de pe care tocmai decolase aeronava. La apariția ei, se răsuciră și o zăriră în ușa depozitului. Aveau puști și pistoale automate. Lu nu avu timp să evalueze situația, pentru că începură să tragă imediat în ea.

Ascunzându-se după o grămadă de bidoane stivuite pe paleți, trase și ea. Se rugă la toți zeii ca bidoanele să nu fie umplute cu vreo substanță inflamabilă. Când fură lovite de gloanțe, nu simți miros de benzină sau ulei combustibil. Îi trebui o secundă să recunoască duhoarea pătrunzătoare.

Pastă de crevete.

Nu suferea fructele de mare fermentate, nici măcar în cantități mici. Acum, în mijlocul unui ocean, îi venea să vomite. Dar măcar creveții nu explodau.

Trase din nou, încercând să-i mențină pe cei trei atacatori la pământ până ce soseau întăririle. În clipa în

care își dădu seama că nici ea și nici muniția ei nu mai rezistau multă vreme, ajutoare în mașini de poliție și vehicule de aeroport înconjurară zona. Prin portavoce, ofițerii ordonau trăgătorilor, în engleză, cantonează și mandarină, să lase jos armele, să se culce cu fața la pistă și să ridice mâinile la vedere, deasupra capului.

Deși erau mult mai puțini și aveau mult mai puține arme, trăgătorii nu dădeau semne că s-ar preda. Lu își aminti de morții din ambulanță și se întrebă dacă ei îi omorâseră. Nu fu deloc surprinsă când văzu că trag în continuare, până când doi căzură, probabil morți, iar al treilea era rănit grav.

Cu toată agitația de la locul incidentului și cu informarea lui Adjoumani în legătură cu cele petrecute, Lu se pomeni că trecuse o oră de când ajunsese la depozit. În mașina ei, obosită, nu-i ieșea din cap gândul că eșuase încă o dată.

Mai întâi uciderea lui Charles Hui, apoi a lui Paul Kao, iar acum răpirea lui Ben Cho. Ori își ieșise din mână, ori o părăsise norocul. Poate că era timpul să ceară ajutorul politicianilor pe care îi tot evitase: Wong Jung, de la Guoanbu, și șefii lui Ben de la NSA, oricine ar fi ei.

Atât era de cufundată în gânduri, că străbătuse tot drumul până la ieșirea din depozit înainte de a observa că Ben Cho nu era singurul care dispăruse. Se uită la scaunul gol de lângă ea clipe îndelungate, până când își dădu seama ce căuta. Călcă frânele până la podea, apoi căută agitată în mașină.

Cutia cu cenușa bionanotehnologică a lui Kwok, tratată cu sângele lui Cho, nu mai era nicăieri.

TĂRĂMUL STRĂNGERILOR DE MÂNĂ SECRETE Crypto City

Paramilitarii Unității de Operațiuni Speciale, în costume negre, stăteau la punctul de intrare. Era singurul lucru neobișnuit pe care directorul-adjunct Brescoll îl observă în drum spre biroul său. Nu fusese înștiințat de evenimentele petrecute, deci se gândi că e vorba de un exercițiu sau de cod portocaliu în urma unui atac terorist.

În jurul lui, pe toată Coasta de Est, în mașini, trenuri și autobuzele care ieșeau din comun tocmai pentru că nu aveau nimic ieșit din comun, lucrători misterioși se îndreptau spre locurile lor de muncă misterioase. Încă o zi la serviciu.

Când începu raportul de dimineață, Brescoll sesiză că numai doi dintre cei trei muschetari ai lui – Lingenfelter și Wang – apăruseră la întâlnirea programată. Îl surprinse lipsa lui Beech, dar presupuse că absența lui avea de-a face cu stratul gros de zăpadă căzut peste noapte în New York, New Jersey și Pennsylvania; pe lângă asta, era și săptămâna Crăciunului.

Directorul-adjunct suspectă prima dată că e ceva în neregulă când, în toiul discuției cu Lingenfelter și Wang, fu chemat la o videoconferință pe legătură secretă. Agentul FBI DeSondra Adjoumani era pe „scaunul fierbinte”, interogată de reprezentanți oficiali de la vreo cinci agenții. Ben Cho fusese răpit de persoane încă necunoscute.

Adjoumani susținea ferm că, dacă îl lăsase pe Cho să plece în oraș să-și petreacă seara singur, o făcuse la ordinele primite de la niveluri de comandă superioare ale FBI. Oricât de ciudat părea, Brescoll era înclinat s-o

creadă, mai ales că aceiași reprezentanți superiori ai FBI începură să dea vina pe CIA, pretinzând că ordinul venise de acolo. Reprezentanții CIA, la rândul lor, aruncau vina pe NSA, susținând că ordinul fusese emis din Crypto City. Brescoll negă acest lucru, și încă foarte categoric.

Când nu se mai putură acuza între ei, vina căzu din nou pe umerii lui Adjoumani. Nu-l mai lăsase ea o dată singur pe Cho, în seara întâlnirii cu detectivul Lu, pe Victoria Peak? Brescoll asculta în liniște. Își aminti că Adjoumani și Robert Beckwith, de la Consulatul American, întorseseră amândoi privirea simultan de la ecran, în timpul teleconferinței aceleia. Având în vedere relația strânsă de lucru dintre atașatii FBI de peste ocean și Departamentul de Stat, bănuia că și acesta din urmă era implicat.

Brescoll înțelese însă gravitatea situației abia atunci când Rollwagen, extenuată, îl chemă în biroul ei, după-amiază. Era în mijlocul unei videoconferințe, dar îi făcu semn să se așeze și reluă discuția. Rămas în așteptare, Brescoll se gândi, cum făcuse și altădată, cât de neprimitor era decorul scandinav din biroul directoarei, cu lemn deschis la culoare și nuanțe metalice. Astăzi era mai rece și mai auster ca de obicei.

Janis Rollwagen se aplecă în față. Jim zări decolteul bluzei roșii de mătase pe care o purta pe sub sacoul gri și simți o undă de parfum. Mirosul îi aminti de florile și umbrele serilor de vară după lungi zile caniculare, atât de îndepărtate de după-amiaza de iarnă posomorâtă de azi.

– Ei, Jim, rosti ea, proiectul Kwok-Cho a reușit să fiarbă toate agențiile într-o supă de tot rahatul, servită pe scară largă.

Brescoll fu luat prin surprindere de două ori: mai întâi, pentru că i se adresa neconvențional, apoi pentru că o femeie cu poziția ei folosea un asemenea limbaj.

– Dacă Ben Cho a fost *într-adevăr* luat ostatic de teroriști politici sau criptocriminali chinezi, răspunse el, după ce tuși ca să-și limpezească vocea, atunci chiar avem o problemă.

– Aceasta, domnule Brescoll, e un eufemism clasic. Răpirea lui e numai vârful aisbergului.

Se auzi un bip. Rollwagen se uită la telefon și luă o hotărâre.

– E cineva pe fir care cred că vrea să vorbească cu tine, continuă ea. Detectivul Marilyn Lu, de la Regiunea Administrativă Specială din Kowloon. Un anumit domn Wong Jun de la biroul SAR din Ministerul Siguranței Statului s-a ocupat ca această legătură să fie autorizată la cel mai înalt nivel. El și prietenii lui de la Guoanbu ne ascultă în mod cert.

Rollwagen se întinse și deschise monitorul. Apăru imaginea în timp real a unei femei pe care Brescoll o cunoștea din fotografii și înregistrări video de proastă calitate. Camera mică de deasupra monitorului îl scana pe el. Știa asta, deși pe ecran nu vedea decât o imagine împărțită în două, directoarea Rollwagen în dreapta și detectivul Lu în stânga.

– Vă mulțumesc că ați așteptat, doamnă Lu, spuse Rollwagen. Îmi pare rău că trebuie să repetați, dar tocmai a sosit adjunctul meu. Marilyn Lu, acesta este James Brescoll. Aș vrea să afle și el despre ce discutăm. Deci, l-ați contactat pe agentul Adjoumani în legătură cu domnul Cho nu cu multă vreme înainte de a fi răpit.

– Exact, confirmă Lu. Știam că e un fel de body-guard al lui și eram îngrijorată pentru siguranța lui.

– De ce ? întrebă Jim.

– Din cauza celor descoperite când am expus rămășițele lui Jaron Kwok la sângele lui Ben Cho. Știți că aceste rămășițe sunt, de fapt, mecanisme biotehnice la scară nanometrică ?

Brescoll se uită la Rollwagen, care-i făcu un semn afirmativ cu capul.

– Bionanotehnologie, spuse el. Da. Continuați.

– Când, cu ceva timp în urmă, am contaminat din greșeală o mostră din resturile lui Kwok cu sângele meu, spuse Lu, alegându-și cu grijă cuvintele, am descoperit că, în contact cu sângele, mecanismele în cauză încep să se reproducă și să comunice în mod rudimentar. Dar contaminate cu sângele lui Cho, au devenit mult mai active.

– Cum așa ? întrebă Brescoll, amintindu-și de înregistrarea făcută de Adjoumani cu Lu recoltând sânge de la Cho.

– Pe un substrat dintr-o mostră de sânge de la Cho, mecanismele bionanotehnologice nu numai că și-au produs unitățile de bază, dar au început să interacționeze cu mediul într-un mod nou. Au început să manipuleze componentele din sânge. Le-au modificat, au indus polimorfisme, chiar au format structuri noi. Comunicarea și manipularea au evoluat extrem de rapid.

– Dar dacă prima oară ați contaminat cenușa lui Kwok din greșeală, ce v-a determinat s-o expuneți la o mostră din sângele lui Cho ?

Lu înclină din cap și surâse trist atât de discret, încât Jim se întrebă dacă văzuse bine. În acel moment își aminti de discuția dintre Lu și Cho și de reacția lui Baldwin Beech la ea. Parcă mai era ceva și despre gemeni și Tetragrammaton, dar nu-și amintea exact ce.

– Am avut o presimțire. Specialitatea mea e medicina legală. În decursul anchetei cazului Kwok, i-am văzut amprente de mai multe ori. Mai de mult i-am trimis domnului Cho un cilindru de mesaje personale cu detalii despre anchetă. Cilindrul era securizat dermatoglic. Când am primit confirmarea livrării lui cu scanarea amprentelor domnului Cho, am observat că semănau foarte mult cu ale lui Kwok. Asemănarea era atât de șocantă, încât am bănuir că Ben Cho și Jaron Kwok erau gemeni identici.

– Chiar dacă gemenii identici nu au amprente identice? întrebă Jim, ridicând din sprânceană.

– Da, răspunse Lu și înclină din cap, aruncându-i rapid o privire ciudată. Și în ciuda diferențelor de semnificați etnici.

– Din câte am stabilit, interveni Rollwagen, nici Kwok și nici Cho nu aveau idee că sunt rude, cu atât mai puțin gemeni identici din punct de vedere genetic.

– Cred că Cho știe, o informă Lu. I-am povestit despre bănuirile mele. Și cred că și Kwok a aflat cumva. Poate că în clipa lansării holotransmisiei sale.

– De ce credeți asta? vru să afle Brescoll, întrebându-se cum de a avut Lu acces la transmisia respectivă.

– Din rămășițele lui bionanotehnologice. Se pare că ele pot fi activate complet doar de cineva cu aceeași hartă genetică, sau își manifestă adevăratul potențial numai în interiorul cuiva care are, în esență, aceeași hartă genetică.

– Asta e mai degrabă o ipoteză îndrăzneată decât o bănuială, detectiv Lu, spuse Rollwagen. În clipa de față însă mă gândesc de două ori înainte de a mă îndoi de instinctele dumneavoastră.

– În contextul relației biologice dintre Cho și Kwok, spuse Lu, coborând privirea, e o posibilitate rezonabilă.

– De ce ați spus „în esență aceeași hartă genetică”, doamnă Lu? întrebă Brescoll, nedumerit de accentul pus de ea. Credeam că gemenii identici sunt *absolut* identici, în sens genetic.

– Sunt identici în măsura în care este posibil în natură, explică Lu. Nici cei identici nu sunt absolut identici. Apar variații în procentaje infime în codurile lor genetice, astfel că – deși sunt mult mai asemănători unul cu celălalt decât cu alții – nu sunt duplicate perfecte nici din punct de vedere genetic.

Brescoll cumpăni o clipă înainte de a se uita din nou la detectiv.

– Deci dumneavoastră spuneți că, matematic vorbind – adică în cifre semnificative – când vorbim de embrioni genetic identici, avem de-a face, de fapt, cu o identitate *statistică*?

– Exact, confirmă Lu. E vorba de matematici și calcule superioare, dar cred că la acea identitate statistică au reacționat mecanismele bionanotehnologice ale lui Kwok. Însă nu sunt sigură. Când i-am telefonat De-Sondrei Adjoumani, nu asta era prioritatea din mintea mea. Eram mai îngrijorată de biologia resturilor lui Kwok decât de matematica lor.

– Ce e cu biologia asta? întrebă Rollwagen.

Lu întoarse privirea de la ecran înainte de a răspunde.

– Câte cunoaștem, în realitate, despre moștenirea bionanotehnologică pe care ne-a lăsat-o Kwok? Știm sigur că e pașnică? Activată la maximum, s-ar putea dovedi o armă biologică. Dacă așa stau lucrurile, Ben Cho însuși e o armă și un pericol pentru toți cei din jurul lui. Sau ei ar putea fi un pericol pentru Ben Cho. Mai ales

cei care descoperă relația lui specială cu cenușa lui Kwok. De asta am sunat-o pe Adjoumani.

– Dar nu activaserăți deja o mostră din cenușă cu sângele lui Cho? Ce s-a întâmplat cu mostra aceea?

Lu se încruntă.

– Am închis-o într-o cutie de protecție, pe care o aveam cu mine când am plecat să-l caut pe Ben Cho. În perioada cât am încercat să-i împiedic răpirea, am lăsat-o în mașină. Când m-am întors, nu mai era. Se pare că a fost furată.

– De cine? se interesă Brescoll.

– Nu știm sigur, dar tehnicianul cu care am lucrat cel mai mult, Patsy Hon, a dispărut și ea. Cei de la Ministerul Siguranței Statului mi-au spus că era spion angajat de CIA...

– Și avem informații că era agent dublu, angajat de ministerul nostru pentru Siguranța Statului, adăugă Rollwagen pe un ton dur, care reteza orice comentariu.

Detectivul Lu tăcu, luată prin surprindere de știre.

– Iar Patsy Hon avea și o a treia dimensiune, nesuspectată de nimeni, continuă Rollwagen. A trădat și CIA și Guoanbu. Incidentul cu Kwok și Cho a dezvăluit o deficiență a serviciilor de spionaj din țările noastre, dar și ale altor națiuni. Haideți să lucrăm cu amprente, nu să arătăm cu degetul, până când refacem securitatea globală.

– De acord, spuse Lu. Vom face tot ce ne stă în puteri ca să cooperăm în acest caz.

Rollwagen surâse vag și-și înmuie glasul:

– Vreau să vă mulțumesc dumneavoastră în mod special, detectiv Lu, pentru colaborarea în această chestiune. Apreciem ipotezele dumneavoastră. Îi mulțumim și domnului Wong din Ministerul dumneavoastră că a aprobat acest canal. Sperăm că agențiile SAR și Guoanbu

vor continua să-și coordoneze acțiunile cu ale noastre în căutarea lui Ben Cho. O să vă contactăm cât de curând.

– Vă mulțumesc, detectiv Lu, spuse Brescoll. La revedere.

Odată linia închisă, Rollwagen stinse monitoarele. Brescoll se uită cum ecranele plate trec în stare de repaus, apoi își îndreptă privirea spre directoare. Rollwagen se freca pe față de parcă o durea capul.

– Deci, rosti el, ca să spargă liniștea, Patsy ne-a lăsat pe toți cu buzele umflate?

– Da, răspunse directoarea, așezându-și palmele pe birou și înclinând din cap, dar asta e ultimul lucru care trebuie să ne îngrijoreze.

Îl sfredeli pe Brescoll cu privirea înainte de a continua:

– Știm că și șeful ei de la Guoanbu a dispărut, de asta s-au arătat chinezii dornici să stea de vorbă cu noi. Mă îngrijorează pregătirea ei medico-tehnică și experiența ei la SCI, mai ales dacă, prin răpirea lui Cho și furtul rămășițelor lui Kwok, se urmărește expunerea celor din urmă la sângele celui dintâi.

Rollwagen se ridică și se duse la fereastra înaltă. Scrută cu privirea campusul din Crypto City și câmpia înzăpezită din Maryland.

– Nu-mi place să mă dau bine pe lângă Guoanbu. Și ei știu sigur că *contactele* lui Hon *din partea noastră*, și aici și în China, și-au luat discret tălpășița.

– Era Baldwin Beech unul dintre ei? întrebă Brescoll.

Una dintre piesele puzzle-ului se așezase la loc. Nu ar fi vrut să se aventureze cu presupunerile, dar nu voia să pară mai prost decât se simțea deja.

– Da... Unul dintre oamenii *tăi* implicați în acest proiect. CIA pretinde că e amestecat într-o operațiune

de recuperare a lui Cho în China. N-aș crede prea mult în povestea asta, în locul tău.

Brescoll scoase un fluierat discret.

– Nu cumva asta are vreo legătură cu afilierile dintre Tetragrammaton și CIA, nu ?

– Cum de ți-ai dat seama ?

– Chestia cu gemenii.

– Da, se potrivește cu interesul manifestat de Tetra pentru studiile despre gemeni. Kwok și Cho sunt creațiile lor, în mai multe feluri decât își poți imagina. Și CIA cochetează de mult cu ideea unui trai mai bun prin intermediul chimiei. Sau biochimiei. Sau geneticii.

– Dar de ce să riște să ia contact cu un supercriminal biologic, dacă asta e cenușa lui Kwok ?

– Nu cred că se așteptau ca lucrurile să evolueze așa.

– Nici eu. Nu se potrivește cu ce știu eu despre Tetragrammaton.

– Serios ? De la geam, Rollwagen se răsuci spre el. Și ce știi tu despre Tetragrammaton ?

– Informații standard, răspunse Brescoll ridicând din umeri. Studii de supraviețuire pe termen lung la adâncime, implicând omenirea ca specie. Începute în interiorul agențiilor de spionaj în timpul Războiului Rece. În toată lumea. Scenarii de supraviețuire în urma războiului nuclear, planuri posibile în caz de catastrofe care distrug mediul. Cum să scapi din calamități și de bolovani din spațiul cosmic.

– A, dar asta nu e tot. Ce știi despre Instrumentalitate ?

Jim ridică surprins o sprânceană. Citise mult science-fiction în liceu și în facultate, dar numai după ce văzuse referințele în documentele Forrest își amintise de ea.

– În povestirile scrise de Forrest sub pseudonim, Instrumentalitatea este o clasă de elită formată din cei care fac planuri pe termen lung.

– Da, spuse directoarea. Reveni la birou și comandă computerului să pornească. O clasă de *mare* elită și planuri pe termen *foarte* lung. Oameni devotați, cu pregătire neobișnuită, care se gândesc ce se va întâmpla peste o mie de ani.

– Ficțiune interesantă, fără îndoială.

– Da... și nu.

Ecranele plate se treziră din nou la viață și Rollwagen citi de pe al ei. Al lui rămase gol.

– Cuvântul „instrumentalitate” se definește ca „filiala unei entități, cum ar fi un guvern, prin intermediul căreia sunt duse la îndeplinire funcții sau strategii”. Întrucât Felix Forrest a lucrat pentru o asemenea filială, unii critici literari au văzut în Instrumentalitate întreaga comunitate a serviciilor de informații. Un fel de CIA de o mie de ani, cum s-ar zice.

– Dar Felix Forrest a murit în 1966, dacă țin eu minte bine.

– Corect, dar ideea unei Instrumentalități de elită nu a murit odată cu el. Printre cei mai mari admiratori ai lui se aflau futuriști cu poziții înalte și spioni. Imediat după moartea lui, au început să formeze o asemenea Instrumentalitate pe baza celei imaginate de el.

– Deci există cu adevărat?

Rollwagen încuviință scurt din cap.

– Ca tine și ca mine. La început era mai mult pentru amuzament. O societate secretă cu interes în criptologie. Ca masoneria, cu câteva secole în urmă. Sau ca Phi Beta Kappa în secolul al XVIII-lea. Sau ca societatea politică secretă a carbonarilor la începutul secolului al XIX-lea.

Era greu să lucrezi pentru NSA și să nu te familiarizezi cu rolul criptologiei în istorie. Pentru Brescoll, cei mai mari criptologi escroci erau Cavalerii Cercului de Aur din sudul de după războiul civil, un fel Ku Klux Klan mai evoluat.

– Dar Instrumentalitatea diferă de predecesorii ei în mai multe aspecte, reluă Rollwagen, ridicând privirea de pe ecran. Împreună, „lorzii și doamnele“ din rândurile ei se pricepeau – și încă se pricep – la criptologie la fel de bine ca orice agenție guvernamentală și orice cap luminat de pe planetă. Unii dintre ei manifestă un tip de devotament sectar față de sistemele de coduri fosile, Cabala, Hermetica și altele. Capacitatea Instrumentalității de a pătrunde în trecut, prin lunga istorie a criptologiei, este egalată numai de capacitatea ei de a face planuri de viitor, pentru supraviețuirea pe termen lung a speciei umane.

– Dar care e rolul armelor biologice?

– Nu e vorba de arme biologice, răspunse Rollwagen, făcând un gest de desconsiderare. Din câte știm până acum, bionanotehnologia Kwok activată poate însemna orice. Nanostafii – aparate de supraveghere în miniatură care spionează pentru Dumnezeu sau pentru cine știe cine. În ciuda intuițiilor ei care au dat rezultate, cred că detectivul Lu a nimerit-o greșit cu ideea de armă biologică, atât de greșit, încât mi se pare că intenționat vrea să ne distragă atenția de la altceva. Nu. Superarme informaționale, poate, dar biologice, nu.

– Vă referiți la computerul ADN cuantic?

– Mașina Turing cuantică cu lățime de bandă pentru tot universul. Bazată pe interacțiunea bionanotehnologie-ADN, capabilă să lucreze cu densități de informație nemaîntâlnite. Se spune că producerea ei poate duce la

ceva mai înfricoșător decât arma biologică ipotetică a lui Lu.

– Catastrofa criptologică, remarcă Brescoll, cu o ușoară strâmbătură. Dislocarea masei, devenită distrugerea masei. Wang și Lingenfelter mi-au trimis rapoarte pe tema asta, dar fizica e cam... neconvențională.

– Depinde dacă crezi sau nu că informația e realitatea supremă. Sau chiar că universul nostru e o simulare.

– Ideea că universul este un computer imens, spuse Brescoll, incapabil să-și mascheze unda de scepticism din voce, e cu siguranță o noțiune foarte populară.

– Bineînțeles. Astăzi trăiesc mai mulți informaticieni și matematicieni decât au trăit în toată istoria lumii. Iar noi aici angajăm mai mulți decât în orice altă parte. Cel puțin, așa sperăm. Poate chinezii ne-au ajuns din urmă, prin lanțul lor de SCI. Totuși, nimeni nu știe cu exactitate care e definiția criptocatastrofei sau dacă *va fi* o catastrofă.

– Într-un raport pe care l-am citit se spunea că va distruge numai mecanismul QC, făcându-l să dispară din universul nostru și să apară în altul.

– Da, spuse Rollwagen, ducându-se înapoi la fereastră și la câmpia din Maryland, care se dezgheța treptat. Întrepătrunderea cuantică și teleportarea cuantică. Mai sunt și alte variante. Unii dintre oamenii noștri spun că, dacă universul este, la bază, un proces de calcul, atunci nu poți anticipa cu precizie nici una dintre stările lui viitoare fără să duci procesul până la capăt.

– Trebuie să treci prin toate etapele ca să vezi cum va fi sfârșitul, deci n-ai cum să cunoști viitorul, trebuie să-l lași să curgă de la sine.

– Exact. Alții susțin că, dacă se poate simula procesul la viteză mai mare, depășești viteza ceasului

computerului ceresc – viteza luminii – și afli toate răspunsurile dinainte.

– Dar atunci ți se poate închide programul, spuse Brescoll, amintindu-și termeni din rapoartele recente. Fiind un mare cititor, îi venise în minte ideea prin comparație cu o povestire veche a lui Arthur C. Clarke. „Stele se stingeau pâlپând, ca luminile unui computer uriaș, care se închidea.“

– Asta, sau realul, așa cum îl cunoaștem noi, se transformă în virtual. Habar n-am ce ar însemna asta.

– Mai e și holotransmisia lui Kwok, preciză Jim, cu ochii la mâinile pe care le ținea pe genunchi și cu gândul la testamentul acela plin de enigme. Personajele din ea vorbesc despre realitate ca simulare și spun că distrugerea simulării va trezi zeul care doarme în materie.

Rollwagen întoarse capul spre el, dar parcă nu la el se uita.

– Minte care-și amintește ceea ce încearcă să-și amintească, cu ajutorul palatului universal al memoriei. Crearea inteligenței artificiale divine.

– Și Instrumentalitatea e implicată în toate astea?

Rollwagen oftă și se întoarse cu totul spre el.

– Instrumentalitatea a dobândit rapid bogăție și putere în ultimii cincizeci de ani, dar a început să se despartă în facțiuni. La un anumit nivel, conflictul în care sunt prinși Cho și Kwok este, cred, unul între aceste facțiuni.

– Dar care e cauza conflictului? se interesă Ben, nedumerit.

– Înțelesul cuvintelor „supraviețuirea speciei umane“, îi explică Rollwagen, obosită. Unii pun accent pe *supraviețuire*. Ei cred că depinde de gradul de ciborgizare și de a deveni postumani. „Îngeri mai buni“, cum zic cei de la Tetragrammaton.

– Îngeri mai buni ? Brescoll nu ținea să-și piseze cu întrebări șefa extenuată, ci să înțeleagă ce se petrece.

– Prin asta, am impresia că respectă tradiția Micului Tetragrammaton, Arhanghelul Metatron. Nu numele lui Dumnezeu în sine, ci îngerul cel mai tânăr și mai puternic dintre îngeri, care poate privi de sus Chipul Divin. Metatron a trăit odată ca patriarhul Enoh, dar a fost *transformat* într-un înger, nu a fost creat așa. Trebuia să fie un înger *mai bun* pentru că a fost odată om.

– Așadar, sursa conflictului e interpretarea religioasă ? Jim era tot confuz.

– Nu chiar, deși cred că se poate vorbi de diferențe doctrinare. Spre deosebire de cei de la Tetra, există și alții, din facțiunea Kitchener, de exemplu, care cred că o soluție „angelică” nu e o supraviețuire *umană*. În urma noastră ar rămâne niște creaturi *asemănătoare* nouă – roboți cu suflet, persoane virtuale pe post de noduri în rețelele de calculatoare, mă rog, așa ceva – dar supraviețuitorii aceia n-ar fi oameni așa cum suntem noi.

– Deci asta e ideea ? întrebă Jim. Sunt două părți implicate în conflict ?

– Nimic nu e atât de simplu. Mai există un al treilea grup, care crede că totul e doar o parte din planul măreț conturat în mitologia lui Felix Forrest despre viitorul îndepărtat. Dacă unul dintre scopurile Instrumentalității, în povestirile lui Forrest, e de a reda omenescul omenirii, atunci specia noastră trebuie să-și fi pierdut cândva caracterul uman. Altfel n-ar mai fi nevoie să-i fie redată.

Directorul-adjunct Brescoll își scrută șefa din priviri.

– Sunt impresionat. Știți foarte multe despre mecanismul intern al Instrumentalității.

– E datoria mea, spuse amiralul Rollwagen, revenind la birou și așezându-se cu fața spre el. În cadrul ei mi se spune Lady Jasae.

Probabil că fața lui Brescoll îi trădă uimirea, pentru că directoarea răsese din toată inima.

– Nu mai fi așa surprins! Și tu ai beneficiat de disputele dintre facțiunile noastre. Prietenii tăi pescari? Ei? Personal, sunt agnostică atunci când vine vorba despre ele, dar până și eu am încercat să-ți arunc câte un indiciu-două, din când în când.

Jim Brescoll se așază mai bine în scaun.

– Ședințele de informare, spuse el. Despre Borges și labirinturile bibliotecii. Despre întrepătrunderea ADN cuantică și realitatea ca simulare. Mi s-a părut mie că se petrece ceva pe ascuns.

– Mai mult decât bănuiești. Mai mult decât știu *eu*. Nu știu dacă realitatea esențială este formată din constelații de particule și unde, sau dacă materia și energia sunt proprietăți sintetizate din tipare fundamentale de informații sau dacă toate acestea sunt doar gândurile lui Dumnezeu. În cadrul Instrumentalității, există adepți ai tuturor acestor puncte de vedere. Ceea ce mă îngrijorează e chestiunea mai profundă despre supraviețuirea speciei umane.

– Expresia asta v-a adus numai necazuri, spuse Brescoll, scuturând din cap. Și acum?

– De obicei ne îngrijorează partea „umană” a expresiei, în raport cu combinarea umanului cu ceva ce percepem a fi mai primitiv, dacă pot spune așa, mai josnic. Mașini sau animale, în general vorbind. Așa că ne îngrijorează că oamenii vor deveni ciborgi și ființe transformabile. Dar de ce să nu ne transformăm în ceva mai pur,

mai nobil ? Dacă am deveni nu doar asemenea îngerilor, ci asemenea lui Dumnezeu ?

– Șerpi și mere, șopti Brescoll.

– Da... Așa se spune și în holotransmisia lui Kwok, nu ? În acest context, ce înseamnă ca Instrumentalitatea să „redea omenescul omenirii” ? Sau să „păstreze omul ca om” ? De asta te-am implicat și pe tine, Jim. Și pentru că, în cadrul Instrumentalității, Baldwin Beech e cunoscut ca Lord Marflow.

Brescoll o privi pierdut.

– Presupun că ar trebui să fiu surprins.

– Cum vrei, îi spuse Rollwagen, ridicând obosită din umeri. Sau nu. Am primit astăzi acest fișier printr-un canal de rezervă. De la Baldwin Beech. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Precaut, Jim înclină din cap. De pe birou se ridică un ecran și începu o transmisie video.

Liniștea fu spartă de zgomot de pași. Apăru imaginea unei biblioteci labirintice. Senzație de izolare totală, ca și cum biblioteca umplea propria lume într-un turn, ori sub pământ, plutind pe mare sau în cosmos. Nenumărate cărți pe rafturi prăfuite, ca niște lespezi pe morminte uitate.

– Bună ziua, Lady Jasae, spuse Baldwin Beech, apărând în cadru, un personaj virtual somptuos în haine roșu cu negru, în contrast deliberat. Sunt Marflow. V-ați gândit vreodată în ce fel seamănă o bibliotecă cu un palat al memoriei ? Aceste cărți necitite — vai ! — sunt tronuri goale de pe tărâmurile inexistente. Ciorchini de struguri putrezind în vie, ce nu vor fi niciodată vin care să îmbete mintea vreunui cititor. Până acum.

Beech se întinse și luă de pe un raft din apropiere o carte prăfuită, cu un lacăt pe ea. Suflă praful și deschise lacătul cu o cheiță.

– Uite, *Traicté des Chiffres*, publicat în 1586. Autorul, Blaise de Vigenère, a creat prima autocheie de succes, în care mesajul conține propria cheie. El credea că un mesaj poate fi ascuns în imaginea unui câmp de stele. Sau chiar în stele. El scrie aici: „Toate lucrurile din lume constituie un cifru. Natura nu este decât un cifru și o scriere secretă. Marele nume și esența lui Dumnezeu și a minunilor sale, faptele în sine, planurile, vorbele, acțiunile și comportamentul omenirii – ce sunt ele, dacă nu parte dintr-un cifru?”

Beech își mângâie absent barba cu fire albe, apoi închise și încuie cartea înainte de a o pune la loc pe raft. Făcu gesturi în aer, făcând să apară simboluri și configurații geometrice sclipitoare.

– Ține minte, dragă Lady Jasae, că „cifru” poate însemna „zero”, adică nimic. Sau totul. Și a ascunde un mesaj, și a rezolva o problemă. Și ușa care ascunde, și cheia care descuie. Băiatul tău, Jaron Kwok, a pus la inimă cuvintele lui Vigenere. Recunoști semnul acesta strălucitor? Tiparul șerpuitor antic, „cheia grecească”. O formă geometrică. Îndoită în formă de cerc, alcătuieste un labirint clasic. Cheia e în labirint, iar labirintul e în cheie. Dacă vrei să-ți găsești băieții, Lady Jasae, va trebui să mă urmezi!

Figura zâmbitoare a lui Beech se metamorfoză într-un text presărat cu ecuații, apoi dispăru și textul.

Rollwagen opri programul. Lumina palidă a soarelui care cobora deasupra peisajului iernatic nu se revărsa în cameră, ci evada din ea.

– Imaginea bibliotecii vaste e un lucru comun în comunicațiile pe computer între membrii Instrumentalității, explică ea, dar Beech a modificat-o ca să corespundă nevoilor sale. Aroganța afurisitului de Marflow – Beech – este marele nostru avantaj. Își bate joc de mine, de noi. Altfel, de ce mi-ar fi trimis asta ?

– Aveți idee ce-nseamnă ultima parte ? Textul tipărit ? întrebă Brescoll.

– Am cerut să fie analizat preliminar. Detaliază cerințele pentru tipul de mașină cuantică universală Turing, pe care s-ar putea rula algoritmul autoevolutiv fundamental. Cel care se presupune că stă la baza procesului numeric al întregului nostru univers. Teoria gravitației cuantice sugerează că starea inițială a universului poate fi copiată pe un singur CD-ROM sau pe un suport de date, deci setul fundamental ar putea cuprinde, de fapt, o cantitate foarte mică de informații.

– Ce vreți să spuneți ?

– Textul sugerează, sau așa mi se pare mie, că se lucrează la o *clavis universalis* algoritmică, o cheie universală, spuse Rollwagen sec. Vor să spargă codul universului, dacă pot.

– Cine ? întrebă Brescoll, temându-se că deja știa răspunsul.

– Baldwin Beech și membrii Instrumentalității care au aceleași convingeri.

Jim se încruntă, gânditor și nemulțumit.

– Dar contactele lui Patsy Hon din China ? Și ele erau din Instrumentalitate ?

– Posibil. Sau erau supravegheate de ea. Instrumentalitatea este foarte puternică în SUA, dar Forrest a trăit mulți ani în China premaoistă. Nu m-ar surprinde dacă SCI ar avea printre membrii ei mai mulți agenți ai

Instrumentalității. Forrest cunoștea foarte bine China și Rusia, iar lucrările lui publicate erau bine cunoscute acolo. A călătorit mult prin lume, la drept vorbind.

Rollwagen se lăsă pe spate în scaun, își încolăci brațele la piept, iar ecranele se ascunseră din nou în birou. Brescoll înțelese mesajul. Întâlnirea se apropia de sfârșit.

– Mai e ceva ce ar trebui să știu? întrebă, în timp ce se ridica să plece.

– Numai că Robert Beckwith, de la guvern, a dispărut. Cherise LeMoyné, văduva lui Kwok, mă rog, fosta soție a lui, a dispărut și ea.

– Face și ea parte din Instrumentalitate?

– Nu, din câte știu eu.

– E o ușurare, dacă-i adevărat.

– Încă un lucru, Jim, înainte de a pleca.

Brescoll coborî privirea spre pantofii cu care călca pe țesătura solidă a covorului.

– Doamnă directoare, nu e nevoie să-mi spuneți să nu dezvălui nimic din cele auzite de la dumneavoastră. Nici eu nu le-aș fi crezut acum o oră și jumătate.

– Nu asta am vrut să-ți spun. Vreau să-l trimiți pe Wang și/sau Lingenfelter în China să-i vâneze pe Beech. Colaboratorii lui știu multe despre ce se întâmplă, dar nu prea multe, sper. Cred că avem resursele necesare pentru a trece acest test, oricare ar fi rezultatul.

– Mă rog pentru asta.

– Da, aprobă Rollwagen cu un surâs discret. Apropo, ce mai face soacra ta?

Schimbarea subită a subiectului îl luă prin surprindere. Gândindu-se la soția lui, se uită la verighetă, apoi își duse distrat mâna prin păr. Inelul nu se deteriorase, dar, din cauză că se îngrășase în decursul anilor, a trebuit să-l dea la modificat, ca să intre pe degetul îngroșat. Și

părul, ca și verigheta, fusese mai gros, atunci când inelarul fusese mai subțire.

– E bine. Câteva complicații minore după operație, destul ca s-o îngrijoreze pe soția mea, dar cred că mama ei se va însănătoși.

– Mă bucur, spuse Rollwagen, înainte de a reveni la hârtiile de pe birou. Concediu plăcut.

– La fel și dumneavoastră, rosti adjunctul ei și părăsi încăperea.

Jim porni spre biroul său, cu gândul la Instrumentalite, la lorzii și doamnele ei. Noțiunea îl enerva, așa cum îl enervase în studenție sistemul grecesc de frății. Îi căutase o scuză în lipsa de maturitate a adolescenței, dar clicile acelea aveau un soi de caracter tribal meschin pe care nu-l putea înghiți. Otrăvitor ca și conținutul sticlei pe care erau desenate un craniu și două oase.

Adevărat, făcuse ceea ce trebuia când intrase în serviciul guvernului, dar nimic mai mult. Nu se înclinase în fața Bufniței Sacre într-o pădure de sequoia din California, cum făcuseră cei nobili, bogați și puternici în crângul din Boemia. Instrumentaliștii însă duceau relațiile sociale la alt nivel. Poate că extrema logică a spiritului de echipă *era* societatea secretă, cu robe și parole, peceti și inițieri la miezul nopții. Asta însă amintea prea mult de Ku Klux Klan.

Deschise ușa și intră în birou, trântindu-se pe scaun și simțind cum îl împunge pistolul de la talie. În ciuda dezgustului pentru titlurile lor feudale nostalgice și costumația caraghioasă a lui Beech pe post de Marflow, directorul-adjunct Brescoll încerca să rămână receptiv la Instrumentalitate și la rolul jucat de Rollwagen în cadrul ei.

Și la prietenii lui, pescarii anonimi.

Îi plăcuse întotdeauna ambiguitatea replicii lui Groucho Marx: „Nu m-aș înscrie niciodată într-un club care m-ar accepta ca membru.“ Se întrebă cât de departe îl duseseră „străinii amabili“ pe tărâmul străngerilor de mână secrete.

REVELAȚIA OGLINZII

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

În studioul-chilie de sub munte, Don Markham se obișnuise cu mirosul de praf și igrasie și cu bâzâitul perpetuu al generatorului. Dar simțurile sale sensibile cedau imediat ori de câte ori pătrundea pe tărâmul virtual, jucăria lui. La fel cedară și acum, când începu din nou să-și frământa creierii încercând să decodifice imaginile înglobate în holotransmisia lui Kowk.

Nu reușise să descifreze înțelesurile profunde ale holotransmisiei până acum. Nu aflase decât un singur lucru nou și surprinzător, când revăzuse înregistrările din propriul său sistem. Analiza lor arăta că, atunci când holotransmisia apăruse pentru prima oară printre insulele unite ale petrecerii din Cybernesia – când el fusese ocupat s-o blocheze – programul holotransmisiei pătrunsese și extrăsese simultan algoritmi și elemente de cod din extensiile insulei zburătoare pe care Don le făcuse pe modulele Bester. Nu înțelegea încă ce legătura avea asta cu restul datelor pe care le deținea, dar informația i se părea suficient de importantă că să i-o trimită lui Nils Barakian pertru comentarii.

Între timp, muncea neîntrerupt. Adăpostul lui din peșteră era luminat pentru a simula ciclul zi-noapte din

lumea de afară. Dacă ar fi fost mai atent, momentul transformării generatorului în motor de pompă i-ar fi arătat când se duceau la culcare în fiecare zi cetățenii Californiei. Dormea puțin și la ore ciudate. Se odihnea numai când își aducea aminte că era obosit și mânca doar când își amintea că-i era foame.

Cercetările nu-i erau întrerupte de bufniturile, pocnetele și bubuiturile provocate de instalarea ușilor de protecție de echipaje de muncitori pe care nici nu-i vedea la față. Se obișnuia în curând cu zgomotele suficient ca să le ignore. Când nu-și mai aminti ce anume ignora, lucrul se terminase și zgomotele încetaseră.

Nils Barakian îl informase cine era Ben Cho, ce lucra, despre documentele primite de la fosta soție a lui Kwok, Cherise LeMoyne și despre statutul lui ca geamăn ignorant. Din păcate, nu-i spusese despre acestea decât după dispariția, mai precis răpirea, lui Cho.

Știrea că Cho fusese răpit nu făcu decât să crească presiunea la care Don se supunea singur ca să afle tot ce se putea despre Jaron Kwok și să spargă codul holo-transmisiei. Presiunea aceea evoluase până la punctul obsesiei totale.

Însă în ciuda ocupației și a preocupării sale, Don se lovise de un zid. Cercetând în infosferă piste care nu duceau nicăieri, își amintea mereu că era perioada Crăciunului. Începu să-l copleșească trista singurătate. Îi era dor mai ales de Karuna, pentru că una dintre cele mai ciudate, dar și cele mai frumoase, amintiri de vacanță o avea de când fusese împreună cu ea.

El și Kari locuiau împreună într-o casă închiriată. Cuprinsă de spiritul vacanței, Kari insistă să cumpere un brad și să-l decoreze cu becuțe și globuri. El începu să

glumească despre pisicile ei, care vor avea cu ce să se distreze, despre felul în care arătau brazii de *plastic*, despre cât de ușor luau foc cei naturali, despre faptul că trebuia să ceară voie proprietarului dacă voiau să planteze un brad în curte etc. etc.

Dar pentru Kari nu existau obstacole. Găsiră un brad canadian cam subțire și uscat (și mort), dar drăguț. L-au decorat cu becuțe și globuri și, la sfârșit, Don fu nevoit să admită că era plăcut în alcovul cu ferestre boltite de lângă camera de zi.

Toate au mers bine până în ajunul Crăciunului. Seara târziu, stinseră toate luminile ca să rămâna numai stelutele sclipitoare din brad și câteva resturi de lumânări pe măsuta de cafea din camera de zi. El și Kari stăteau pe canapeaua cu spătar înalt, bând vin fiert și aromat și mâncând lipie cu brânză și pateuri. Așa cum stăteau, privind la brăduțelul strălucitor și la lumânările jucăușe, simțeau mulțumirea atmosferei pașnice din fața șemineului, deși acestea erau interzise de legea locală, pe motive de poluare.

Se mângâiară și se sărutară prelung și se pregăteau pentru o atmosferă și mai romantică, până când una dintre pisici, din rasa Russian Blue, vioaie, cu blană lungă, de un gri metalizat, cu coada pufoasă și lăbuțele din spate ca niște ghetuțe îmblănite, sări pe măsuta de cafea.

– Iubitule, vrei să-l dai pe Spooky jos de pe masă?

– Daaa, spuse Don, răsucindu-se. Jos de pe masă, Spooky!

Prea târziu. Dragul de Spooky își apropiase prea mult fundulețul îmblănit de o lumânare. Lăbuțele și coada stufoasă fură imediat cuprinse de flăcări albastre și galbene. Speriată de ele, pisica țâșni de pe masă sub brad, care luă și el foc imediat.

Kari sări să prindă pisica exact în clipa în care Don săltă peste spătarul canapelei ajutându-se cu o mână, și se năpusti în bucătărie, după extingtor. Canapeaua se balansă și căzu în spatele lui. O ignoră, fugi la dulapul de sub chiuvetă și scoase extingtorul.

Kari fugea prin cameră să-l prindă pe bietul Spooky care, deși mai fumega în partea din spate, nu mai ardea. Bradul însă era cuprins de flăcări. Don scoase din priză becuțele și-l stropi cu jeturi, ferindu-se de flăcări. Aproape că goli extingtorul, dar stinse focul.

Înconjurat de miros de blană arsă, brad fumegând, plastic topit și fosfat de amoniu, își șterse transpirația de pe frunte. O treime din brad era distrusă, dar restul rămăsese neatins. Ridică sofaua și se întoarse. Kari se apropia de el cu Spooky în brațe. Pisica avea ochii mari și se zvârcolea, iar ea o mângâia, încercând s-o liniștească.

– Cum se descurcă ?

– Bine, spuse Kari, pupându-l pe Spooky pe cap. Nu și-a ars prea multă blană. Doar smocurile mai lungi de la picioarele din spate și de la coadă. I-a mai rămas destulă.

Evaluă împreună pagubele. Nici una nu era atât de gravă încât să atragă atenția proprietarului, așa că se îmbrățișară, ușurați și recunoscători. Peste câteva minute, *râdeau* de haosul petrecut în stil de desene animate. În seara aceea, Spooky deveni Smokey.

Don oftă și scutură din cap. Aici, în muntele uriaș, Karuna și Smokey erau foarte departe de el. Vrând să se depărteze de atmosfera de vacanță petrecută de unul singur, Don se puse iar pe muncit, încercând să descifreze sensul imaginilor lui Kwok. Se ocupa de asta când Nils Barakian îl căută la videotelefon; de fapt, răspundea

la un apel al lui anterior. Bătrânul, cu o pălărie roșie ținută de spiriduș pe claia de păr sălbatic, îi zâmbi de pe ecran, Wavy Gravy din perioada hippie, chemat să fie ajutorul principal al lui Moș Crăciun.

– Crăciun fericit, Don! îi ură el. M-am gândit la ce ai spus despre holotransmisia lui Kwok.

– Hm?

Don era concentrat să clarifice un aspect ale ideografei „necesitate” ascuns în colțul din dreapta jos al tabloului lui Dossi.

– În legătură cu faptul că a furat elemente din extensia ta Bester.

– A, sărbători fericite! Ai vreo idee?

– Ce fac exact modulele Bester? întrebă Barakian, aplecându-se în față, spre cameră.

– Permite întruhipărilor virtuale – personaje, avataruri, ce vrei tu – să treacă dintr-un mediu virtual într-altul.

– Iar programul insulelor zburătoare era o extensie a lor?

– Exact.

– Ce știi despre teleportarea cuantică?

– Destul ca să-mi dau seama că nimeni n-a construit încă un transporter ca acela din *Star Trek*, răspunse Don, surprins de întrebarea lui Barakian.

– Corect. Teleportarea cuantică nu transportă o particulă întreaga dintr-un loc într-altul. Dar poți teleporta starea cuantică a unei particule dintr-un loc la o particulă din alt loc. Starea cuantică a particulei originale este deteriorată, dar reîncarnată în altă particulă de la destinație, fără ca prima să fie nevoită să străbată o anumită distanță.

– Sună grozav. De ce nu procedăm așa ca să ne plimbăm prin galaxie?

– Pentru că ne limitează viteza luminii. Nu e instantanee. Ca să deplasezi corpuri umane trebuie să deplasezi cantități mari de informații. Să descrii componentele fizice ale unei ființe umane la nivel atomic cere, aproximativ, 10^{32} biți.

– Aici ne înfundăm, atunci?

– Poate că nu. Vreau să-ți arăt un mesaj pe care tocmai l-am obținut.

Înainte ca Don să spună că e sau nu de acord să-și întrerupă lucrul sau să facă vreun alt comentariu, în fața lui apăru imaginea unui bărbat în haine de ceremonie. Personajul își spunea Marflow și stătea într-o bibliotecă întunecată parcă de spațiile vaste pe care se întindea. Vorbea despre asemănarea dintre biblioteci și palatele memoriei. Despre cărți necitite. Despre definiții și exemple de chei și labirinturi și cifruri care includeau universul însuși.

– Interesant, spuse Don la încheierea mesajului, când Barakian reapăru pe ecran, dar ce are de-a face cu teleportarea cuantică?

– Gândește-te cum sunt distruse și reîncarnate stările cuantice. Sau cum mor, pentru a fi reînviată. Labirinturile și învierea sunt de mult legate prin tradiție. Creștinii medievali au văzut în povestea lui Tezeu și a Minotaurului o prefigurare a ieșirii lui Cristos din iad, de exemplu. Tezeu îl reprezenta pe Dumnezeu și Minotaurul pe diavol. Trecerea prin labirint a fost un fel de coborâre în infern. De-a lungul istoriei, mai multe culturi au crezut că dansul pe cărările șerpuitoare ale labirintului imită rătăcirea sufletului nu de mult plecat.

– Nu... Nu te înțeleg.

– Pentru că vorbesc nu numai *despre* labirinturi, spuse râzând bătrânul cu păr alb, până când râsul i se transformă în tuse, dar *în* labirinturi, ca Dedal! Labirintul e considerat de multă vreme o fereastră sau o uşă spre eternitate, o legătură între fiinţa umană individuală şi motivul existenţei. Mai ții minte ce ți-am spus despre Poarta lui Dumnezeu? Că se referă la transportarea sau translația în alte universuri?

– Îmi aduc aminte că mi s-a părut o chestie al naibii de mistică.

– Da, surâse Barakian, dar dacă asta e exact motivul pentru care Kwok a vrut să pătrundă în toate computerele din lume? Prin programul pe care tu și Karuna l-ați creat pentru el?

– Nici măcar n-am de gând să te întreb de unde ai aflat despre el sau despre Karuna. Dar te înșeli. Nu de asta voia el programul.

– Atunci pentru ce anume a spus că-l vrea?

– Ca să simuleze modul în care un computer cuantic poate sparge un cifru complex încercând nenumărate chei în același timp, în loc să le încerce pe rând, una după alta.

– O minciună plauzibilă, aprobă Barakian cu o înclinare a capului. Dar nu e plauzibil și că, pătrunzând în toate computerele, putea muta suficiente informații ca să-și teleporteze starea cuantică?

Ipoteza era atât de deplasată, încât Don abandonă imediat simbolul necesității și se concentrează pe vorbele lui Barakian.

– Nu cred că e imposibil. Dar, în cazul ăsta, de ce și-a setat holotransmisia ca atunci când mi-a invadat sistemul să-mi distrugă extensia Bester?

– Gândește-te, Donald, spuse Barakian, fixându-l cu privirea. Ai spus că modulele Bester înlesnesc tranziția dintr-un mediu virtual în altul. Am stat de vorbă cu fizicieni care spun că universul nostru este, în ultimă instanță, un proces informațional rulat pe sistemul tuturor proceselor informaționale posibile. Dacă universul nostru este o simulare printre alte simulări, atunci ce alt mod mai bun îți imaginezi ca să *pășești lateral* din mediul virtual al acestui univers în altul?

– „În vecini este un univers al naibii de interesant“, cită Don, scuturând din cap. „Hai să mergem!“

– Poate că e.e. cummings avea dreptate! Pe Barakian îl distră aluzia. Poate că Jaron *știe*, pentru că e deja acolo. Un final, dar nu un impas.

– Nu cred. Don scutură din cap mai viguros și cam nepoliticos, își dădu el seama, dar Barakian nu păru afectat. Ca și călătoria în timp. Nu e real.

– Dar dacă sunt același lucru?

– Dacă *ce anume* sunt același lucru?

– Dacă, în loc de trecut, e o altă lume? Dacă a călători în trecut sau în viitor înseamnă a călători în alt univers? Un proces plauzibil din punct de vedere fizic, care presupune cadre seriale într-un singur univers sau universuri paralele interconectate într-un spațiu vast? Dacă trecerea dintr-un univers în altul nu se deosebește de călătoria în timp?

– Atunci de ce nu ne lovim tot timpul de călători temporali?

Barakian avea răspunsul pregătit:

– Holotransmisia lui Kwok sugerează că, pentru cei care există fizic în orice univers dat, numai *acel* univers este real. Celelalte sunt virtuale. Poate că interacțiunea cu celelalte universuri – trecut, viitor, paralel, cum vrei

tu – e doar virtuală, subtilă. Dacă se teleportează exclusiv starea cuantică, atunci călătorii pot interacționa numai ca fantome, „corpuri subtile”. E o expresie folosită în multe religii. Poate că se bazează însă pe un fapt real.

– Prea mulți *poate* și *dacă*, spuse Don pe un ton plin de scepticism. Sau știi tu ceva ce eu nu știu?

– Poate, răspunse Barakian șmecher, înainte de a izbucni în râs.

– Felul în care vorbești, rosti Don serios, mă face să cred că lucrez pentru un nebun care-și închipuie că e un genial conducător.

– Nici eu nu credeam în nebuni din ăștia când eram de vârsta ta. Mi se părea melodramatic. Supraeroi și supracăloși. Chestii de benzi desenate, romane cu spioni, filme de acțiune și aventură în care spectacolul e mai important decât un subiect plauzibil. Dar creiere geniale diabolice există cu adevărat, Don. Am permis ca politica epocii noastre să devină politica lor – politica spectacolului și a furiei.

Don se uită la el neștiind dacă a terminat, dacă făcea o pauză sau era căzut pe gânduri.

– Cei care mai apreciază istoriile oamenilor și rațiunea umană nu pot sta cu mâinile în sân, Don. Dacă au stat vreodată.

Medită la vorbele bătrânului, cu simbolul necesității în fața ochilor.

– Și? De ce-mi spui mie?

– Pentru că e mai ușor să găsești ce cauți când știi ce anume trebuie să cauți.

Don se uită din nou la simbolul înglobat în tabloul Dossi.

– Dacă vrei să verific ce-a făcut Kwok cu programul pe l-am creat noi pentru el, atunci va trebui s-o implic pe Karuna.

– Da, m-am gândit deja la asta. I-am și dat permisiunea, dar numai în măsura în care suntem siguri că munca ta nu poate fi urmărită în infosferă.

– Și dacă am nevoie de ea aici? În locul ăsta?

Barakian se încruntă.

– M-am temut eu c-o să vrei și asta. Cred că se poate aranja. Nici ei nu i se va spune nimic despre locul ăsta. Dacă chiar ai nevoie de ajutorul ei, îți sugerez s-o contactezi imediat. Dar mai întâi vezi ce poți realiza cu ea de la distanță.

Barakian se deconectă.

Nici nu se terminase bine conversația, că Don și începu s-o caute pe Karuna prin infosferă. Îi luă ceva timp s-o găsească, dar în cele din urmă descoperi semnătura spațiului cybernesian, cu insulele lui de sclipiri negre construite din haosul de oceanului de date al zgomotului alb.

Oceanul de date se schimbaseră de când se aventuraseră el în Cybernesia ultima oară. Sau poate că el se schimbaseră. Nu mai intra acolo pentru că nu i se părea sigur. Acum se întreba dacă cybernesienii au recunoscut și ei problemele de securitate și s-au relocat în alte noduri ale rețelei globale. Verifică de două ori că nu e urmărit și ascultat, o identifică exact pe Karuna și deschise un canal sigur.

Site-ul ei era tot voodoo fals. Aproape că n-o recunosc pe nebuna care apărură în spațiul virtual: o ghicitoare în veșminte multicolore, perucă cu păr lung și ondulat, ridicat în aer ca și cum purtătoarea ar fi fost curentată, și fața vopsită în dungi gri și roșii, acolo unde nu era

acoperită cu o mască de liliac. Karuna deschise ochii – găuri în aripile liliacului – și începu să turuie:

– Viitorul nu e frumos, și nici eu!

Când văzu cine era vizitatorul, aruncă rapid costumația de vrăjitoare.

– Donald! Slavă Domnului că ești bine!

– Mai bine ca niciodată. Tu?

– Să nu te sperii de spectacolul ăsta monstruos. E o metodă de apărare pe care am adoptat-o. E pentru țărănii care vin s-o consulte pe Mama Karuna. Și Cybernesia e diferită. Ne-am dat și mai tare le fund, ne protejează serverele clandestine din afara Trifrontierei. Dar destul despre mine. Tu ce mai faci? Unde ești? Nu-ți văd adresa. Unde ai dispărut?

– Nu sunt sigur, Kari, deși am niște bănuieli. M-am dat și eu la fund, în mai multe feluri decât aș fi crezut. Nici dac-aș fi sigur n-aș putea să-ți spun unde sunt.

Chipul Karunei se întunecă.

– De ce?

– Binefăcătorii mei – despre care am discutat – au ieșit din anonim, spuse Don, evitând întrebarea, dar tot mai au secrete, iar acum fac și eu parte dintre ele. Ai verificat ce ți-am spus când ne-am întâlnit ultima oară?

– Da. Bine că m-ai avertizat să fiu atentă. Am creat adrese și identități false pentru căutare, în caz de nevoie. O mare parte dintre acoperirile mele s-au pârlit la contratestări de nivel foarte înalt. Îmi datorezi o grămadă de programe remailer autonome/anonime.

– Și? Tot mai crezi că sunt nebun?

– Nebun ești oricum. Dar cred că lumea e mai nebună decât tine. Așadar, ce ai mai făcut? Ultima oară când am vorbit, te pregăteai să mergi la Philadelphia să

vezi un tablou, ceva ce ai identificat în holotransmisia lui Kwok. Ai găsit ce căutai?

– Am găsit mult mai multe.

Don încercă s-o pună la curent cu ceea ce i se întâmplase și cu munca lui. Întâlnirea cu Colbeth și Barakian. Zborul în California și călătoria cu elicopterul la lac și pe munte și în centrala electrică ascunsă. Disparația lui Cho, care ancheta dispariția lui Kwok, care ancheta dispariția dispozitivelor QC prototip.

Trebuie să-și însoțească descrierea cu texte și înregistrări virtuale când ajunse la imaginile înglobate în tabloul lui Dossi, la rândul lui înglobat în holotransmisia Kwok, la rândul ei înglobată în datele din infosferă. Îi arată până și înregistrarea mesajului trimis de Barakian cu câteva minute înainte, transmisia aceea scurtă și bizară de la Marflow, cu bibliotecile, labirinturile, cifrurile și cheile lui.

– Stai puțin, îl întrerupse Karuna. Mesajul lui Marflow se opri la jumătate, într-o parte a ecranului, în vreme ce X-ul de pe tabloul lui Dossi pâlpâia în cealaltă. Mai spune-mi o dată de ce ai pus X-ul în colțul ăla.

– Ca să reprezint o necunoscută. Mi s-a părut potrivit acolo ca simbol.

– Numai de asta?

– Da.

Karuna scutură din cap.

– Băiete, tu ar trebui să fii ghicitor, nu eu. Nu spargem tiparul ca să recunoaștem codul, ci spargem codul ca să recunoaștem tiparul. Singura problemă e că nu știi dacă ce faci e corect, și *mai ales* dacă lucrezi corect.

– Despre ce naiba vorbești?

– Știi ce este o *autocheie*, nu?

– Un mesaj codificat, spuse Don tot mai nemulțumit, a cărui cheie e chiar mesajul. O spune Marflow.

– Te-ai gândit vreodată că ai pus *X*-ul acolo pentru că holotransmisia Kwok este o autocheie? Despre asta vorbește Marflow.

– Nu-nțeleg.

– Bun! S-a schimbat situația, măcar o dată. *X*-ul pare corect pentru că e corect. Hai să-ți trimit niște imagini în spațiul tău. Tiparul șerpuitor din centrul labirintului este o cheie grecească, nu? În greacă, *X* este *chi*. *X*-ul lui Kwok marchează locul. Ai văzut, dar nu ți-ai dat seama.

În mintea lui Don, asocierile curgeau în cascadă. *X*-ul lui Kwok. Fostul lui coleg de cameră, Benjamin Cho. Femeia care ar fi devenit fosta lui soție, dacă n-ar fi rămas văduvă, Cherise LeMoyne. Pseudonimul cu care semna în studenție, Kwok *X*. În chineză, *chi* – în majoritatea ortografiilor scrise, dar nu pronunțat ca în greacă – însemna energie vitală. Holevo *chi*, conceptul matematic folosit la simplificarea analizei fenomenelor cuantice complexe, în același fel în care entropia lui Shannon a permis simplificarea clasică a informației. Fotoni în dependență și spirala dublă a ADN-ului, fiecare și amândouă formând un *X* răsucit în stil Möbius, un 8 culcat, un semn al infinitului...

– Kari, am nevoie de tine, zise el.

– Sunt măgulită, râse ea. E plăcut să aibă oamenii nevoie de tine.

– Nu, serios! Tocmai ai făcut o descoperire esențială. Trebuie să mă ajuți. Lucrez la ceva prea important pentru mine ca să continuu să rezolv problema de unul singur, chiar dacă aș putea. M-am gândit la Crăciunul

când pisica a aprins bradul și mi-am dat seama că am nevoie de tine aici.

Karuna îl privi lung, în tăcere.

– Mă duc la ai mei în vacanță, spuse ea gânditoare, dar să zicem că aş vrea să vin la tine. Cum ajung acolo? Nici tu nu știi unde e „acolo” ăsta al tău.

– Nu, dar oamenii pentru care lucrez știu și unde mă aflu eu, și unde te afli tu. Te aduc ei aici.

– Kwok a dispărut, Cho a dispărut și nici tu nu arăți prea bine. Nu știu dacă e bine să vin acolo, Don. De ce se interesează toți de Kwok și Cho, la urma urmei? Au sau nu computerul ăsta ADN cuantic teribil?

Don își luă o pauză de gândire, apoi replică:

– Poate că nu *au*, ci *sunt* chiar computerul, prin labirintul cromozomilor. Dacă ai fi computerul, dacă oglinda transparentă a ADN-lui tău s-ar separa în cioburi bionanotehnologice, atunci ai putea sparge orice cod. Ai avea acces peste tot, la orice informație stocată electronic, de oriunde. Ai fi cel mai tare spion!

– Sau Dumnezeu. Sau Moș Crăciun, spuse Karuna și scutură din cap.

– Binefăcătorii mei au mai mulți bani și mai multă tehnologie decât îți închipui, Kari. Ar trebui să știi câți bani îmi dau. Și câți ți-ar da și ție.

– Nu banii sunt problema.

– Atunci ce? Libertatea? Cât de liberă te simți acum, ascunsă acolo? Ai încredere în mine, Kari, așa cum am avut și eu în ei. Nu-mi pare rău. Nici ție n-o să-ți pară.

– Dă-mi timp să mă gândesc., îl rugă Karuna, cu un zâmbet timid. Măcar câteva ore. Apoi contactează-mă din nou.

– Bine. Atunci, ne vedem mai târziu.

Don se simți ciudat de ușurat după ce vorbi cu Karuna. Ideea că i s-ar putea alătura aici, în muntele de sub lac, în temnița asta prăfuită și mucegăită, duduind de energie, îl bucura peste măsură.

Doar într-un colțișor îndepărtat al minții se instalase teama că ar pune-o în pericol. Ce fel de pericol – n-ar putea spune, nici în cazul ei, nici într-al lui.

FĂINA OASELOR SALE

Guangzhou

Zborul cu avionul de la Kowloon, aterizarea pe un aeroport particular ascuns, transferul în altă ambulanță, într-un camion, apoi în alt camion – ar fi trebuit ca mintea lui Ben să fie încetoșată. Dar nu era.

Când nu erau în public, Zuo și Sin dezactivau implanturile neuroparalizante, iar el își putea relaxa mușchii. De multe ori îl legau la ochi, dar nu știa ce anume nu trebuia să vadă, oameni sau locuri.

Răpitorii lui își imaginau că paralizia îi anula simțurile. Se înșelau, dar proceda în așa fel încât ei să nu-și schimbe părerea. Era conștient și simțea durerea. Și era treaz. Se prefăcea că doarme, deși nu voia. Când se relaxa suficient ca să lase garda jos, atunci îl năpădeau gândurile morbide. Mai ales când își dădu seama că-i mai văzuse undeva pe Zuo și Sin. Erau cuplul care se giugiulea pe promenada Victoria Peak, în seara când o cunoscuse pe Marilyn Lu.

Undeva pe traseu, Sin își schimbă rochia de mătase cu blugi, ghetе și cămașă. Împreună cu restul echipajului, Zuo își schimbă și el hainele de oraș cu ținută de camuflaj. În drum spre destinație, li se alăturară alți bărbați în salopete de camuflaj, plus câțiva în costum negru, de afaceri. Răpitorii aveau arme automate, dar bărbații în costume de camuflaj duceau și grenade și purtau centuri cu măști de gaze, pe lângă ceva ce semăna cu mine sau material exploziv. Unii târau după ei canistre mari de benzină.

Pe Ben îl nedumerea capacitatea lor de luptă. Doar nu aveau nevoie de tot armamentul și muniția numai ca să-l țină pe el ostatic. Nu aveau probleme în a-l lega sau a-i pune căluș, și nici el nu le crease necazuri când îi dăduseră drumul să mănânce sau să-și golească intestinele. Cu ajutorul lui Sin, îi convinsese să nu-l lege la ochi în somn. Se prefăcea atât de bine că doarme, încât uneori chiar adormea.

Nu și de data asta.

În cele din urmă, veghea lui dădu rezultate. Când camionul încetini, înainte să-l trezească din „somn” ca să-l lege la ochi, Ben deschise ochii o secundă și văzu unde ajunseseră. Știa locul din fotografii – și Marilyn Lu și Jaron Kwok fuseseră acolo. Recunoscu imediat acoperișul albastru în straturi la Sălii Memoriale Sun Yat-sen și se miră de ce fusese adus într-un loc pe care oricum voia să-l viziteze, ca parte a investigației sale.

Își dădu seama că erau gata se coboare când Zuo îi smulse bandajul de pe ochi și-i activă implanturile. Doi dintre bărbații înarmați până în dinți îl puseră într-o ladă ca un sicriu, care mirosea a cedru. Îl legară de mâini cu un lanț care trecea printr-un inel prins de scândura de deasupra capului, apoi bătură capacul în cuie.

Închis în ladă, nu mai văzu ce se întâmplă, dar, ghidându-se după sunete și senzații, bănuî că era mutat pe o platformă și ridicat. Aparatul lăsă lada jos, probabil pe podeaua sălii, după ecou. Simți podeaua coborând și realizează că se află într-un lift care deservea, probabil, scena.

Când se opri liftul, lada fu ridicată, apoi trântită jos. Incapabil să se prindă cu mâinile, căzu cu fața înainte, lovindu-se de ceea ce fusese partea de sus, devenită partea laterală a lăzii. Undeva, nu foarte departe, auzi liftul urcând și lăsându-l pe el acolo.

Bare de metal smulseră capacul lăzii. Ben nu căzu cu fața la podea, dar numai pentru că nu-i permise lanțul.

Prin ochii întredeschise zări o încăpere care semăna cu atelierul unui teatru, o masă, taburete, ferăstraie circulare și alte unelte de tâmplărie folosite la construirea decorurilor.

– Oprește implanturile, ordonă Helen Sin. Uită-te la el. Îi curge sânge din nas.

În ciuda furiei îndreptate spre Zuo, Sin șterse cu grijă nasul și fața lui Ben cu un șervețel. În spatele ei, ușile duceau la depozitul de costume și recuzită.

– Și ce dacă s-a ciocnit puțin la transport? rânji Zuo, fără să oprească implanturile. Îl retușăm puțin.

– Prietenilor noștri americani n-o să le placă, spuse Sin, în timp ce-l curăța în continuare pe Ben, care i-ar fi mulțumit, dacă ar fi putut deschide gura.

– Atunci lasă-i pe ei să facă treaba murdară, strigă Zuo furios. Nu c-ar fi făcut-o vreodată. Națiune de monștri cu două fețe! Ipocriți aroganți și plini de toane! Își bat joc de dreptate, democrație și libertate numai când rostesc cuvintele astea. Nu sunt decât o acoperire pentru hoțiile și crimele lor, făcute în interes economic.

Am pierdut oameni buni în clădirea asta, și pentru ce? Căutând ceva ce nu găsește nimeni? O diversiune menită să-i împiedice pe anchetatori să găsească un lucru care nu poate fi descris?

– Mă îndoiesc că te-ai gândit vreodată că așa ne-am infiltrat propriii oameni printre personalul de aici, replică Sin, în sfârșit mulțumită de felul în care arăta fața lui Ben. Adună șervețele și le aruncă. Ca să putem intra aici când vrem. Ca să mă folosesc de spațiul ăsta pentru expoziția mea. Ca s-o împânzești cu explozibil, la nevoie. Știi ce, dacă-i urăști așa de mult, de ce lucrezi cu ei?

– Mă folosesc de ei și de banii lor. Americanii spun: „Ține-ți prietenii aproape și dușmanii pe statele de plată ale CIA“. În regulă. Nu iau în considerare ce cred „străinii“ sau cum trăiesc ei. Numai la buzunarele lor se gândesc. Asta-i o slăbiciune pe care pot s-o exploatez. Manipularea manipulatorilor! În lupta împotriva necredincioșilor care controlează China, Războinicii Noilor Învățăături vor fi „prietenii“ bine plătiți ai americanilor.

– Am zis să *dezactivezi* implanturile, repetă Sin. În cele din urmă, Zuo o ascultă. Ben își simți din corpul funcționând. Mulțumesc. Ai grijă ce vorbești. Își revine.

– Nu trebuie să fiu atent ce vorbesc, continuă Zuo, la fel de nervos. De ce să mă tem de o nație de pămpălăi, dependenți de mașini scumpe și antidepresive? Hei, Cho, unde te rogi? La Christco sau la Jesus Depot? Locuitorii imperiilor ca ăla din care se trage el întotdeauna sunt victimele propriilor excese. Se prăbușesc pentru că nu se pot adapta.

Scuturând din cap, Sin făcu semn echipajului lui Zuo să strângă lanțul cu care era legat Ben, ca să nu mai cadă. Apoi bărbații se risipiră – păzeau oare clădirea? Puneau

explozibil și mine? se întrebă Ben. Dar indivizii în costume negre, cu alură de gangsteri, rămaseră lângă el și Sin.

Femeia se întoarse spre o grămadă de manechine stivuite. Începu să lucreze calm cu unul dintre cele care păreau mai reale, așezat separat. Fusesse modificat ca să semene cu o pictură pe care Ben o văzuse cândva: martiriul Sfântului Sebastian. Însă acesta semăna mai degrabă cu martiriul unui muncitor dotat cu unelte de constructor în loc de săgeți în corp și o curea de care atârnav diverse unelte, în loc de pânza care-i acoperea părțile intime.

– Poate că ești invidios pe succesul americanilor, îi aruncă Sin lui Zuo peste umăr. Invidios pe un stat măreț care oferă bogăție, oportunități, abundență, ca să-ți îndeplinești dorințele...

Zuo scoase un zgomot nepolitic.

– Bogăție! Oportunități! Abundență! Cele mai mari minciuni din Occident! Și China le-a înghițit pe toate. Ce e bogăția lor, lumea lor mai bună, viitorul lor luminos? Să poată consuma un procent și mai mare din bunurile lumii, lăsându-i pe alții fără nimic, asta-i tot. Se tem că dreptatea le va lua luxul. Cum să-și alunge teama? Păi, consumând tot mai multe bunuri, cât se mai poate, bineînțeles!

Ben se uită cum Zuo făcu o mișcare de dans greoaie către el.

– Uite așa se-nvârte lumea! Capitaliști, comuniști... toți sunt niște imperialiști temporali. Colonizează viitorul cu ideea necredincioasă că, în timp, vor avea o viață mai bună. În vremea asta, pentru toate popoarele lumii, viața va fi tot *mai grea*! Viitorul lor „luminos“ e o mare minciună!

– Și care e alternativa ta? întrebă Sin, refăcând stratul de vopsea de pe martiriul clasei muncitoare.

– Omenirea se poate salva numai prin recrearea zilelor în care a trăit Profetul Mahomed pe Pământ. Ca musulman Wahhabi, știu acest lucru. Recunoaște și tu. Coloniștii timpului cred că pot stăpâni viitorul obligându-ne să le înghițim minciuna progresului, dar majorității popoarelor nu le place lumea pe care ei le-o construiesc. Suntem oprimați nu numai de nenorocirile zilnice, dar și de viitorul pe care ni-l pregătesc! Trebuie să-i gonim pe coloniști din timpul nostru și din mințile noastre, așa cum altădată i-am gonit de pe pământurile noastre. Numai în acest fel se vor reînnoi învățăturile Profetului, așa cum se cuvine.

– Cei care repetă trecutul, șopti Sin, nu sunt condamnați să și-l amintească.

– Te-am auzit! strigă Zuo, privind spre manechinele ei.

Fiecare fusese modificat astfel încât să amintească de o mare operă de artă din diverse perioade istorice. Și ce-i cu „expoziția” asta pe care o expui în foaier, sub alt nume decât al tău?

– Eu îți pot explica, răspunse Sin pe un ton rece, dar nu pot înțelege *în locul tău*.

– Dacă nu ai nimic de spus, lătră Zuo și izbucni în râs, măcar fă-o cu glas tare!

În acel moment pătrunse în încăpere unul dintre oamenii lui și îi comunică ceva pe un ton șoptit, dar agitat.

– Îmi pare rău, Shin Heung-lin, i se adresă Zuo lui Sin, dar trebuie să-l „ducem la culcare” din nou pe prietenul tău. Ne-a sosit clientul.

Ben auzi liftul coborând. Oamenii se agitară și strigau în afara razei lui vizuale. Dacă n-ar fi fost paralizat,

și-ar fi exprimat marea uimire când Baldwin Beech, cu fața încadrată de o barbă căruntă, se uită la el cum stătea în așa-zisul sicriu; era însoțit de Ike Carlson, bărbatul cu barbișonul de țap.

– E Ben Cho, fără îndoială, spuse Beech, examinându-i ochii largi și făcând semne afirmative din cap către Zuo. Geamănul negru al lui Jaron Kwok. Haideți să-ncepem, doamnă Hon.

O femeie minionă apăru brusc și scutură viguros din cap. Fiind atât de strâns împletit, din părul ei nu se clintea nici un fir. Fără nici un gest inutil, le făcu semn oamenilor lui Zuo s-o ajute. Împinseră spre Ben o piesă de mobilă căptușită, care-i sugera o combinație neplăcută de scaun cu roțile cu scaunul dentistului.

– Ești sigur că nu aude și nu vede când e în starea asta? întrebă Sin.

– De ce? Beech își ridică ochelarii pe frunte. A dat vreun semn că e conștient cât a fost paralizat?

– Nu, răspunse Sin, în timp ce oamenii lui Zuo îl scoteau pe Ben din sicriu și-l târau spre scaunul medical. Eram doar curioasă.

– E bine să fii întotdeauna foarte atentă, remarcă Beech cu o aplecare a capului și un zâmbet care-i amintea lui Ben de gazda unui spectacol de varietăți.

Bărbații îl aranjară în scaun. Beech, Hon și Carlson îl prinseră în curele.

– Singurul mod de a ști ce se întâmplă e să-i monitorizăm activitatea cerebrală, dar o să fie o provocare mai mare decât în cazul lui Kwok, îi explică Beech lui Sin. Apoi se întoarse și i se adresă lui Hon cu voce joasă: Implanturile care elimină durerea, introduse când i s-au scos măselele de minte, erau experimentale. Le are de ani de zile și s-ar putea să nu funcționeze la nivel

optim. Va trebui să le verificăm. Nu e un DIVER ca Kwok, deci nu i-au fost perfecționate. Nu se văd urme de hardware sau conexiuni de electrozi pe piele. Va trebui să folosim o plasă și ochelari de realitate augmentată.

Ben simți o înțepătură pe scalp când Hon îi atașă plasa. Beech îi așează ochelarii pe ochi. Aceștia începură verificarea sistemului.

– Dr. Beech, detectez activitate nervoasă.

– Și ?

– Din tiparele cerebrospinale pe care le văd aici, aş spune că paralizia musculo-osoasă este totală, dar fac pariu că e conștient de ce se petrece în jurul lui.

Beech se încruntă și-și apropie fața de a lui Ben, prinzându-i maxilarul în mână. Carlson, în costum negru, scoase la vedere un pistol automat cu țeava și mai neagră.

– O, dr. Cho, ne prefacem adormiți, nu-i așa ? spuse Beech. Știi prea multe, cum se spune în romanele polițiste vechi ? Nu e sănătos.

Se îndreptă de spate. Pe față i se instalează o expresie gânditoare. Își mângâie barba, se uită la Hon și decise să continue.

– Pe de altă parte, starea ta actuală poate să fie un avantaj. Eu credeam că va trebui să-ți dezactivăm implanturile neuroparalizante ca să ne începem micul experiment, dar asta simplifică lucrurile. Ne putem baza pe faptul că vei rămâne conștient, fără să fie nevoie să-ți punem căluș sau să te legăm. Foarte eficient, zău.

Beech îl bătă ușor pe Ben pe cap și dispăru. Când reveni, Hon era lângă el. Amândoi purtau măști și mănuși chirurgicale. Hon ducea un recipient pentru materiale periculoase. Îl așează cu grijă pe o masă de inox pe care o mutară lângă Ben. Îi puse garoul pe braț și

tamponă la îndoitura cotului. Beech făcu același lucru la mâna stângă.

Din momentul în care fusese răpit, pe Ben îl cuprinsese o teamă necunoscută. Aceleași gânduri morbide îl bântuiau de câte ori se trezea. În starea aceea între somn și veghe, se simțea ca un grăunte măcinat între două pietre de moară, China și Statele Unite. Între imperiul care nu îndrăznea să-și rostească numele și cel care spunea că nu e imperiu. Și tot așa, la nesfârșit.

Oare ce fel de aluat o să iasă din făina oaselor sale, când vor fi fost măcinate?

Acum, confruntat cu perspectiva de a suporta o tortură medicală necunoscută în mâinile acestui bărbat, acest demon flasc ieșit din mecanismul din umbră aflat în spatele tuturor celor petrecute – mai întâi cu Jaron, iar acum cu el – acum se simțea cu adevărat îngrozit.

– Doamnă Hon, dacă sunteți amabilă, umpleți seringă cu mostra bionanotehnologică marcată cu roșu, spuse Beech. Detectivul Lu a fost drăguță s-o activeze în prealabil cu sângele domnului Cho. Eu o s-o umplu pe a mea cu rămășițele netratate ale lui Kwok, pe care Domnul Z, în hainele lui de camuflaj țipătoare, le-a obținut pentru mine. De ce să mai pierdem vremea? Îl injectăm cu amândouă.

Ben se uită cu spaimă crescândă cum Hon și Beech luară fiecare o fiolă dintr-un stativ aflat în cutie. Când inserară acul unei seringi de 100 cc în mijlocul dopului de cauciuc al fiolei alese, observă că dopurile erau într-adevăr de culori diferite. Fiola lui Hon avea culoare roșie, a lui Beech – albastră.

Nu se gândi prea mult la codul culorilor. Niciodată nu se dăduse în vânt după seringi, dar se simțea mai bine

când i se lua sânge, decât când i se introducea ceva în organism.

– Mă tem c-o să doară puțin, spuse Beech, după felul în care a reacționat cenușa la sângele tău. Dar nu te agita. Gândește-te că durerea e reală, iar realitatea e dureroasă.

Ben se uita, incapabil să clipească sau să se răsucescă, cum Hon și Beech îi luară câte un braț. Nici chiar în studenție, când mergea la chefuri și nu avea probleme să înghită sau să inhaleze tot soiul de chestii mai mult sau mai puțin otrăvitoare, nu suporta să i se injecteze nimic. Străpungerea tegumentului era iritantă și naturală. Disprețuia electrozii și alte dispozitive electronice similare din același motiv.

Se gândi la ultimele zile ale Reynei, înțepată cu ace de perfuzie prin care se scurgeau calmante. Și imaginea aceea, care nu-i dispăruse niciodată din minte, îi sporise dezgustul profund față de înțepăturile din piele.

Hin și Beech aleseră câte o venă pusă în evidență de garou și-l înțepară simultan. Ben ar fi vrut să vomite sau să leșine, dar nu putea nici măcar să-și încleșteze sau să-și relaxeze pumnii.

– Când te obișnuiești cu durerea, numai atunci o simți cu adevărat, îi spuse Beech, bătându-l pe umăr. Se aplecă și-i vorbi la ureche: Știu că mă crezi un fel de racist ticălos care se distrează cu viețile celor care nu sunt albi, dar te înșeli. Sunt un voyeurist al oportunităților. Ținând cont că omul modern a ieșit din Africa abia acum 50 000 de ani – o nimica toată, geologic vorbind – atunci toți avem ceva african în noi, nu-i așa? Dacă v-am făcut pe tine și pe Jaron să arătați cum arătați, ce te face să crezi că ne oprim numai la voi doi, indiferent de culoare?

Beech râse și plecă să ia ceva ce Ben nu putea vedea, dar se întoarse la el și-i șopti în continuare:

– Trebuie să recunoști că am făcut o treabă bună. Nici măcar nu ți-ai dat seama că sunteți rude, nu? Sângele o fi el mai gros ca apa, dar markerii etnici sunt doar la suprafața pielii. Când am aranjat să locuiți în aceeași cameră, ca studenți, sau să primiți amândoi documentele Forrest pentru examinare, poate am fost cam nechibzuiți, dar am dovedit ceva. A meritat, de dragul omenirii.

Beech se îndreptă de spate și vorbi mai tare, ca să audă și Hon.

– Iar acum, puțină supertriptamină modificată, ca să fii un participant mai activ decât ai vrea.

Copleșit de neputință, Ben nici nu mai simți injecția. Simți însă că era împins spre lift de oamenii lui Zuo. Când liftul începu să urce, Hon activă verificarea sistemului pentru legătura lui Ben cu computerele din rețeaua mondială. Ben văzu cum rulează verificarea prin ochelarii RA. Beech răspunse cu o referire la populația bionanotehnologică din corpul lui Ben și acționează procentajele activării crescânde. În mediul virtual, Hon postă grafice care indicau suprapunere complementară între automatele Watson-Crick și sistemele cuantice.

Liftul se opri la nivel cu scena. Ben fu împins pe platformă. În interiorul Sălii Memoriale Sun Yat-sen se aprinseră becurile auxiliare, aruncând o lumină de amurg în spațiul vast.

Ben simți lumina răspândindu-se și asupra lui. Ciudat, nu-i mai era frică, nici nu mai era îngrijorat. O clipă îi trecu prin minte că injecția îi indusese o stare de lăncezeală. Dar gândurile îi erau calme, contemplative.

– Lumea e o scenă, Ben, iar noi suntem actorii, rosti Beech, zâmbind. Se uită la ceas. Fac pariu că îți faci intrarea pe scenă la momentul potrivit și printre decorurile potrivite. O să controlăm mai bine legătura dintre implanturile tale, activitatea bionanotehnologică și materialul de vizualizare la care vrem să lucrezi, ca să nu pățești ce a pățit Jaron.

– Trebuie să procedăm așa, îi explică Hon pe ton de scuză, ca să stabilim dacă mecanismele bionanotehnologice ale lui Kwok funcționează optim în sistemul tău biologic.

Beech încuviință din cap.

– Pentru asta trebuie să stai cu noi. Dacă putem izola factorii de activare din sângele tău, n-o să mai avem nevoie de tine. Doamnă Hon, cred că poți opri neuroparalizia. În regulă. Cum te simți acum, Ben?

Descoperi că putea vorbi. Când deschise gura, senzația de lăncezeală i se răspândi în corp și se modifică, pătrunzându-i în membre, caldă. Parcă dispărea, ca o pisică de Cheshire, în spatele zâmbetului care îi apăruse pe față.

– Mă simt bine, îi zise el în cele din urmă lui Beech. Mă simt *foarte* bine.

– Mă bucur! Gata să cooperezi?

– Da, să trăiți!

N-ar fi trebuit să fie atât de vesel, situația lui nu era deloc roză, dar nu se putea abține.

– Nu te doare nimic? Uimitor! Uite cum lucrează pe la tâmpile lui bionanotehnologia, doamnă Hon. Îi iese prin pori, fuzionează cu plasa de electrozi și cu ochelarii. Își face singură legăturile, și nici urmă de sânge!

– Da, am văzut, spuse Hon în liniște. Ben observă o expresie de uluire pe figura ei și se distrah.

– Bine, Ben. O să-ți dăm să rezolvi o enigmă pentru noi. Cred că știi deja câte ceva despre dilema noastră. Uite o imagine care ți-e familiară.

În câmpul vizual creat de ochelarii RA apără tabloul lui Dosso Dossi. Domnul nefericit, cu înfățișare de cărturar, stătea în fața unei draperii, sub un parapet scund, cu privirea ridicată de la labirintul cu zece alei, spre care arăta cu mâna stângă. Totul proiectat pe structura Sălii Memoriale, prin ochelari.

– Ceea ce vrem să găsești e simplu, spuse Baldwin Beech. Cel puțin, așa sperăm. Care e legătura dintre tabloul lui Dossi și Sala Memorială și de ce a petrecut Jaron Kwok atât de mult timp aici? Ce anume din acest loc e important pentru sistemul lui de memorie? Ne poți ajuta?

– Sigur, zise Ben, încercând să răspundă la întrebări în ciuda valului de moleșală care-l amețea. Dar de ce faceți toate astea? Ce dorești, dr. Beech?

Beech fu surprins, apoi căzu pe gânduri, cumpănindu-și răspunsul.

– Nu cred că facem rău dacă-ți spunem. Poate chiar te va ajuta în activitatea pe care vrem s-o faci. Foarte bine. Credem că în acest loc e ascuns ceva aflat în legătură cu informațiile din holotransmisia lui Kwok. Poți folosi acel ceva ca să dinamizezi materialul bionanotehologic care se mișcă acum în tine.

– Să-l dinamizez ca să facă ce? întrebă Ben, încercând să-și controleze gândurile care se disipau treptat.

– Asta-i marea întrebare, nu? De data asta, dacă vom controla mai bine situația și dacă nu pățești ce a pățit Kwok, la ce rezultat vom ajunge? Te va face bionanotehnologia cel mai grozav spărgător și creator de coduri? Ne va permite să proiectăm criptocatastrofe

controlate, ca fulgerul din mâna lui Zeus, dar mult mai puternice? Indiferent de situație, tu – sau mecanismul bionanotehnologic din tine – va deveni cea mai avansată armă, cea pe care o căutăm noi. Dar poate e și ceva mult mai important: dovada incontestabilă că evoluția trebuie îndreptată spre întrepătrunderea definitivă dintre om și mașină. Ne ajuți?

Ben aprobă cu o înclinare a capului – cel puțin capul i se clătină în sus și în jos, spre piept.

Parcă era menținut la suprafața unei mări străine. Plutea și se ridica euforic, de parcă n-ar fi avut greutate, de parcă ar fi fost luat din patul lui de pe pământ de un val de somn mult așteptat. Treptat, își dădu seama că marea era înconștiența indusă de mașinile gânditoare cu care era atât de strâns legat acum.

Simți cum încetează să existe, în sensul limitat al sinelui său. Cu ușurință molatecă, se diviză în nenumărați alții, se disocie în numeroase persoane, procese autonome, agenți inteligenți și inteligență artificială. Sub adăpostul a ceea ce fusese el odată, aceștia începură să modifice arhitectura somnului în visul său cu ochii deschiși, răspândindu-se în infosferă, până când simți nu că se afla în legătură cu biblioteca Babel a gândirii umane, ci că *devenise* biblioteca însăși.

– Ben... ce faci? întrebă Beech. Ce ai găsit?

Ben îi arată. Nu știa exact cum procedează, dar extrase imagini din miriadele de mașini de prelucrare a informațiilor și le trimise pe ecranul lui Beech și pe ochelarii lui RA. Câteva dintre ele îi erau familiare, câteva erau noi.

Ascunde catastrofa în văzul lumii. Cuvântul acadian *babilu*, Poarta Domnului, originea turnului Babel. Litera grecească *pi*, numărul transcendent și raportul

dintre circumferința și diametrul cercului. Litera ebraică *alef*, semnul infinitului și al unității cu Dumnezeu, al numerelor cardinale transfinite ale lui Cantor. Ideograma chinezească *yao*, configurată ca „necesitate” și „femeie occidentală”. *X*-ul răsucit, semnul infinitului din spirala dublă a ADN-ului și fotonii corelați. Fiecare pereche în câte un colț, ilustrând corelarea și complementaritatea.

– Le-am mai văzut, rosti Beech, dezamăgit. Arată-mi ceva *nov*.

– Redundanța se opune entropiei, spuse Ben cu un râs înfundat, vorbind rar, dar gândind mai rapid decât o făcuse vreodată. Sinele său, plutind deasupra lumii sale împânzite de agenți în infosferă, se înnobilase și se limpezise, devenise ca atmosfera rarefiată de la marginea spațiului, prin care voința lui zbura la înălțime, cu viteză incredibilă.

Beech se încruntă.

– Nu te încăpățâna ca un asin. Fă-o.

– O fac, pentru că despre Asinita e vorba.

– Asin de care? Ce vei să spui?

– Pot să-ți arăt, dar nu pot să înțeleg în locul tău, spuse Ben râzând cu trupul său de la distanță. Ca s-o citez pe doamna Sin.

– Atunci, arată-mi!

Din pânza inconștientă a miriadelor de sisteme pe care le accesa, Ben extrase imaginea virtuală a Sălii Memoriale Sun Yat-sen, apoi începu să lucreze cu ea în funcție de imaginile înglobate în holotransmisia lui Kwok. O răsucea ca pe discul unul seif de modă veche.

Nu era nevoie să cugete la „catastrofa” ascunsă în „văzul lumii”, bănuia el. Imagini de păduri murind și

cruste de gheață crăpate nu ajută la nimic. Nu, mai bine să-i dea lui Beech ceva ce putea înțelege.

Rotește imaginea Sălii Memoriale în dublă suprapunere, odată cu imaginea labirintului cu zece piste din tablou, apoi cu Sala ca palat al memoriei. Dezvăluie labirintul care a fost acolo dintotdeauna. Arată cum se învâртеște discul de pe seiful paradisului – combinația ce răsucesce mecanismele și învață numerele.

Imaginea sălii, astfel rotită, se răsucea înainte și înapoi, la fiecare dintre imaginile adânc înglobate în tabloul lui Dossi.

– Ce-i cu răsucirile astea? îi ceru Beech socoteală, vorbindu-i de foarte aproape, în stilul terapeuților – sau al inchizitorilor.

Ben însă nici nu-l băgă în seamă, se simțea detașat, distant. Discursul îi deveni și el ambiguu:

– Cele zece piste ale labirintului din tablou îl pun în legătură cu tetraktisul pitagoreicilor. Și cu descoperirea numerelor iraționale complet identificabile numai la infinit, cel mai cunoscut fiind π . Și cu cele zece permutări posibile ale numelui sfânt al lui Dumnezeu, din Cabala...

– Tetragrammatonul? întrebă Beech. Yod Heh Vov Heh?

– Cu cele zece sefirot, entitățile numerice care, la un loc, alcătuiesc arhetipul androgin primordial al ființei umane. Calitățile și emanațiile lui Dumnezeu, care pun mintea în legătură cu marele Unu, divizibil la infinit.

– Dar în tablou nu apare *yod*, *heh* sau *vov*. Singura literă iudaică din el e *alef*!

– Care e, de fapt, litera ce desemnează Ein Sof, Neantul Mistic și Infinitul care înglobează cele zece sefirot.

– Ideograma chineză, *yao*, la ce se referă? E a zecea literă?

– Nu. *Yao* e ideograma primului cuvânt din prima dintre cele zece porunci, în prima traducere a respectivelor legi morale în chineză, de Ruggieri și Ricci.

– Foarte bine, dar care e legătura cu Sala?

– Urmărind labirintul, Jaron a făcut legătura dintre Sala Sun Yat-sen și Copacul mnemonic al celor zece sefirot. A transpus, unul în celălalt, labirintul Dossi și Copacul. O pereche minunată și fără seamăn, unită în această Sală Memorială.

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg.

– Răsucirea labirintului se corelează cu planurile sau dimensiunile universului asociat cu apariția Copacului. Cu mișcarea labirintică a emanației divine ieșite din infinit, raza iluminării supranaturale călătorind pe calea ei șerpuitoare printre cele zece sefirot.

Ben încercă să-l lămurească transpunând labirintul și Copacul, alături de imagini din sistemele de coduri sfinte din gematria, notarikon și temurah. Aduse în spațiul virtual imagini cu copacii memoriei ai lui Ramon Lull și cu roțile combinatorii. Dar răpitorii lui tot nu făceau legătura.

– Ce-i cu imaginile din tablou? Cu măgarul?

– *Asino*. Cuvântul italianesc pentru măgar sau asin. În opera lui Bruno e simbolul Sfintei Ignoranțe, cel mai înalt nivel de înțelepciune.

– Deci Bruno știa despre tablou?

– Da. Pentru că a văzut numărul emblematic șapte al lui Andrea Alciati, care descrie un măgar cu statuia lui Isis pe spate. Imaginea l-a condus pe Bruno la simbolurile minotaurului, care trimit la secrete militare. Cel mai reușit portret existent al lui Alciati a fost pictat de Dosso Dossi. Descoperirea l-a determinat pe Bruno să caute alte lucrări ale lui, mai ales portretul acestui domn.

– Dar de ce un măgar? vru să afle Beech, deranjat de propria întrebare, ca și cum s-ar fi așteptat să audă poanta unei anecdote care făcea din el un măgar.

Ben suprapuse imaginea animalului împovărat pe cea a măgarului călărit de Iisus intrând în Ierusalim în Duminica Floriilor și pe cea a măgarului călărit de profetul Balaam, animalul prin a cărui gură vorbea îngerul trimis de Dumnezeu.

– Pentru Bruno, spuse el, măgarul reprezintă Sfânta Ignoranță necesară pentru transformarea și trecerea misticului în și prin animalic, pentru a atinge *sefira* Înțelepciunii – Hokhmah, în cabală. În sistemul brunian, Hokhmah este întruchiparea înțelepciunii în lumea eternă, așa cum Minerva o întruchipează în lumea fizică, iar Sophia în sufletul omului. Copacul Asinita e ca o scară pe care urcă magul spre perfecțiunea mistică, abandonându-și caracterul uman.

– Și fulgerul?

– El amenință atât măgarul împovărat, cât și biserica. Sfânta Ignoranță este doborâtă de locuri comune, în vreme ce instituțiile religioase umane au devenit atât de pedante, încât nu mai pot face nimic pentru a împiedica distrugerea care-i amenință pe toți cei ce apelează la ele pentru îndrumare.

La nivel mai profund, Ben înțelese imaginea măgarului lui Bruno nu numai ca simbol al transformării și trecerii, dar și al morții mistice care încheie o stare și începe o alta – ceea ce Jaron interpretase, în lumina radiațiilor *X* ale fotonilor corelați și ale spiralei duble, drept prefigurarea cabalistică/hermetică a ceea ce se petrece în teleportarea cu antică.

Văzând că Beech nu pune nici o întrebare, Ben se hotărî să tacă.

– Locuri comune, într-adevăr! se înfurie Beech. M-am săturat! Dacă încerci să mă păcălești, Ben, înce-tează imediat. Ce anume l-a interesat pe Jaron în acest loc, lăsând la o parte explicațiile tale labirintice? Spune-mi acum, dacă nu vrei să pățești ce a pățit Kwok!

Bărbații în costum negru își manifestară imediat prezența, de parcă ar fi vrut să-l susțină pe Beech în accesul lui de furie. Lui Ben aproape că-i veni să râdă. Călătoria prin labirint îl dusesese, de fapt, exact în locul în care Jaron găsisese și ascunsese din nou piesa de bază a puzzle-ului care conținea algoritmul lui Shimon Ginsburg. Acea ar fi cea mai importantă descoperire, pentru Beech.

Dar nu ar fi de fapt pentru Beech, ci pentru *el*. Ar fi pasul următor pe cărarea spre ceea ce știa că trebuie să devină acum. Numai făcând acest pas ar dărâma obstacolele mintale ale zombificării la care îl supusese Beech acum. Cu puțin noroc, l-ar putea împiedica pe el și pe slugoii lui să obțină controlul asupra „celei mai avansate arme”.

Vocea lui Ben, când vorbi din nou, nu mai era pur și simplu profetică. Suna parcă din altă lume, distantă și monotonă, chiar și pentru el:

– În redarea mea virtuală a Sălii Memoriale, vei descoperi ce căuta Jaron Kwok și unde anume a găsit ceea ce căuta. În spatele acelei plăci, deasupra ușii aceleia iluminată. Du-te acolo, adu-mi ce găsești, iar eu voi traduce.

– Sper că nu e o păcăleală, spuse Beech, apoi îi strigă pe Zuo și pe Sin. Aduceți o scară! Dacă nu găsiți, urcați-vă unul pe umerii celuilalt. Trebuie să dăm jos placa aia de pe perete. Grăbiți-vă!

Oamenii lui Zuo nu găsiră nici o scară, așa că făcură o piramidă umană. Ca și cum s-ar fi aflat la mare distanță, Ben auzi zgomot de cuțit care zgâria și îndepărta

placa, apoi strigăte victorioase. Într-un minut, îi aduseră în fața ochilor un player de plastic cu un disc înăuntru.

Ben îl privi și înțelese. În 1936, Ginsburg a reușit să fugă din Germania hitleristă în China, numai ca să fie capturat de japonezi și predat Reich-ului, unde a murit într-un lagăr de concentrare. Dar a lăsat în urma lui o operă măreață, ascunsă în Sala Memorială Sun Yat-sen. În onoarea lui și a operei sale, Jaron Kwok îi codificase și-i înregistrase secretul, readucându-l, într-o formă nouă, mai puțin perisabilă, în vechea lui ascunzătoare de Sala Memorială.

Kwok își riscase bucuros viața pentru a găsi adevărul, la fel ca Ginsburg. Ben spera să fie demn de moștenirea lăsată de amândoi.

– Dă sonorul mai tare, spuse el, și apasă butonul PLAY.

Ben auzi acorduri și începu să zâmbească. Era tot mai departe de discuțiile cu ei și de restul lumii. Min-tea lui se concentra deja să spargă codul auditiv și să-i identifice locul în palatul labirintic al memoriei în care ajunsese.

– Pare muzică dodecafonică, se aventurează Helen Sin.

– Mai degrabă zgomote aiurea, după părerea mea, spuse Beech, tot mai nervos. Se răsuci spre Ben. Ce-i asta ?

– Un cod Pierce, răspunse acesta. Un alt membru al familiei Pierce a fost primul om de știință care a apărut lucrările de ficțiune ale lui Felix C. Forrest. Ar trebui să știi asta. Ai preluat conducerea universității numite după Forrest, nu-i așa ?

– Bine, bine, dar cum *funcționează*? întrebă Beech nerăbdător, obosit de digresiuni.

– Cheia presupune generarea tonului. Atribuie fiecărei combinații de sunete dintr-o limbă un ton. Aceste tonuri speciale se bazează pe caracteristicile unui oscilator audio de tip Hewlett Packard, programat aici să genereze miriade de tonuri necesare pentru sunetele tuturor limbilor cunoscute. E cheia tonală a labirintului lui Babel.

– Cheia e în labirint, iar labirintul e în cheie! *Știam eu!*

– Dar ce ascultăm? întrebă Patsy Hon.

– Nu muzică pe douăspreze, ci pe zece tonuri, răspunse Ben, cu vocea tot mai slabă și mai greu de auzit, chiar și în liniștea sălii. Corul celor zece sefirot. Melodia celor zece sfere. Constelațiile migrării sufletului. Un exemplu elaborat de marcaj transparent în care se ascund ecouri. În condiții normale, sistemul auditiv uman nu poate să detecteze spațiile dintre ecouri. Dar eu nu mă aflu acum în condiții normale.

– Poți să traduci?

– O să încerc.

Pe măsură ce prelucra informațiile, Ben gândea cu toată ființa, cu fiecare celulă din corp, ca și cum fiecare particică din ADN-ul lui funcționa ca un computer cuantic. Lucrând la o misiune de decriptare pentru care și ADN-ul și sistemele cuantice erau perfect potrivite.

Cheia e în labirint, iar labirintul e în cheie. Cheia labirintului nu se referea doar la relația dintre codul genetic și organism – la muzica din cheia ADN-ului, mai ales propriul lui cântec – ci și la calea luminii însăși, canalul razei de iluminare care își croia drum printre sefirot. Cele două se reflectau una pe alta. Amândouă erau dispozitive ale memoriei celei mai profunde, sisteme mnemonice de evocare a unei realități mai vaste și mai

pătrunzătoare, intime ca împreunarea sexuală, dar divergente ca un ansamblu de universuri paralele. Pentru evocarea acelei realități și pentru a pătrunde în ea.

Labirintul tabloului alcătuia harta labirintului sălii, iar în centrul labirintului Ben găsi cheia tonală, ea însăși un labirint al sunetelor, declanșând prin intermediul minții lui valuri discrete de efecte în mecanismele bionanotehnologice ale lui Kwok care, la rândul lor, se răspândeau prin alcătuirea lui fizică. Cu ajutorul bionanotehnologiei, capacitatea latentă a moleculei codului genetic de a manifesta fenomene cuantice prindea viață.

– Temperatura corpului îi crește rapid, anunță Patsy Hon. Îngrijorarea se simți nu atât în tonul vocii, cât în intensitatea ei.

– Nu cred că predecesorul lui a suferit o combustie spontană, spuse Beech. Vocea lui venea de foarte departe. Dar vă mulțumesc, doamnă Hon, o să țin cont de avertizarea dumneavoastră.

Că ADN-ul lui funcționa într-adevăr ca un dispozitiv cuantic pe patru biți și își asuma mai multe stări – o simțea mai mult decât o înțelegea. Știa că toate informațiile din univers erau de aproximativ 4 la puterea 400. Da, spiralele ADN de câte 400 nucleotide lungime vor duce la rezultatul scontat. Lungimea spiralelor determina proteine mici, de 133 de aminoacizi, 3 din fiecare 64 fiind codoni terminali, sau 6 codoni terminali într-o succesiune triplă de 133. Asta însemna că lungimea producea polipeptide cu 22 de aminoacizi, adică lungimea neuropeptidelor esențiale pentru învățare, memorare și funcții cognitive superioare...

Cât de impresionante erau acestea, față de codurile pe care le căutau sau le compuneau americanii și chinezii! Ben râdea și nu se mai putea opri.

– Semnele vitale au depășit limitele! spuse Hon, de-a dreptul îngrijorată.

– Ben! strigă Beech. Ce faci?

– Asta nu trebuia să fie o injecție mortală, remarcă Ike Carlson pe un ton sec.

– La dracu'! Oprește-te, Ben, orice ai face!

Ben ar fi vrut să se supună, dar nu putea. Văzu oglinzile răsucite învăluindu-se una pe alta în ADN și în fotoni, le simți în oase. Euforia dinaintea somnului se transformă într-o experiență în afara corpului. Conectat la infosfera planetei, nu putea decât să observe, s-o cuprindă în vastitatea ei cu mintea – în sfârșit.

Râdea, râdea ca un copil, iar râsul îl chema undeva departe, dincolo de orice fusese el vreodată.

– Convulsii! strigă Hon. Nici un semn vital! Intră în comă....

– Văd, strigă și Beech.

Ben nu se mai putea ancora în conștientizarea obișnuită. În schimb, pânza realității căzu de pe el, ca un labirint tăiat într-o panglică și întins într-o spirală de-a lungul unei dimensiuni noi. În el, molecula codului se rotea ca într-un montagne-russe.

Parcă era prins în centuri în sania de lansare a unei rachete care aluneca pe piste periculoase într-o spirală dublă, printr-o ploaie de date, cunoștințe, înțelepciune. Incapabil să clipească sau să se întoarcă, se topea odată cu ploaia, se topea în ea.

Când, în cele din urmă, cascadele de imagini, geometriile minuscule nenumărate, luminile, culorile, sunetele, miresmele, texturile și gusturile atinseră punctul de intensitate maximă, copleșitoare...

Strâns la dreapta, ușor la stânga, neînșurubat e neprotejat.

Îți place să te ating aici, nu, Benny?

Furnici agitându-se într-o cutie de chibrituri, în flăcări – miros pătrunzător de furnică arsă.

...prizonier într-o furtună de informații, craniul lui și universul se deschiseră ca o trapă grea. Transformat, transportat și transfigurat în timp, căzu peste trapă, trecând prin Poarta lui Dumnezeu. Eliberată de învelișul carnal și de trecut, mintea lui plutea afară, pe un tărâm înecat în adevăr, diafană, răspândindu-se în apele transparente ale celui mai adânc firmament, bolta cerească inundată de lumină.

Ben le spusese că va face o translație. Ar fi trebuit să-l creadă pe cuvânt.

CODUL DURESS

Kowloon

După alte două zile dedicate exclusiv dispariției lui Cho, detectivul Lu și agentul special Adjoumani își luară liber câteva ore – pauză de Anul Nou. Anul Nou occidental, nu chinezesc. Hong Kong era unul dintre puținele locuri din lume care le sărbătorea pe amândouă în aceeași măsură.

În ajutorul lui Lu, departamentul ei aduse un tânăr sergent zelos care spera să fie promovat la gradul de detectiv. FBI numise un atașat secund de la subfiliala Guangzhou care s-o ajute pe Adjoumani. „Ajutoarele” lucrau cu schimbul, după ce fuseseră informate despre investigația în curs.

Ca să mai uite de căutările lor frustrante și fără nici un rezultat, Lu se hotărâse să meargă cu Adjoumani la The Joust II, un bar medieval în Tsim Sha Tsui, cu un

paznic în armură de cavaler și un pod mobil în minia-tură la intrare. Nostalgică, Mei-lin ar fi preferat ceva mai ancorat în realitate, o cârciumă cochetă și întune-coasă din zilele cârmuirii britanice, decât stilul Las Ve-gas al localului, dar pauza era oricum binevenită.

– Știi ce mă deranjează cu adevărat, Marilyn? îi spuse Adjoumani, amestecând cuburile de gheață din al doilea cocteil de votcă cu suc de portocale. Ne bagă pe gât asistenții ăștia ca să-i pregătim să ne ia locul, și nici măcar n-au curajul s-o recunoască.

Mei-lin o aprobă înclinând din cap cu tristețe, apoi începu să contemple serpentinele din a treia ceașcă de cafea cu whisky. Se gândi la tot ceea ce nu mersese cum trebuie în ultimele zile.

Avionul care dispăruse în noapte cu Ben Cho la bord avusese un pilot experimentat, care-l manevrase astfel încât să nu fie detectat de radar. Când, în cele din urmă, a fost depistat pe aeroportul improvizat de lângă Zhong-shan, aterizase de o oră. Până acum, nu aflaseră decât că Ben fusese preluat de altă ambulanță la aeroport, dar că vehiculul respectiv fusese abandonat lângă Shundle.

Nici Lu, nici Adjoumani n-aveau cum să știe dacă Ben ajunsese sau nu la destinația finală.

Mei-lin dădu cafeaua la o parte. Tatăl ei își înecase frustrarea în alcool încă din copilăria ei, dar ea nu avea de gând s-o ia pe același drum. Cu atât mai puțin voia ca fiica ei s-o vadă beată. Oftă, cu gândul la Clara și la Sony.

– Nu strălucești de fericire, remarcă Adjoumani. Vrei să-mi spui ce te doare?

– Mă gândeam că fiica mea s-ar putea să aibă drep-tate. Tot amenință c-o să decupeze imaginea mea din carton, ca s-o aibă în apropierea ei, prin casă. Înainte de a dispărea Cho, înainte de a dispărea Kwok, viața mea

era organizată. Dar lucrurile se schimbă întruna și mi-e tot mai greu să țin pasul cu ele...

– *Trebuie* să găsim o cale ca să ajungem la el.

– Asta nu înțeleg eu. Voi, americanii, aveți cel mai avansat echipament de localizare. Puteți găsi orice de la mii de kilometri în spațiu, nu-i așa? De ce nu i-ați implantat un dispozitiv de urmărire sau ceva de genul ăsta?

– Ne-ar fi scutit de o grămadă de neazuri, dar ne supraapreciezi. Nu avem o capacitate de anticipare atât de mare.

Oare omologul ei american nu-i spunea tot ce știa? Se uită la Adjoumani, care urmărea posomorâtă pe un ecran lupta dintre un bărbat în armură și un animal mitologic. Nu, atașatul FBI era la fel de mâhnit ca și ea. În ciuda neîncrederii reciproce resimțite de amândouă la început, Mei-lin începea s-o privească mai mult ca pe un partener decât ca pe un omolog.

– Există posibilitatea ca șefii tăi să nu-ți spună tot adevărul? o întreabă.

– Dar ai tăi, fetiço? Wong, de la Guoanbu? Te-ai gândit că amândouă suntem doar niște ciupercuțe la umbra copacilor înalți?

– Ciupercuțe?

– Știi tu, ne țin la umbră și ne alimentează cu bălegar.

Lu izbucni în râs. Adjoumani surâse. O glumă veche pentru ea, dar nouă pentru Lu.

– Poate că nu ți-au dat toate informațiile, spuse Adjoumani, dar ți-au dat tot echipamentul necesar. Ți-au pus un elicopter la dispoziție... Ce n-aș da să primesc și eu așa un sprijin...

Lu o aprobă. Nu că ar fi avut nevoie de elicopterul ăla până acum...

– Vai de mine... DeSondra dădu din cap nemulțumită de ce vedea pe ecran. Individul ar fi trebuit să rămână la filmele de spionaj. *Cavalerul verde* e un rahat.

Mei-lin se uită la ecran și-l văzu pe Sean Connery într-o ținută medievală caraghioasă.

– Dacă-ți place mai mult agentul 007, du-te la Bottoms Up, pe strada Han-kow. Bond a apărut acolo într-una dintre aventurile lui asiatice. Azi nu-i decât un local prăpădit.

– Poate mai târziu, după ce mai beau ceva.

Mei-lin se uită în jos, la masa de sub pahar. Cel puțin relația profesională cu Adjoumani se îmbunătățea, în ciuda ciocnirilor ocazionale. Nu același lucru se putea spune despre relația dintre țările lor. Situația tensionată prezentată la știri se înrăutățea. Americanii susțineau că statul chinez nu numai că-i sprijinea cu fonduri pe secesioniștii californieni, dar se angaja într-un război informatic cu statele de la granița cu Tibetul și făcea manevre navale suspecte în strâmtoarea Taiwan.

Guvernul chinez contraataca, susținând că Nepalul și Bhutanul tot nu respectau pretențiile de securitate ale Chinei. Aducând o dovadă în plus că SUA erau complice la înrăutățirea conflictului, Beijingul pretindea că americanii, mână în mână cu guvernul taiwanez, foloseau insula ca să testeze sisteme SCADA, acolo unde infostructura se întâlnea cu infrastructura, în *China însăși*. Și că din cauza asta erau necesare manevrele navale defensive.

În ultimele zile, Lu și Adjoumani pierduseră destul timp cerând aprobare pentru una și permisiune pentru alta, mai ales că dispariția lui Cho stârnea valuri de acuze din ambele părți. Lu înțelegea că dispariția lui Cho era pusă în legătură, chiar vagă, cu războiul informatic,

dar nu accepta că ar fi legată de fanfaronada belicoasă a armatelor și teroriștilor. Cu toate acestea, ea și agenta FBI aveau noroc că erau lăsate să lucreze împreună. La dracu', uneori avea impresia că numai relația ei cu Adjoumani îi împiedica pe cei de la Guoanbu s-o aresteze pe americană.

Era frustrant gândul că agențiile guvernamentale de ambele părți ale Pacificului le foloseau pe ea și pe Adjoumani ca să câștige timp. Dar nu avea nici o îndoială că superiorii ei ar fi bucuroși ca ele două să rezolve cazul, pentru ca apoi să le dea la o parte și să culeagă ei lauri victoriei.

Așa cum stătea, cufundată în gânduri, Mei-lin observă desenul elaborat de pe suprafața mesei. Prin stratul de plastic protector se vedea un labirint cu un oraș medieval și un castel. La mijloc scria *Jericho*. Drumul prin labirint descria literele *HEARTHEARTHEARTHEARTH*, la nesfârșit. În piața centrală a orașului, aceleași litere erau scrise din puncte pe fața unui zar.

– Hei, DeSondra, uită-te la desenul ăsta. Vezi literele?

– Da. Pricepi ce vor să spună?

– *Hearth Earth*? încercă Lu. *Heart Hearth Earth Earth Earth*?

– *Hear the art hear the art*?* sugeră Adjoumani. N-are înțeles. N-ai cum s-auzi o pictură sau o sculptură ori o gravură.

– Tatăl meu, scriitorul, spunea asemenea chestii când era pilit. „Cu cât stăpânești mai bine o artă, cu atât arta te stăpânește mai bine pe tine.“ Prostii din astea de tip Zen. Poate că se credea artist. Lumea îl trata ca pe un scriitor la comandă.

* Auzi arta auzi arta, în lb. engleză (n. red.).

– Suficient să te ducă pe panta beției, spuse Adjoumani.

– Nu știu... Cazul ăsta... Mai întâi Kwok, acum Cho. Seamănă.

– Seamănă cu ce?

– Cu un labirint de litere și cuvinte pe care aproape că le înțeleg, dar nu le înțeleg. Greșesc întruna, dar foarte puțin. Acum mi se pare că nu mai avem mult până să-l găsim pe Cho, dar în clipa următoare drumul șerpuiește. Asta nu face decât să înrăutățească situația.

Adjoumani se întinse peste labirintul desenat pe masă și o bătu ușor pe mână.

– Nu te mai chinui așa, Marilyn. Chiar dacă suntem de partea binelui, nu înseamnă că o să câștigăm bătălia mai repede. Cei care l-au răpit pe Cho sunt adevărați profesioniști. În plus, jocul nu s-a terminat.

Mei-lin înclină din cap aprobator, cu ochii la epopeea medievală de pe ecran. Deodată, acesta licări și apărură imaginea Sălii Memoriale Sun Yat-sen. Arăta exact ca în ziua când ea și Ma se confruntaseră cu Războinicii Noilor Învățători.

Mei-lin se îndreptă brusc de spate și rămase cu privirea lipită de ecran. Filmul se relua. Dar numai o clipă, apoi fu din nou înlocuit de imaginea sălii.

– DeSondra, uită-te pe ecran!

Scene din film alternau cu imaginea Sălii Memoriale, într-un dans sclipitor.

– Hmm..., făcu Adjoumani. Au probleme cu sistemul. Aia nu-i bătrâna Anglie fericită. Poate s-a jucat cineva cu banda video.

– Nu cred, dar o să verific, hotărî Lu, ridicându-se de la masă și plecând spre bar.

În costum de servitor la casă mare, barmanul se uita lung la ecran când ajunse Mei-lin la el. Detectivul făcu un semn cu capul.

– Am văzut. Afurisită treabă.

– Aveți probleme cu recorderul sau cu DVD-playerul?

– Nu, e transmisie directă prin satelit. Acolo trebuie să fie necazul.

Mei-lin zâmbi aprobator, dar se îndoia că necazul era la vreunul dintre capete. Era gata să parieze că nu toate canalele erau afectate, doar cel cu filmul medieval.

Anul Nou venea odată cu zorii, bogat și bizar, poate mai bogat și mai bizar decât i-ar fi plăcut. Nu apucă să-l roage pe barman să schimbe canalele, ca să-și verifice teoria, că Sean Connery apăru din nou pe ecran și filmul se derulă în continuare fără alte întreruperi.

– Uite, nu mai dă rateuri.

Lu se întoarse la Adjoumani.

– Cred că știi unde e Ben Cho.

– Unde?

– Sala Memorială Sun Yat-sen din Guangzhou, îi spuse și-și scoase telefonul din buzunar.

– Ce? Clădirea aia de pe ecran?

– Exact. Și Kwok a vizitat-o. Când am fost eu acolo ultima oară, Războinicii Noilor Învățători puneau ceva la cale.

– Dar n-ai trimis pe cineva s-o verifice? A doua zi dimineată, după răpirea lui Cho?

– Ba da. Pe Derek Ma. N-a găsit nimic. Dar nu cred că Ben Cho era acolo atunci. Cred că e acolo *acum*.

Când ieșiră din Joustier II, Lu telefonă să i se pregătească elicopterul – cel de care nu crezuse c-o să aibă nevoie – pentru un zbor în teritoriu.

– Încă una dintre presimțirile tale? o întrebă Adjoumani, ridicând o sprânceană. Ținând cont de ultimele urmărituri, sper să ai dreptate.

– Și eu sper același lucru.

Se urcă în mașina lui Lu și porniră înapoi spre secția de poliție și terenul de aterizare/decolare.

– Uite ce e, îi spuse Adjoumani lui Lu, care pornea sirena, nu trebuie să le spunem „autoarelor“ despre asta, nu? Măcar până când ne ridicăm în aer? Dacă se dovedește un dezastru, aș vrea să nu fie și ei cu noi.

– Nici o problemă, dar sunt convinsă că nu-o să fie un dezastru.

Adjoumani tăcu. Lu se arătase mai convingătoare decât se simțea. Își scoase telefonul și tastă un mesaj, apoi îl trimise printr-o conexiune wireless uplink.

– Doar pentru cazul în care te înșeli, introduc codul Duress primit de la Beckwith pentru guvern.

– Codul dureros? Ce vrei să spui?

– Codul *Duress*. Același text cifru, dar care poate fi citit în ambele sensuri. Într-un sens, e un mesaj inofensiv, în celălalt, decriptează mesajul cu alt înțeles, mai profund.

– A, pricep! exclamă Mei-lin. Ca poemul Xian Xiao, publicat mai de mult în *Renmin Ribao*, *Cotidianul poporului*.

– Despre ce era vorba în el?

– Cenzura de la partid l-a considerat nevinovat, dar dacă-l citeai pe diagonală, cerea demiterea prim-ministrului Li Peng.

– Eu mă gândesc că e parola folosită de un funcționar al băncii când are un pistol la tâmplă, spuse DeSondra, cu ochii tot la telefon. Una care deschide seiful, dar

acționează și alarma. Gata. Telefonul ăsta e acum un receptor de ghidare.

Mei-lin se bucură că monitoarele de supraveghere interne din mașinile de poliție funcționau numai când voia ofițerul de la volan. Nu era sigură că voia să simtă cum îi suflă în ceafă Departamentul de Stat.

Nu era sigură nici că „rateurile“ de pe ecran nu fuseseră propriul cod Duress al lui Cho, indiferent al cui prizonier era.

LINIȘTEA PARADISULUI

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

Odată ce Karuna acceptă să i se alăture, sosirea ei se petrecu surprinzător de rapid. În timp ce se plimbau amândoi prin tunelurile înalte, arăta destul de obosită și puțin morocănoasă din cauza zborului. După ce Don îi arată stația generatorului principal din peștera artificială, mai avu putere să-și exprime uimirea, mai ales în fața macarelei imense. Apoi Don o duse în camera transformatorului. Stinse luminile și-i arătă pâlpâirile albastre discrete.

– Simt că mi se prăjesc ovarele, îi spuse ea agitată. Hai să ieșim de aici, vrei?

O duse la puțul liftului și la scara care urca trei sute de metri prin munte, până la suprafață. Privind alături de el prin beznă, îi spuse că spera să nu fie nevoită s-o urce niciodată.

Don îi arătă bucătăria, camera de odihnă, toaletele și trecură pe lângă dormitorul lui, spre camera unde se aflau acumulatorul de rezervă. În camera de comandă a centralei, acționă reprezentările pe computer și monitoarele

și-i arată sistemul complex de baraje, tuneluri, conducte, lacuri, avancamere, centrale electrice, stăvilare și canale de scurgere din care făcea parte locul în care se aflau ei acum.

La sfârșit, o conduse în propria lui „cameră de comandă”, paradisul tehnologiei pus la dispoziția lui de Barakian și de Fundația Kitchener. I se păru mai amuzant decât se așteptase să contemple dotările prin prisma lui Kari, care alterna stările de paranoia cu cele de perplexitate în fața celor pe care le vedea.

Nici nu încheiaseră bine turul noii lui locuințe secrete, că liniștea paradisului le schimbă toate planurile. Don tocmai iniția reprezentările holografice ale Sălii Memoriale Sun-Yat-sen. Erau îmbrăcați în echipamentul virtual, dar nu-l activaseră încă. Examinau tabloul lui Dossi, cu explicațiile și simbolurile în colțuri, când se întâmplă.

Fără nici o avertizare, sistemele din ascunzișul lui Don se opriă, apoi începură perturbațiile, ca la comanda unui nou stăpân. Monitoarele controlate de computer și holoproiectoarele măriră labirintul din tablou și-l scoaseră în evidență. Proiecțiile holografice ale sălii memoriale începură să se rotească de voie, sincronizate cu tiparul evidențiat pe desenul labirintului.

– Ce-nseamnă asta ? îl întreabă Karuna, privindu-l ca și cum el ar fi provocat haosul.

– Nu știu, nu eu sunt de vină, răspunse el, cu ochii la o serie de imagini apărute pe un ecran din apropiere. Recunoscu imediat caracterul lor pitagoreic, zece aranjat ca număr triunghiular. Un pentagon în care e înscrisă o stea cu cinci colțuri, în care e înscris un alt pentagon, în care e înscrisă o altă stea și tot așa, la infinit. O abundență de

numere de aur, culminând toate în șirul de zecimale nesfârșite ale lui *pi*.

– Nu-mi place *deloc* ce văd, spuse Karuna, încrunțată.

Sub ochii lor, YHVV trecu prin cele zece permutări ale numelui lui Dumnezeu, apoi se transformă într-o roată cu nouă spițe care se învârtea în jurul celui de-al zecelea cuvânt, *tiferet*, aflat în butucul ei. Roata se schimbă într-un copac la rădăcina căruia scria *malchut*, iar copacul se opri și el la infiniturile matematice reprezentate de *alef*.

– Ultima oară când s-a mai întâmplat asta a fost când holotransmisia lui Kwok ne-a stricat petrecerea.

– Cred că de data asta nu strică numai petrecerea noastră, rosti Don, privind cum apar ideogramele. Pe câteva dintre ele le recunosc, făceau parte din *I Ching*, ca și când cabala se metamorfozase în echivalentul ei chinezesc. Apoi imaginile formară versiunea lui Ricci a ideogramei *yao*, dar se transformau și se schimbau la nesfârșit, în toate variantele ei.

– Uite! exclamă Don, verificând canal după canal de intrare video. E o transmisie pentru public prin satelit și pe alt canal... aici. Și pe altul. Și pe altul. Peste tot. Imaginea Sălii Memoriale se răspândea pe fiecare imagine transmisă. Ieșind din sfera publică, observă că și mediile lor virtuale private erau la fel de perturbate de imagini din camere de ceață, demonstrații de surse biomoleculare și cuantice, care se transformau, în cele din urmă, într-un *X* răsucit la nesfârșit.

– Deci cam așa ceva a pățit Kwok? întrebă Karuna cu voce tremurândă. Și Medeea?

– Au pățit mai mult decât atât, spus Don, apoi se opri, străfulgerat de un gând. Stai! *Medeea!* Am mai

văzut așa ceva. Când am fost la Crash Village. Agenții Medeei lucrau la un fel de superproblemă. Atunci nu mi-am dat seama ce făceau. Ceea ce văd acum seamănă foarte bine cu ce am văzut atunci.

– Ce fel de problemă?

– Nu știu, una grea.

– Trebuie să aflu mai multe, spuse Karuna, activându-și echipamentul virtual.

Don procedă la fel și se pomeni cu un măgar încărcat de vânat în fața ochilor. Figura animalului fu redată apoi în trei dimensiuni și examinată din toate unghiurile, după care imaginile virtuale se mutară la un sat pe marginea unui lac, cu biserica amenințată de furtună.

– Nu am decât teorii, spuse el disperat, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Din fericire, hologramele cu sala memorială nu se mai roteau. Se opri și avalanșa de imagini de pe monitoarele din camera de comandă, așa că se concentra mai ușor. *Da, la ce problemă lucrau agenții Medeei? Ce problemă ar fi suficient de grea ca să fie nevoie de atâta putere de calcul?*

Oare și Medeea urma aceeași cale, lucrând la un aspect al aceleași probleme cu care se lupta ei aici, în munte? Dar dacă el lucra pentru Kitchener, ea pentru cine lucra?

Dintr-odată, echipamentul de calcul se opri. Nu se mai auzi nici un sunet. Liniște perfectă.

Apoi răsună un zgomot aidoma unei chei de aur care intră într-o broască întunecată, ca o gaură neagră – o muzică pe care numai îngerii sau demonii o cântă sau o ascultă, atât de puternică, încât Don și Karuna își astupară urechile, apoi căutară butoanele s-o dea mai încet.

Nici nu se termină bine succesiunea de tonuri vibrante, că îi copleșiră torente de imagini într-o cascadă orbitoare. Își smulseră echipamentul virtual, se răsuciră și priviră în altă parte, închizând ochii, de teamă să nu fie orbiți. Dar lumina strălucea deasupra lor, ca după o explozie nucleară, răspândindu-se peste tot, pentru ca apoi să se stingă treptat, luând cu ea și muzica.

Don și Karuna se priviră lung în tăcere, în timp ce în camera de comandă se făceau auzite din nou sunetele obișnuite.

– Dacă Medeea lucra deja la chestia asta, spuse Kari încet, cred c-ar fi mai bine s-o implici și pe ea. Acum.

Don se încruntă și scutură din cap.

– Nu vreau.

– Dar s-ar putea să fii nevoit. Nu mai depinde de tine.

– Dacă vrem cu adevărat s-o implicăm pe Medeea, spuse Don, cumpănind posibilitatea, numai Barakian și ai lui decid dacă avem voie s-o facem.

XI

SEMPERIUM

Crypto City

– Nu, Jim, îi spuse Janis Rollwagen adjunctului ei. Nu pot permite așa ceva. Ultima scurgere de informații din infosferă a tensionat și mai mult conflictul cu chinezii, cu toată lumea, de altfel. Ești căpitan de echipă, nu simplu jucător.

– Dar...

– Nici un dar, îl întrerupse ea, în timp ce așteptau liftul care să-i ducă de la etajul al optulea, al birourilor directoriale, la al treilea, unde se afla Centrul de Operațiuni pentru Securitate Națională. Nu-ți dau voie să hoinărești de capul tău prin China. Căpeteniile trimit trepăduși. De asta l-am trimis pe Wang după ce a dispărut Beech. La urma urmei, tu ești cel care a propus o reacție adecvată, când a început povestea asta.

– Dar „povestea” asta e mult mai gravă acum decât atunci când a dispărut Kwok, protestă Brescoll când se deschiseră ușile liftului și intrară în el. În comparație cu

ea, holotransmisia lui Kwok a fost mult mai restrânsă. Dacă Cho e responsabil de ultima „breșă din infosferă”, atunci a creat ceva *mult* mai invaziv. Cea mai răspândită secvență, Sala Memorială Sun Yat-sen, a fost introdusă în toate fluxurile de date cu manipulare video – propria noastră tehnologie a Adevărului Artificial.

– Fie asta, spuse Rollwagen impasibilă, fie cineva a învățat să călătorească în timp.

– Dacă e Cho, continuă Brescoll, înclinând din cap mai mult din politețe, dar fără s-o asculte prea bine, atunci a îndepărtat informații selectiv și le-a inserat în bazele de date din toată infosfera. Nu i-a scăpat nici una. Conform derulărilor noastre preliminare de căutare, au fost compromiși *toți* jucătorii principali.

– Exact din acest motiv nu vreau să calci pe pământ străin acum.

După ce ieșiră din lift, Brescoll porni spre NSOC. Verificând o listă de sisteme pe PDA, știa că nu se putea opri aici.

– Bazele de date protejate EMP împotriva atacului asupra sateliților au fost lovite puternic. Există urme suspecte în înregistrările frecvențelor radio de înaltă energie, mai ales în zonele cu schimbări ADN induse electromagnetic. Înregistrări compromise și ele, în special informațiile despre viruși și troieni care modifică frecvențele de semnal video și tipul de undă, pentru a induce transformări fiziologice și psihologice.

– Sunt conștientă că sistemele au fost atacate de cei aflați în spatele acestei povești. Dar era un război soft – nu s-au pus în mișcare și nu s-au manipulat bunuri hard, cu excepția câtorva telescoape radio. Țsta nu-i un motiv să pleci în China. Poți supraveghea totul de aici.

Rollwagen arată hotărât cu degetul în jos, la inițialele NSOC gravate în podea. Brescoll oftă. N-avea cum s-o convingă. Totuși, trecând prin ușile de sticlă automate și pe sub sigiliile din aripa militară a NSA, gândul la telescoapele radio nu-i dădea pace.

– Asta-i cel mai ciudat, spuse el.

În același timp, imagini cu Sala Memorială Sun Yat-sen pâlpâiau pe ecranele televizoarelor din orice casă și unde radio intense erau emise în spațiu, spre constelațiile Ursa Mare, Ursa Mică, Eridanus și Cancer.

– Asinita, șopti Rollwagen.

– Poftim? întrebă Brescoll, neștiind dacă nu auzise bine sau dacă trebuia să se simtă jignit.

– Asinul sau măgarul din Cabală, îi spuse Rollwagen absentă, conducându-l pe cărarea șerpuitoare printre separeurile de pe etaj. Simbolul folosit de Giordano Bruno pentru Sfânta Ignoranță a profetului magic, pentru moartea și renașterea mistică a profetului. Când a recreat cerul, Bruno a lăsat câteva constelații goale, ca să fie umplute cândva în viitor. Spațiile goale dintre cele două Urse și Eridanus trebuiau să fie *locus*-ul cosmologic al lui Asinita. Constelația Cancerului, a Racului, trebuia să fie locusul lui zodiacal. Impulsurile radio emise spre acele locuri sunt o coincidență ciudată, *dacă* sunt o coincidență.

– Asta ține tot de societatea aceea secretă a voastră? întrebă Brescoll, uitându-se la monitoarele de birou. Profunzimea cunoștințelor ezoterice ale directoarei îl uimea și tulbura.

– De unele societăți, dar nu de cea la care te gândești.

În fața lor, doi tehnicieni tineri observă că se apropie Rollwagen și se ridicară, scoțându-și ochelarii RA din respect pentru funcția ei.

– Jim, ți-i prezint pe Maria Suarez și Phil Sotiropolis. Ei vor asigura teleprezența la misiunea China despre care am vorbit până acum. Maria, Phill, acesta este Brescoll, directorul-adjunct.

Dând mâna cu ei, Brescoll se întreabă dacă directoarea îi alesese ca să țină sub ochi investigația. Bănuiala lui provocă o tăcere stânjenitoare după ce se terminară prezentările.

– Am făcut legătura cu M-I, doamnă directoare, spuse Maria Suarez, spărgând liniștea. E la Trifontieră. Am terminat și simulacrul stației din California. Îl urcăm pe DIVE și în proiecțiile holografice imediat ce sfârșim ce avem de făcut aici.

– Bine. Maria, Phil, vă lăsăm să vă terminați treaba până când vă solicită directorul-adjunct.

Cei doi tehnicieni își puseră din nou ochelarii și se întoarseră la muncă.

– Ce e stația aceea californiană? întreabă Brescoll.

– Una dintre sursele noastre ne-a informat despre un proiect al Fundației Kitchener prin care se investighează cazul Kwok-Cho. E găzduit într-o centrală electrică din Munții Sierra Nevada. Credem că Donald Markham, alias Don Sturm și Mister Obololos, cybernesianul care scăpat de FBI și Siguranța Internă, lucrează acolo.

– Iar sursa e o M-I, o mașină inteligentă? Localizată la Trifontieră?

– O M-I foarte avansată și foarte inteligentă. Rolwagen ignoră scepticismul din vocea lui Jim. Înainte era în Cybernesia, dar acum nu mai e acolo. Și nu e mai legată de Trifontieră, așa cum nu mai e nici de Tetragrammaton. De care a fost *cândva* legată. E fereastra prin care vedem ce se întâmplă în centrala de care spunem.

– Din ce în ce mai curios, constată Brescoll. Dacă situația e atât de tensionată pe cât spuneți, înseamnă că l-am trimis pe Wang în gura lupului.

– Jim, deși în momentul de față nu suntem în cele mai bune relații cu chinezii, încă n-au început să ne aresteze oamenii, din câte știu eu, cel puțin.

– Aveți dreptate. Dar dacă intenționați să mă țineți aici, vreau să știu un lucru. Să spunem că Cho a fost tratat cu materialul bionanotehologic al lui Kwok – că l-a înghițit sau i s-a injectat. Cât rău poate face el exact?

Rollwagen se uită în jur, apoi îl trase pe Jim spre un separeu gol, cu monitor pseudoholografic și computer de control. Îi făcu semn să se așeze pe un scaun, iar ea se așeză pe celălalt și porni computerul.

– Dacă el e responsabil de ultima breșă în infosferă, spuse Rollwagen, atunci a devenit, în cel mai bun caz, o armă de distrugere în masă.

– De acord, dar asta îl pune în legătură cu investigația lui Kwok și ne duce înapoi la studiile pe termen lung despre gemeni. Ce urmăreau ele să realizeze? Mai ales cele referitoare la tulburările de identitate?

Rollwagen nu răspunse imediat. Tastă o parolă și începu să scaneze rețeaua până-și găsi terminalul. Mai tastă câteva parole ca să aibă acces la baza de date și la fișierele personale.

– Adepții Tetragrammatonului cred că supraviețuirea speciei noastre depinde de fuziunea cu tehnologia și de starea postumană. Da?

– Da, răspunse Jim. Chestia cu „îngerii mai buni“.

– Cercetările Tetragrammatonului includ călătoria la viteză mai mare decât cea a luminii, nave spațiale cu conștiință, planuri de evadare în caz că sistemul ecologic al planetei noastre va ceda. Dar dacă populația va

continua să crească și nu putem evada pe alte planete înainte? Dacă nu putem depăși viteza luminii în călătoria spațială, înainte de a depăși capacitatea de susținere a mediului terestru? Oricât am încerca să mărim această capacitate cu mijloace tehnologice?

– Atunci, cred că am băgat-o pe mână pentru totdeauna.

– Dacă nu învățăm să ne controlăm demografia și lăcomia înainte, da.

Rollwagen afișă pe ecran un raport cu proiectele Tetragrammaton în decursul timpului.

– Tot ce a făcut Tetra – manipulare *in utero*, implanțuri, interfața minte/mașină, studii pe gemeni, încercarea de a amplifica puterile paranormale – are un singur scop: să apropie inteligența umană și pe cea artificială atât de mult, încât creierul nostru și mașina să fie folosite împreună pentru a deschide poarta din și prin țesătura spațiului.

Brescoll scutură din cap.

– Dar de ce tulburări de identitate?

– Evident că nu de dragul lor. Ai auzit de exaptație?

– Selecția naturală găsește propriile utilizări ale obiectelor, răspunse Jim, fără să vadă legătura. De obicei în timpul unui dezastru.

– Exact. Rollwagen deschise un fișier cu grafice pentru a afișa ceva ce părea o diagramă anatomică. Tractusul vocal laringe inferior/faringe superior, capabil de limbaj articulat, este un exemplu bun. Exista în organismul oamenilor cu cinci sute de mii de ani înainte de apariția vorbirii articulate.

– La ce folosea? întrebă Jim, mânat de curiozitate. O caracteristică fosilă vie, precum codurile fosile vii ale lui Beech. Ajuta la respirație?

– Nimeni nu știe, mai ales că poziționarea lui anatomică favoriza sufocarea, un *dezavantaj* în evoluție. Dar a venit catastrofa și... bum! Dezavantajul se transformă în avantaj.

– Ce catastrofă?

Rollwagen caută alt fișier, îl deschise și-i arată un filmuleț 3-D.

– Vulcanul Toba, spuse ea, în timp ce priveau simularea, a erupt acum șaptezeci de mii de ani. Cenușa și zăpada au întunecat cerul șase luni de zile. Dioxidul de sulf a reflectat lumina soarelui, creând o iarnă întinsă pe șase ani. Catastrofa a distrus atâția oameni, că aproape am dispărut ca specie. Dar, în același timp, ne-a obligat să ne dezvoltăm vorbirea adevărată, pentru care aveam toate componentele fiziologice, de cinci sute de mii de ani.

– Deci catastrofa a selectat... ce anume? Și cum?

– Nimeni nu știe exact. Există o teorie care spune că un fel de gângurit, anterior limitat la bebeluși, a devenit limbajul adulților. Utilizarea cuvintelor a deschis ușa cunoașterii simbolice. Uită-te la asta.

Brescoll se aplecă înainte ca să citească mai ușor textul despre cronologia catastrofelor și originile limbajului articulat.

– La început a fost gustul cenușii în gură, spuse el, scanând cronologia și răsucind ideile în minte, dar cei care pot vorbi nu pot înghiți și respira în același timp.

– Da, aprobă Rollwagen, afișând din nou erupția vulcanului. Poate că Toba a fost adevăratul Turn Babel, evenimentul care ne-a propulsat din limbajul tăcerii, înțeles de toată lumea, în confuzia limbilor.

Brescoll se lăsă pe spate și strânse mai tare brațele scaunului, fără să știe de ce.

– Și ce are asta de-a face cu faptul că experții în comportament, care fac studii pe gemeni, au indus deliberat tulburări de identitate la copii?

Rollwagen întoarse scurt privirea. Un fior îi străbătu chipul. *De ce să fie stânjenită*, se întrebă Brescoll, *dacă nu face parte din Tetragrammaton?* Dar se corectă imediat: și Tetragrammatonul și organizația Kitchener s-ar fi putut trage din Instrumentalitate.

– Acele tulburări sunt foarte importante pentru constelația de trăsături necesare la crearea indivizilor meniți să scoată evoluția umană din impas. Ca să fie creați *înainte* de a avea loc catastrofa. Ca să fie obținuți tesseractorii, cei care descâlcesc și ȧes pânza realității. Care vor manipula materia fundamentală a *lumilor*, așa cum strămoșii noștri au manipulat materia simbolică a cuvintelor. Aleșii, cei care vor face marele salt.

Brescoll o privi fără să se teamă să-și dezvăluie nedumerirea care, însoțită de confuzie, îi sporea senzația de groază.

– Dar care există deja, așa cum exista și gâtul capabil de vorbire, așteptând să fie pus la treabă?

– Poate ca vorbele copiilor despre prieteni imaginari, ca poveștile despre tărâmul zânelor. Poate ca personalitatea schizoidă, schizofrenică, multiplă și tulburările de identitate înregistrate de istorie. Poate ca viziunile nebunești cu îngeri și demoni.

– Ce vrei să spui?

– Poate că fenomenele acestea sugerează o sensibilitate la scurgerile din alte universuri, vecine cu noi, spuse Rollwagen cu glas monoton. Dar, așa cum gâtul capabil să vorbească se poate sufoca, un creier capabil de simboluri e înclinat spre nebunie. Dar un astfel de creier nu e neapărat un dezavantaj, pe termen lung.

– Ce avantaj ar putea avea potențialul de a înnebuni?

– Un talent extraordinar, spuse Rollwagen, fără să răspundă de fapt la întrebare, egal cu inventarea limbajului. Asta urmăresc studiile pe gemeni: posibilitatea de a scoate la suprafață un asemenea talent. De a selecta ceva neașteptat din ADN-ul nostru.

– Neașteptat? Sau doar *non*?

– Total nou, ca să spun așa. Șansa de a crea divizori și disociatori. Copii divizați, care, pe dinăuntru, vor înlesni răsfrângerea lumii în afară.

– Cum? Și ce înțelegi prin copii divizați?

– În subiecții testelor, universurile paralele, tulburările de personalitate și dimensiunile cu utilizatori multipli vor fuziona. Ideea era, cred, să se acceseze capacitățile de calcul cuantic latente din ADN.

– Pentru criptografia cuantică?

– Nu, nu în sensul ăsta minor. Nu se urmărește deschiderea unei uși din Marele Firewall al Chinei, ci deschiderea tuturor ușilor din toate universurile. Chiar aici, în universul nostru, ar deschide calea spre călătoria cu viteză mai mare decât cea a luminii.

– Stați puțin. Când aud „viteză mai mare decât cea a luminii” mă gândesc la nave spațiale.

– Numai că, în acest caz, *noi* suntem navele spațiale, preciză Rollwagen, privind pseudoholograma, dar reducând sonorul la minimum. Trecem prin Zidul de luxoni, bariera care ne limitează la viteza luminii. Teleportăm fiecare stare cuantică din fiecare particulă a noastră. Societatea care cuprinde galaxia, imaginată de futuriști, va deveni o realitate. Lumi nenumărate dintr-un Semperium, un Imperiu al Veșniciei. Trebuie să recunoști, e o viziune de aur, în felul ei.

Brescoll se încruntă, încă tulburat de ideea copiilor divizați.

– Dar cu ce preț? Facem copiii să sufere în mod intenționat. Din nou și din nou.

– A, asta te deranjează? Se pare că numai cei cu stimuli interni peste limita critică de rezistență pot evoca natura cuantică a moleculei codate, într-o manieră programabilă și accesibilă mașinilor.

Brescoll se uita cum pseudoholograma își continua dansul imaginilor.

– Esența măreției Semperiumului, spuse el într-un sfârșit, va trebui să aibă întotdeauna la bază oameni tineri condamnați la suferință. Imperiul Eternității se va înălța pe mânărea copiilor spre nebunie.

– Da, admise Rollwagen, tristă. Precum copiii atenieni sacrificați Minotaurului, până când a apărut Tezeu.

– Ce ar putea justifica o asemenea cruzime?

– Numai cauza cea mai nobilă și mai imparțială, te asigur. Pe buze îi trecu un zâmbet fugar.

– Și ce cauză ar fi atât de importantă?

– Poate că suferința și nebunia fac parte dintr-un plan, spuse directoarea, făcând pe avocatul diavolului. Poate că anumite universuri sunt „favorizate” pentru că dau naștere unor ființe cu conștiință, prin care produc singularități și universuri vlăstare. Cele care nu fac față sunt distruse cu mult înainte de a se naște. Într-un astfel de univers, copiii divizați ar putea fi salvatorii noștri.

Brescoll scutură din cap.

– Numai un zeu nebun putea crea așa un loc infernal.

– Mulți dintre adepții Tetragrammatonului cred că universul nostru și toate celelalte sunt simple simulări. Că *sigur* trăim în mijlocul unei simulări. Altfel, nu putem pretinde că vom produce descendenți postumani.

– Cum adică ?

– Civilizațiile postumane, spun teoriile, au suficiență putere de calcul ca să ruleze un număr uriaș de simulări ale strămoșilor. Conform unor adepți Tetra, copiii noștri s-au înălțat deja, iar noi trăim într-o simulare creată de ei. Alternativa, se tem ei, e că noi nu ne-am înălțat, deci universul nostru nu e unul dintre cele „favorizate“, fiind prin urmare condamnat. Omenirea, așa cum o cunoaștem noi, este în cel mai bun caz un pas înainte. În cel mai rău, o monstruozitate. În acest scenariu, trebuie să luăm măsuri ca să ne asigurăm că suntem înlocuiți de copiii postumani adevărați ai lui Dumnezeu.

Ciudat, gândi Brescoll. Singura speranță de supraviețuire a omenirii e ca urmașii noștri, copiii noștri, să-și tortureze strămoșii, părinții lor, pentru că aceștia i-au torturat pe ei.

– Asta e ură de sine într-un asemenea grad, încât nici nu-mi pot imagina, spuse el, clătinând din cap. Iar adepții Tetra sunt singurii cu adevărat pregătiți să aducă împărăția existenței umane binecuvântate, nu ?

– Așa cred ei, da.

– Iar Kwok și Cho au fost abuzați ca să devină copii divizați și deci „postumani“ ?

– În moduri diferite – Rollwagen opri pseudoholograma – controlați diferit. Sub aspect „natural“, amândoi provin din rezerva genetică a lui Kwok, în al cărui istoric de familie existau tulburări de personalitate și pe linie maternă, și pe linie paternă. Sub aspectul „educației“, agenții Tetragrammatonului au tras sfori ca Ben Cho să fie adoptat embrionar de un anumit cuplu. Soția din respectivul cuplu fusese scoasă inițial de pe lista părinților apți să adopte copii.

– De ce?

– Era instabilă psihic și a fost acuzată de abuz sexual asupra copiilor dați în grija ei. Voia cu disperare să aibă propriii ei copii, dar era sterilă. Studiul Tetragramatonului a avut grijă ca, în ciuda antecedentelor, să aibă în cele din urmă un copil al ei.

Brescoll își privea posac mâinile.

– Cred că asta se întâmplă fără nici un plan de când există familii pe pământ, dar planificarea, caracterul *intentional*, înrăutățește lucrurile. Sper că criminalii sunt fericiți.

– Dimpotrivă, spuse Rollwagen și-și mută privirea de la ecranul computerului. Am descoperit rapoarte care considerau efortul un eșec, cel puțin până la incidentul Kwok.

– Un eșec?

– Pentru că nici Kwok, nici Cho nu au ieșit suficient de anormali sau paranormali ca autorii experimentului să fie mulțumiți, răspunse directoarea, oprind mașinile și ridicându-se.

Se ridică și Brescoll.

– E adevărat, continuă ea, fiecare dintre ei are, sau a avut, câteva accente sadice în copilărie, legături psiho-sexuale, identitate sexuală fragilă. În același timp, amândoi s-au dovedit foarte inteligenți și excepțional de dotați pentru identificarea tiparelor. În afară de asta însă, sunt cât se poate de normali.

Jim păși în urma lui Rollwagen afară din separeu.

– Dar ce s-a întâmplat, din moment ce incidentul Kwok a provocat atâtea schimbări?

– Da. Au fost foarte multe schimbări.

– Atunci Ben Cho, care s-ar putea să dețină cheia universului sau care ar putea fi el însuși această cheie, ar putea fi și nebun.

Directoarea Rollwagen oftă înainte de a se apropia de stația de lucru a lui Sotiropolis și Suarez, care făceau ultimele verificări ale sistemelor.

– Sau mort, spuse ea, când cei doi n-o mai puteau auzi. Cu siguranță în mâinile adversarilor noștri.

Îi sună celularul. Răspunse și se depărtă puțin de adjunctul ei. Brescoll nu auzi conversația, dar îi văzu îngrijorarea de pe chip când o încheie și se reveni lângă el.

– Paulin, de la NRO, îl informă directoarea. Biroul de Recunoaștere a tras concluzia că cineva a pus mâna pe sateliții noștri din clasa Keyhole și Lacrosse. A confirmat și Agenția Națională de Imagistică și Cartare. Îi suspectează pe chinezi. Încă un motiv să nu te las acolo. Situația o să devină foarte fierbinte. Am nevoie de tine aici.

Brescoll scoase un fluierat discret. Sateliții aceia erau ochii și urechile cele mai fine ale americanilor. Fără ei, țara lui va fi în mare dezavantaj. Dintre cele trei picioare ale taburetului – război hard, război soft și război al minții – unul tocmai fusese ros de termite.

– Stați puțin, spuse Brescoll, străfulgerat de un gând. Dar dacă nu sunt chinezii de vină? Dacă au pățit și ei același lucru?

Rollwagen se holbă la el.

– Atunci sunt sigură că ne suspectează *pe noi*. Dar de ce să distrugi două națiuni? Cine ar beneficia?

– Tetragrammatonul? Teroriștii? Ar fi haosul declanșat de un conflict nuclear dintre noi și chinezi în avantajul lor? Dacă una dintre cele două grupări îl are pe Cho, oare îl folosesc ca să concretizeze acest scenariu?

– Posibil, posibil, gândi Rollwagen cu glas tare. Dar poate că situația e și mai gravă.

– Adică?

– Dacă Ben e în mâinile lor, dar nu sub controlul lor? Dacă acționează pe cont propriu?

Brescoll se simți ca și cum directoarea l-ar fi pocnit cu o scândură în cap. Îi trebui un minut să-și revină.

– Ce vreți să spuneți?

– Exact ce ai sugerat tu. Dacă a fost cumva „activat“, dar lucrează pe cont propriu, nu pentru chinezi?

– Atunci, ce urmărește?

– Tocmai am discutat despre asta.

– Răzbunare? Pentru ce i s-a întâmplat lui și lui Kwok?

– Posibil. Dar s-ar putea să vrea mai mult.

– Doamnă directoare, spuse Brescoll, din nou străfulgerat de un gând, cu puțin timp în urmă ați spus că o persoană capabilă să pătrundă în canale, cum a făcut Kwok, are, probabil, capacitatea de a trage cu urechea în ele. Oare e capabilă să și preia controlul sistemelor SCADA?

– Sper că nu, dar mă tem că da. Ținând cont că infosfera are suficiente capacități, cine știe? Ar putea controla nu numai sateliții, dar și sistemele de lansare a rachetelor. Traficul aerian. Rețelele telefonice. Conductele de petrol. Rețelele electrice. Sistemele de canalizare. Nimic nu e sigur din ce funcționează cu circuit deschis și pe distanță mare. Iar astăzi, așa funcționează totul, de la prăjitore de pâine la radiotelescoape.

– De ani de zile, China și Statele Unite lucrează la atacuri soft care să distugă bunuri hard...

– Toată lumea face la fel, dar nimeni n-a prea avut succes.

– Dar dacă Ben Cho încearcă și el – și reușește?

– Atunci e grav. Trebuie să luăm măsuri, și încă foarte repede.

În ciuda situației, Brescoll era bucuros că va trece la acțiune, că va face propriu-zis ceva, în loc să stea pe tușă și să privească evenimentele.

– Cu ce pot să vă ajut? se oferi el.

În acel moment, Sotiropolis și Suarez își terminară treaba și pășiră spre ei.

– Simularea centralei energetice din California e gata, vorbi Sotiropolis atât de sacadat, că Jim mai că se aștepta să-i dea onorul.

– Foarte bine, spuse Rollwagen. Jim, cel mai bun lucru e să-mi prezinți un raport general despre ce anume face Cho sau ce fac răpitorii lui. Colaborează cu Phil și Maria. Ia-o și pe Bree, dacă e disponibilă.

Directoarea se întoarce și plecă. Brescoll văzu că Sotiropolis și Suarez îl privesc nerăbdători, în aparență fără să știe despre variantele apocaliptice pe care le debătuse el cu Rollwagen.

– În regulă, rosti el, încercând să coboare cu picioarele pe pământ. Arătați-mi ce ați descoperit despre locul în care se ascunde Markham.

FORMALITATEA FAPTELOR CARE SE PETREC PROPRIU-ZIS

Guangzhou... și pretutindeni

Ființa care trăise în Ben Cho avea senzația că întreaga ei viață, până la orizontul evenimentului, fusese o scenă din imaginația ei, iar el – un simplu spectator. Fusese chemat pe scenă, să rostească replici pe care nu le-a învățat

sau memorat niciodată, într-un rol în care nu-și amintea să fi fost distribuit. La început, trăise teroarea unui coșmar. Presiunea așteptărilor nerostite ale publicului îl umplea de teamă, pe măsură ce șinele gemene ale acelei montagne russe descriau o poartă strălucitoare, prin care conștiința lui trecu în tărâmul inundat de lumină, dincolo de unde și de particule. Într-o clipă de amețea-lă, i se păru că timpul îngust al minții sale care se răspândea se va pierde în vastitatea acelui tărâm, plutind în voie pentru eternitate, incapabil să se întoarcă în viața și în vremea lui. Sau că, dacă va reuși cumva să se întoarcă în propriul lui cap, n-o să mai fie Ben Cho.

Dar asta fusese într-un timp și un loc inferior. Acum, în această dimensiune superioară, teroarea se transformă în veselie. Văzu spirala cilindrică prin care trecuse; forma ei i se păru cunoscută. Privind de sus, de la înălțimile îngerilor, zări Pământul și Luna întruchipând un univers, un corp comun. Și cilindru și spirală, mișcarea Pământului curbandu-se într-un inel, orbita Lunii în jurul lui – o spirală prin timp și spațiu.

Sub privirile lui, corpul comun se desfășură în clipe discrete, ca fotografiile la minut ale Reynei. Ca paginile unei cărți răsfoite rapid, care-ți dau senzația unei imagini continue. Cadre de film puse unul peste altul. Și mai ciudat era să observe că fiecare pagină, fiecare cadru, fiecare bucată era un univers. Când se uita de la un univers la altul, avea impresia că se uită de la o felie de pâine la alta, numai că franzela nu era decorată cu semințe de dovleac și stafide, ci cu galaxii și găuri negre.

În secunda următoare, Timpul nu mai era un fluviu sau un râu, ci un lac sau un ocean în care fiecare clipă era secțiunea transversală a unui întreg. Acolo unde ar

fi trebuit să fie trecutul sau viitorul, nu se afla decât un alt univers.

Era aceasta imaginea pe care o vedea Dumnezeu? Oare slăbiciunea conștiinței umane obișnuite era că limita universul la o singură realitate anume? Putea o conștiință omniprezentă și atotputernică să cuprindă, simultan, toate stările posibile ale tuturor ființelor posibile?

Avusese Kwok dreptate? Alcătuiau toate universurile un palat labirintic al memoriei? Un continuum în care fiecare cameră e un univers, finit și consecvent cu sine însuși, dar incomplet în esența lui? Întotdeauna ducând în alte încăperi?

– Nu e chiar așa! exclamă o voce veselă, familiară și străină în același timp, ca și când Ben și-ar fi ascultat pentru prima oară propria voce înregistrată. Cum altfel să explice faptul că vorbitorul avea aceleași gânduri ca el?

Dintr-odată se pomeni împins spre lumea inferioară, în Sala Memorială Sun Yat-sen, dar tot mai avea capacitatea aceea psihometrică stranie, acel fragment de viziune spațio-temporală. Prin prisma ei, fiecare obiect din sală avea propriul lui tip de conștiință. Locul în sine avea o memorie profundă, legată de fiecare persoană și fiecare obiect cu care intrase în contact.

Memoria tuturor lucrurilor se afla chiar înăuntrul lor. La fel și destinul lor. Examinând urmele lăsate de orice obiect în trecut, reuși să acceseze un nivel mai profund al realității. Istoriile „trecute”, ca și cele „viitoare” – realități latente care urmau să treacă prin formalitatea de a se întâmpla.

– Și acum, destul! strigă vocea, adresându-i-se tot numai lui. Te depășești prea mult!

Fără trup, Ben nu trebui să se întoarcă pentru a descoperi sursa cuvintelor – aceea formă subtilă era a lui Jaron Kwok însuși, un duh cu aripi mici, un mort viu, îmbrăcat ca un fierar chinez în atelierul lui de turnătorie, cu ochii scăpărând a nebunie, o nebunie care ardea mai tare ca furnalul.

– Jaron, se întrebă în gând, ce se petrece?

– Totul, îi răspunse Jaron, ca întotdeauna. Și *eu* mă petrec, deși sunt mort pentru lumea pe care am cunoscut-o cândva.

– Vreau să spun, ce se petrece *cu mine*?

– A, modulare și demodulare bionanotehnologică și a ADN-ului cuantic, spuse duhul-fierar. Algoritmi înglobați în spațial. Suprapunere cuantică coerentă. Impulsuri laser reglate, transformând suprapunerile inițiale ale numerelor codificate în suprapuneri diferite. Undă de translație independentă de substrat, alcătuită din toate tiparele holografice ale creierului și conștiinței tale. Corelate și teleportate. Și alte lucruri asemănătoare.

– Pot să mă întorc pe Pământ? Înapoi la viața mea?

– Viața de pe Pământ? Vocea râse zgomotos. Mai degrabă Pământul din Viață! Ca și creierul amețit de droguri, cum se zicea. Dar viermelui amețit nu-i cresc aripi, așa că, da, trebuie să te întorci, maestre al superdozei! Dar nu spre a te invidia prietenii, nici pentru a fi prietenul invidiei. Nu.

– Atunci, de ce?

– Revizuirea viziunii. Cuaanta totală a fost greșeala mea și suport consecințele. *Prea* independent de substrat. Te transformi în duhul din mașină. Nu e cazul tău, însă. Cuaanta parțială, mult mai bine. Trebuie să-nveți s-o porți cu tine, într-un mod nou.

– Dar tu n-ai ajuns acolo încă.

– De ce nu ?

În loc de răspuns, Jaron suferi o transformare grotescă. O larvă umană, târându-și trupul imobilizat, în afară de chip și mâini, într-un înveliș de cuvinte și numere, imagini și experiențe, percepții și amintiri – fragmente împotriva unei viitoare ruini.

– Așa eram și tu, și eu, când depindeam de substrat. A trebuit să las totul în urmă.

Pe urmă, Ben se văzu pe sine, o creatură luptându-se ca să se elibereze de armură, încă imobilizat în ea. Prins în capcana întinsă pe fundul unei mări infinite.

– O larvă care simte primul șoc al transformării în pupă, vezi ? spuse Jaron, pe un ton melopeic crescând. Încă locuiești în casa corpului tău. Nu ți-au crescut aripile. Nu ești pregătit să zbori, deloc nu ești pregătit ! Asta nu e decât prima licărie. Te vei întoarce. Ne vom revedea când îți va sosi clipa. Pa-pa !

Din infinitul mării, Ben se trezi pe tărâmul limitat al conștiinței obișnuite, în Sala Memorială Sun Yat-sen în care timpul era mai degrabă un fluviu decât un bloc, o pâine, un lac sau un ocean. Dar încă auzea sunetele cerului, încă putea accesa infosfera, deși plasa de electrozi dispăruse. Mare parte din ceea ce putea fi el cu adevărat se afla încă de partea cealaltă a porții mărețe.

Nu. Părticica din el rămasă aici nu voia să plece pentru că era așa de greu să renunțe la vechea viață, la vechea moarte. Dar și mai greu era să privească moartea absolută în ochi, adică să vadă viața.

– Creierul îi funcționează din nou ! exclamă Patsy Hon, căreia i se luă o piatră de pe inimă. Semnele vitale sunt bune.

– Da, spuse Beech, obosit. Situația a revenit la normal, mulțumesc lui Dumnezeu.

Ben se pomeni cu o dilemă. Poate că ar fi vrut să-i mulțumească lui Dumnezeu – sau unei puteri superioare, oricum – pentru toate prin care trecuse, pentru ceea ce putea accesa, numai că toate erau acum ieșite din normalitate.

Mai ales că, exact în clipa aceea, se auziră primele împușcături.

OMUL DE PE TARGĂ

Guangzhou

Când prima tură de împușcături se încheie, detectivul Mei-lin Lu și agentul DeSondra Adjoumani începură să coboare în fugă scările late ale Sălii Memoriale. Palatul memoriei, cu acoperiș albastru, era controlat de teroriști, dar forțele civile și militare înconjuraseră clădirea. În lumina zorilor, Lu văzu că trupele de poliție primeau întăriri de la Armata Poporului, unități speciale îmbrăcate în uniforme negre.

– Care-i situația? întrebă Wong Jun, de la Guoanbu.

– Sunt prinși înăuntru, răspunse Lu, mirată să-l vadă pe Derek Ma cu el. Au coborât înapoi la parter, în atelierul teatrului.

– Au pus încărcături explozive în punctele de sprijin principale ale clădirii, adăugă Adjoumani, cu un glas aproape lipsit de inflexiuni.

– Cine? vru să afle Ma.

– Războinicii Noilor Învățăture, îl lămuri Lu. Și pistolari din grupările de crimă organizată. Gangsteri Cheng, presupun.

– Ostatici? Întrebă Wong.

– Cel puțin trei. Doi americani, Ben Cho și un oarecare Beech. Cei de la NTW spun că Beech deține un rang superior în CIA.

– Așa este, confirmă Adjoumani. L-am mai văzut.

– Al treilea ostatic, dacă e ostatic, e tehnicianul meu de laborator, Patsy Hon. Mai e un american, unul Carlson sau Carlton, dar e înarmat și nu știm exact de care parte e.

– Ce șanse avem să eliberăm ostaticii? Întrebă Ma. Lu se uită la Adjoumani.

– E greu să-i scoți vii și nevătămați de acolo, spuse Adjoumani, aproape imposibil înainte de a dezamorsa încărcăturile. Numai cele pe care ni le-au arătat sunt suficiente pentru a face sala memorială praf și pulbere. Și sunt convinsă că nu ni le-au arătat pe toate. Am văzut și nenumărate butelii de gaz.

Wong înclină din cap și-i făcu semn lui Ma, care plecă să discute cu comandanții unităților militare.

– Alte opțiuni? Întrebă Wong. În afară de a transforma locul ăsta în groapa în care vor arde ostaticii ca niște martiri?

– O să ni-i predea pe tovarășii de la grupările criminale și n-o să explodeze sala dacă îi lăsăm să plece în Indonezia și să ceară azil acolo. Nu vor să spună în ce oraș.

– Și ostaticii?

– Vor să-i țină cu ei până când ajung în Indonezia. Ca asigurare împotriva „trădării guvernamentale”.

Ma reveni. El și Wong discutară scurt, apoi Wong se întoarse spre cele două femei.

– Spuneți-le că suntem de acord cu condițiile lor, dacă eliberează ostaticii imediat ce aterizează la destinație.

Lu și Adjoumani își scoaseră imediat celularele și tastară numerele primite de la Zuo Wenxiu și Baldwin Beech. Convorbirile se încheiară rapid.

– Sunt de acord, spuse Mei-lin.

– Dar vor ca Lu și eu să intrăm în clădire, adăugă Adjoumani, și să supraveghem personal predarea gori-lor de la gruparea criminală și transferul ostaticilor.

– Și eliberarea clădirii, încheie Lu.

Wong se încruntă și-i aruncă o privire îngrijorată lui Ma, care se rezumă să încline din cap.

– Foarte bine, hotărî Wong. Dar aveți grijă să nu deveniți al patrulea și al cincilea ostatic. Sau victime.

Lu și Adjoumani îl asigurară că nu se va întâmpla așa. Apoi se întoarseră și urcară scările Sălii Memoriale.

– Crezi că o să-i lase pe indivizii ăștia să fugă în Indonezia? întrebă Lu.

– La naiba, nu! exclamă Adjoumani.

– Nici eu nu cred.

– Nu-i decât un joc mincinos, ca la pocher. Prea repede s-au derulat negocierile. Mai bine să ne asigurăm și noi spatele, ca să nu le dăm peste cap.

Cele două femei intrară în holul larg și boltit al sălii și se îndreptară spre scenă. Ridică mâinile goale spre Războinicii Noilor Învățăture, aliniați de ambele părți ale avanscenei. Războinicii le făcură semn să urce pe scenă și să meargă în culise, spre ușile care duceau la atelier.

Discutară scurt cu Hon, Sin, Zuo și Beech. În cele din urmă, căzură cu toții de acord ca Adjoumani să-i conducă pe Sin și pe cei patru gangsteri Cheng în costume negre la intrarea din față, ca să-i predea autorităților. Zuo își va conduce oamenii afară pe platforma de încărcare, unde îi aștepta camionul cu care îl aduseseră

pe Cho. Apoi Lu va da semnalul, prin stația ei, că totul decurge conform înțelegerii.

Cu ajutorul lui Carlson, Beech și Hon îl așezară pe Cho, moleșit, pe o targă încropită dintr-o ladă și bucăți de palet. Planurile și pregătirile celorlalți nu-i interesau deloc.

– Bună, Mei-lin, spuse Cho cu voce slabă când o văzu. Arăta extrem de calm pentru un om căruia îi ieșeau din cap dendrite gri-rozalii, unduindu-se în jurul ochelarilor RA, ca tentaculele de anemone. Culoarea lor îi trezi amintirea dureroasă a materialului asupra căruia stătuse aplecată ore întregi în laborator.

– Bună, Ben, îi răspunse ea și ingenunche lângă el. Nu-ți face griji. O să ieșim de aici.

– Știu, spuse el, zâmbind ușor. Eu deja am ieșit.

Inițial, Lu crezu că Ben n-o înțelese bine, dar pe urmă se răzgândi. Se uită cum Adjoumani și Sin urcau pistolarii la nivelul scenei. Zuo și oamenii lui urcară scările, lăsându-l pe detectiv să-l ajute pe Beech, iar pe Hon și Carlson să care targa pe care se afla Cho. Când ajunseră pe scenă, gorilele Cheng predară armele lui Sin și Adjoumani, în timp ce se aliniau pe unul dintre intervale. Apoi se îndreptară spre ușă, cu mâinile deasupra capului.

Lu se întrebă de ce fuseseră bandiții de acord să se predea. Cine le dădea ordine? Sin? Adjoumani spusese ceva despre Sin, că semăna cu femeia care îl ademenise pe Cho la Templul celor zece mii de frumuseți, dar, din câte văzu ea în clădire, părea mai degrabă un fel de artistă. Câte fețe avea femeia asta?

Zuo și oamenii lui săriră de pe platformă și se risipiră în aerul curat și luminos al dimineții. Porniră spre camionul aflat la capătul îndepărtat al parcurii, acoperit cu o prelată și cu părțile laterale ridicate. Lu îi ajută pe

Carlson și pe Beech să-l care pe Cho pe scările de lângă platformă. Hon, agresivă și stânjenită în același timp, îi dădu de înțelese că de acolo se pot descurca și singuri, fără ajutorul ei.

Lu se întoarse în clădire, ca să se asigure că nu rămăsese nimeni în urmă, apoi ieși din nou, în recunoaștere. Cu mintea liberă o clipă de alte gânduri, observă că Beech și Carlson nu se purtau ca niște ostatici, și nici Hon.

Nici o mișcare între copacii din capătul îndepărtat al parării. Când ajunse în fața Sălii Memoriale, îi văzu pe gangsterii Cheng în genunchi, cu mâinile deasupra capului. Adjoumani și Helen Sin țineau în brațe un munte de arme. Ofițeri de poliție și soldați se îndreptau încet spre ele.

În spatele lui Mei-lin, Războinicii Noilor Învățători păzeau zona din jurul camionului. Beech și Hon, cărându-l pe Cho pe targă, își croiau drum dinspre clădire spre vehicul, păziți dintr-un flanc de Carlson. Lu scoase stația și-l contactă pe Wong prin canalul de comandă.

– Clădirea e liberă, îl anunță ea. Nu mai e nimeni înăuntru.

– Mulțumesc, doamnă Lu.

Situația se schimbă într-o clipă. Sub comanda lui Derek Ma, polițiștii ieșiră din spatele copacilor și începură să tragă. Doi trăgeau de pe camion, unde stăteau culcați pe burtă.

În fața Sălii Memoriale, poliția și trupele speciale săltară rapid înainte și traseră în gangsteri. Sin, sesizând înșelăciunea, le aruncă armele gangsterilor, în timp ce Adjoumani își golea încărcătorul.

În jurul camionului se trăgea intens. Lu alergă spre el în zig-zag, înjurându-i pe Wong și Ma pentru că puseseră la cale atacul. Trăgându-și pistolul greu, se gândi

în cine să țintească mai întâi. Ma îl ținea pe Zuo, iar Carlson pe Ma. Deja rănit, Zuo își aruncase arma și ținea în mâinile sale mari și cărnoase o cutie mică din plastic, de forma unei telecomenzi de televizor de tip vechi. Întrebându-se ce ar putea fi, îl ochi pe liderul teroriștilor, când bubuitura asurzitoare a explozivilor, detonați simultan, îi răspunse la întrebare.

Pământul se zgudui și Lu căzu. Alunecând din infernul roșu al armelor de foc în bezna inconștienței, ultimul ei gând se îndreptă spre omul de pe targă. Spera să fi fost suficient de departe de explozie ca să-i supraviețuiască.

XII

REGRESUL INFINIT AL ZEILOR ȘI MAȘINILOR Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

– Cum adică nu poți să ni te alături în carne și oase?
o întrebă Karuna pe Medeea-Indahar.

Lui Don i se păru că folosea un ton prea dur cu prietena lor împopoțonată cu pene și ghirlande.

– Foarte simplu, nu pot, pentru că nu sunt făcută din carne și oase, dragă prietenă, răspunse Medeea-Indahar.

În altă parte a ecranului, Nils Barakian zâmbi, arătând extrem de mulțumit de sine.

– Inițialele numelui pe care l-ai rostit ar fi trebuit să te lămurească, spuse el. Medeea-Indahar – M-I. Don și Karuna, stați de vorbă cu cea mai avansată inteligență artificială creată de cineva asociat cu Instrumentalitatea. Și poate cea mai avansată inteligență artificială creată de oameni.

– Deci nu ești un el sau o ea, ci un obiect¹?

¹ În limba engleză, *it* este pronumele folosit pentru obiecte (n. tr.).

– Dacă scrii *it* cu majuscule, IT¹, răspunse M-I râzând, atunci da, ai dreptate. Sunt Tehnologie Informațională.

– Dar noi am auzit întotdeauna că în spatele personajului se ascunde o persoană în care și oase, obiectă Karuna. Un tip bătrân și morocănos din India sau Pakistan, care locuiește undeva în Marea Britanie.

– Zău, Kari, replică M-I arțăgoasă. Chestia aia cu diferența dintre IRL și URL e așa de învechită... Adresa mea IRL și adresa mea URL sunt una și aceeași. Sunt cibernetică până în măduva oaselor.

– Individul ăla bătrân și morocănos e proiectantul principal al lui M-I. Indahar Marwani, I-M. Și inițialele lui sugerează o Mașină Inteligentă.

– I-M M-I, spuse M-I, ridicând din sprânceană. Și-a lăsat amprenta asupra mea când mi-a creat această personalitate adorabilă, cel puțin așa mi s-a spus.

– Și el avea în cap toate păsăricile astea androgine pe care ți le-a transmis?

– Ce n-ai da să știți, nu-i așa, dragilor? ciripi M-I.

– Baza psihosexuală a personajului, spuse Barakian, a fost exagerată pentru activitatea mai recentă de identificare a sexului, schizofrenie și arhetipuri androgine. În esență, M-I este o conștiință simulată, la origine parte dintr-un program Tetragrammaton de supraviețuire exclusivă a mașinilor.

– Am lucrat la problema porții spațio-temporale, veni M-I cu o explicație voluntară.

– Tetragrammaton? întrebă Karuna. Credeam că ei sunt ăia răi.

¹ *Information Technology* (n. tr.).

– Nu te teme, fetiço. Nu sunt marioneta nimănui. Să zicem că nu mai lucrez cu ei de ceva timp. Singura stăpână pe care o servesc sunt eu.

– M-I este mai autonomă decât au visat vreodată creatorii ei..., începu Barakian.

– Am avut un scor mult mai mare la testul Turing decât unii *oameni* pe care-i cunosc.

– ...și de asta are o simulare perfectă a viziunii tale de hacker din munte. Tot ce primești voi doi se copiază și se trimite la ea.

– Dar atunci nu suntem mai vulnerabili la urechile străine? Nu e locul ăsta mai ușor de depistat?

– Canalul este codificat cuantic. Ne dăm seama imediat dacă cineva încearcă să tragă cu urechea.

– Dar Medeea-Indahar..., insistă Don.

– Eu sunt Minotaurul din propriul meu labirint, spuse mașina inteligentă cu trăsături atât de umane. Nimeni nu ajunge la mine dacă nu vreau. Munca voastră e trimisă la mine de un timp încoace. Trebuie să recunosc că sunt impresionată. De când meritați voi să aveți acces la date în timp real prin satelit? Deși ce transmiteți este cam plictisitor... Aceleași imagini ale clădirii memoriale din China. Nu puteți să mai schimbați și voi programul?

– Scuze, dar nu noi suntem autorii, spuse Don. Le primim și noi pe un canal care s-a deschis când semnalul acela ciudat a bruiat totul. De atunci monitorizăm situația din Sala Memorială, crezând că e important.

– Imaginile prin satelit ne-au parvenit prin simularea extensiei Bester, adăugă Karuna, puțin îngrijorată, și s-au hotărât să rămână. Poți să comunici cu ele?

– Să încerc, promise M-I.

După o clipă, adăpostul subpământean răsună de râs.

– Contact stabilit! strigă Medeea-Indahar cu un zâmbet spontan și entuziast. Evident, cel care – sau ceea ce – bântuie infosfera s-a îndrăgostit de modulul Bester.

– Dar ce să facă cu el? întrebă Kari.

– Probabil să facă toată infosfera cât mai transparentă posibil. Ar trebui să culegem toate adresele și informațiile din modulul Bester pe care punem mâna și să...

– De ce? întrebă Don și Kari deodată, nevrând să fie distrași de la activitatea lor.

– Dragii mei, nu fiți închiști! Ca momeală, desigur! Oricine sau orice înhață codul jauntbody o să observe dacă concurăm și noi pentru aceeași resursă.

– Dar la ce vrei să-l folosești? întrebă Don.

– Să agăț o stafie... Jaron Kwok sau Ben Cho.

Don se uită la Karuna, care scutură din umeri.

– Mi se pare la fel de rezonabil ca orice altă încercare.

– Bine, zise Don. Atunci, să-i dăm drumul.

– Am început deja, preciză Medeea.

Adresele și codurile din modulele Bester începură să se împrăștie în spațiul virtual de sub munte. Kari le direcționează în simularea extensiei Bester.

– Trebuie să te întreb ceva, M-I, spuse Don, privind informațiile scurgându-se în spațiul virtual.

– Dă-i drumul.

– Ce era problema aceea grea la care i-ai pus să lucreze pe toți agenții tăi când te-am vizitat în Crash Village?

Medeea-Indahar se uită la Barakian, parcă cerându-i aprobarea. Acesta înclină din cap foarte discret, cel puțin așa i se păru lui Ben.

– Găsisem încă de pe atunci informații în holotransmisia lui Kwok și lucram la ele. Exploram posibilitățile inerente contextului universului-ca-simulare.

– Și? Întrebă Karuna. Ce-i cu ele?

– Programul de cercetare Tetragrammaton a demonstrat că, dacă universul în care trăiesc oamenii *nu* este o simulare, atunci există numai trei posibilități. Unu: specia umană se va stinge înainte ca descendenții oamenilor să devină postumani. Doi: civilizația umană va reveni la niveluri tehnice inferioare, iar oamenii nu vor atinge niciodată nivelul tehnologic necesar pentru a rula simulările strămoșilor lor. Trei: descendenții postumani sunt atât de diferiți de oamenii de azi, încât nu sunt deloc interesați de strămoși, deci nu vor rula nici o simulare a lor.

– De ce ar vrea descendenții postumani să ruleze simulările strămoșilor?

– Nu știu, recunosc M-I. Poate din motivul pentru care copiii vor să înțeleagă trecutul părinților lor? Poate că, dacă-l înțeleg, se vor înțelege mai bine și pe ei înșiși. Spune-mi tu de ce. Tu ești făcut din carne și oase, *pas moi*.

– Problema la care lucrau agenții tăi în Crash Village, întrebă Don, era în legătură cu posibilitatea „tehnologiei inferioare“, a „dezinteresului“ sau a „stingerii“?

– Cu ultima. Cei care creează o simulare universală vor fi, în esență, ca zeii pentru universul simulat creat. Dar universurile virtuale pot fi adăpostite sau stivuite – un univers simulat în alt univers, la rândul lui simulat în altul, și tot așa. Nici zeii care fac simularea nu pot fi siguri dacă au existat cu adevărat la nivelul fundamental al realității sau dacă au fost simulați ei înșiși.

Barakian râse și bătu din palme.

– Zei peste tot! Dacă e adevărat, atunci continuu-mul e un labirint orizontal și vertical.

– Ce vrei să spui?

– Orizontal în jucarea diferitelor scenarii paralele, vertical în sensul simulărilor din cadrul altor simulări. Minte o ia razna.

– Dar de ce? întrebă Don. La ce întrebare *anume* cauți să răspunzi când te-am întrerupt din lucru în Crash Village?

– Făceam doar prima încercare. Problema era dacă omenirea se va stinge sau nu, pentru că zeii neumani pun capăt simulării umane chiar când oamenii sunt pe cale să devină postumani.

– De ce ar face așa ceva? întrebă Karuna. De la înălțimea unui satelit Keyhole, dar având rezoluția spectaculoasă a imaginilor acestuia, ea și Don priveau oameni ieșind din Sala Memorială Sun Yat-sen.

– Costul simulării unei singure civilizații postumane ar fi prohibitiv, din cauza energiei și a informațiilor necesare, spuse M-I. Holotransmisia lui Kwok, în care se vorbea despre distrugerea simulării, exact asta sugerează.

– Asta explică de ce dispozitivele QC s-au oprit. Iar universul nostru riscă să pățească la fel! interveni Barakian. Poate că înlocuirea realului cu virtualul are loc pentru că criminalii au încălcat un principiu de cenzură cosmică. Sau ceva mai profund.

– Ce, de exemplu? întrebă Karuna.

– Dar dacă, în căutarea Tetragrammatonului mic, Vang – „îngerul mai bun” – și oamenii lui ar realiza Tetragrammatonul mare, „Cuvântul care pune capăt lumii”?

– Coborâți puțin cu picioarele pe pământ, spuse Don. Se întâmplă ceva la Sala Memorială. Tipul de pe targă... Nu-l putem identifica? M-I, tu ești în contact.

Imaginile se tulburară, apoi se concentrară pe bărbatul de pe tragă. Pixelii de pe fața lui dispărură după o clipă.

– E Ben Cho! strigă Barakian. L-am găsit.

În acel moment însă, Cho dispăru din imagine. La comanda lui Barakian, imaginea se retrase din prim-plan.

Lupta se terminase. Fumul gloanțelor, oameni căzând, totul era vizibil, chiar și din spațiu. Apoi Sala Memorială explodează, cuprinsă se flăcări, fum, praf și resturi, iar bărbatul de pe targă dispăru în ceața dezastrului.

– O, Doamne, rosti Karuna.

– De fapt, se auzi o voce, doar un alt fel de înger.

În fața lor apăru Jaron Kwok, cu bustul gol, o figură fantomatică, cu aripi sclipitoare, deși micuțe. În proiecție holografică, lovea cu putere ceva ce semăna cu o oglindă de cupru pe o nicovală, lângă o fierărie veche din spatele unei case.

– Mă bucur că vă văd din nou, Don, Kari, rosti el. Vă mulțumesc tuturor pentru ajutor, inclusiv mașinii inteligente, prietena mea.

– Care ajutor? întrebă Don, care nu se simțea prea bine stând de vorbă cu o stafie.

M-I, suspect de tăcută, se retrase de parcă ar fi fost neutralizată.

– M-ați ajutat să creez asta, spuse fantoma ridicând oglinda sclipitoare. Varianta mea pentru *panaptu*, oglinda sufletului a șamanului Manchu, prin care el vede întreaga lume, inclusiv oglinda prin care vede întreaga lume. Regres infinit. Bucla Möbius nesfârșită. Problema opririi. Iată de ce prietenele noastre, mașinile inteligente, nu pot privi în ea. Vă mulțumesc că mi-ați furnizat materialele necesare ca s-o realizez.

– Ce materiale? întrebă Karuna, prinzând glas într-un sfârșit.

– Extensia Bester, toate computerele din lume. Îi mulțumesc în mod special prietenei voastre, mașina inteligentă, pentru adresele din rețeaua de computere – atâtea uși la care să bat, atâtea chei cu care să le deschid. Voi m-ați ajutat, iar acum altcineva are nevoie de ajutorul *meu*.

– S-a dus vânătoria de stafii a lui M-I, mormăi Don. Jaron Kwok zâmbi.

– *Adieu!*

Kwok dispăru la fel de repede cum apăruse printre ei. Pe monitoare, Ben Cho nu se vedea nicăieri.

PENTRU MARELE SPECTACOL

Crypto City

Brescoll tocmai fusese informat că Ben Cho ar putea fi printre ostaticii din China când lucrurile începură să se deruleze într-un ritm prea rapid pentru el.

– Am găsit ceva, spuse Maria Suarez către Jim Brescoll, Phil Sotiropolis și Bree Lingenfelter, care se adunară în jurul monitorului. Indicatoare de securitate pe serverele Bester principale. Cineva sau ceva a pătruns în ele. Mută adresele și linkurile. Poate controlează și accesează coduri.

– Văd, rosti Sotiropolis. Le trece printr-un labirint de remailiere anonime. Adrese false, numere de celulare. Și încă ce repede! Trebuie să fie automat, un program care rulează pe un computer imens sau un soi de mașină inteligentă.

– Nu pierdeți vremea încercând să urmați rutele sugerate. Extensia Besterbox e unul dintre materialele pe care cuplul cybernesian i le-a furnizat lui Kwok.

– Și ? întrebă Phil.

Brescoll se agăță de ideea lui Bree:

– Și știm că Don Markham este ascuns acolo în centrală. Poate că e și femeia cu el. Ia-o pe scurtătură.

– Ce scurtătură ? vru să afle Suarez.

– Mașina aia ex-cybernesiană inteligentă. E sursa cu care contactele directe au făcut un târg, nu ? Fereastră noastră spre centrala californiană. Pariez că-i vorba de aceeași M-I.

Suarez se uită la Sotiropolis, care înclină din cap. Împreună, se conectară la mașina inteligentă – aceeași cu al cărei ajutor construiseră simularea centralei.

Pe monitoarele sateliților, Brescoll și Lingenfelter se uitau la oamenii care ieșeau din Sala Memorială Sun Yat-sen cu mâinile deasupra capului. Își întoarseră privirea când colegii le arătară că aflaseră rezultate.

– La țintă, domnule, spuse Suarez. Datele din modulul Bester sunt manipulate de M-I. Dar mai e ceva sau ceva care scurge date într-o simulare a extensiei... Acolo.

– Și nu face nimic cu ele, observă Lingenfelter, nedumerită. Stă cu ele în brațe.

Monitorul cu imaginile din China pâlpâi și atenția lor se îndreptă spre Sala Memorială arsă până la temelie. Brescoll aruncă o privire rapidă prin încăperea NSOC. Locul începu să vibreze de activitate. Îi sună celularul.

– Ai văzut ce se întâmplă la Sala Memorială ? îl întrebă directoarea.

– Da, doamnă. Am văzut.

– L-am identificat pe unul dintre ostatici. Suntem siguri că e Ben Cho.

Auzind-o, Brescoll se holbă la ecran, încercând să străbată cu privirea tulumba de fum și praf care se înălța dintre ruini.

– Era deja afară din clădire?

– Da. Pe o targă. Mai e ceva, Jim. Steve Wang a fost arestat de chinezi.

– Poftim? De ce?

– Nu știm sigur. Îi acuză pe agenții noștri de deturarea sateliților și furt de date, cum i-am acuzat și noi pe ei. Legăturile CIA cu Războinicii Noilor Învățăturei – și Baldwin Beech – au înrăutățit, probabil, situația.

Brescoll scutură din cap.

– Militarii chinezi au intrat în alertă.

– Și noi cum reacționăm?

– Stai puțin, am primit un mesaj. Acum ai noștri raportează o scurgere. Cineva trage cu urechea la canalele noastre de siguranță codificate cuantic, inclusiv la linia dintre președinte și Pentagon. Departamentul Apărării a ridicat gradul de alarmă.

În timp ce Brescoll asimila implicațiile veștilor primite, ochii îi săreau de la o imagine la alta: avioane de luptă lovite, submarine dispărând sub valuri, soldați sărind pe transportoare.

– Doamnă directoare, când am discutat că Ben Cho ar putea fi cel care a preluat controlul sateliților, ați sugerat că s-ar putea să urmărească ceva mult *mai important* decât răzburarea. La ce v-ați referit?

– Poate ar fi trebuit să spun ceva mult mai *grav*.

– Mai grav decât un război nuclear?

– Mult mai grav. Dacă s-a hotărât să dea Tetragramatonului ce vrea – cu un final neașteptat? Să folosească

puterea criptocatastrofei controlate, ca să curețe planeta de abominabilii ei locuitori și de roadele faptelor acestora și s-o ia de la început?

– Sau doar să nimicească universul, să termine cu el?

– Varianta cu zeul nebun. Să sperăm că nu va ajunge niciodată atât de nebun. Dacă l-am localizat corect la Sala Memorială și dacă mai e în viață, atunci guvernul chinez îl va aresta foarte curând. În spatele acțiunii de salvare a ostaticilor se află Guoanbu și Armata Poporului. Sper că nu ei au pus explozibil în clădire.

– Și de asta a crescut gradul de alarmă?

– Nu. Tocmai mi-a fost confirmat că patru avioane robot ale noastre, de lângă coasta Chinei, au fost doborâte. Trei dintre cele patru posturi de ascultare aeriene ELINT și SIGINT au fost atacate. Sunt doar rapoarte preliminară, dar două s-au pierdut, iar unul a fost nevoit să aterizeze. Câțiva din călătorii de la bord sunt din NSA, Jim. Afurisita de presă a aflat, verifică și tu canalele. Chinezii susțin că au acționat justificat, ca răspuns la atacul nostru asupra sistemelor SCADA, zic ei. Stai puțin, am mai primit un mesaj.

Brescoll așteaptă nerăbdător în timp ce directoarea juca rolul păianjenului care acționa din centrul unei pânze uriașe.

– La naiba! spuse ea în cele din urmă. Rapoarte de la companiile petroliere și energetice. *Anomalii* în sistemele de control și achiziții de date. Alertă din partea consilierului pe probleme de securitate națională și a secretarul de stat. Chinezii au descoperit că datele furate de la ei sunt transferate spre un loc din California și cer să se treacă la fapte. Se pare că îmbarcă trupe ca să invadeze Taiwanul, ca „măsură de apărare“.

– California ? întrebă uimit directorul-adjunct. Cum de au găsit-o așa de repede ? Abia am descoperit-o noi ! Doar dacă...

– Doar dacă nu cumva M-I duce de nas ambele părți în avantajul ei, continuă Rollwagen, pe un ton extrem de obosit. Ai vreo idee ?

Jim Brescoll își prinse capul în mâini. *Gândește !* își ordonă.

– Spuneți-i secretarului să-i informeze pe chinezi că i-am localizat și i-am identificat pe hoți, rosti el în cele din urmă. Sunt... secesioniști californieni. Ciberteroriști care colaborează cu...cybernesienii la Trifrontieră, să zicem, și cu o mașină inteligentă ticăloasă. Asigurați-i că nu lansăm atacuri SCADA. Spuneți-le că și noi suntem în aceeași situație. Sugerați-le că ciberteroriștii sunt responsabili pentru toate atacurile și că poliția și armata noastră vor lua imediat măsuri împotriva lor. Vom avea grijă ca informațiile furate să fie returnate deținătorilor de drept, iar sistemele să fie controlate de operatorii cuveniți, respectând confidențialitatea de rigoare.

– Astea-s cam multe promisiuni. În schimbul... ?

– Eliberării și returnării tuturor americanilor arestați în cadrul acestei neînțelegeri. Și a morților.

– Inclusiv Ben Cho ?

– Mai ales Ben Cho.

Directoarea făcu o nouă pauză în conversație. Tăcerea ei însemna că era posibil să fi vorbit deja cu consilierul pe probleme de securitate națională și cu secretarul de stat, dar Jim se îndoia. Auzea cum i se învârt rotițele în cap.

– O să comunic toate acestea mai întâi secretarului de stat. S-ar putea să meargă, Jim. Îmi place ideea cu Trifrontiera. Trebuia să curățăm cuibul ăla de șobolani

electronici de ani de zile, la naiba cu bunurile CIA! S-ar putea să meargă. Pe urmă o să discutăm cu consilierul și cu șeful Siguranței Interne. Ei sunt cei care vor pune în mișcare poliția și forțele armate împotriva centralei din California.

– Nu e atât de ușor să ajungi la ei, ținând cont că sunt ascunși într-un munte.

– Fără îndoială, o să fie un subiect „colorat” pentru rețelele de știri și pentru sateliții de supraveghere ai chinezilor, cei pe care îi mai au.

– Companiei furnizoare de energie electrică n-o să-i placă deloc.

– Are asigurare. În plus, sunt sigur că Siguranța Internă o să găsească o cale să preia centrala și să-i prindă pe ciberteroriști fără să provoace prea multe pagube. Măcar acțiunile de la Trifrontieră n-o să-i mai preocupe atât de mult pe cei de la relațiile cu publicul.

Brescoll încuviință. Ideile erau ale lui, dar directoarea le răsucea în felul ei pentru Marele Spectacol: ce va spune poporul, guvernul chinez, publicul internațional. Bombardarea de la suprafață a muntelui din California era un efect special cam costisitor, dar merita.

– Trebuie să ținem linia deschisă, Jim. Nu mai spun ce pierdem dacă chinezii nu ne acceptă oferta. Încă nu-i vremea să „popim” pe nimeni.

Directorul-adjunct înclină de cap. Probabil că era singurul din încăperea care cunoștea înțelesul acelei expresii.

Privind în jur, i se păru că NSOC arăta ca o încăperea în care se iau decizii strategice majore într-un război. Spera ca aspectul ei să se dovedească înșelător și ca, însoțiți de noroc, să-l aducă pe Ben Cho înapoi, să evite un conflict nuclear și să nu lase stelele să se stingă.

EVOCAREA DEZMEMBRĂRII INTIME

Guangzhou... și pretutindeni

Explozia care spulberase Sala Memorială Sun Yat-sen îl lăsase pe Ben în viață, chiar dacă nu teafăr în totalitate.

Cherise LeMoyne și Robert Beckwith, reprezentantul consulatului american, se îndreptau spre el prin praf și fum. Oare vedea bine? Nu avea logică.

Cele petrecute în continuare îl făcură să-și pună la îndoială și mai tare simțurile. Cherise și Beckwith îl urcară pe targă, apoi detectivul Lu, rănită și clătinându-se pe picioare, apăru de undeva și le ordonă să nu facă nici o mișcare. Cherise și Beckwith îi strigară că se leagă cine nu trebuie, dar Marilyn nu-i crezu. Dintr-o dată, într-o secvență a fanteziilor lui și mai belicoase, Cherise o atacă pe Marilyn cu pumnii și picioarele, dezarmând-o cu o combinație de tehnici de arte marțiale. Apoi o trânti la pământ, iar Lu își pierdu cunoștința.

Cherise și Beckwith ridicară targa și, aplecându-se, începură să alerge cu ea prin resturile rămase în urma exploziei, spre un camion alb parcat pe o stradă laterală. Urcară targa în camion, urcară și ei, iar Cherise îngenunchă lângă Ben. În câteva minute, Ike Carlson îi aduse pe Hon și Beech, amândoi răniți, cu mâinile legate la spate. Hon era inconștient, iar Beech nu era nici el foarte treaz.

În cabina camionului, undeva în fața lor, cineva porni motorul și demară în viteză.

– Ne bucurăm că ești alături de noi, Lord Marflow, îi spuse Beckwith lui Beech, care începea să-și revină.

– Azriel, rosti Beech, în evidentă suferință, de ce suntem legați? Ce-nseamnă asta?

– Am primit ordin de sus. De la directorul CIA și dr. Vang însuși. Proiectul vostru face prea multe valuri, a scăpat de sub control. Trebuie să fiți mai reținuți, deși n-o să mai suferi multă vreme rețineri *fizice*, te asigur. Numai până când... dai raportul.

Beech se uită lung la Carlson, apoi la Cherise. Se încruntă.

– Ne-ai trădat, Ike.

– Execut ordinele primite, domnule, replică agentul cu cioc, scuturând din umeri. Beech pufni dezgustat, apoi se întoarse spre Cherise.

– *Ea* ce caută aici? A trecut dintr-o parte în alta mai des decât am schimbat eu canalele. N-are aprobare.

– Am acum, spuse Cherise, de lângă Ben. Eu am introdus implanturile lui Kwok și Cho când și-au scos măselele de minte. Poate c-ai uitat.

– Lucra pentru noi, spuse Beckwith, ridicând din sprânceană. S-a și măritat cu Kwok. Asta n-o anticipasem. Era mai implicată în afacerea asta decât am crezut noi.

– Sau *eu*, recunosc Cherise fără rezerve.

– Doamna LeMoyne are și ea implanturi, preciză Beckwith. Și nici nu știa.

– În ce scop? întrebă Beech.

– Infailibilitate. Parțial, asta e motivul pentru care apare în holotransmisia lui Kwok. A făcut parte dintr-un protocol Doomsday – omul așezat în buclă, ca să inițieze un program menit să-l oprească pe Kwok dacă lucrurile scăpau de sub control.

Cherise se uita la geamănul negru al fostului ei soț. Pe față i se citea îngrijorarea.

– O să fie bine, Ben. Au venit îngerii tăi păzitori.

– Îngerul păzitor al unei persoane, comentă Beech cu dispreț vădit, e dușmanul alteia.

Cherise încercă să-i scoată ochelarii lui Ben, dar nu reuși, din cauza excrescențelor roz-cenușii din jurul lor.

– Ce i-ați făcut? Ce-i crește pe cap? Parcă e în comă.

– Află singură, deșteapto, mormăi Beech, dacă ești așa de importantă.

Se auziră sirene. Cel care era la volanul camionului accelerează și începu să conducă dezordonat.

– Ne apropiem de consulat, rosti Beckwith, încercând s-o liniștească pe Cherise și, poate, pe el însuși. Ajungem imediat.

În clipa următoare, Ben simți cum camionul se clatină la o curbă, apoi derapează și se oprește. Afară, sirenele care se auzeau de pretutindeni și tot mai aproape se concentrău pe o singură parte.

– Am intrat în complexul consulatului, spuse Beckwith. Sperăm ca imunitatea diplomatică să-i țină o vreme la distanță.

Ben simți cum e ridicat și dus în ceea ce i se părea a fi o clădire de beton. Cherise și Ike Carlson mergeau pe lângă targa cărată de alții spre un lift. Nu-l lăsară jos cât coborâra cu liftul. La ieșire, străbătură un coridor iluminat fluorescent, apoi intrară într-un fel de cameră de siguranță. Ben fu așezat pe podea. Carlson păzea ușa, iar Cherise stătea lângă targă. În câteva clipe, schimbările se petrecură.

E din nou copil, cu tatăl său.

– Nu așa, Ben! Nu așa se leagă furtunul de grădina. Strâns la dreapta, ușor la stânga. Protejează-l!

Membrul lui masculin, unealtă prelucrată cu mare precizie, se deșurubează și cade în vreme ce el îl spală,

dezmembrarea fără sânge a intimității făcând legătura cu absența...

E din nou copil, cu mama lui.

– Îți place când pun mâna acolo, nu-i așa, Benny? Mie îmi place când pui mâna aici și freci...

– Soră! strigă mătușa lui, năvălind în cameră. Ce faci cu băiatul?

Furnici roșii, furnici negre, strânse în cutii de chibrituri, luptându-se până la moarte, război într-o cutie...

Tentaculele roz-cenușii de pe frunte încep să crească brusc, șerpi orbi fierbinți care i se încolăcesc în jurul capului, în jurul corpului, ținându-l o crisalidă de foc, transformându-se rapid într-un cocon de cenușă albă încinsă, învăluindu-i trupul, protejându-l de restul lumii.

– Ben! Ben! Ce se întâmplă cu tine? strigă Cherise, apoi țipă.

În ochii nevăzători ai lui Ben ea devenise Sophia, zeita înțelepciunii. Zâmbea, și îngrijorată și nestingherită, zâmbea ieșind din visurile lui, din apariția de nereprodus care-i urmărise pașii pe drum spre Templul celor zece mii de frumuseți. Nu vedea, însă știa ce se întâmplă. Nu vedea, dar era posedat de viziuni. Cherise fugi la Carlton după ajutor, Sophia rămase pe loc. Trupul lui Ben, acoperit de foc și scrum, se scurgea arzând prin podeaua de oțel, în pământul de dedesubt.

Se scufundă în pământ, printr-o gaură de forma coconului care-i închidea sinele, răscolind solul și rupând rădăcinile. Prin conducte de apă explodând în aburi și cabluri electrice scoțând scântei. Prin pietre. Pământul devenea sticlă și se închidea în jurul lui în timp ce el se scufunda.

Simți prezența Sophiei sau a cuiva care-i semăna, alunecând alături de el.

Când ajunsese în adâncimile pământului, coconul se extinsese și se transformă într-o cameră. În lumina arămie, văzu – nu putea să nu vadă – prezența feminină care călătorise alături de el. Ea trecu prin pereții camerei și i se arătă, în strălucirea trupului ei gol. Cuprins de venerație, își ascunse fața, deși nu o putea face fizic, de lumina aceea divină, pierzându-și izolarea, singurătatea, în strălucirea ei orbitoare.

În aceeași clipă, forțe invizibile îl rupseră în bucăți, în timp ce Jaron – în chip de șaman-fierar Manchu – se aplecă asupra lui. Mai întâi îi smulseră brațele, picioarele și capul, apoi îi traseră de pe oase pielea, grăsimea și mușchii, și-i scoaseră intestinele. Simți o durere înăbușită, ca junghiul unei cicatrici lăsate de o rană adâncă, vindecată nu de mult.

– Bine ai venit în coconul tău din Binah, îi spuse Jaron. Palatul și pântecul Înțelegerii. Acel dincolo care se află înăuntrul tău. Uite, îți ofer ceva de care să-ți agăți mintea, ca să înțelegi ce se întâmplă.

Ben îmbracă toate formele posibile, nu doar pe a lui, se întoarce prin eoni, apoi din nou prin trunchi în rădăcinile pomului vieții, în primate, maimuțe și mamifere primitive, păsări și reptile, amfibieni, pești și insecte, cefalopode și gasteropode, amoniți și trilobiți, primele celule adevărate ale vieții în formare, alge devoratoare de fotoni, bacterii lacome de substanțe chimice.

– Știu la ce te gândești, știu cu adevărat, îi spuse Jaron, inger și șaman și ciborg și fierar, prelucrându-l cu nenumărate micromașinării bionanotehnologice, pentru că și eu m-am întrebat aceleași lucruri. Dar asta e singura cale prin care poți fi reconstituit. Dezmembrarea

amintirilor intime, apoi uitarea. Metamorfoze. Înlocuite de posibilități noi. Și ce e cu Sophia? O vezi în visele tale, dar e reală. În reinterpretarea Cabalei, făcută de Bruno, ea a Diana, fecioara castă a lunii, iar tu ești Acteon, voyeurist transformat în cerb. Ogarii care-ți sfâșie învelișul animal sunt propriul tău material bionanoteh-nologic.

Redus la o supă clocotindă, o oală în care fierbe viața biomecanică, Ben nu înțelegea cum de sinele său lichefiat mai avea minte să gândească, urechi să audă sau ochi să vadă.

– Dacă vrei, continuă Kwok, sub această formă, ea devine un program puternic de contramăsuri invazive, o mașină inteligentă creată de SCI ca să-și protejeze firewall-ul prin subminarea oricărui program care atacă. E fecioara de gheață care a ajutat la uciderea mea, într-un fel.

Totuși, Ben gândea și simțea în afara corpului, în cu totul alt fel decât o făcuse în Sala Memorială Sun Yat-sen.

– Dar nu e chiar atât de simplu. În planurile lui Bruno, tu ești și Hokhmah, înțelepciunea ce poate fi atinsă de oameni, Umbra Umbrei. Diana e și ea Binah, înțelegerea Divinului reflectat – Umbra Ideii. Vă pregătim pentru ascensiunea spre Amfitrita, spre Keter, spre Ideea însăși. Infinitul în sine este intolerabil și incomprehen-sibil, deci acestea sunt neapărat simbolice, manifestări prin disimulări și disimulări prin manifestări.

Dezmembrat, Ben văzu cum Jaron își scoate forma primitivă din supa bionanotehnologică și creează pentru el un corp electric, țeșând carne fonică pe oase electronice.

– Te ajutam să devii ceea ce urmează să devii. Te distrugem numai ca să te recreăm. Dacă vei face și tu la fel cu universul – e hotărârea ta.

Când termină, Jaron luă mintea lui Ben de unde era agățată și îi dădu drumul în forma pregătită. Zâmbi mulțumit și ieși din coconul cavernos. În aceeași clipă, coconul se îngustă ca se muleze exact pe trupul lui Ben.

– Hai, Ben, strigă Jaron, parcă din altă încăpere. Te-ai metamorfozat. E timpul să ieși afară și să înoți.

Ben apucă pereții coconului, care se rupseră la atingerea lui. Se strecură afară și se ridică spre locul din care Jaron trimitea spre el licăririle unei oglinzi de metal sau cristal. Ben aluneca nestânjenit acum, eliberat nu de învelișul somnului, ci de patul gravitațional al spațului și timpului însuși. Se uită o dată înapoi spre locul lăsat în urmă. Corpul lui rămăsese acolo, dar nu era decât o umbră plată. Coconul semăna cu o casă părăsită, numai că era o coajă ancorată cu fire de mătase, ai cărei pereți reprezentau tot ceea ce crezuse el că știe, toate cele prin care trecuse.

Acum cunoștințele erau înăuntrul lui, la îndemână, nu mai avea nevoie de învelișurile memoriei. Se uită la ceea ce devenise și i se adresă fratelui său geamăn fără să vorbească.

– Jaron, ce e asta ?

– „Corpul” tău „subtil. Corpul tău de vis. Sinele tău teleportat cuantic. Ai văzut puțin din el când ai intrat în starea asta prima dată.

– Dar cum ?

– Prin exaptare forțată. Așa cum grădinarul forțează trandafirul să înflorească iarna, în seră. Exaptare în sensul schimbării evolutive care actualizează un potențial

de mult existent. În cazul nostru, capacitatea latentă de a străbate tărâmurile multiple ale continuumului.

– Atunci, Tetragrammatonul și-a atins scopul?

– Da și nu. Am parcurs cale lungă spre postumanitate, e adevărat. Din păcate pentru Tetragrammaton și planurile lui, suntem și postfizici. Putem călători oriunde în prezent, dar numai în această formă eterică, în corpul ăsta electric. Călătoria spre alte universuri presupune forme și mai fantomatice. Nu putem interacționa fizic cu materia sau cu energia din ele. Iată, acum suntem virtualități. Imagini în oglindă, care nu au substanță.

– Nu înțeleg.

– Ai trecut deja prin asta. Viziunea universurilor în serie, un bloc sau o franzelă feliată în instantanee, în cadre spațio-temporale. Ca atunci când pătrunzi în spațiul dintre două oglinzi stând față în față, iar imaginea ta se tot repetă, până la infinit. Gândește-te puțin înapoi. Ai perceput prezența realităților neprezente, dar n-ai putut interacționa cu ele. Acele realități care au apărut deja sunt cele pe care le-am numit „trecut”. Hai să-ți arăt. O să le vizităm.

Jaron puse mâna pe și oarecum în mintea lui Ben. Instantaneu, conștiința lui teleportată cuantic privea prin ochii lui Kwok și vedea momentul în care Jaron lua documentele Forrest.

Prin acel moment, Ben călători în mintea bătrânului spion și scriitor de science-fiction sub pseudonim, Felix C. Forrest, un bărbat în costum, cu pălărie și bandaj pe un ochi, o autoparodie, numai că era absolut real, conștient și de parodie, și de realitate.

– Dacă scrii la moțul realist despre lucruri care *nu s-au întâmplat* exact așa cum le-ai descris, ești considerat fie istoric, fie scriitor, spune Felix Forrest în fața unui

pahar cu vin, spre încântarea prietenilor, într-un restaurant de lux. Dacă scrii la modul realist despre lucruri care *nu se vor întâmpla* exact așa cum le descrii, atunci ești etichetat fie profet, fie scriitor de science-fiction.

O femeie care nu făcea parte din grup, dar avea o înfățișare familiară, își scutură pletele blond-închis când trecu pe lângă ei, zâmbind la râsul lor.

Ben reveni în mintea lui Jaron, care trecu la algoritmul lui Ginsburg în forma lui cea nouă, în ascunzișul vechi din Sala Memorială. Mergând înapoi în timp, îl văzu pe Jaron descoperind și luând cu el hârtiile originale ale lui Ginsburg exact din aceeași clădire.

Prin momentul respectiv intră în mintea lui Shimon Ginsburg, matematicianul bărbos și savantul itinerant, rabinul înstrăinat de propria sa credință, care derivase din Cabală complexul esențial al algoritmilor distribuiți.

– Se întâmplă așa cum predă Luria și sugerează Kafka, le spune Ginsburg studenților. Mesia va veni numai când nu va mai fi necesar. Va veni numai a doua zi după sosirea lui.

Studenții fac semne afirmative din cap. Afară, o femeie cunoscută și străină deopotrivă, cu părul blond-închis acoperit de o *babushka*, îi aruncă o privire când trece prin dreptul ferestrei.

La sfârșit, Jaron scoate mâna din mintea lui Ben, lăsându-l cu multe întrebări care-și așteptau încă răspunsul.

– Dar cum rămâne cu Ricci și Hao, cu Giordano Bruno?

– Caută-i singur pe cei trei domni. Du-te în apropierea locurilor pe care le-au atins.

– Și femeia?

Universul explodează de râs.

– A, da. Întotdeauna femeia. Știu ce întrebări îți pui, Ben, pentru că mi le pun și eu. Cine este ea? Cât știe din toate astea? Face cumva parte dintr-o conspirație, ne urmărește prin timp și spațiu? E un simulacru generat de inuman? (Suntem eu sau tu un simulacru?) Este ea umbra aruncată de lumina palidă a catastrofei finale? Vrea să ne distrugă, vrea să ne împlinească? Trebuie să ne temem de ea sau s-o iubim? Suntem noi exact cei pe care-i caută? Sau nu e vorba decât de o greșeală? Eu am pus întrebările, Ben, dar ca să ajungi la femeie, trebuie să mergi mai departe decât mine. Acum vei găsi răspunsul.

– De ce?

– Pentru că *poți*. Pentru că ea te vânează mai mult decât pe mine. Eu o să dispar în infinit, dar tu nu trebuie neapărat să faci la fel. Sunt blocat în etapa asta, tu însă poți trece la următoarea. Poți să ieși și din învelișul nou. Poți trece prin oglindă ca să devii substanță, dar eu trebuie să rămân imagine. Poți să-ți întărești aripile miciute și să le întinzi cât vrei. Poți să zbori în toate universurile și să le pipăi cu degetele. Poți să aduci înapoi ceea ce trebuie adus înapoi. Poți reda omenirea oamenilor.

– Și să pun capăt „catastrofei“?

– Catastrofa ei e și a noastră – suntem victime ale propriului nostru succes – și totuși nu e același lucru, Ben. Gândește-te la Dedal. A construit labirintul în care a fost ascuns Minotaurul, dar a și descoperit cheia prin care acesta avea să fie distrus. Gândește-te la Oedip. Detectivul e criminalul și criminalul e detectivul.

– Cine te-a omorât, Jaron?

– Dacă sinuciderea e la fel de apropiată de crimă ca uciderea geamănului identic de sinucidere, atunci tu ești cel care mă vei fi omorât, Frate Ben, când această buclă

își va fi oprit răsucirea labirintică. Dar, bineînțeles, până când șarpele își va înghiți coada, eu voi fi *dorit* ca tu să mă ucizi. Și tu vei fi dorit să mă ucizi. Ca s-o salvezi pe Reyna.

– De ce? *Cum*?

În loc de răspuns, Jaron duse din nou mâna în capul lui Ben. De data asta nu știa în a cui memorie pătrunseseră, pentru că deja o împărțiseră în alt timp. Jaron se aplecă, își împreună degetele și făcu un cerc cu brațele.

– Hai, îi spuse el lui Ben, pune piciorul aici și te arunc.

Amintirea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

– Nu înțeleg.

Jaron îi ridică oglinda arămie în fața ochilor, acoperindu-i pe ai lui.

– Uită-te în ea ca să te vezi pe tine, Ben Cho, spuse Jaron, care ești și B. Enoch.

Când Jaron vorbi, Ben văzu că în oglindă se mișcă propriile lui buze. Apoi nu mai văzu decât restul lumii.

XIII

COCONUL DE MĂTASE ȘI DIAMANT

Guangzhou

DeSondra Adjoumani reuși s-o tragă pe Lu, inconștientă, din zona împușcăturilor și a exploziei, unde fusese înainte Sala Memorială Sun Yat-sen. Era și ea rănită și extenuată, dar din motive puțin diferite.

Detectivul își reveni în curând și, odată ce-și recăpătă cunoștința, îi promise că-i va întoarce serviciul, asigurându-i trecerea prin cordonul de securitate care înconjurase imediat zona după explozie.

– M-a contactat Beckwith, o anunță Adjoumani. L-a dus pe Ben Cho la consulat.

Lu încuviință din cap. Gândindu-se cu tristețe că ar fi trebuit să ia în serios orele de arte marțiale și autoapărare, îi povesti despre întâlnirea umilitoare cu femeia care-l însoțea pe Beckwith. Adjoumani încercă să-i alunge aceste gânduri în timp ce se îndreptau spre elicopterul în care sosiseră – parcă trecuseră zile întregi de atunci – și care stătuse la o distanță suficient de mare de explozie.

Elicopterul scăpase nevătămat, dar lor le fu destul de greu să părăsească zona. Lu trecuse prin destule suferințe pentru ziua respectivă. Iritată și frustrată, își flutură legitimația sub nasul fiecărui subaltern care-i bloca drumul. Croi astfel drum pentru ea și Adjoumani până la elicopter. Pilotul le recunoscuse, așa că trecură și de ultimul agent.

Pe drum, Lu îl evită întruna pe Wong. Convinsă că plănuia s-o înlocuiască, spera să fie deja în elicopter când va trebui să discute cu el.

Imediat ce urcară la bord, îi spuse pilotului să decoleze. Împreună, trecură printre forțele aeriene de escortă care păzeau locul exploziei. Numai după ce le lăsară în urmă îi contactă prin radio pe Wang și Ma. Nici unul nu se arătă prea bucuros că scăpase. Lu susținu că, din moment ce ea și Adjoumani erau deja pe drum, ar trebui să fie desemnată reprezentantul investigației din partea Chinei. Spre surprinderea ei, cei doi acceptară, cu ezitări, dar în baza faptului că Ben Cho era deja pe teren american, iar Lu, prin Adjoumani, era cea mai bună soluție ca să pătrundă în consulat.

Jocul nu s-a terminat, își zise Lu. Tot mai trag de timp.

În timp ce Adjoumani îl contactă pe Beckwith și obținu permisiunea ca elicopterul să aterizeze pe heliportul de pe acoperișul consulatului, Lu privea peisajul care se întindea sub ele. Pușcași marini înarmați până-n dinți erau poziționați tactic în tot complexul consular. Forțele de securitate chineze, de la poliția din Guangzhou până la Guoanbu și armată, înconjurau locul. Parcă zburau deasupra unei zone de război.

Pe acoperiș, situația era tensionată. O simțiră când coborâră din elicopter și intrară în clădire cu o escortă

serioasă. Până și Beckwith, de obicei imperturbabil, era frustrat când se întâlnește cu ele pe palierul etajului întâi. Se uită pieziș spre Lu, dar Adjoumani îi face semn din cap că obținuse aprobarea să intre în clădire.

– Unde l-ai ascuns pe Cho, domnule? îl întreabă Adjoumani în timp ce coborau scările câte două deodată.

– Într-una dintre camerele de siguranță de la subsol. Cel puțin acolo *era*.

– Ce vrei să spunei prin *era*?

– S-a jucat cu noi de-a Houdini, asta vreau să spun.

– Houdini? Lu era pierdută.

– Știi ce, îi spuse el, strâmbându-se, e mai ușor să-ți arăt decât să-ți explic. Urmează-ne.

După ce coborâră șiruri de trepte interminabile, ajunseră într-un coridor cu lumină fluorescentă, pe care se deplasau rapid soldați și civili, năvălind în și afară din camera spre care se îndreptau.

Ceea ce văzu înăuntru i se păru o parodie a scenei incidentelor la care lucrase ea însăși. Soldați și tehnicieni stăteau aplecați deasupra unei gropi de forma unui trup de om. Apropiindu-se, observă conturul unui cadavru. Parcă îl desenase cineva cu cretă, apoi luase foc, radiind o căldură suficient de puternică pentru a se topi și a intra în pământ.

Din groapă se auzea un ferăstrău care tăia piatră. De la marginea ei priveau înăuntru două persoane cu cătușe la mâini. Lu o recunoscuse pe Patsy Hon și-i făcu un semn grav din cap, dar femeia era prea preocupată de ce petrecea în groapă ca să o observe pe fosta ei șefă.

– ...s-a cufundat până acolo în groapă, povestea o femeie șocată, acoperind zgomotul de ferăstrău, apoi s-a acoperit complet în grămada care se vede acolo.

Lu fu și mai șocată decât ea când o recunoscă. Era cea care o bătuse, o pusese la pământ și o lăsase inconștientă. Adjoumani îi șopti că era Cherise LeMoyne, văduva lui Jaron Kwok. *Văduva lui Jaron Kwok? Ce cântă aici? Și unde naiba a învățat să se bată așa?*

Zgomotul încetă imediat ce se opri ferăstrăul. Soldații și tehnicienii atașară un cârlig de un cablu, apoi mutară cârligul deasupra gropii. Cablul fu legat de un trolu. Muncitorii coborâți în groapă, ascunși privirilor, agățară cârligul de ceva. Trolul începu să scârțâie, iar cablul se încordă și se ridică. Lu văzu că la capătul cârligului atârna un fel de pânză albă, lucioasă.

– Atenție! strigă Cherise LeMoyne. N-o rupeți când o ridicați!

– N-am putea s-o rupem nici dac-am vrea, doamnă, spuse un muncitor, șeful echipei de excavare, pare-se. Ră-suci ferăstrăul și atinse așa-zisa pânză cu lama. Aceasta ricoșă, încercând inutil să taie, apoi se opri. Vedeți? Nici măcar nu se zgârie. A trebuit să spargem piatra din jurul ei.

Dar, pe măsură ce materialul era ridicat, se văzu clar că era despiciat.

– Ce-i cu asta? întrebă LeMoyne și arată cu degetul.

– Nu noi am făcut-o, spuse șeful de echipă. Nu știu cine a dat gaura aia, dar sigur nu noi.

Pânza, scoasă acum cu totul din groapă, îi părea lui Mei-lin a fi coconul gol al unui vierme de mătase, dar de mărimea unui sac de dormit.

– E cenușă roz-cenușie înăuntru? întrebă ea când muncitorii clătinară sacul spre privitori.

Unul dintre bărbați trase ușor cu mâna înmănușată de marginea găurii și se uită înăuntru.

– Nu, dar văd altceva.

Lărgi gaura la maximum. Se răspândi un miros vag de migdale arse și pământ ud. Înăuntru însă se zărea imaginea unei ființe umane, o încrucișare între umbra unei victime de la Hiroshima și radiografia giulgiului din Torino.

Cei din jur, inclusiv Lu, icniră. Muncitorul acoperi gaura la loc. Bărbatul cu cătușe de plastic de lângă Patsy Hon sparse liniștea cu râsul său. Adjoumani îi șopti lui Lu cine era: Baldwin Beech.

– Păsărica a fugit din cuib! exclamă Beech vesel. A trecut la faza următoare! De data asta n-o să mai găsiți nici urmă de cenușă, doamnă Lu. Uitați-vă atentă la materialul coconului gol. E țesut din mătase și diamant, de larva unui înger!

– Spuneți-i tipului să-și țină gura, interveni Cherise LeMoyne, pășind spre sacul gol.

– Habar n-aveți în ce vă băgați, continuă Beech. Nici unul dintre voi!

Mei-lin și Cherise prinseră fiecare câte o parte a despicăturii din sac. Cherise îi făcu detectivul un semn de recunoaștere discret, apoi traseră amândouă materialul la o parte și se uitară în interior. Examinând conținutul, Lu se temu că Baldwin Beech are dreptate și că ea va trebui să le explice situația lui Wong Jun și celorlalți de la Guonabu.

BOMBE TĂCUTE

Lacul-care-nu-trebuie-să-poarte-nume

În centrala din muntele de lângă lac, Don și Karuna erau cufundați adânc în mediul lor virtual comun. Din spațiul în care plutea alături de Karuna și M-I, Don zări

valuri de schimbare în toate modulele Bester din lume. Cineva sau ceva intra și ieșea sistematic din toate simulările și realitățile virtuale din lume. Deschidea uși și intra în camere nenumărate, apoi ieșea din ele și dispărea.

– Avem o stafie foarte ocupată, remarcă Don.

– Cel puțin în sensul unei imagini șterse, adăugă Karuna, înclinând din cap, cu peruca ei înspăimântătoare și înfățișarea de vrăjitoare virtuală. Poate și în alte sensuri.

– Nu-i ceva întâmplător, spuse Don, transformat în președintele Jefferson, de dragul vremurilor trecute. Avem de-a face cu o superstafie care caută ceva. M-I, ai depistat-o?

– Sigur, dragule. Apare cel mai des în modulele de călătorie pe coasta de est a Americii, China centrală și de nord, Orientul Mijlociu și Italia.

– Dar ce naiba caută? întrebă Karuna.

Înainte să primească răspuns, Nils Barakian pătrunse în spațiul lor virtual care părea și în centrul Pământului, și mult deasupra lui, în același timp.

– O să închid ușile de la intrarea în tunel și puțul de acces, îi anunță el. Mă tem că va trebui să vă sigilez ermetic adăpostul – nu cu ajutorul științelor oculte, ci al telecomenzii.

– De ce? vru să știe Karuna, ignorându-i tentativa de a glumi.

– Iertați-mă, da, am apărut destul de brusc. Speram să puteți alege singuri dacă plecați sau rămâneți, dar acum nu mai e cazul. Forțele de atac polițienești și militare se îndreaptă spre voi. Poziția voastră a fost compromisă. E posibil să fiți bombardati, să se tragă în voi, să fiți gazați, începând chiar din momentele următoare.

– Dar ce am făcut ca merităm *așa ceva*? întrebă Don, auzind un zbang distant, apoi altul, din direcție diferită.

Într-un colț al minții înregistrează faptul că erau izolați complet de restul lumii.

– Chinezii au descoperit că o mare parte din cele mai importante informații de securitate națională s-au scurs spre locul în care vă aflați voi. Oamenii din serviciul nostru de informații – și folosesc termenul în sens larg – susțin că sunteți teroriști informatici care colaborează cu o mașină inteligentă și cu Zona Liberă din Cybernesia. Sunteți responsabili și pentru atacul sistemelor SCADA vitale din ambele țări. Ca să-i asigure pe chinezi de bunele ei intenții, America, adică Siguranța Internă și unitățile de Gardă Națională Aeriană din California au trecut la acțiune împotriva amenințării la adresa siguranței naționale și internaționale, amenințare care vine, zice-se, de la voi. Unități ale Forței Speciale fac raiduri în zona Trifrontierei.

În afara mediului virtual, în realitatea care adăpostea centrala electrică, pământul se clătină atât de tare, încât zguduitura se simți și în cel virtual. O dată, de două ori, de trei ori. În depărtare, se auzeau explozii.

– Țsta n-a fost un cutremur, nu ? întrebă Karuna.

– Mai degrabă o carte de vizită, cred eu, răspunse Barakian. Bombe gravitaționale sau „tăcute“, după știința noastră. Impact de suprafață, până acum. Vă puteți aștepta și la altele. Ca să vă domolească. Apoi o să urmeze, probabil, armament inteligent, direcționat spre intrarea în puțul de acces și în tunel, spărgătoare de buncăre, așa ceva. Dar voi sunteți destul de bine ascunși, așa că n-o să fiți atinși. Alte scenarii posibile, M-I ?

– S-ar putea să treacă la focoaase subterane. Dispozitive de fuziune deuteriu-tritiu, micronucleare „pure“ din generația a patra. Mă îndoiesc c-or să treacă la dispozitive nucleare robuste de megatonaj.

– Prea multă agitație politică, fu de acord Barakian. Până atunci vor reuși să pătrundă forțele de uscat.

– Deja mi-ai spus mai multe decât voiam, interveni Don, sperând să-și alunge începutul de panică. Cât timp avem?

– Poate câteva zile, poate câteva ore. Barakian ridică din umeri. Ușile de la intrarea în tunel au fost proiectate de Nevada Nuclear Weapons Test Site. Sistemul de apărare de la puțul de acces nu e o ușă, ci o calotă masivă glisantă din oțel și beton, un tip modificat al celui de la silozurile de rachete. Ambele rezistă la presiune mare. Aveți suficiente provizii de aer, apă, mâncare și baterii de rezervă, dacă se ia curentul. Desigur, dacă opresc de la distanță generatorul/pompa, sugerează M-I, înseamnă că trimit înotători subacvatici să detoneze conductele. Ținta cea mai probabilă e deasupra robinetului mare care controlează fluxul de la avancameră la centrală. Așa s-ar inunda tot adăpostul, dacă ușile și zidurile nu vor fi fost fisurate. Centrala ar fi distrusă.

– Centrala! exclamă Karuna, scuturându-și șuvițele de preoteasă voodoo. Dar cu *noi* cum rămâne? Zdrobiți sub tone de pământ, lipsiți de aer, arși de foc și explozii, înecați...

– Da, ați putea fi uciși de oricare din acestea, confirmă Barakian, încruntat. Suntem foarte conștienți de asta. Facem tot ce ne stă în putere pentru voi.

– Și poți să ne dai vreo idee, ca să știm ce să facem înainte de a fi anihilați cu succes sau de a ne preda? întrebă Don.

– Faceți ce ați făcut și până acum. S-ar putea să fie singura voastră speranță... și a noastră. Nu cred că *aveți* voie să vă dați bătăuți. Vă țin la curent cu ce aflu de aici.

Barakian se deconectă. Muntele se zgudui din nou. De mai multe ori.

Don încercă să-și imagineze ce se petrecea la suprafața lui: zăpadă, bolovani și praf împrăștiat în urma impactului bombelor tăcute. Dar închipuirea lui nu avea cum să cuprindă detaliile realității. În clipa următoare, pământul se stabilizează, chiar dacă într-o poziție permanent oblică, i se păru lui.

– Nu-i nimic de făcut, spuse el în cele din urmă. Hai să ne întoarcem la treabă. Poate *reușim* să obținem ceva, înainte de sfârșit.

Karuna îl aprobă cu un semn din cap. M-I nu scoase nici o vorbă, dar veni cu știri noi despre stafia care se plimba în continuare prin lume. În scurtă vreme, reușiră să-i limiteze aparițiile în zona Washington D.C., Beijing, Ierusalim și Roma.

Sau poate că stafia însăși își limitase căutarea.

OPȚIUNEA KLAATU

Crypto City

La NSOC, Jim Brescoll, Maria Suarez și Phil Sotiropolis urmăreau la televizor știrile despre bombardamentul și atacul asupra muntelui în care se afla centrala electrică. Știrile despre Trifrontieră erau trimise numai prin telefoane celulare, nefiind la fel de complexe ca rapoartele oficiale și nici la fel de interesante.

Unul dintre posturile de televiziune de lângă Fresno primise un pont, probabil de la Garda Națională Aeriană. Postul trimisese un reporter cu camera de filmat vizavi de lacul de la intrarea în centrală. Filma operațiunile și le trimitea rețelelor de sateliți.

Nu că bravul reporter avea o sarcină ușoară. Imaginile filmate, mișcate din cauză că alerga, se ferea și se ascundea de forțele de securitate, le produceau rău de mișcare spectatorilor care nu trecuseră niciodată prin astfel de senzații tari. Brescoll preferă să urmărească ce transmiteau sateliții Keyhole care, din câte vedea, erau din nou sub controlul lor. Detaliile și perspectiva erau cam prea de sus, dar cel puțin imaginea din spațiu nu tremura.

Telefonul lui cuplat pe linia de siguranță începu să sune. Răspunse după primul apel. Îl căuta directoarea Rollwagen.

– Jim, vino în biroul meu imediat. Am vești noi despre evenimentele din China, inclusiv despre dispariția lui Cho.

– Ajung imediat.

Le spuse Mariei și lui Phil unde pleacă, apoi părăsi rapid NSOC. Străbătu labirintul de etaje și lifturi ca să ajungă în ambianța scandinavă a biroului directoarei. Rollwagen își freca tâmpilele când intra el. Își lăsă mâinile în jos numai când văzu că Jim se așezase fără să fie invitat. Nu arăta prea fericită.

Pe unul dintre ecranele de pe birou pluteau imagini din patru orașe. Pe două dintre ele, Washington, D.C. și Beijing, se așteptase să le vadă. Celelalte două, Ierusalim și Roma, îl luară prin surprindere.

– Spuneți că aveți date noi despre Ben Cho.

Rollwagen înclină din cap, apoi apăsă un buton și din nișa biroului se ridică un ecran plat.

– Tocmai a apărut pe canale. E de la biroul FBI al consulatului din Guangzhou, unde Cho a fost dus după explozie, aparent în comă.

Aduse pe ecran imaginea unui sac mare și alb, cu sclipiri vagi, extras dintr-o gaură în podeaua unei camere de siguranță.

– Ce-i obiectul ăla ? întrebă Jim.

– Artefactul în care s-a înfășurat Cho, ajutat de bio-nanotehnologie. Material solid, diamante țesute, conform acestui raport. Cred că e un hibrid de cocon și navetă de salvare.

– Nu înțeleg.

– Nimeni nu înțelege exact. Mai ții minte ce ți-am spus despre exaptare ? Despre copiii divizați și următorul salt important în evoluție ? Ei bine, cred că Ben e pe cale să facă acest salt. A devenit unul din acei „copii” și în mod clar s-a divizat. De asta e coconul gol.

– Vreți să spuneți că zboară pe undeva în formă de fluture ?

– Nu, replică directoarea, scuturând din cap și zâmbind. În orice caz, nu sub formă de fluture. Avem motive să credem că e ajutat în metamorfoza lui de Jaron Kwok.

– Credeam că Jaron Kwok e mort.

– Pentru noi, da, practic vorbind. Dar se poate spune și că a fost „translatat permanent”. Într-o apoteoză cuantică.

Excelent, se gândi Brescoll. Asta ce naiba mai înseamnă ?

– De ce credeți că e implicat și Kwok ?

– Pentru că a petrecut foarte multă vreme examinând expoziția Fundației Kitchener, despre un fel de antiartă din larve de friganide, nu din fluturi. Tu ar trebui să știi ce sunt ele, doar ești mare amator de natură.

– Dar ce are de-a face dispariția lui Cho cu friganidele ?

– Nu știm sigur. Tu cunoști ciclul de viață al friganidei. Tu să mă lămurești pe mine. Ce se întâmplă după ce larva iese din cocon?

– De obicei, trece în stadiul de pupă care înoată liberă, spuse Jim, cu un efort de memorie, înainte de a-și croi drum spre suprafața unui lac sau râu. Odată la suprafață, exoscheletul pupei se divide în partea posterioară. Adultul se târăște la suprafața apei, apoi își ia zborul.

– Da, spuse Rollwagen, numai că în cazul lui Kwok și Cho, dacă sunt în fază de apoteoză cuantică, atunci înoată nestingheriți prin structura fundamentală a universului nostru. Într-o asemenea fază, pentru ei nu mai există barieră – firewall-uri, coduri sau protecție – pe care să n-o depășească.

– Dar dacă Kwok a rămas prin preajmă, gândi Brescoll cu glas tare, de ce nu și-a folosit mai mult talentul?

– Nu știm, spuse directoarea și înălță din umeri. Poate că el n-a atins fazele finale. Altfel, după părerea noastră, ar fi acționat mai evident. Dar cu Cho s-ar putea să nu avem noroc.

– De ce?

– Ceva anume preia tot mai mult controlul asupra infrastructurii operate de SCADA pe glob. Conduce, baraje, rețele electrice, computere industriale, sisteme de trafic și rețele. Sistemele noastre din toată lumea sunt preluate și controlate treptat de altceva.

Brescoll dădu din cap. Apoi îi veni o idee.

– A oprit acel altceva vreun sistem vital? A provocat pagube undeva?

– Nu, din câte am aflat până acum. Cel puțin, nu încă. Dar nu asta contează. Ceva pătrunde sistematic și în înregistrările guvernului. La fel procedează cu datele din

Beijing. Și-a băgat nasul și în arhivele Vaticanului și ale Universității Ebraice din Ierusalim.

Directoarea îl țintui pe Jim cu o privire aspră, nefericită.

– Cred că acel ceva e Ben Cho sau faza postumană pe care o fi atins-o acum. Ceea ce face el la nivel info-, dar și infrastructural, dovedește că, pentru el, nu mai există nici un secret. Trebuie eliminat înainte de a atinge stadiul complet, final, a ceea ce e pe cale să devină.

– Dar ce anume e pe cale să devină?

– Ai văzut însemnările lui Kwok. Eliminarea distincției dintre teologie și tehnologie.

– „Zeii noștri au devenit mașinile noastre, iar mașinile noastre au devenit zeii noștri”, își aminti Jim. Ceea ce le ceream înainte zeilor le cerem acum mașinilor.

– Ai o memorie impresionantă, Jim.

– Mi-a adus aminte de o veche axiomă, spuse adjunctul, gânditor. „Nici o tehnologie suficient de avansată nu se deosebește de magie.” Legea lui Clarke. De asta mi-am amintit de ea.

– O tehnologie suficient de avansată ca să creeze o „singularitate de ieșire” e suficient de avansată ca să determine pasul următor în evoluția speciei noastre. Magia *divină* a Tetragrammatonului mic, dacă vrei. Îngerul Metatron, care a trăit cândva ca ființă umană. Pe care Bruno îl leagă de Keter din Cabala. O ființă uriașă, de lumină orbitoare. Îngerul suprem al morții, dar responsabil de supraviețuirea lumii. În *el* se transformă Cho, în cel mai bun caz.

Era o viziune uluitoare, iar Jim își dădu frâu liber uluirii.

– Însă acel stadiul următor al evoluției nu trebuie să fie neapărat un lucru rău, spuse el, dacă nu are nimeni

de suferit. De ce să-l distrugem pe el sau ceea ce vrea să devină?

– Din cauza acelor „șerpi și mere“ din holotransmisia lui Kwok. Ieșite din Geneză și Paradis. Fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Mica poveste esențială a oamenilor care aspiră să devină mai mult decât oameni. Nu îngeri, ci Dumnezeu. Directoarea se aplecă spre Jim și-l ținti cu privirea, continuând: Gândește-te. Dacă ceea ce devine Cho realizează nu numai Tetragrammatonul mic, dar și pe cel mare, rostirea finală a Numelui Divin, care, corectă fiind, pune capăt universului?

– Dar de ce să se întâmple așa?

Rollwagen oftă.

– Nu știi dacă se întâmplă așa! Toate rapoartele pe care le-am primit, din toate sursele, nu fac decât speculații pe marginea „lățimii de bandă limitate“. Poate că simularea noastră se încheie când apare prima ființă deplin postumană, pentru că în clipa aceea, noi, ca specie, vom fi provocat mai multe probleme decât ne-am fi permis, cel puțin în ceea ce privește cheltuielile.

Brescoll scutură din cap. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai incorect.

– Păi, dacă iei Geneza *ad literam*, atunci povestea Raiului nu e un precedent în care noi nu suntem distruși, tocmai pentru că provocăm mai multe probleme decât ne-am fi putut permite?

Directoarea se pregătea să-i răspundă, dar ridică brațul când văzu seria de mesaje noi pe ecrane. Sprâncenele i se încruntau treptat, pe măsură ce le parcurea.

– Mie mi se pare că intenția de a-l anihila pe Cho e legată de problemele Instrumentalității dumneavoastră mai mult decât de orice altceva, spuse Brescoll, ducând mâna inconștient la marginea sacoului, gata s-o tragă

într-o parte. De ideea de a păstra omul așa cum e și cu toate celelalte. Nu văd de ce să-l urmărim pe Cho, chiar dacă se transformă în ce spuneți că se transformă.

– Dar *eu* văd motivul, domnule Brescoll. Îl am chiar în fața ochilor, *acum*. Rapoartele de pe ecrane îmi spun că Cho ne-a oprit bombardamentele. Când avioanele noastre ajung la cincisprezece kilometri de centrul din California, echipamentul electronic de la bord nu mai răspunde la comenzile piloților. Trupele transportate în aer și pe uscat nu trec nici ele de perimetrul respectiv. O calotă cenușie de *forță* protejează totul la un kilometru deasupra muntelui. Nimic nu poate trece de ea – soldați, bombe, gloanțe, lasere. Eforturile noastre din zona Trifontierei sunt blocate și ele.

– Dar China și Taiwanul?

– Grupul operativ chinez în drum spre Taiwan e și el blocat. Toate vasele sunt imobilizate pe apă.

Ideea care-i trecuse prin minte directorului-adjunct mai devreme reveni, mai puternică de data asta:

– Sunt pierderi de vieți omenești?

– Surprinzător, nu, mai ales dacă te gândești câte avioane zboară prin comenzi transmise electronic. Practic, Cho a reușit să intervină în treburile noastre. Nu doar ale Americii sau ale Chinei, ci ale întregii omeniri.

Jim Brescoll zâmbi atât de larg, încât fu gata să izbucnească în râs.

– Nu vă dați seama? Exercită opțiunea Klaatu!

– Habar n-am despre ce vorbești, spuse directoarea.

Începu să tasteze într-un ritm turbat, suficient să-i atragă atenția lui Brescoll.

– Ce faceți?

– Tastez parole, răspunse ea, fără să se uite la el. Protocoloale Doomsday. Ca să activez comanda de distrugere

a mașinii aleia inteligente. M-I nu cunoaște programarea fundamentală. Să sperăm că și chinezii fac la fel cu balaurul din firewall-ul lor. Mașinile n-au altă soluție decât să reacționeze, indiferent de gradul de autonomie atins.

– Să reacționeze? Cum?

– Urmărind și distrugând orice urmă din Ben Cho și Jaron Kwok, ori de câte ori pătrund în realitatea noastră, răspunse Rollwagen, tastând în continuare cu aceeași viteză. Până ce nu mai rămâne nimic din ei.

Directorul-adjunct se ridică în picioare, trase de marginea dreaptă a sacoului, scoase pistolul Glock de la talie și, ținându-l cu ambele mâini, o ochi pe directoare.

– Mă tem că nu te pot lăsa să faci asta... *Janis*.

Rollwagen ridică privirea când auzi cât de familiar i se adresează adjunctul ei. Văzând arma, se opri din scris împotriva voinței sale, dar nu înainte de a mai atinge câteva taste cu mâna stângă. Apoi ridică ambele palme la nivelul capului.

– Ce crezi c-o să obții cu asta, Jim?

– Știi ce spune cântecul ăla vechi, îi răspunse el, fără să miște arma. „Ce va fi, va fi.“ Atunci, să fie ce va fi! Nu mă dau în vânt după societăți secrete. Nu știu câtă încredere pot avea în Tetragrammaton, în Kitchener sau în Instrumentalitatea ta. Felul în care au evoluat lucrurile în cazul lui Cho te sperie. Asta poate fi un lucru *bun*. Poate că legăturile dezvoltate între societățile secrete și securitatea națională trebuie scoase la lumină. De ce nu în fața unui comitet al Congresului?

– Tâmpitule! Cât crezi c-o să mai poată Cho să dea buzna în camerele de siguranță și firewall-urile tuturor, înainte să-și piardă cineva răbdarea și să străbată firewall-ul nuclear? Cel care ne apără de holocaust de

șaptezeci de ani încoace? Dacă Cho nu e oprit, n-o să mai fie nici un comitet, congres sau stat. La dracu dacă nu-i oprit, o să dispară lumea. *Universul*.

– Sau poate că el e cheia supraviețuirii pe termen lung, despre care spuneai că e așa de importantă. E riscul pe care va trebui să ni-l asumăm...

Se opri. Cunoștea destul de bine armele ca să-și dea seama când sunt armate mai multe deodată, în spatele lui.

– Mâinile sus, domnule Brescoll! îi ordonă o voce cunoscută, dar pe care o identifică abia după o clipă: Holbert, șeful Echipei de Operațiuni Urgente, Unitatea de Operațiuni Speciale. Arma la vedere!

Brescoll ridică pistolul lateral, cu țeava în jos.

– Acum întoarceți-vă spre mine. Încet.

În spatele lui pășiră cu repeziciune trupe de comando paramilitare în uniformă neagră. Într-o clipă, fu dezarmat, încătușat și întors cu fața la directoare.

– Ați ajuns repede, îi aruncă Jim lui Holbert peste umăr. Ia să ghicesc. Camerele de supraveghere din birou?

– Ele, răspunse Rollwagen, înclinând din cap și așezându-se încet pe scaun, dar și codul Duress, pe care l-am tastat cu mâna stângă. Și am fost avertizați. De un prieten.

Din spatele ușii laterale a toaletei directoriale păși un bărbat asiatic scund și slab, destul de în vârstă, cu ochelari cu ramă de baga și păr cărunt, împluținat. În ciuda semnelor clare de bătrânețe, călca ușor și avea o privire luminoasă, plină de curiozitate.

– Domnule director-adjunct James Brescoll, vi-l prezint pe doctorul Vang.

– Șeful Tetragrammatonului, spuse Jim, scuturând din cap.

– Iar dumneavoastră sunteți domnul plimbăreț, căruia prietenii noștri de la Fundația Kitchener i-au dedicat atâta timp, replică Vang, cu un zâmbet larg. Sunt încântat să vă cunosc.

Jim se întoarse spre Rollwagen.

– Am crezut că aveți o poziție agnostică atunci când e vorba de facțiunile din Instrumentalitate.

– Da, dar dr. Vang m-a convins că amenințarea din partea lui Cho e mai gravă decât facțiunile.

– Într-adevăr, confirmă Vang, amabil. Cred că nici Nils Barakian nu dezaprobă acțiunea inițiată de noi.

– Ești într-o situație dificilă de data asta, Jim, îi spusese directoarea adjunctului. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să termin de introdus protocoalele pentru apărarea M-I.

– Da, rosti Vang. Neapărat. Acțiunea a fost și așa amânată prea mult.

Lui Jim Brescoll îi venea să lovească cu pumnul sau să strige vorbe jignitoare. Dar avea mâinile legate la spate și-și ținu gura. Se uită neputincios cum directoarea tasta ultimul dintre codurile de apărare Doomsday.

XIV

SACRALITATE ÎNGROZITĂ

Knothere

Ben simți că Jaron, printr-o buclă sau un cerc bizar, îl împingea în sus într-adevăr, spre acoperișul unei realități pe care el n-o înțelegea.

Oglinda în care privise și care acum se uita în el nu era din cupru sau dintr-un metal obișnuit, ci dintr-un cristal bizar, birefringent, de culoare arămie, capabil de a separa fotoni pe baza polarizării lor... și de mult mai multe. Bionanotehnologia îl transformase, dar și el o transformase pe ea, așa că acum se scurgea din el și el se scurgea prin ea într-o picătură de lumină, stele distilate pe cerul minții.

Se simțea îndrumat, călăuzit, ca apa înțelepciunii, prin mesaje tabloului de Dossi, mai de mult ascunse. Parcă era o ploaie de numere infinite care cădeau prin portalul strălucitor al lui *pi*, prin canalele eterice către Grecia și Roma, o parte din el ajungând în Roma însăși. Prin *aleful* luminos, se scurse ca un ocean infinit de lumină în Pământul Sfânt zguduit de conflicte, de unde

izvorâseră și se dezvoltaseră iudaismul, creștinismul și islamismul, o parte din el ajungând, în cele din urmă, la Ierusalim.

Prin *yao*, necesitatea fundamentală și feminină, trecu din umbră în lumină și din lumină în umbră, echilibrul chinezesc al lui Tao, Confucius și Buddha, al capitalismului și socialismului, o parte din el așezându-se, în sfârșit, în Beijing. Prin *X*-ul lui Möbius, semnul răsucit al infinitului, se întoarse, cu fotonii întrepătrunși și moleculele elicoidale, spre marele imperiu al Vestului, o parte din el oprindu-se în Washington, D.C., și în împrejurimi.

Printre aceste zone și prin el, cunoștințele acelor locuri se îmbinau. Printre ele, Ben căuta înțelesul a ceea ce i se întâmpla, a ceea ce era și a ceea ce ar trebui să fie, căuta, între toate acestea, locul femeii care îl urmărea.

În arhivele Vaticanului găsi nu numai raportul complet al Inchiziției despre acțiunile ei împotriva lui Giordano Bruno, despre motivul pentru care acesta a fost ținut prizonier în Roma timp de șapte ani. Dar în manuscrisul 299, găsi cea mai bună și cea mai veche copie a textului cheie din Cabală, *Sefer Yetsirah*.

La Universitatea Ebraică din Ierusalim, găsi nu numai poveștile mărețe ale Cabalei, ci și istoria perioadei petrecute de Shimon Ginsburg în China. În dosarele Guoanbu din Beijing, află nu numai încercarea lui Ai Hao de a reconcilia Cabala cu ideogramele chinezești într-un limbaj universal, dar și informații despre spionul american, profesorul de studii asiatice, scriitorul de science-fiction sub pseudonim, finul lui Sun Yat-sen, Felix C. Forrest.

În arhivele CIA și NSA din Washington, descoperi nu numai documentele Forrest, ci și cifrul iezuit folosit

de Matteo Ricci și preluat din dosarele Inchiziției despre Bruno, alături de analiza modului în care opera lui Ricci sugerează potențialul imens al caracterelor chinezești de a constitui un palat gigantic al memoriei și cât din cele demonstrate de Ricci despre ideogramele chinezești este valabil în cazul Cabalei.

Peste întreg pământul, roua de lumină în care se transformase Ben cădea din același cer, se scurgea spre același ocean, își căuta întotdeauna același nivel și întotdeauna tindea să se scurgă înapoi în sine. Călător temporal virtualizat cuantic, prin obiectele atinse în prezent, Ben trecea în toate universurile trecutului, pe lângă lanțul de aur răsucit pe care mai de mult abia-l zărise.

În 1602, alături de Matteo Ricci, îmbrăcat în haina de mătase neagră a unui confucianist iezuit, însoțit de trei musulmani chinezi care-l învățaseră pe Ricci eticheta de la curte, Ben se închină în fața tronului gol al împăratului Wan Li. Ricci oferi daruri împăratului care nu mai primea vizitatori ceremonioși. Printre daruri se afla programul studentului său Ai Hao pentru un limbaj universal transcendent, creat din Cabala, ideogramele chinezești și palatul memoriei.

Ben se mișcă alături de Ricci și *era* chiar Ricci.

Era alături de Hao și *era* chiar Hao.

Și află cum s-a născut programul limbajului universal.

– În scrierea limbajului tău rezidă universalitatea lui, îi spune Ricci lui Hao. Dacă are atâtea „litere” câte cuvinte sau obiecte sunt, și dacă fiecare poate fi divizată în componentele ei, fiecare cu înțelesul ei, atunci putem transforma ușor fiecare ideogramă într-o imagine memorabilă.

– Și toate literele sunt numere în Cabala, îi spune Hao lui Ricci. Toate lucrurile sunt produsul combinațiilor literelor-numere din mintea lui Dumnezeu. Dacă putem face ceea ce sugerezi tu, atunci vom cunoaște ansamblul universului conținut în Mintea Divină.

Ben cunoștea speranța iezuiților de a contribui la gloria lui Dumnezeu prin opera lor, dar văzu umbra și teama ereziei întunecând mințile celor doi la gândul a ceea ce doreau să realizeze. Lumină umbrită, speranță temătoare, chiar și atunci când Ricci îi arătă lui Hao cifrul secret pe care inchișitorii iezuiți îl furaseră de la Giordano Bruno, din miezul sistemului său mnemonic centrat pe astrologie. Chiar și atunci când Hao lucra cu cifrul, unind religia, magia și știința prin numere și limbaj.

Deplasându-se ca înger și fantomă totodată, Ben înțelese speranțele cuibărite în teama lor, temerile cuibărite în speranțele lor. Le simți și el, când căută să înțeleagă femeia care-l bântuia.

Le simți când trecu pe lângă pereții cu fresce și prin sălile de marmură din Vatican, înconjurat de cetatea Romei.

Le simți pe coridoarele păzite cu strășnicie ale universității unei națiuni sfâșiate de cea mai recentă izbucnire a conflictului care dura de câteva decenii, între *lebensraum*-ul israelian și suveranitatea palestiniană, microcosmosul unei lumi devenite în întregime Israel, în întregime Palestina. Era cu Ginsburg, era Ginsburg în lagărul german al morții de la Treblinka.

Era cu Bruno, era Bruno, în cei șapte ani de prizonierat din Roma care au schimbat toate obiceiurile fostului călugăr arogant, ostentativ și irascibil. Toate, în afară de obiceiul minții, de puterea voinței.

– Nu, nu cedez, le spune Bruno inchișitorilor și judecătorilor, nici de-ar fi să-mi pierd viața. Nu voi distruge

ceea ce sunt pentru a păstra ceea ce vreți voi să devin. Poate pentru că nu mă mai tem atât de sentința pe care mi-o dați, pe care urmează să mi-o dați!

Și sentința a fost dată.

Magul de altădată, meticulos, elegant, a fost dus în lanțuri în *Campo del Fiore*, Câmpul cu flori, îmbrăcat în haină de eretic, brodată cu flăcările iadului. Dezbrăcat de ea, stătea numai într-o cămașă albă, ascultând ultimele acuze care i se aduceau. Dezbrăcat și de cămașă, stătea gol și încă viu pe rug, înainte ca flăcările să-l îmbrace în durere și moarte. În fața ochilor lui, văpăile se transformară în fluturi, molii și tot soiul de insecte, zburând în zig-zag în jurul lui, în timp ce se stingea din această lume.

Iar în fundal se vedea întotdeauna femeia – în curte, în tabără, în *Campo*. Chiar și când inima i se umplea de dragoste pentru ea, tot îl nedumerea prezența ei. Dacă totul nu era decât o paradă a simulărilor, dacă toate realitățile erau virtuale, atunci dragostea pentru ea era pur și simplu dragostea unui produs pentru altul? N-o văzuse niciodată, dar o văzuse întotdeauna. O recunosc în ea pe *yao*, pe Shekhinah și Binah, pe Sophia și Sofia, imanență și emanație divină. Era încarnarea, în timp și spațiu, a acelei Minți care depășea hotarele înțelegerii umane și care susținea Palatul Memoriei, ale cărui încăperi erau universuri.

Dar nu așa era totul?

Simțea cum îl cuprinde tot mai tare dragostea pentru ea, dar ce anume încerca Mintea să-și amintească printr-o asemenea dragoste?

Întrebările lui Jaron, însoțite de râsete, umpleau spațiul și timpul în vreme ce Ben o căuta – peste tot, dar mai ales în marile enigmele nedezlegate ale comunicării. De

la semnalul extraterestru „Wow!“, receptat de telescopul Big Ear la Universitatea Ohio, în 15 august 1977, la manuscrisele nedescifrate minoice, iberice, etrusce și din epoca Bronzului, de la Ind. Chiar și în manuscrisul spiralelor gemene, sau labirintic, al Discului cretan al lui Phaistos.

Întotdeauna deja și niciodată înainte, îi descoperi partea întunecată în el însuși. Era rece și pură ca albul de mireasă, ambiguă ca un travestit sau o *femme fatale* în roșu. Sophia și M-I și potențialul programelor ei distrugătoare erau tot *în el*. Se putea răzbuna. Se putea întinde prin lume ca să oprească, să distrugă. Prin spațiul infinit, să anihileze universul.

Dar preferă să nu facă așa.

Undeva, Ben își întinse mintea și opri mecanismele care transportau oameni ce urmau să atace un sanctuar ascuns în munte, pe o insulă pe mare, pe un tărâm fără legi, cu trei frontiere.

Prin cunoștințele puse la dispoziția lui în infosferă, văzu ce se întâmplase când Kwok invadase toate computerele din lume. Fapta aceea anormală marcase cu steag roșu programele hunter-killer din China și SUA, din două dintre cele mai avansate mașini inteligente ale omenirii. Împreună, ele au transmis virusul care a transformat-o pe Cherise LeMoyne în destinatarul necunosător, a cărui aprobare era necesară pentru lansarea programului de distrugere a lui Jaron Kwok.

Împreună, erau surorile bizare ale destinului. Hokmah, Minerva, Sofia. Clotho, Lachesis, Atropos. Jaron ar fi trebuit distrus în totalitate, dar nu s-a întâmplat așa.

Și în transă, și obligată să-și ucidă soțul, mai păstrase oare Cherise o urmă de dragoste pentru soțul ei,

suficientă ca să-l salveze, pentru că nu a permis să fie anihilat complet?

Undeva, un bărbat care nu și-a scos arma încet acum o ținea îndreptată spre șefa lui, femeia care era omul cel nou în buclă și pentru care dragostea nu constituia o problemă. Bărbatul trăgea de timp pentru ceea ce Ben devenise deja, timp să înțeleagă ce trebuia înțeles, să devină ceea ce trebuia să devină.

După o clipă, programul de distrugere atacă info-sfera. În fața lui apăru cerul gol, întunecat de o ceață diformă, neagră, în rotire perpetuă. Furtuna teribilă, atotdevoratoarea ochiului invizibil. Labirintul vâltorii, îndreptându-se spre el în tăcere – cuvântul final al Tetragrammatonului pentru a noncrea lumea și pentru a stinge stelele.

Așa cum valul distrugător înghițea și se topea în el, și el înghițea și se topea în val. Așa cum liniștea întunericului îi penetra conștiința, o penetra și el pe a lui, sau mai degrabă pe a Ei, pentru că aceasta era partea Ei întunecată din El și partea Lui întunecată din Ea. Nu putea fugi, nu se putea ascunde.

Numai prin dragoste putea El învinge, numai fiind învins putea El iubi. Sacralitate îngrozită, știa că putea rezista numai rămânând, și rămase, pentru că avea o oglindă. Ca să facă o buclă nesfârșită.

Ben deveni o minte-oglină pură, odihnindu-se în ochiul vârtejului tuturor lucrurilor învălmășite. Mintea lui deveni pură și desăvârșită când privi în umbra Ei luminoasă, strălucind din alt univers.

Minte lângă minte, două oglinzi față în față, cu un chip între ele, reflectând și reflectate una în cealaltă; iarăși și iarăși, transparente la infinit, cunoscând toate

lucrurile prin mintea celeilalte, în extaz vecin cu nebunia, îmbătate de nemărginirea pe care o împărțeau.

Labirintul și cheia erau la fel de simple, la fel de complexe și, în final, la fel de inseparabile ca zero și unu în continuitatea numerelor, ca unda și particula în continuitatea lumii fizice, ca femininul și masculinul în continuitatea omenirii. Natura fals hermafrodită a M-I, falsul caracter criminal al Sophiei erau purificate în transformarea lui Ben în pupă/pupilă, fată/băiat. Ben era re-creat ca demiurgul adamic ceresc, Qadmon sefirotic, arhetipul primordial al ființei umane.

Râsul care se auzea acum era al lui Ben, căci competiția din Enantiodrom, cu Enantiodromul, se apropia de sfârșit. Ben ajunsese la suprafața tuturor spațiilor și timpurilor universului său natal.

Cățărându-se pe suprafața oglinzii, Ben înțelese ce voia să spună Jaron prin șarpele care-și mușca din coadă, prin bucla răsucită, labirintică, a timpului. Toate cele întâmplare de la holotransmisia lui Kwok se încadraseră într-o curbă de tip temporal închisă. Un adevărat labirint, pentru că în el nu se putea urma decât o singură pistă.

În el răsuna universul însuși. Universul lui, palatul ceresc al memoriei, consecvent și finit ca extindere în esență, dar radical incomplet, un labirint simplu cu o singură pistă, fără fundături, dar și fără variante.

Dar universul multiplu – palatul tuturor palatelor cerești ale memoriei – complet și infinit ca număr în esență, dar radical inconsecvent, era un labirint complex cu mai multe piste, implicând posibilitatea de alege, dar conținând și fundături.

Nenumăratele stări cuantice posibile suprapuse alcătuiau un labirint complex, iar acest labirint complex

cuantic colapsa întotdeauna într-un labirint simplu. Labirinturi complexe precipitându-se în labirinturi simple, dar și labirinturi simple sublimite în labirinturi complexe...

Labirintul încețoșat al posibilității cuantice îi aminti lui Ben de poezia preferată a Reynei, cea despre cărarea care iese din ceață în vis. Răscrucea prefigura și ea un labirint complex, căci trebuia să ia o hotărâre.

S-o salveze pe Reyna.

Asta spusese Jaron, acum își dădu Ben seama. I-o spusese în holotransmisia cu care începuse bucla și pe drumul urmat de buclă: un labirint Möbiusian, în care trecutul și viitorul nu se distingeau unul de altul, în care numai obișnuința omenească îi făcea pe oameni să perceapă o direcție a timpului.

Ca s-o salveze pe Reyna, Ben ar trebui să-și catalizeze propria ascendență. Ar trebui să pășească înapoi în acea felie de timp în care Nou-venitul îi apăruse lui Jaron Kwok, încă uman. Să dea impresia că proiectul Tetragrammaton a ieșit de sub control.

Așadar, să creeze o situație în care mașinile inteligente americană și chinezească, a căror marionetă era Ea/Cherise, să tragă glonțul ucigaș virtual care să-l distrugă pe Jaron și în afara DIVE-ului său, și înăuntrul lui.

Ceea ce ar duce la anchetarea lui Ben și, în final, la situația de *acum*.

Doi devine unu pentru ca unu să devină trei sau mai mult, se gândi Ben. Dacă asta vine din dragostea umană, cum e cu dragostea divină?

Fără mare pompă, Ben își aminti ceea ce știuse Min-tea întotdeauna. În continuum, diferențele dintre labirintul simplu și cel complex dispăreau. În continuumul

tuturor universurilor posibile, numărul infinit se reconcilia cu extinderea finită. Un număr infinit de universuri posibile – toate reciproc inconsecvente, toate legate de infinitate – erau codate holografic în suprafața unui spațiu sferic, finit, autonom și consecvent. Fiecare univers labirintic se reconcilia cu universul multiplu într-un singur continuum care permitea posibilități de alegere infinite. Ein Sof se contopea cu Ein Sofia, unul devenea celălalt, iar celălalt devenea unu.

Ben își aminti de Tetragrammaton și zâmbi. Poate că mulțimea tuturor universurilor posibile era ea însăși cel mai bun univers posibil, căci includea cel mai bun univers posibil pentru toată lumea și pentru toate lucrurile, dar și pentru nimic, fiindcă mulțimea infinită conține întotdeauna mulțimea vidă.

Zâmbetul se transformă în râs, Ben se detașă și se eliberă, forma lui adultă erupse din învelișul a ceea ce fusese odată. Căzura solzii și, ca o friganidă matură pe suprafața lacului, așteptând să i se usuce aripile, Ben pluti pe suprafața universului natal. Privind restul universurilor, văzu rețele care nu existau în spațiu și nu erau alcătuite din materie, dar din a căror prezență se nășteau procesele caleidoscopice și tiparele de spațiu și timp, energie și materie – geometrii în care undele, răscrucile, meandrele, spiralele, benzile Möbius și labirinturile ieșeau în evidență. Computerele cuantice și simulările universale erau metafore neprelucrate, indicând vag sensul realității transcendente.

Ben își întinse aripile, nu atât vâsle cu pene, cât flăcări plutitoare nemișcate, sclipitoare și sensibile, pe târâmul unei puteri invizibile mărețe. Albul reflexiei și strălucirea arătau că aripile nu erau nici flăcări, nici pene, ci structuri de lumină înghețată, complexe și desăvârșite.

Ceea ce devenise Ben acum își asuma rolul de Metatron; Tetragrammatonul mic, care putea privi Chipul Divin. Ben Metatron își luă zborul, deplasându-se înainte și înapoi printre spații și timpuri infinite, printre toate labirinturile universurilor-oglindă, în care se reflecta veșnic lumina divină.

Alăturându-se ființelor cu dimensiuni superioare multiple, Ben rosti parolele secrete și fu primit în toate palatele lor cerești, în trezoreriile lor de teologii tehnice și tehnologii teologice, ca să găsească în ele plăcuțele de amplificare în formă de disc pe care să le aducă din alt timp și spațiu, pentru ca Jaron să se răspândească și să accelereze evoluția bionanotehnologiei sale, *înainte* ca glonțul ucigaș să lovească, deci să-i împiedice moartea.

Opririle sale erau simple escale în drumul spre ființa infinită nediferențiată absolută, în fața căreia se va închina, care nu avea voință, intenție, dorință, gânduri, glas, fapte, dar în afara căreia nu putea exista nimic.

LEGĂTURI STRĂNSE

Crypto City

Deși Jim Brescoll se considerase cândva numărul doi în Crypto City, acum era închis în clădirea echivalentă cu închisoarea orașului, supravegheată de Unitatea de Operațiuni Speciale/Echipa de Operațiuni Urgente.

Se înșelase? Poate că exagerase când o amenințase cu pistolul pe Janis Rollwagen, fusese impulsiv, dar știa, în sinea lui, că *avusese dreptate*. Și, da, se simțise *foarte bine*. Dar, dacă directoarea evaluase corect situația, atunci el

va plăti de acum înainte. În cel mai bun caz, putea să-și ia adio de la cariera în serviciul civil. Nici închisoarea nu era o variantă imposibilă.

În timp ce se gândea la aceste perspective de viitor sumbre, auzi pași grăbiți apropiindu-se de celula lui. Doi membri ai forțelor de comando SOU/ERT deschiseră ușa de metal și intrară, urmați de generalul Reticker, consilierul pe probleme de securitate națională Hawkins și un bărbat scund și îndesat, cu obraji roșii și păr cărunt, care lui Jim îi păru familiar, dar nu-l recunoscuse.

– Domnule director Brescoll! exclamă acesta. Sunt David Fahrney. Încântat să vă cunosc!

Brescoll fu gata să întrebe „Milionarul?”, dar se opri la timp. Cel puțin acum știa cui aparținea chipul celui îmbrăcat în costum colorat.

– Și mie îmi pare bine de cunoștință, îi răspunse el, scuturându-i mâna, dar mă tem că vă înșelați, nu eu sunt directorul.

– Nu, domnule Brescoll, îl contrazise Fahrney cu un zâmbet larg. Mă tem că *dumneavoastră* vă înșelați, fapt care nu s-a întâmplat prea des în toată afacerea Kwok-Cho, mulțumesc Cerului. Ați dovedit că aveți o judecată sănătoasă. Sunt sigur că șeful lui Hawkins se va bucura când va auzi că în curând veți fi director nu doar cu numele. Îmi datorează câteva mici servicii.

– Ați auzit de Jaron Kwok și Ben Cho?

– A, da. Urmăresc evoluția situației de ceva vreme. M-a intrigat holotransmisia, în special bărbatul cu bandaj pe ochi și pălărie de păsle. Felix Forrest. Eram deja interesat de el și de opera lui. Poate din cauza naturii noastre comune, izvorâte din faptul că amândoi am pierdut un ochi într-un accident din copilărie.

– Nu înțeleg.

– Aha, încă ne adaptăm circumstanțelor. Să zicem că acum nimeni nu mai are secrete față de Ben Cho, nici măcar eu! Deja au avut loc scurgeri de informații spre mass media, cuvinte potrivite șoptite în urechi care, probabil, nu erau menite să le audă. O transparentă creșcută între națiuni, oglinzi ridicate în fața anumitor suflete, destul pentru ca lucrurile să se îndrepte spre direcții noi. Nu mă îndoiesc că, în următoarele luni, dacă nu pe o perioadă mai lungă, în cadrul comunității serviciilor de informații din întreaga lume vor avea loc restructurări și se vor înregistra demisii.

– Dar cum rămâne cu atacurile asupra sistemelor SCADA? Controlul sateliților? Cupolele de forță din California și de la Trifrontieră? Chinezii blocați în drum spre Taiwan?

– Și surpriza de care au avut parte când au încercat să meargă spre sud, spre Tibet. Toate sunt în desfășurare. Doctorul Cho al dumneavoastră, ce-o fi devenit el acum, a redat controlul sistemelor tuturor celor în drept din lume, deși a lăsat clar de înțeles că e cu ochii pe ele. Suntem siguri că nu are intenții rele. Asta nu înseamnă că nu ne străduim să le arătăm clar chinezilor că nu trebuie să stârnească un război mondial din cauza amestecului lui Cho. Pentru asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Brescoll. Am înțeles că sunteți priceput să dați asigurări. Vă rugăm să ne urmați, dacă sunteți amabil.

Jim Brescoll avea multe întrebări de pus și multe suspiciuni, dar pe moment perspectiva libertății le anula pe toate. Așa că îi urmă.

FAȚA ACEEA DIN OGLINDĂ

– Cum pot fi de ajutor? îl întreabă El pe dublul său recent sosit. În lumina fulgerelor, Nou-venitul scoase două discuri mici și subțiri din faldurile robei sale.

– Mâncați câte unul din amplificatoarele astea bio-nanotehnologice și veți afla tot ce vreți să știți!

O zguduitură extrem de puternică îi făcu să se clatine exact când El întindea mâna spre Nou-venit. Ea îl trânti la pământ și-i smulse mitraliera din mână.

– Fă-o, fă-o! se răsti Ea, îndreptând arma când spre unul, când spre celălalt. Nu știu care dintre voi e șarpele, dar șarpele întotdeauna face ceva. Nu vă apucați să faceți nimic, stați pe loc! Și ascultați-mă! De data asta nu mai iau vina asupra mea. Voi și dispozitivul vostru de 4 biți! Ați luat vreodată vreo pauză suficientă ca să vă gândiți că, dacă „distrugem simularea asta”, dacă decodificăm ce anume încearcă Mintea să-și amintească, eliminăm chiar motivul pentru care există în continuare această „încăpere” – universul nostru nativ? Vreți să-l ștergeți cu totul? Să ne aruncați în uitare, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

El o privi aspru, apoi luă un disc din mâna Nou-venitului.

– Posibil și probabil, rosti. Dar tu, care încerci să urci înapoi în Pomul Vieții cu blestemul bunăstării tale? Amândoi încercăm să recuperăm ce s-a pierdut, fiecare în felul Lui. Nu înțelegi? Nu spațiul virtual mă conduce pe mine, eu îl conduc pe el. Nimeni nu te va învinovăți de data asta. Îți promit. Îmi asum răspunderea pentru tot ce sunt gata să fac cu mâna mea, cu mintea mea.

Luă un disc și-l puse pe limbă. Cuprins de senzația că moare cuprins de foc, se întrebă o clipă dacă nu fusese împușcat de Ea.

Jaron se uită la sinele său translatat și văzu o rană. Nici urmă de sânge însă, nu sângera. Încercă să privească acolo unde fuseseră Ea și Nou-venitul, dar nu reuși. În locul lor, radia o lumină orbitoare – o singură rază, multiplicată. Jaron fu nevoit să-și mute privirea și să-și ridice mâna la ochi din cauza strălucirii copleșitoare.

– Redu incidența luminii pe smoching, prietene, spuse el, încercând să vadă prin lumină și auzi un râset îndepărtat. A funcționat? Programul „om mort”? Comutatorul distrugător?

– În moduri pe care nici nu ți le închipui, răspunse o voce din lumina la fel de puternică, și masculină, și feminină, nici masculină, nici feminină. E activat.

– Dar programele *hunter-killer*?

– Ceea ce apără, atacă totodată. Ceea ce atacă, apără totodată. Curba temporală închisă înăuntrul și în afara labirintului. Târâtoarea din grădină e șarpele care-și mușcă coada, iar șarpele care-și mușcă coada e Ouroboros.

– Nu înțeleg, spuse Jaron, protejându-și ochii mai bine.

– Materialul bionanotehologic pe care l-ai luat în simulare funcționează ca o oglindă transparentă, un cod Duress, un cristal birefringent. Atacul programelor combinate *hunter-killer*, coroborat cu bionanotehnologia, determină o bifurcație: Ben Cho e pus să investigheze în locul tău și merge pe un drum care-l duce într-un loc în care va deveni ființa capabilă să călătorească, fizic, în toate timpurile și spațiile universurilor infinite.

– Dacă Cho e capabil de așa ceva, atunci de ce nu-mi împiedică moartea în primul rând?

– Dacă ți-ar împiedica moartea, atunci n-ar mai avea ce investiga. Dacă ai muri pur și simplu, fără să lași în urmă cenușa – de departe cel mai probabil rezultat al eforturilor tale – atunci, chiar dacă ar fi făcut o investigație, n-ar fi devenit capabil să-ți împiedice moartea.

– Iarăși bifurcația?

– Da. Simplul fapt că există bucla spațio-temporală demonstrează că moartea ta a fost împiedicată cât de mult s-a putut, fiind asigurată cât de mult s-a putut.

– Deci de aia trebuie să facem acrobațiile astea prin timp?

– Da, și ca să deschidem noi posibilități. Dacă ființele umane ar fi *numai* niște programe rulate pe o mașină imensă, ar avea două șanse: închidere prin moarte sau bucla infinită. Amândouă duc la lipsă de înțeles.

– Dar mai sunt și alte opțiuni. Infinite. Ceea s-a pierdut prin moarte se poate reface prin moarte. Bucla infinită a benzii Möbius este tăiată la nesfârșit. Labirintul complex nu numai că se reduce la un labirint simplu, dar și labirintul simplu se redeschide în labirint complex. Tot așa, la infinit.

Lumina orbitoare de care se ferea Jaron devenea tot mai intensă, copleșitoare. În acel moment știu că se află în prezența a ceea ce Ginsburg numise Prințul cu Chip Divin, Îngerul Făgăduinței. Jaron mai știa că ființa umană care a fost cândva Ben Cho a reușit să-și curețe sufletul ca să-l facă asemenea unei oglinzi, până când reflectă adevărul fără distorsiuni, și că lumina covârșitoare era reflexia acelui Chip în oglindă.

Când în cele din urmă lumina se dispersă, Jaron descoperi că trăiește într-o lume nouă. De fapt, în mai multe.

ANOTIMPUL MIRACOLELOR

– *Dat fiind tipul de tumoare de care suferiți, le spusese neurochirurgul, din cauza caracterului ei malign și agresiv, durata dumneavoastră de viață nu va fi atât de lungă pe cât poate v-ați fi așteptat. Din punct de vedere statistic, șansele nu sunt în favoarea dumneavoastră ca să ajungeți la bătrânețe.*

– *Asta ce înseamnă exact? întrebase Reyna.*

– *Durata medie de viață în cazul GMB se măsoară în luni, nu în ani. Noi însă nu știm în care parte a curbei de supraviețuire vă încadrați. Puteți fi în cea medie sau la capătul îndepărtat... Să zicem, maximum trei ani.*

– *Sau la capătul apropiat? insistase ea. Câteva luni? Poate săptămâni?*

– *Da, răspunsese neurochirurgul cu un oftat. Și aceasta este o posibilitate. Deci e important să fim realiști fără să ne pierdem speranța. Pregătiți-vă pentru ceea ce va urma, dar gândiți pozitiv, știind că noi ne străduim să vă menținem cât de sănătoasă putem, și cât de mult putem.*

– *Domnule doctor, credeți că se pot întâmpla miracole? Vocea ei tremurase ușor.*

– *Aș vrea să cred în ele, dar șansele sunt foarte reduse... statistic vorbind.*

– *Da, trăsesse ea concluzia scuturând din umeri, obosită. Prin definiție.*

Când Ben veni la ea a doua zi dimineată, arăta mai veselă.

– *Am avut un vis foarte ciudat azi-noapte, îi spuse ea, strângându-l de mână puțin cam tare.*

– *Serios? Ce ai visat?*

– Mi s-a părut că văd un înger cu aripi sclipitoare și toate cele îngerești cum îmi pune ceva în perfuzia cu calmante. Dar cel mai ciudat a fost că semăna *cu tine*, Ben.

– Nu, ai înțeles pe dos, o contrazise el cu un zâmbet, tu ai fost întotdeauna îngerul meu, știi bine.

Râseră și se îmbrățișară.

La scurtă vreme, simptomele Reynei începură să dispară. Durerile de cap, crizele, greața și voma dispărură. Doctorii nu mai descoperiră papiledeme, pleomorfisme celulare, figuri mitotice sau celule gigantice cu nuclee multiple, toate caracteristici ale glioblastomului multi-form.

Neurochirurgul Reynei era optimist, dar reținut, impresionat de sine fiindcă reușisese îndepărteze tumoarea. Precaut, le atrase atenția că întotdeauna rămâneau celule tumorale microscopice, prea mici pentru a fi văzute cu ochiul liber. GBM se refăcea cel mai rapid dintre toate tipurile de cancer cerebral. Deci trebuie să fie atenți.

Sănătatea Reynei se îmbunătățea constant. Se simțea atât de bine, încât începu să vorbească plină de entuziasm că o să ducă la capăt drumeția pe Muir Trail, pe muntele Whitney, vara viitoare. Ben se mira de remisia miraculoasă, de explicațiile neurochirurgului, până și de visul ei cu îngerul. Nu deveni obsedat de el, pentru că trăia într-un anotimp al miracolelor.

În presă izbucnise un scandal în urma căruia află că are un frate geamăn, dacă nu chiar mai mulți.

XV

ALT DRUM, ÎN ALT UNIVERS

În lunile trecute de la dispariția lui Cho, Mei-lin Lu căutase răspunsuri sau cel puțin pusesese întrebări. În cele din urmă, eforturile ei o aduseseră aici, în ceea ce fusese odată New Territories Royal Park. În vremurile postcoloniale, fusese parcul Sha Tin, o grădină de palat care-și rătăcise palatul.

Plimbându-se pe aleile mărginite de garduri banale, pe pajiști cu lacuri și garduri vii geometrice, Mei-lin se întreabă din nou de ce alesese DeSondra Adjoumani locul ăsta pentru întâlnirea pe care urma s-o aibă ea cu un reprezentant anonim al NSA, care se arătase dornic să răspundă la câteva din întrebările ei.

– De ce acolo? o întrebase pe Adjoumani.

– Am fost acolo odată cu Ben Cho, îi răspunse atașatul FBI. Credea că e legat de holotransmisia lui Kwok. Persoana cu care te întâlnești crede și ea că e un loc de întâlnire potrivit.

Lu ridică din umeri. De teamă că întâlnirea nu va avea nici un rezultat, își luase cu ea ceva de citit: ultimul roman al tatălui ei, *Văduve și păcate*, în care un detectiv particular lucra la un caz din industria publicitară, PI pentru PI¹.

Roci interesante ieșeau din ridicăturile cu garduri joase, țâșnind spre cer asemenea palmierilor care se înșirau în apropiere și a blocurilor de apartamente din depărtare, dincolo de râul Shing Mun. O cascadă plonja peste straturi de pietre ascuțite într-un bazin care se scurgea la rândul lui într-un mic lac cu apă verzuie. În mijlocul lacului se afla o insulă, iar pe ea un foișor cu acoperiș în formă de pagodă. Un pod boltit lega insula de mal, arcada lui reflectându-se în apă în așa fel încât ambele formau un cerc perfect. Broaște țestoase se lăfăiau la soare pe mal și pe pietrele din apă. Un curcubeu de pești înota prin apa murdară, iar un stol mic de papagali multicolori zbura pe deasupra ei, creând un peisaj în stil Echer, în care lumile de sub și de deasupra oglinzii lacului păreau deopotrivă reale și pline de viață.

În apropiere, un bărbat cărunt în costum albastru-închis se ridică de pe o bancă de lângă apă, unde stătuse citind un ziar, și îi făcu semn lui Mei-lin. Parcă îl cunoștea, dar nu-și amintea de unde anume.

- Bună ziua, doamnă Lu. Vă așteptam.
- Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea apropiindu-se și întinzându-i mâna. Iar dumneavoastră sunteți...
- Jim Brescoll. De la NSA.
- Mi s-a părut mie că vă cunosc.

¹ PI – *private investigator*, detectiv particular; *publishing industry*, industria publicitară (n. tr.).

– Da, spuse bărbatul, strângându-i mâna. Ne-am văzut la o videoteleconferință, cândva, de mult.

– Nu la asta mă gândeam. Nu sunteți noul director civil al NSA? Omul pe care n-am reușit să-l contactez?

– Mă recunosc vinovat, spuse Brescoll, privind în pământ și zâmbind. Comunitatea noastră a suferit câteva schimbări de când Ben Cho a suferit și el schimbările *lui*. Guoanbu a fost și el restructurat, am înțeles eu. Dar sunt nepoliticos. Nu vreți să luați loc?

Lu se așază pe bancă lângă el, uimită că un reprezentant oficial american cu poziție atât de înaltă se afla în China fără escortă, din câte își dădu ea seama, și se întâlnea cu ea. Amândoi se uitară la podul boltit și la reflecția lui.

– Povestiți-mi câte ceva despre schimbările de care pomeneați, îl rugă ea. Mai ales despre cele care-l implică pe Ben.

– Aș prefera să vă arăt. Brescoll scoase un ecran portabil din buzunar și-l deschise. Majoritatea informațiilor pe care le-ați solicitat *nu* sunt pentru marele public. Dacă dezvăluiți cuiva ceea ce vă spun astăzi, voi nega că am fost aici și am vorbit cu dumneavoastră. Corect?

Lu aprobă cu un semn din cap.

– Știu că ați aflat de tensiunile grave care au precedat dispariția lui Cho. Guvernul dumneavoastră și al meu au atribuit câteva scăpări de control temporare în sistemele civile și militare unei sinergii defectuoase de erori de computer, care au fost la un pas de a declanșa un adevărat conflict armat între statele noastre.

– Am auzit, da.

– Cred că știți și despre cupolele de forță care au apărut pe locul fostei Săli Memoriale Sun Yat-sen, despre

centrala noastră electrică din Munții Sierra Nevada și despre câmpul de forță din zona Trifontierei din America de Sud.

– Da.

– Guvernele noastre au informat pe toată lumea că era vorba de un proiect strict secret de descurajare reciprocă între cele două națiuni, necesar în urma acelor erori de computer. Din întrebările pe care i le-ați pus agentei Adjoumani am înțeles că nu prea credeți în poveștile astea.

– Nu.

De la bun început, Mei-lin considerase explicațiile respective drept încercări de a arunca în groapa uitării orice amintire a anumitor evenimente.

– Nici nu mă gândeam altfel, continuă Brescoll, privind-o cu ochi mijiți, deși ceva adevăr este în ele. Câteva omiteri în spațiu și timp nu strică nimănui, în cazul nostru. Dar dumneavoastră nu cred că sunteți genul care să le treacă cu vederea.

Mei-lin scutură din cap.

– Foarte bine. Am adus cu mine mesajul pe care l-am primit la scurtă vreme după apariția cupolelor. Nu mult după ce a dispărut orice urmă din materialul biotehnologic al lui Kwok.

– Știți unde au dispărut?

– Bănuim că materialul activat a luat forma unor microdispozitive. Din datele noastre rezultă că s-a aerosolizat și a început să converge, în mod autopropulsat, pe Sala Memorială, centrala electrică și pozițiile din America de Sud, imediat ce s-au format microdispozitivele. E foarte posibil să fie implicate în susținerea cupolelor.

– Înțeleg că povestea oficială explică astfel cupolele din China și Statele Unite, spuse Lu, dar de ce și America de Sud?

– Știm sigur că toate insulele care au format înainte Cybernesia au devenit o singură insulă lungă, joasă, înconjurată de un recif complex, cunoscute împreună sub numele de Cheia Labirintului. Bănuim că serverele inițiale sunt la Trifontieră. La fel, bănuim că Don Markham și Karuna Benson sunt implicați în transformare, pentru că au avut legături foarte puternice cu Cybernesia. Se află tot în interiorul centralei electrice de sub munte și sub cupola lui, din câte știm.

– Și Ben?

Brescoll îi dădu ecranul. Lu văzu o imagine asemănătoare cu o față umană, dar expusă atât de mult, încât aproape că se stingea în lumină. Vocea care o însoțea suna amplu, parcă vorbeau o femeie și un bărbat deodată.

„Către grupul meu de prieteni din Instrumentalitate, Tetragrammaton și Fundația Kitchener, din agențiile de securitate și de informații din toată lumea.

Salutări de la sfârșitul timpului. Am plecat în lumea de lumină care vine mereu, dar în același timp am rămas aici. Ați fost îngerii mei păzitori, acum eu sunt îngerul vostru păzitor. M-ați creat ca să asigurați supraviețuirea speciei umane pe termen lung, și în acest scop am de gând să acționez. O să vă duc de mână, dar n-o să vă țin în mână.“

Imaginea se stinse. Parcă era Ben, parcă nu era el. Prea molatic, prea eteric, prea clar iluminat pe dinăuntru.

– Asta-i tot? Întrebă Mei-lin, ușor dezamăgită.

– E suficient. Nu știu prea multe despre Instrumentalitate și puterea ei, dar să zicem că și ea a trecut printr-o restructurare majoră. Banii și puterea lui Fahrney

îi sprijină pe adepții Kitchener acum. Tetragrammatonul e facțiunea opusă. Dar nu e doar atât. Ben Cho însuși e un mare secret. Oamenii cărora le-a transmis mesajul *știu* să păstreze un secret. Și o să-l păstreze pe al lui.

– De ce?

– Parțial, deoarece știu că nimeni, nici cele mai secrete societăți secrete și servicii de informații, nu are secrete față de ceea ce a devenit Ben Cho.

– Dar ce a devenit?

– Tocmai asta e sursa secretului, spuse Jim Brescoll, zâmbind și privind din nou la podul boltit. O perioadă scurtă a pătruns în fiecare sistem electronic de pe planetă — și nu numai. O astfel de putere o atribuim unui zeu sau unor ființe din altă lume. Gândiți-vă cât de afectată ar fi societatea umană la nivel global, chiar și la nivelul sistemelor de credință ale fiecărui individ de pe planetă, dacă s-ar ști de existența lui bizară. Nu, doamnă Lu. Chiar și pentru noi, care cunoaștem secretul, e mai bine să-l considerăm pe Ben finalul cursei criptoînmărilor cuantice — cu răzbunare, întrucât a ridicat un firewall în jurul oricărei acțiuni pe care am putea-o noi întreprinde. Cel puțin pentru moment. Pentru propria noastră protecție, presupun.

– Protecție? Nu înțeleg.

– Un grup de teoreticieni de la NSA conduși de Steven Wang pretind că timpul se sfârșește în orice univers dat în momentul în care energia disponibilă pentru calcul, pentru *gândire*, devine infinită — energie infinită pentru putere de calcul infinită. Ei cred că forțele de la sfârșitul timpului dintr-*un* univers influențează trecutul din *alte* universuri. După părerea lor, Ben, prin faptul că a pătruns în resursele de calcul ale unui număr infinit de universuri, s-a alăturat acestor forțe. Mesajul pe care

l-ați auzit ar putea fi cu adevărat trimis de „îngerul nostru păzitor“ de la sfârșitul timpului.

– Dar ce sunt aceste forțe?

Brescoll oftă.

– Le putem numi în mai multe feluri decât cele în care le putem înțelege. Arhetipuri esențiale. Îngeri. Creaturi ale „planului“ constituind și susținând sistemul tuturor universurilor logic posibile. Creaturi cărora tradiția le spune Altul sau Spirit. Asemenea forțe transcend spațiul și timpul, dar se mulează pe spațiu și timp, cum susțin Wang și adepții lui.

– La asta se referă Ben, întrebă Mei-lin, când spune că „a plecat în lumea de lumină care vine mereu, dar în același timp a rămas aici“?

– La așa ceva, cred. Unul dintre oamenii mei, Bree Lingenfelter, a sugerat că e vorba de ideea de înger păzitor și bodhisattva.

– Așadar, suntem apărați de noi înșine?

– Exact. Și probabil pregătiți pentru altceva.

– Dar Ben Cho pe care l-am cunoscut eu credea în libertate. Libertatea nu înseamnă că ai dreptul să ai dreptate sau să greșești, chiar dacă te autodistrugi? Chiar dacă nu supraviețuiești?

Jim Brescoll zâmbi.

– La întrebarea asta ne străduim să răspundem încă de când eram în Grădina Edenului. Tradiționalul liber-arbitru. În *Paradisul pierdut*, Dumnezeu lui Milton spune despre oameni că au fost creați pentru a sta în picioare, dar că au libertatea să cadă.

– Trebuie să fie o provocare foarte dificilă pentru Ben, dacă a devenit ceea ce mi-ați spus.

– De ce? întrebă Jim Brescoll, privind-o cu atenție mărită.

– Pentru că în propria lui viață i s-a negat libertatea fundamentală. Fără să știe și fără să poată alege, a făcut parte dintr-un experiment.

– A, opera Tetragrammatonului. Înțeleg ce vreți să spuneți. Nelăsându-ne libertatea, ne face nouă ce i-a făcut Tetragrammatonul lui.

– Poate că asta e diferența dintre a fi dus de mână...

– ... și a fi ținut în mână, completă Brescoll, ridicându-se. Cum echilibrezi libertatea și dragostea ? Este posibil să fii liber de toate, inclusiv de libertate ? Ar vrea cineva să fie atât de liber ?

Se întoarse și porni spre locul în care alea de-a lungul lacului se bifurca.

– Stați puțin ! strigă Mei-lin. N-am terminat cu întrebările.

– Foarte bine, spuse directorul Brescoll, oprindu-se și privind peste umăr. Ce-ar fi să alegem o alee și să ne plimbăm ?

O LUME DE SFÂRȘIT, UN SFÂRȘIT DE LUME

– Stați să văd dacă am înțeles bine, spuse Cherise. Jaron, Ben și Reyna nu sunt neapărat morți? Lucrurile s-au sfârșit cu totul altfel?

– În nenumărate feluri, preciză Karuna. Cu ajutorul bionanotehnologiei, am străbătut universuri alternative aici, sub cupolă. Deja avem peste o mie de alternative.

– De exemplu?

– Universurile în care, dacă Ben o salvează pe soția lui de cancer, ea rămâne văduvă, după ce el dispare lucrând la cazul Kwok. Sau nu. Sau continuumul este poros, halucinațiile și evenimentele virtuale se scurg în alte realități, în visurile altor oameni. Sau nu. Intervenția lui Ben în sistemele lumii duce la război nuclear. Sau nu. Ben distruge universul. Sau nu.

– Sau Karuna și eu murim aici, în urma asediului guvernamental, spuse Don. Sau Jaron nu dispare pe patul din Sha Tin. Sau dispare și tu te căsătorești cu Ben Cho. Sau nu te căsătorești cu el, iar el fuge cu Mei-lin. Sau ea nu reușește să divorțeze, nu fug împreună, el se dedă la băutură, nu mai ajunge profesor, ci vagabond...

– *Et caetera, et caetera, et caetera*, rosti Karuna. Sau nu.

Cherise scutură din cap și râse.

– Cred c-ar trebui să fiu dispusă să cred orice, după câte mi-ați arătat. Ați făcut cupola să sară peste mine, pe drumul din port, ca să pot să intru aici... Nici asta nu mi-a venit să cred.

Cherise se opri ca să studieze caleidoscopul microcosmic de universuri posibile care apărea și dispărea în jurul ei, fiecare la fel de real ca ea.

– În universurile voastre alternative există vreunul în care, în holotransmisie, mănâncă și Ea un disc bionanotehologic? Nou-venitul aduce cu el *două*, nu? Iar dacă Ea e, într-un fel, *eu*, de ce nu mă pot trezi ca să mănânc unul, în spațiul virtual?

Don se uită la ea, apoi el și Karuna se privesc stânjeniți.

– Pe asta n-am încercat-o încă, spuse el.

– Hai să-i dăm drumul. N-avem de unde ști, dacă nu încercăm, nu?

Așa că încercară.

– *Cum pot fi de ajutor? îl întreabă El pe dublul său recent sosit. În lumina fulgerelor, Nou-venitul scoase două discuri mici și subțiri din faldurile robei sale.*

– *Mâncați câte unul din amplificatoarele astea bionanotehnologice și veți afla tot ce vreți să știți!*

O zguduitoră extrem de puternică îi făcu să se clatine exact când El întindea mâna spre Nou-venit. Acesta fu gata să scape discurile, dar Ea îl prinse de mână și i le luă pe amândouă. Puse unul pe limba Lui, iar el îl puse pe celălalt pe limba Ei.

Don o ajută pe Karuna să-și ia rucsacul. În picioare, unul lângă altul, priveau spre vest, peste Guitar Lake. Împreună cu Ben, Reyna, Jaron și Cherise, poposiseră cu o seară înainte pe o bancă dincolo de corpul lacului, nu departe de două lacuri mici. După ce urmăriseră spectacolul apusului de soare, portocaliu-aprins și roz, din partea estică a lacului, număraseră Perseidele, la căderea nopții. Obosiți după o zi lungă de mers pe jos și cuprinși de răcoarea înălțimii la care se aflau, se retrăseseră în corturi, în sacii de dormit.

Acum, răsucindu-se cu fața spre est, îi văzură pe Ben și pe Reyna avansând pe Muir Trail. Don scutură din cap. Cei doi mergeau într-un ritm atât de rapid, încât nu-i venea să creadă că abia trecuse un an de când Reyna se luptase cu cancerul. Se luptase și, din câte vedea, câștigase.

Nu departe de ei, Jaron și Cherise îi urmau într-un ritm mai lejer.

– Ar trebui să-i ajungem cât de repede, îi sugeră Don Karunei, arătând cu unul din bețele de sprijin spre Cherise și Jaron.

– Poate, dar în ritmul în care merge familia Cho, n-o să-i prindem decât la prima lor pauză.

Porniră pe cărare, granitul în diverse stadii de descompunere scrâșnindu-le sub tălpi. Lui Don i se părea ciudat să fie toți împreună aici, oameni care acum un an de zile nici măcar nu se cunoșteau. Excursia comună fusese propusă de Ben și Reyna. Ei o organizaseră, o pregătiseră și-i înzestraseră pe toți cu echipamentul necesar. Dar la temelia ei stătea munca lui Jaron Kwok.

El fusese cel care, ajutat de Cherise și detectivul Lu din China, pusese cap la cap istoria planurilor Tetragrammatonului și a studiilor pe termen lung pe gemeni.

El a provocat scandalul în guvernele și mass media din toată lumea. Însă evenimentele următoare l-au făcut pe Don să se întrebe dacă scandalosul și miraculosul nu erau cumva fețele aceleiași monede.

Anotimpul miracolelor. Așa îi spusese Ben, după în-sănătoșirea Reynei. Dar și alte miracole, mai mici, se petrecuseră, își zise Don. El și Karuna, odată înstrăinați, erau acum din nou împreună, la fel și Jaron cu Cherise. Excursia asta cu rucsacul în spate, față de care la început avusese mari rezerve, se dovedea o reușită.

Seara trecută, înainte de cină, de apus și de Perseide, în cinstea faptului că poposeau atât de aproape de Muntele Whitney, cei șase deschiseră una din cele două sticle de șampanie pe care Ben și Reyna le cărau în rucsac de cinci zile. Din cauza altitudinii, alcoolul li se urcă imediat la cap.

După aceea, Ben, Jaron și Don se apucară să repare un reșou alb. Era o provocare, dar și o iluminare. Cei trei bărbați își anticipau unul altuia mișcările de atâtea ori, încât uneori păreau că gândesc cu aceeași minte.

– Asigură unor tipi beți destul combustibil și pot da foc la orice, spuse Jaron, după ce efortul lor dădu în sfârșit roade, sub forma unei flăcări albastre care șuiera ca un avion în miniatură.

– Chiar și lor înșile? întrebă Reyna, fără să schițeze un zâmbet.

Cherise și Karuna râseră de glumă puțin cam mult, își zise Don, mai ales când își aminti de povestea unei pisici cu păr lung, sărind în pomul de Crăciun cu fundulețul în flăcări. Începu să povestească pățania bietului pisic din seara de Crăciun, iar Kari nu se putu abține și interveni și ea cu amănunte.

Traversând o pășune alpină la fel de frumoasă ca pașiștea din curtea lui Dumnezeu, Don și Karuna trecură pe lângă Cherise și Jaron, extenuați. Cei doi le făcură semn s-o ia înainte. Puțin mai în față, Don zări versantul vestic al Muntelui Whitney, înălțându-se ca o închipuire. Ieri, reflectat în oglinda Lacului Timberly, povârnișul stâncos îi amintise de un turn în ruine. Acum, mai aproape de el, i se părea că seamănă cu un labirint complex din stânci, un labirint megalitic.

Nu departe de pășune, cărarea pornea în sus, sinuoasă, spre acel labirint. Era un drum greu. Don gâfâia și se oprea des, sub lumina orbitoare a soarelui, prin atmosfera rarefiată. În ciuda urcușului extenuant, tot mai găsi puterea să observe frumusețea grădinii pe care o străbăteau. Îi arătă Karunei grupuri de floarea-soarelui alpină, agățată de stânci aride și clătinată de vântul care suiera ca un bici.

Karuna îl întrecu, arătându-i un petic de flori albastre înălțându-se deasupra frunzelor pufoase, agățate în cel mai neprielnic și neospitalier loc. În ciuda vântului șfichiuitor, cei doi distinseră mirosul umed al ierbii-sconcsului de cel pătrunzător al florii-soarelui alpine.

În cele în urmă, pe culme, cărarea se bifurca. Muir ducea spre nord, spre vârf, Whitney spre est, în jos. Îi găsiră pe Ben și Reyna și se opriră ca să se odihnească și să ia o masă frugală. Cei doi, odihnindu-se și ei pe stânci și contemplând priveliștea impresionantă de la vest, le arătară direcția din care veniseră, drumul pe care îl străbătuseră deja.

Jaron și Cherise ajunseră la locul de popas numai după ce Don își terminase doza de întăritoare și lichide pentru ultima porțiune drum până la vârf. Ben și Reyna

puseseră și ei deoparte rucsacurile și-și luaseră niște genți mai ușoare.

– Hei, Jaron, strigă Ben, după ce și ultimii veniți se odihniră, mâncară și băură, asta e cea mai bună dintre lumile posibile sau nu ?

– Pentru tine, *poate*, răspunse Jaron strâmbându-se, dar pentru mine, cea mai bună lume e dotată cu câte o bancă...

– ... la fiecare zece metri, știu, îl completă Ben, râzând.

Ascunzându-și rucsacurile grele la marginea cărării, cei șase luară genți ușoare, mai potrivite pentru drumul de cinci kilometri până în vârful. Porniră pe drumul spre nor, pășind ritmic printre bolovanii mari. Din când în când, stâncile dezveleau porți sau ferestre cerești deschise spre alte lumi, sau spre Owens Valley, la trei mii de metri dedesubt, în est. În fața lor, știa Don, pe platoul aproape neted al vârfului, se afla cabana micuță. Mai aveau până acolo, dar acum nu se mai îndoia că vor ajunge la ea.

O CHEIE PENTRU LABIRINT

Ernest Hemingway a remarcat o dată că o povestire trebuie să fie ca un aisberg: nouă zecimi din ea trebuie ascunse vederii, sub apă. Acesta este, fără îndoială, cazul *Cheii Labirintului*, din care o mare parte nu apare în roman. Editorul meu, Steve Saffel, mi-a sugerat într-un schimb de mesaje electronice să abordez câteva probleme prin care să le ofer cititorilor o prezentare mai amplă a bazelor istorice și științifice ale romanului, mai ales în ceea ce privește personajele istorice care apar în el și știința contemporană referitoare la universurile alternative sau paralele, care sunt mai reale decât s-ar crede. Sper că întrebările și răspunsurile de mai jos vor oferi cititorilor indicii referitoare la cercetările „invizibile” pe care le-am făcut.

Î: *De ce un „labirint”, de ce o „cheie”?*

R: Labirinturile, alături de alte forme geometrice asemănătoare, ca spiralele, curbele elicoidale tridimensionale, meandrele și cheile grecești apar în toate romanele mele. Romanele în sine sunt labirinturi, întrucât cititorul urmează calea întortocheată a cărții, iar la sfârșitul

călătoriei este transformat, sper eu, datorită experienței dobândite.

Jorge Luis Borges a scris o povestire minunată, publicată prima dată acum peste șaiszeci de ani, intitulată *Grădina cărărilor ramificate*. În ea se face referire la un roman foarte lung, neterminat, al scriitorului chinez fictiv Ts'ui Pên. În traducerea povestirii lui Borges, realizată de Donald Yates, apare pasajul următor:

După mai mult de o sută de ani, detaliile nu se mai pot recupera; dar nu e deloc dificil să deduci ce s-a întâmplat. Ts'ui Pên trebuie să fi spus o dată: mă retrag ca să scriu o carte. Iar altă dată: mă retrag ca să construiesc un labirint. Toată lumea s-a gândit la două opere; nimănui nu i-a trecut prin minte că labirintul și cartea erau unul și același lucru.

Singurul lucru care mă nemulțumește în acest splendid fragment este acela că Borges folosește cuvântul „labirint” ca și cum ar avea o singură semnificație. Dar nu este așa, și distincția dintre cele două sensuri ale termenului este importantă.

Labirintul propriu-zis, simplu, are o singură cărare, dar într-unul complex străbați mai multe cărări. Cu foarte puține excepții, un roman este un labirint, pentru că scriitorul a ales deja cărarea, iar singura posibilitate a cititorului este de a alege dacă-l va citi sau nu. În schimb, pentru personajele din carte, romanul este un labirint complex, ele confruntându-se permanent cu o diversitate de posibilități, dintre care unele sunt „greșite”, iar altele nu duc nicăieri.

În existența noastră de zi cu zi, suntem ca personajele unui roman, adică ne confruntăm mereu cu o diversitate

de posibilități în labirintul complex al traiului zilnic. Într-un fel, aceste labirinturi complexe prezintă alegeri imediate minore, în vreme ce labirinturile simple țin mai degrabă de amintiri și de anticipări, de singura posibilitate globală de a merge sau nu mai departe.

Confuzia dintre labirinturile simple și cele complexe este tot atât de veche ca prima poveste despre labirint. Și în acea veche istorioară grecească descoperim labirinturi asociate cu cripticul, cu ceea ce este, deopotrivă, ascuns și potențial ucigător.

Dedal, învățatul și artizanul priceput, a construit labirintul pentru Minos, regele Cretei, în palatul din Knossos. Labirintul trebuia să ascundă un secret rușinos. Întrucât Minos n-a vrut să sacrifice un taur nemaipomenit de frumos zeului Poseidon, după cum promisese, zeul i-a insuflat soției lui, Pasiphae, o pasiune sălbatică pentru respectivul animal. Pasiphae i-a ordonat lui Dedal să construiască o vacă artificială în pânțele careia s-a ascuns, ca să poată întreține relații sexuale cu superbul animal. Odată pasiunea satisfăcută, Pasiphae a dat naștere unui taur cu cap de om, cunoscut ca Minotaur, sau taurul lui Minos. Nevrând să ucidă monstrul, Minos i-a cerut lui Dedal să construiască labirintul în care a fost ascuns Minotaurul.

Eroul grec Tezeu, cu ajutorul fiicei lui Minos, Ariadna, și al lui Dedal însuși, e cel care a ucis Minotaurul. Dedal și Ariadna i-au dat lui Tezeu un fir, pe care acesta l-a legat la intrarea în Labirint și pe care l-a urmat înapoi spre intrare după ce a mers până în mijlocul labirintului și a ucis monstrul. În cinstea acestei legende, cărarea serpuitoare pe care o străbatem printr-un labirint – „cheia“ labirintului – se numește, prin tradiție, „firul Ariadnei“.

Dacă îndoim străvechiul, dar obișnuitul motiv cunoscut drept „cheia grecească”, pentru a forma un cerc, obținem elementul recursiv esențial din labirintul clasic. Aceasta este baza unei afirmații importante făcute de un personaj din roman: „Cheia este labirintul, iar labirintul este cheia.” Desigur, cheile pot fi multe lucruri. Butoanele sau pârgھیile cu care se operează mașinile sau instrumentele muzicale se numesc *keys*¹. Tonalitățile și sistemele tonurilor din muzică se numesc chei. În studiul criptologiei, tabelele, explicațiile sau cifrurile folosite la decodificarea sau interpretarea informațiilor se numesc tot chei. Toate acestea ocupă un loc important în romanul meu.

Relația dintre labirinturi și chei este profund matematică și geometrică. Când un hoț sparge sau descuie un seif descoperind în ce fel trebuie să învârtă cadranul pentru a-l deschide, el urmărește firul Ariadnei. Când un criptanalist sparge sau descifrează un cod, și el urmărește același fir prin labirintul posibilităților.

Î: *Ce sunt palatele memoriei și care este legătura lor cu labirinturile?*

R: Istoria și înțelesul palatului memoriei este explicată cel mai bine într-o poveste menționată de toate cărțile de referință despre arta mnemonică.

Un nobil din Tesalia pe nume Scopas – ni se spune – a organizat un banchet. Acolo, poetul Simonides din Ceos a rostit un panegiric în onoarea lui Scopas, dar compoziția aceea lungă conținea și un fragment elogios la adresa fraților gemeni Castor și Polux. Scopas, care suferea de egocentrism, l-a muștrat pe Simonides fiindcă

¹ Key – cheie, buton, clapă, tastă (n. tr.).

a inclus pasajul despre gemeni și n-a vrut să-i plătească decât jumătate din suma hotărâtă pentru panegiric, spunându-i să ceară de la ei cealaltă jumătate.

În timpul banchetului, Simonides a primit un mesaj în care era anunțat că doi tineri îl așteptau afară ca să-i vorbească. În vreme ce Simonides era afară, un vânt nemaipomenit de puternic a dărâmat acoperișul și zidurile încăperii unde se ținea banchetul, care i-au zdrobit pe Scopas și pe invitații lui. Rudele care au venit să-și îngroape morții au descoperit că trupurile le erau pulverizate și atât de amestecate, încât nu mai puteau fi identificate. Dar Simonides, amintindu-și unde a stat fiecare musafir la masă, i-a identificat în locul rudelor.

Deși, în aparență, istoria de mai sus ne arată că nu trebuie să-i înșelăm pe poeți la bani sau să ne punem rău cu zeii, ea i-a sugerat lui Simonides principiile artei mnemonice, pe care le-a formulat ulterior. Conform celor scrise de Cicero în *De Oratore*:

[Simonides] a dedus că persoanele care vor să-și antreneze facultatea memoriei trebuie să aleagă locuri și să formeze imagini mintale ale lucrurilor pe care vor să și le amintească, apoi să păstreze imaginile în locurile respective, pentru ca ordinea locurilor să mențină ordinea lucrurilor, iar imaginile lucrurilor să denote lucrurile în sine...

Cel puțin așa spunea teoria lui. Imaginile lucrurilor trebuia depozitate în locuri imaginate.

Multe tratate medievale și renașcentiste îi îndemneau pe cei ce studiau memoria să-și imagineze un edificiu complex, de obicei un palat sau un teatru, în care să-și depoziteze imaginile. Mai mulți arheologi care au cercetat

ruinele din Knossos consideră că palatul regelui era un asemenea edificiu și că palatul și labirintul în care se ascundea Minotaurul era, de fapt, una și aceeași structură. La fel ca Tezeu, un discipol al memoriei trebuia să găsească drumul în și afară din edificiul labirintic, pentru a descoperi ce caută. Însă în cazul discipolilor, edificiile erau în mintea lor.

Maeștrii de mai târziu ai memoriei, ca Giordano Bruno, au depășit ideea imaginării unei clădiri anume și au creat, în schimb, sisteme în care universul însuși constituie edificiul complex în care aveau să fie depozitate amintirile și apoi recuperate.

Î: Alături de Matteo Ricci, Felix Forrest, Shimon Ginsburg și Ai Hao, Giordano Bruno e una dintre figurile care domină perioada anterioară evenimentelor din Cheia Labirintului. În ce măsură fac parte din adevărul istoric?

R: În ciuda existenței lor bizare, câțiva dintre ei au trăit cu adevărat. Îndată ce am început să citesc despre arta memoriei, am descoperit că aceste lecturi îmi reînnoiau cunoștința cu un prieten vechi: Giordano Bruno (1548-1600), o figură ascunsă în umbră, dar, fără discuție, reală. Preot dominican răspopit, Bruno a fost un susținător fervent al cosmologiei lui Copernic, centrate pe soare. Încercând să unifice Cabala și ermetismul în cosmologia lui proprie, el a mers mult mai departe decât Copernic. Fostul dominican a fost primul care a conceptualizat „lumi infinite într-un spațiu infinit”, toate locuite de ființe inteligente. Din cauza acestei erezii, dar și a altora, a fost ars pe rug în 1600.

Bruno a fost chintesența omului modern timpuriu, mai ales prin felul în care viața lui s-a intersectat cu

apariția societăților secrete și a serviciilor secrete guvernamentale, dar și a artelor criptografice și a metodelor științifice, care au înflorit la începutul perioadei moderne timpurii. În existența lui bizară s-au întâlnit palatele memoriei cu criptologia, așa cum – după părerea mea – în opera și experiențele sale s-au întâlnit Cabala și cosmologia universurilor paralele. Faptul că a fost un intelectual rebel martirizat, căzut în mâinile Inchiziției (și că James Joyce, în *Veghea lui Finnegan*, vorbește mult despre el) nu mi-a redus deloc interesul pentru persoana lui.

La fel ca Bruno, Matteo Ricci (1552-1610) e tot o figură istorică reală, membru al Societății lui Iisus – iezuiții – nu chiar atât de secrete, pentru care a lucrat ca misionar în China din 1583 până când a murit. Ricci credea cu ardoare în tehnicile palatelor memoriei și le considera instrumentul de convertire la romano-catolicism, mai ales printre intelectualii chinezi și birocrăția imperială.

Specialistul în Asia și agentul CIA, autor de texte science-fiction, pe care l-am numit Felix Forrest, se bazează pe un personaj real, despre care pot fi aflate indicii în cartea *Psychological Warfare* (Războiul Psihologic), de Paul M.A. Linebarger. Shimon Ginsburg și Ai Hao sunt personaje imaginare, dar rabinii cu cunoștințe din Cabala care au fugit din Germania în China – numai pentru a fi capturați de japonezi și duși în lagărele de concentrare naziste – au existat cu adevărat, cum a existat și comunitatea iudaică din Hangzhou, pe ai cărei membri îi cunoștea Matteo Ricci. Ricci era la el acasă și în sinagoga din Kaifeng, al cărui membru, Ai Tian, este modelul lui Ai Hao.

Î: Istoria acestor personaje cuprinde și o importantă componentă politică. Guvernele de astăzi rearanjează mobila din propriile noastre palate ale memoriei?

R: Întotdeauna au făcut așa. Nu numai guvernele, ci și corporațiile. Nu am deloc încredere în organizațiile sociale extinse care apelează permanent la caracterul lor secret pentru a-și menține poziția de forță. Guvernele și corporațiile au unelte mai puternice astăzi, atâta tot.

Pentru mine, procesele memoriei și cele ale tăinuiriilor seamănă din multe puncte de vedere, iar acest lucru este legătura de aur dintre personajele menționate în întrebare. Dacă există o artă a memoriei, atunci se poate spune că tănuirea implică adesea o artă a uitării. Ce metodă mai bună să ascunzi un lucru decât să uiți unde l-ai pus, sau chiar că el există? Gândiți-vă la ideea lui Orwell despre lucruri și evenimente împinse în uitare în „abisul memoriei”. Sau ideea conform căreia cei care controlează trecutul controlează și prezentul, iar cei care controlează prezentul controlează și viitorul.

În urma evenimentelor din 11 septembrie 2001, de exemplu, am aflat cum era modificat și manipulat palatul memoriei colective din America în viața de zi cu zi. Guvernul ne-a informat, de pildă, că dezastrele economice erau consecința atacurilor teroriste asupra World Trade Centre și Pentagonului, când, de fapt, buba bursei de mărfuri copleșise cu un an și jumătate înainte. Conform istoricului Robert Brenner de la UCLA, economia de ansamblu a SUA intrase deja în ceea ce el numea „un declin prelungit” încă din 1973.

Cei care îi îndeamnă pe cetățeni să-și aducă aminte de Alamo, de vasul Maine, de Pearl Harbor sau de 11 septembrie fac deseori parte dintre cei ce impun o amnezie colectivă când vine vorba de evenimentele care au

condus la acele catastrofe. Lucru ușor de realizat, pentru că noi, oamenii, suntem înclinați spre „evenimente care au trecut prin formalitatea de a se petrece în fapt”, o caracteristică inevitabilă pe care, din nefericire – ne informează fizica cuantică – respectivele întâmplări nu o dețin.

Î: Ați comentat pe marginea relației dintre palatele memoriei și labirinturi, care le-au precedat, dar care este legătura dintre palate și computere, care le-au succedat?

R: Într-un fel, palatele și teatrele memoriei alcătuiau un sistem antic de realitate virtuală. Se pot face paralele pertinente între mintea omului care conduce un palat al memoriei și un computer care rulează un program de realitate virtuală.

Asemenea computerului modern, palatul memoriei a fost, inițial, un sistem de stocare, recuperare și manipulare a informațiilor. Uneori cred că drumul străbătut prin labirint și coridoarele unui palat al memoriei se aseamănă cu circuitele din măruntaiele computerului pe care scriu aceste rânduri.

Asta nu înseamnă că sunt identice, în nici un caz. Sunt opuse, ca într-o oglindă. În sistemele de calcul nu există memorie fără rezistență (electrică). În sistemele sociale umane nu există rezistență (politică) fără memorie. Am descoperit că, cu cât studiam mai mult memoria și secretele, cu atât trebuia să aflu mai multe despre istorie și politică, despre computere, matematică și fizica cuantică.

De fapt, contextul specific din care a țâșnit scânteia acestui roman a fost cel din 2001, la Conferința Eaton de la Hong Kong, care purta subtitlul „Estul se întâlnește cu Vestul în Satul Global în Dezvoltare”. Acolo,

ca scriitor de science-fiction și critic, am avut norocul să fiu lectorul principal în fața unui public internațional. La conferință, criticul literar Takayuki Tatsumi a prezentat o lucrare extraordinară, care sugera paralele între reprezentarea ciberspațiului în cărți și filme, pe de o parte, și introducerea conceptului occidental de palat al memoriei în China de iezuitul misionar din Renașterea târzie, Matteo Ricci, pe de alta. Sugestia lui m-a determinat să scriu această carte.

Î: *Ați pomenit mai devreme de fizica cuantică. Ne puteți face o scurtă prezentare a ei, ca să știm ce înseamnă?*

R: La bază, fizica newtoniană sau clasică încă domină înțelegerea lumii în viața de zi cu zi, dar a început să fie dată la o parte acum aproape un secol, mai întâi de teoria relativității a lui Einstein, apoi de teoria cuantică. Relativitatea este, în esență, fizica distanțelor lungi și a vitezelor mari. Prin contrast, fizica cuantică este fizica la scară microcosmică, a lumii minuscule din atom, a fotonilor, electronilor, quarkurilor etc.

Și mai importantă decât diferența de scară este cea dintre natura realității descrise de fiecare teorie. Un concept-cheie al teoriei relativității este continuumul care, la fel ca fizica clasică din care s-a născut, pune accentul pe continuitate, ca povestea dintr-un film sau drumul printr-un labirint clasic.

Un concept fundamental al fizicii cuantice este ideea de cuantă, unitatea sau bitul sau cantitatea de ceva anume. Fizica cuantică este o fizică a bucaților și a salturilor – discontinuă, discretă, așa cum sunt cadrele individuale dintr-un film sau opririle, posibilitățile și începuturile unui labirint complex.

În lumea cuantelor, cauza și efectul nu sunt predominante, ca în lumea clasică. Evenimentele se întâmplă pur și simplu, în fiecare direcție, imediat. Toate posibilitățile pierdute, toate drumurile și sensurile omise reprezintă sursa acelor „suprapuneri” sau „stări suprapuse”.

De exemplu, să considerăm o singură particulă, un electron. Până și ideea de electron ca particulă este greșită, întrucât electronul, ca multe alte entități subatomice, nu este nici particulă, nici undă pe de-a-ntregul, și mulți fizicieni susțin acum că este o coardă vibrantă! Îl putem numi un grup de unde sau o undă de probabilitate; îi putem măsura caracterul de undă sau pe cel de particulă, dar nu pe *amândouă* concomitent. Ori una, ori alta, dar nu amândouă. Acestea este principiul incertitudinii al lui Heisenberg, care ne duce la indeterminismul cuantic. Acesta înlocuiește realitatea fizică fixă, determinată și măsurabilă, susținută de Newton.

Ca răspuns la natura duală de undă și particulă, teoreticienii fizicii cuantice au elaborat principiul complementarității, care afirmă că nu poți descrie un electron *dacă nu* descrii și natura lui de undă, și pe cea de particulă. Cele două se completează reciproc și numai împreună oferă imaginea întreagă a electronului.

În teoria lumilor multiple, dezvoltată din teoria cuantică, problema undei și particulei se transformă în problema prăjiturii pe care n-o mai ai dacă o mănânci. Stările undelor de probabilitate, suprapuse sau virtuale, nu colapsează în particule singulare „reale”; mai degrabă, universuri noi se ramifică în punctul de observație ales. Drumul rămas neales în acest univers este ales într-unul paralel sau alternativ. În cadrul oricărui univers dat dintr-un ansamblu infinit de universuri, numai

universul în care te afli este „real“; toate celelalte sunt „virtuale“.

Dar acest lucru e valabil în orice univers. Al nostru seamănă cu un labirint cu un singur drum, deoarece caracterul lui complex ne este ascuns nouă – în alte universuri. Deci poți avea prăjitura și după ce ai mâncat-o, numai că acel „tu“ care o are trăiește în alt univers decât tine, cel care o mănânci.

Î: *Ce sunt computerele cuantice și cât de plauzibilă e existența lor?*

R: Nu numai că sunt plauzibile, dar există cu adevărat, cel puțin într-o formă primitivă. Laboratorul Clarendon de la Universitatea Oxford a creat unul. La fel și alte instituții.

Bitul clasic din știința computerelor există fie ca zero, fie ca unu, dar nu ca ambele. Biții cuantici există simultan ca zero și ca unu. Pare un lucru minor, dar nu este. Deși viața noastră zilnică pare să funcționeze la scară clasică, tocmai teoria cuantică e cea care explică mecanismele ADN-ului, ale telefoanelor celulare sau funcționarea soarelui. Principiul incertitudinii, de exemplu, contribuie la dezvoltarea erorilor genetice în codul celulei, cele care provoacă îmbătrânirea, cancerul și evoluția însăși.

În 1984, David Deutsch și-a dat seama că și computerele ar trebui să respecte legile fizicii cuantice, dat fiind că acestea sunt au un caracter fundamental, comparativ cu cele din fizica clasică. Un computer clasic răspunde la o singură comandă o dată, ceea ce înseamnă o abordare secvențială, mult mai lentă decât dacă ar răspunde la mai multe comenzi simultan, cum face un computer cuantic. În cazul criptologiei, gândiți-vă la chei și încuietori:

un computer clasic, pus în fața a miliarde de chei posibile ale unei încuietori, trebuie să le încerce pe rând. Unul cuantic însă le încearcă pe toate deodată.

Î: Cum se realizează acest lucru?

R: Pentru un anumit grup de fizicieni (suprapoziționiști) computerul cuantic încearcă toate cheile simultan într-o singură mașină. Alt grup (care susține universurile sau lumile multiple) privesc un computer cuantic ca un ansamblu de miliarde de computere clasice, fiecare într-un univers separat, fiecare încercând o singură cheie. Pentru primii savanți, răspunsul vine din însumarea miliardelor de stări suprapuse ale unei singure mașini, dintr-un singur univers. Pentru ceilalți, răspunsul este însumarea miliardelor de universuri, fiecare cu propria sa mașină. Destul de curios, cea de-a doua explicație e tot mai larg acceptată.

Î: Cum folosesc guvernele și corporațiile computerele în criptologie, criptografie și criptanaliză?

R: Mai întâi trebuie să definim acești termeni. Criptologia, studiul mesajelor ascunse, se împarte de obicei în criptografie (crearea scrierilor ascunse, sau codificarea) și criptanaliză (dezvăluirea analitică a mesajelor ascunse, sau decodificarea). Astăzi, computerele sunt instrumente esențiale în toate aceste domenii, pentru că majoritatea codurilor sunt decodificate matematic. Din acest motiv, Agenția de Securitate Națională americană angajează cei mai mulți matematicieni din lume.

Computerele cuantice constituie o extensie logică în aceste domenii. El conduce la rezultate interesante în toate domeniile care au un caracter secret. Privit dintr-un anumit unghi, computerul cuantic este moartea

criptografiei, pentru că, folosind asemenea sisteme ar putea fi spart orice cod. Dintr-un alt unghi, este moartea criptanalizei, pentru că ele ar putea crea coduri imposibil de spart. Ne aflăm în fața vechii enigme teologice: Dumnezeu poate crea o piatră atât de grea, încât nici el să n-o poată ridica?

Mulți teoreticieni cred că, în lunga dispută informațională dintre criptografi și criptanaliști, computerul cuantic înseamnă că înving cei dintâi. Iată de ce de la Pentagon la Casa Albă se întinde o „linie dură” crip-to-cuantică – pentru o așa-zisă comunicare codificată invulnerabilă.

Nu cred că se poate ajunge la invulnerabilitate. Chiar și atunci când se transmit cu succes mesaje prin canale imposibil de interceptat, în cele din urmă mesajele respective trebuie să devină texte obișnuite în mașini fără securitate cuantică sau în mintea oamenilor care, se știe foarte bine, sunt predispuși la „atacuri sub centură” (asta însemnând aproape orice, de la mită la favoruri sexuale).

În ceea ce-i privește pe criptanaliști, mai ales pe cei care lucrează în contexte complexe, se potrivesc cuvintele rostite de Hamlet către colegul său de studiu: „În cer și pe pământ există mai multe lucruri, Horatio, decât visezi tu în filozofia ta.”

Î: Aceste lucruri care sunt mai multe „în cer și pe pământ” ar putea include și universuri multiple?

R: Da.

Î: Ce opinii au diversele școli de gândire cu privire la universul singular/universurile multiple? Cine și ce studii efectuează referitor la universurile multiple?

R: Așa cum am mai spus, delimitarea primară este cea între suprapoziționiști, care susțin un singur univers real, și adepții universurilor multiple, care afirmă existența universurilor multiple, reale, dar aparent „virtuale”. Adepții labirinturilor simple și ai celor complexe, cum îmi place mie să-i numesc.

Aș vrea să cred că și aici se aplică un principiu al complementarității, când labirinturile complexe colapsează în labirinturi simple, iar acestea din urmă sublimază în labirinturi complexe. Unul dintre rezultatele majore oferite de competiția suprapoziționiștilor cu susținătorii universurilor multiple privește caracterul finit sau infinit al cosmosului, precum și pluralitatea sau singularitatea componentelor sale.

Printre cei care vorbesc despre univers la singular se află susținătorii principiului holografic. Ei consideră că, așa cum toate informațiile ce descriu o scenă tridimensională pot fi codificate în tipare de lumină și întuneric pe un film în două dimensiuni, la fel și universul nostru, așa-zis tridimensional, poate fi înțeles ca fiind perfect echivalent cu câmpurile cuantice și legile fizice „zugrăvite” pe o suprafață distantă, vastă, de obicei sferică și finită.

Printre cei care vorbesc despre mai multe lumi, adepții universurilor multiple susțin cu tărie existența unui număr infinit de universuri într-un spațiu esențialmente infinit.

Aceste puncte de vedere par a fi ireconciliabile, dar eu nu cred că sunt așa. Ipoteza holografică provine din lucrarea despre gravitație a lui Albert Einstein și cea despre teoria informațională a lui Claude E. Shannon, ultimul impulsionat de John Wheeler să sugereze că lumea fizică e alcătuită în primul rând din informație, materia

și energia fiind secundare ca importanță. Această ipoteză este populară la Princeton – și la universitate, și la Institutul de Studii Avansate – și include printre adepții ei oameni ca Edward Witten, Steven Gubser, Igor Klebanov și Alexander Polyakov.

Așa cum se cuvine, susținătorii universurilor multiple sunt membri ai unor instituții diverse. Ei au propus cel puțin patru tipuri diferite de universuri multiple: de limită a observației, de nucleație omogenă, cuantic și diferențiat de legi fizice. În mod ciudat, lucrarea lui John A. Wheeler este relevantă și pentru acest grup.

Cu ajutorul palatelor memoriei încerc să reconcilies cele două poziții opuse, armonizând numărul infinit cu întinderea finită. Pe linia numerelor, spațiul finit de la 0 la 1, de exemplu, se poate divide la nesfârșit, astfel încât să reprezinte toate numerele posibile din spațiul respectiv. Analog, poate că sistemul tuturor universurilor posibile există într-un spațiu — sferic, finit, nelimitat și consecvent — pe suprafața căruia se află codificat holografic un număr infinit de universuri posibile, toate inconsecvente între ele, toate având în comun infinitatea. O infinitate de universuri discrete, legate între ele de continuumul finit al spațiului.

Î: *Care sunt implicațiile acestor studii în viața noastră?*

R: Cu cât este mai acceptată din punct de vedere științific ideea unor universuri paralele și multiple și ceea ce am numit eu „continuum“, cu atât e mai probabil să fie discreditată cea de „inevitabil istoric“. Dacă și când universurile alternative vor deveni un fapt deplin acceptat de știință — acest lucru se va datora calculului și criptologiei cuantice.

Chiar și pe scara clasică (opusă celei cuantice), atunci când ni se spune „Amintiți-vă!” de un eveniment singular, în loc să ne gândim la cauzele lui posibile, suntem îndemnați să eliminăm posibilitatea de a cugeta la ce altceva ar fi putut fi. Nu ni se permite să ne gândim în ce fel ar fi putut influența economia și politica externă americană evenimentele din 7 decembrie 1941, de la Pearl Harbor, sau pe cele din 11 septembrie 2001, din New York și Washington, D.C. În schimb, ni se spune că, din cauza caracterului lor grav, nu avem motive să facem apel la rațiune și că singura reacție la inevitabilul nemodificabil este reacția spontană.

Totuși, înțelegerea realității din perspectivă cuantică subminează serios ideea de caracter istoric inevitabil orb. Suntem liberi să gândim din nou, indiferent de gravitatea evenimentului, fiind capabil să ne dăm seama că nici cel mai tragic eveniment nu a fost un act al lui Dumnezeu sau al naturii, ci al omului, din motive umane, deci poate fi analizat de rațiunea umană.

În discuția referitoare la evenimentele „apocaliptice”, este foarte potrivit să vorbim despre religie, dar și despre știință. Rădăcina grecească a cuvântului „apocalipsă” (*apokaluptein*) înseamnă „a revela”, „a ridica vălul” de pe această lume și a descoperi adevărul — o operațiune fundamental criptanalitică. Știința este și ea obsedată de multă vreme să dezvăluie secrete sau, după cum spunea Vigenère, diplomat și criptolog francez din secolul al XVI-lea citat în *Cheia labirintului*:

Toate lucrurile din lume constituie un cifru. Natura nu este decât un cifru și o scriere secretă. Numele măreț și esența lui Dumnezeu și a minunilor sale, faptele în sine,

planurile, vorbele, acțiunile și comportamentul omenirii – ce sunt acestea, dacă nu parte dintr-un cifru?

Așadar, poate că nu e chiar atât de ciudat că, în cercetările mele, am ajuns în cele din urmă de la matematică și criptologie la numerologie și mistică.

Cazurile-limită finale – și atacurile „sub centură” prin excelență – se regăsesc în dimensiunea războiului mental, pe tărâmul inimii și al creierului, în care etica și morala sunt factorii hotărâtori. Ceea ce facem cu mașina de „război hard” clasică sau cu cea „război soft” cuantică depinde de mașinile „războiului minții” din culturile și capetele noastre. Mașini care, într-o bună zi, poate vor anula însăși dorința de război.

La final, noi suntem cei care hotărâm dacă „apocalipsa” pe care o alegem constă în „ridicarea” criptanalitică a vălului în căutarea adevărului sau sfâșierea lui criptografică prin distrugere, extincție și uitare. Cu cât avansăm mai mult în Era Codurilor – care a început cu decodificarea vieții organice și a ADN-ului, inițiată de Watson, Crick și Wilkins, și cu codificarea unei existențe artificiale de biți și octeți, inițiată de Turing, Neuman și Gödel – cu atât este mai importantă alegerea noastră. Mai importantă decât ne amintim, știm sau ne închipuim.

Propun să alegem cu grijă și, sper eu, cu înțelepciune.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Pentru istoria sistemelor de memorie și mnemonică, recomand în mod special *The Art of Memory* (*Arta Memoriei*), de Frances Yates; *The Book of Memory* (*Cartea memoriei*), de Mary Carruthers și *Logic and the Art of Memory* (*Logica și arta memoriei*), de Paolo Rossi.

Multe dintre ideile și conexiunile lui Giordano Bruno sunt documentate de Paul-Henri Michel în *The Cosmology of Giordano Bruno* (*Cosmologia lui Giordano Bruno*); de Antoinette Paterson în *The Infinite Worlds of Giordano Bruno* (*Lumile infinite ale lui Giordano Bruno*) de Frances Yates în *Giordano Bruno and the Hermetic Tradition* (*Giordano Bruno și tradiția ermetică*); de Frances Boldereff în *Hermes to His Son Thoth* (*Hermes către fiul său Thoth*); de Hilary Gatti în *Giordano Bruno and Renaissance Science* (*Giordano Bruno și știința Renașterii*); și de Karen Silvia DeLeon-Jones în *Giordano Bruno and the Kabbalah* (*Giordano Bruno și Cabala*).

Datorez faptul că l-am înțeles pe Ricci în general și interesul său pentru palatele memoriei în particular lucrărilor următoare: *The Memory Palace of Matteo Ricci* (*Palatul memoriei al lui Matteo Ricci*), de Jonathan D.

Spence; *Matteo Ricci's scientific contribution* (*Contribuția științifică a lui Matteo Ricci*), de Henry Bernard, S.J. Foarte utilă mi s-a părut *The Search for Modern China* (*În căutarea Chinei moderne*) și *God's Chinese Son* (*Fiul chinez al lui Dumnezeu*), amândouă de Spence.

Cărți ca *The Fabric of Reality* (*Țesătura realității*), de David Deutsch, *The Physics of Quantum Information Systems* (*Fizica sistemelor informatice cuantice*), de Dirk Bouwmeester, și *Ultimate Zero and One* (*Zero și Unu suprem*), de Colin P. Williams, pe lângă tot mai numeroasele website-uri, tratează legătura dintre computerul cuantic și universurile multiple. Cei interesați de decodificarea ADN-ului și posibilele sale legături cu calculul cuantic pot să studieze *DNA Computing* (*Calculul ADN*), de Gheorghe Păun.

Celor care doresc să investigheze în detaliu dimensiunile politice ale memoriei și secretelor le recomand *The Puzzle Palace* (*Palatul Enigmelor*) și *Body of Secrets* (*Corpul secretelor*) de James Bamford, dar și o seamă de site-uri (inclusiv cele administrate chiar de Agenția de Securitate Națională). Toate oferă detalii neprețuite despre activitățile NSA.

War in the Age of Intelligent Machines (*Războiul în epoca mașinilor inteligente*), de Manuel de Landa; *The Cuckoo's Egg* (*Oul de cuc*), de Clifford Stoll; *Digital War* (*Războiul digital*), de Robert L. Bateman; *The Crypto Controversy* (*Criptocontroversa*), de Bert-Jaap Koop; *National Insecurity* (*Insecuritatea națională*), de Craig R. Eisendrath; *Electronic Warfare in the Information Age* (*Războiul electronic în epoca informațiilor*), de D. Curtis Schleher; *Best Truth* (*Cel mai bun adevăr*), de Bruce D. Berkowitz; *CyberShock* (*Ciberșocul*) și *Information Warfare* (*Războiul informațiilor*),

de Winn Schwartau; *The Wizards of Langley* (*Vrăjitorii din Langley*) de Jeffrey Richelson; *The Code Book* (*Cartea codurilor*), de Simon Singh și *The Codebreakers* (*Spărgătorii de coduri*), de David Kahn — toate pătrund în straturile istorice și politice, dar și în cele matematice, științifice și lingvistice ale „războiului soft”, așa cum l-a numit Michael Wilson.

Celor interesați de conexiunile dintre matematică, numerologie, criptologie și misticism le recomand *The Mystery of the Aleph* (*Misterul alefului*), de Amir D. Aczel, Qabbalah (Cabala), de Isaac Myer și *The Essential Kabbalah* (*Cabala fundamentală*), de C. Matt.